CĂRȚI ROMANTICE

Primul pas: Căsătoria

MARY BALOGH

prolog

Warren Hall din Hampshire, reşedinţa principală de la ţară a conţilor de Merton, era înconjurat de un parc mare şi bine îngrijit. Într-un colţ izolat al parcului, se afla o capelă mică, folosită în zilele acestea aproape exclusiv doar pentru nunţile, botezurile şi înmormântările celor din familie, pentru că în satul din apropiere se afla o biserică destul de mare în care mergeau pentru rugăciunile obişnuite. Era, în linii mari, un loc încântător, mai ales pe timp de primăvară şi vară, când copacii erau înfrunziţi şi plini de boboci, iarba era verde, iar gardurile vii şi straturile de flori care mărgineau aleea ce ducea până la uşile capelei erau acoperite de o puzderie de flori.

Dar acum era început de februarie, prea devreme chiar şi pentru primii ghiocei sau întâile primule. Iar astăzi ploua. Un vânt rece zgâlţâia ramurile golaşe ale copacilor în sus, pe fundalul cerului plumburiu. Era genul acela de zi în care oamenii chibzuiţi nu ieşeau din casă decât dacă aveau de rezolvat afaceri urgente.

Bărbatul care stătea în curtea bisericii nu părea să simtă nici frigul, nici ploaia, şi nu avea nici dorinţa de-a se adăposti. Şi nici nu admira peisajul. Îşi ţinea pălăria înaltă într-o mână, iar părul lui negru şi lung i se lipise de cap şi de frunte. Apa şiroia în jos pe chipul lui şi pe gât, şi-apoi se îmbiba în materialul hainei lungi şi negre de călărie. De fapt, în afara chipului, totul la el era negru, deşi până şi tenul său era măsliniu şi destul de neobişnuit pentru un englez. Având în vedere împrejurimile în care se afla, avea un aspect destul de sinistru.

Bărbatul era tânăr, înalt, suplu şi avea o statură atletică. Faţa lui avea trăsături prea neregulate pentru a fi considerată frumoasă – era lungă şi îngustă, cu pomeţi înalţi, ochi foarte întunecaţi şi un nas care fusese rupt

într-un anumit moment din viaţa lui şi nu se vindecase tocmai bine. Avea o expresie gravă şi ameninţătoare. Bătea uşor cu cravaşa în coapsă.

Dacă nişte străini s-ar fi nimerit prin apropiere, sigur s-ar fi ţinut la distanţă de el. Dar nu exista nimeni prin preajmă în afară de calul lui, care păştea liber în apropiere, ignorând frigul şi ploaia la fel ca şi stăpânul său.

Stătea în faţa unui anumit mormânt – cel mai nou, deşi gheaţa iernii şi vântul ascunseseră faptul că pământul fusese săpat de curând şi îi dăduseră un aspect nu foarte diferit faţă de celelalte morminte din apropiere. Doar piatra gri de mormânt încă mai arăta foarte nouă.

Ochii bărbatului erau aţintiţi pe ultimul rând al inscripţiei – „în vârstă de şaisprezece ani". Şi, dedesubt, „Odihnească-se în pace".

– L-a găsit pe bărbatul pe care îl căuta, Jon, vorbi el încet cu piatra de mormânt. Şi ceea ce e ciudat este că tu ai fi fost încântat de asta, nu-i aşa? Tu ai fi fost fericit şi entuziasmat. Tu i-ai fi cerut să-l întâlneşti, să te împrieteneşti cu el, să îl iubeşti. Dar nimeni nu s-a gândit să-l caute decât după ce ai murit.

Piatra de mormânt nu-i oferi nici un răspuns, iar bărbatul îşi arcui colţurile gurii într-o expresie care aducea mai degrabă cu o grimasă decât cu un zâmbet.

– Tu iubeai pe toată lumea, fără să faci vreo diferenţă, spuse el. Tu mă iubeai chiar şi pe mine. *În special* pe mine.

Privi descurajat la mormanul mic de pământ aflat sub crucea de piatră şi se gândi la fratele lui, îngropat la aproape doi metri dedesubt.

Sărbătoriseră cea de-a şaisprezecea aniversare a lui Jon, ei doi, împreună, cu toate felurile lui preferate de mâncare, inclusiv cu tarte cu cremă şi prăjituri cu fructe, şi cu jocurile lui preferate de cărţi, precum şi un joc energic de-a v-aţi ascunselea care continuase timp de două ore, până când Jon rămăsese neajutorat de la atâta râs şi oboseală – un lucru care îl făcuse extrem de uşor de găsit când fusese rândul lui să se ascundă. O oră mai

târziu, radia de fericire de sub cuverturile patului său, înainte ca fratele lui să stingă lumânarea şi să se retragă în propria cameră.

– Îţi mulţumesc foarte mult pentru petrecerea minunată de ziua mea, Con, spusese el pe un glas devenit, ca peste noapte, pătrunzător, dar ale cărui cuvinte şi expresii sunau neobişnuit de copilăreşti. A fost cea mai tare dintotdeauna.

Acelaşi lucru îl spunea în fiecare an.

– Te iubesc, Con, rosti el în timp ce fratele lui se apleca deasupra lumânării. Te iubesc mai mult decât oricine altcineva din toată lumea asta. Te iubesc pentru totdeauna, în vecii vecilor. Amin. Chicotise la gluma asta veche. Ne putem juca din nou mâine?

Dar în dimineaţa următoare, când fratele lui venise la el în cameră ca să-l tachineze pentru că dormea până târziu şi acum, când avea şaisprezece ani şi era aproape un moş, îl găsise pe Jon rece. Era mort de câteva ore. Fusese un şoc devastator.

Dar, în realitate, nu fuseseră surprinşi. De obicei, copiii de genul lui Jon nu trăiau prea mult după vârsta de doisprezece ani, aşa îl avertizase medicul pe tatăl lor, imediat după naşterea micuţului. Copilul avusese un cap mare, iar trăsăturile feţei sale erau plate şi aveau un ciudat aspect mongoloid. Fusese grăsuţ şi neîndemânatic. Învăţase mai greu toate abilităţile obişnuite pe care majoritatea copiilor şi le însuşeau încă din fragedă copilărie. Avea mintea înceată, deşi nu era deloc prost.

Desigur, fusese întotdeauna numit idiot de aproape toată lumea care îl întâlnea – inclusiv de către tatăl lui. Existase probabil un singur lucru prin care se remarcase, şi la care fusese cel mai bun. Iubise oamenii. Mereu şi necondiţionat. Pentru totdeauna, în vecii vecilor. Amin.

Acum era mort. Iar Con putea să plece de-acasă... în sfârşit. Mai plecase de multe ori înainte, desigur, deşi nu pentru multă vreme. Întotdeauna existase acel îndemn irezistibil de-a se întoarce, mai ales că nu putea avea încredere în nimeni altcineva de la Warren Hall

să-i ofere lui Jon timpul şi răbdarea de care avea nevoie pentru a fi fericit, deşi acesta era un lucru absurd de simplu. În plus, Jon se întrista şi se îngrijora mereu dacă el lipsea prea mult, şi îi ameţea pe toţi cu întrebările lui nesfârşite despre data la care se aşteptau să se întoarcă.

Acum venea primăvara şi nu îl mai reţinea nimic aici. De data asta, avea să plece pentru totdeauna.

La urma urmelor, de ce amânase atât de mult data plecării? De ce nu plecase a doua zi după înmormântare? De ce venise aici în fiecare zi de iarnă care trecuse de atunci? Un băiat mort nu mai avea nevoie de el. Oare din cauză că *el* avea nevoie de cel mort?

Zâmbetul lui – sau grimasa – deveni şi mai strâmb. Nu avea nevoie de nimeni şi de nimic. Îşi petrecuse toată viaţa dezvoltându-şi această detaşare de toţi şi de toate. Instinctul lui de supravieţuire îl împinsese să o facă. Locuise aici în cea mai mare parte a vieţii sale. Mama şi tatăl lui, care îl crescuseră aici, fiind primul lor născut, erau înmormântaţi în acest loc, chiar în spatele mormântului lui Jon. Nu se uită în direcţia aceea. La fel şi mulţi alţi fraţi şi surori care nu supravieţuiseră primilor ani de viaţă – numai el, cel mai mare, şi Jon, cel mai mic.

Ce glumă stranie. Cei doi nedoriţi supravieţuiseră. Dar acum şi Jon se dusese. Curând avea să vină aici un alt bărbat care să-i ia locul.

– Vei putea să te descurci fără mine, Jon? întrebă el încet.

Se aplecă înainte şi atinse piatra de mormânt cu mâna în care ţinea cravaşa. Piatra era rece, umedă, dură şi neînduplecată.

Putea auzi sunetul făcut de un cal care se apropia, şi nechezatul de întâmpinare al propriului armăsar. Îşi încordă maxilarul. Probabil era *el*. Nu-l putea lăsa în pace nici măcar aici. Con nu se întoarse. Nu voia să bage în seamă prezenţa celuilalt bărbat. Dar fu strigat de alt glas.

– *Aici* erai, Con, se auzi o voce binedispusă. Ar fi trebuit să bănuiesc. Te-am căutat peste tot. Te deranjez?

– Nu. Con se îndreptă de spate şi se întoarse pentru a privi chiorâş spre Phillip Grainger, vecinul şi prietenul lui. Am venit aici pentru a sărbători nişte veşti bune cu Jon. Căutarea a fost încununată de succes.

– Aha. Phillip nu întrebă la *ce* căutare se referea. Se aplecă înainte ca să bată uşor cu mâna pe gâtul calului şi să-l oprească să mai sară ţanţoş pe loc. Ei bine, era de aşteptat, presupun. Dar e o vreme prea drăcească să stai mult într-un cimitir. Vino la Trei Pene şi o să-ţi fac cinste cu o halbă de bere. Poate două. Sau douăzeci. *Tu* poţi să o cumperi pe cea de-a douăzeci şi una.

– E o ofertă căreia nu-i pot rezista.

Con îşi puse din nou pălăria pe cap, fluieră pentru a-şi chema calul şi sări în şa atunci când acesta veni la trap.

– Deci o să pleci de-aici? întrebă Phillip.

– Deja am dat ultimele mele ordine, îi spuse Con, rânjind asemenea unui lup. Ar trebui să plec săptămâna asta.

– O, ca să vezi.

Prietenul lui zâmbi.

– Dar n-o voi face, totuşi, adăugă Con. N-o să-i dau satisfacţia asta. O să plec atunci când o să vină vremea.

Avea să rămână în ciuda propriei dorinţe şi a unui ordin direct, pentru a deveni o pacoste. Juca deja de un an întreg rolul acesta, şi avusese un succes destul de mare. De fapt, făcuse asta toată viaţa. Fusese singurul mod prin care ştiuse că avea să-i atragă atenţia tatălui său. Un motiv pueril, acum că stătea să se gândească la asta.

Phillip râse pe înfundate.

– Drace! exclamă el. O să-mi fie dor de tine, Con. Deşi aş fi putut trăi destul de fericit în dimineaţa asta şi fără să trebuiască să te caut prin toată zona, după ce mi s-a spus acasă că ai ieşit.

În timp ce mergeau călare, Con îşi întoarse capul pentru a privi ultima dată mormântul fratelui său. Cu naivitate, se întrebă dacă Jon avea să se simtă singur după plecarea lui. Şi dacă *el* avea să se simtă singur.

capitolul 1

Toţi cei care locuiau pe o rază de opt kilometri de satul Throckbridge din Shropshire fuseseră foarte entuziasmaţi în săptămâna de dinainte de 14 februarie. Cineva – identitatea exactă a persoanei nu era cunoscută, deşi cel puţin şase oameni susţineau că fusese ideea lor – sugerase să se organizeze o petrecere în saloanele aflate deasupra hanului din sat, pentru a sărbători Ziua Sfântului Valentin, deoarece părea că trecuse o eternitate de la Crăciun şi vara – ocazie cu care se organiza petrecerea şi balul anual din Rundle Park – era încă departe.

Acum că fusese formulată această idee – de către doamna Waddle, soţia farmacistului, domnul Moffet, valetul lui Sir Humphrey Dew, domnişoara Aylesford, sora nemăritată a vicarului, sau de unul din ceilalţi pretendenţi – nimeni nu putea explica exact de ce nu se gândiseră şi mai înainte la o asemenea distracţie. Dar cum *se gândiseră* anul acesta, nimeni nu se îndoia că petrecerea de Ziua Sfântului Valentin avea să devină un eveniment anual în sat.

Toată lumea fusese de acord că era o idee bună, chiar – sau mai ales – şi copiii care nu erau încă destul de mari ca să participe anul acesta, în ciuda protestelor gălăgioase aduse în faţa adulţilor care făceau regulile. Cea mai tânără participantă era Melinda Rotherhyde, în vârstă de cincisprezece ani, căreia i se permitea să meargă numai pentru că era fiica cea mai mică din neamul Rotherhyde, deci nu se punea problema să rămână singură acasă. Şi, după cum adăugaseră câteva voci critice, i se mai permisese să participe deoarece familia Rotherhyde fusese întotdeauna prea îngăduitoare cu odraslele.

Cel mai tânăr bărbat avea să fie Stephen Huxtable. Avea numai şaptesprezece ani, dar oricum nu se pusese

niciodată problema că *nu* va participa. În ciuda tinereţii sale, el era preferatul femeilor de toate vârstele. În special Melinda oftase după el încă din urmă cu trei ani, când fusese obligată să nu se mai joace cu el pentru că mama ei considera că întâlnirile lor zburdalnice nu mai erau potrivite pentru doi tineri de vârsta lor şi de sexe diferite.

În ziua petrecerii, plouase neîntrerupt cât fusese lumină, dar nu se petrecuse nimic mai rău de-atât, în ciuda predicţiei înfricoşătoare de după slujba de la biserică din duminica trecută, când domnul Fuller îşi mijise ochii, dăduse din cap şi spusese că vor avea un strat de zăpadă de doi metri. Saloanele de deasupra hanului fuseseră măturate şi şterse de praf, în sfeşnicele de perete se montaseră lumânări noi, în vetrele care se aflau pe pereţi opuşi se aprinsese focul, iar frumosul pianoforte fusese verificat pentru a vedea dacă mai este acordat - deşi nimeni nu se gândise la ce avea să se întâmple dacă nu era, deoarece omul care acorda instrumentele locuia la treizeci şi doi de kilometri depărtare. Domnul Rigg îşi adusese vioara şi cântase puţin la ea, pentru a-şi încălzi degetele şi pentru a simţi acustica salonului. Femeile aduseră suficientă mâncare cât să-i îndoape într-atât pe invitaţi, încât să cadă la pat pentru o săptămână - sau cel puţin aşa declarase domnul Rigg în timp ce gusta dintr-o tartă cu gem şi câteva felii de brânză, înainte să fie lovit peste mână, pe jumătate în joacă, de nora sa. Prin tot satul, femeile şi fetele îşi ondulaseră şi îşi prinseseră părul toată ziua, şi se răzgândiseră de vreo şase ori în privinţa rochiei pe care aveau să o poarte, asta înainte să se întoarcă, inevitabil, la prima opţiune. Aproape toate femeile nemăritate care aveau mai puţin de treizeci de ani - şi o parte din cele mai în vârstă - visau la Sfântul Valentin şi la şansele de-a trăi o poveste de dragoste pe care o putea aduce ziua respectivă anul acesta, dacă...

Ei bine, dacă vreun Adonis avea să apară de nicăieri şi să le ia pe sus. Sau, dacă nu se întâmpla aşa ceva, măcar dacă vreo cunoştinţă de sex masculin care le plăcea

catadicsea să danseze cu ele şi să le observe frumuseţea deosebită şi... Ei bine, *era* Ziua Sfântului Valentin.

Şi prin tot satul, bărbaţii se prefăceau complet neinteresaţi de toată chestiunea aceasta plictisitoare a petrecerii, dar se asigurau că pantofii lor de dans erau lustruiţi şi că hainele lor de seară erau curăţate, iar primul dans avea să fie cu femeia pe care o preferau. La urma urmelor, faptul că era Ziua Sfântului Valentin avea să le facă pe doamne puţin mai doritoare să flirteze decât de obicei.

Cele prea bătrâne fie pentru a dansa, fie pentru a flirta sau visa la poveşti de dragoste, aşteptau cu nerăbdare adunarea pentru bârfe şi jocurile de cărţi – şi banchetul somptuos care era întotdeauna partea cea mai bună a oricărei întâlniri de acest fel.

În afară de câţiva copii mai măricei, dar morocănoşi, aproape că nu exista persoană care să nu aştepte cu nerăbdare festivităţile serii cu entuziasm făţiş ori ascuns.

Exista o singură excepţie de luat în seamă.

– O *petrecere* sătească, pentru numele lui Dumnezeu! Cu o oră înainte ca evenimentul să înceapă, Elliott Wallace, viconte Lyngate, stătea crăcănat, legănându-şi nerăbdător piciorul pe care îl ţinea aruncat peste braţul scaunului. Nici dacă am fi încercat, n-am fi putut alege o zi mai puţin favorabilă pentru sosirea noastră aici, George!

George Bowen, care stătea în faţa focului şi îşi încălzea mâinile, zâmbi cu faţa la cărbunii aprinşi.

– Să dai peste un salon plin cu ţărăncuţe nu e tocmai ideea ta de distracţie pe cinste, nu-i aşa? întrebă el. Poate că, totuşi, e exact ceea ce ne trebuie pentru a mai scutura pânzele de păianjen care s-au adunat pe noi după călătoria asta lungă.

Vicontele Lyngate îl privi fix pe secretarul şi prietenul lui.

– *Noi?* Ai ales pronumele greşit, dragul meu amic, spuse el. Poate că *tu* simţi nevoia să te zbânţui o noapte întreagă. *Eu* aş prefera o sticlă de vin bun, dacă

se găseşte aşa ceva la hanul ăsta ridicol, un foc bun care să ardă bine şi să mă culc devreme, dacă nu apar alte activităţi interesante. Şi când spun activitate interesantă, nu mă gândesc la ţopăiala de la petrecerea satului. Din experienţa mea, idilele acelea pastorale pe care le-ai citit, şi în care fecioarele satului nu numai că sunt multe la număr, dar sunt şi frumoase, pline de viaţă, cu bujori în obrăjori şi doritoare, sunt pe de-a-ntregul simple născociri şi nu valorează nici cât hârtia pe care sunt scrise. George, te avertizez că o să dansezi cu femei măritate cu feţe de dihori şi cu fetele lor plictisitoare şi fandosite. Şi o să porţi conversaţii plictisitoare cu o duzină de domni cu minţi chiar mai plictisitoare decât cea a lui Sir Humphrey Dew.

Acesta era, într-adevăr, o remarcă răutăcioasă. Sir Humphrey fusese prietenos şi primitor. Şi plictisitor.

– Atunci rămâi în camerele tale? George încă mai zâmbea. E posibil ca pereţii să se cutremure pe sunetele scripcilor şi al hohotelor de râs, bătrâne.

Vicontele Lyngate îşi trecu o mână prin păr şi oftă zgomotos. Continua să-şi legene piciorul.

– Până şi asta ar fi de preferat, faţă de alternativa de-a fi plimbat prin salon ca o maimuţă de circ, răspunse el. De ce n-am putut veni mâine, George? Mâine ar fi fost la fel de bine.

– Ca şi ziua de ieri, îi sublinie logic prietenul său. Dar adevărul este că am venit astăzi.

Elliott se încruntă.

– Dar dacă am fi venit ieri, începu el, acum ne-am fi aflat deja pe drumul de întoarcere, cu treburile terminate şi cu tânărul în custodia noastră.

– Mă îndoiesc că va fi atât de simplu pe cât te aştepţi tu, spuse George Bowen. Până şi cei tineri au nevoie de timp pentru a asimila veşti la care nu se aşteaptă, pentru a-şi împacheta bagajele şi a-şi lua rămas-bun de la cei dragi. În plus, mai rămân surorile lui.

– Trei la număr. Elliott îşi rezemă cotul de braţul scaunului şi îşi propti bărbia în palmă. Dar probabil vor fi la fel de încântate ca şi el. Cum ar putea să nu fie?

Vor fi încântate. Se vor împiedica una de cealaltă în graba de a-i pregăti bagajele, ca să plece cu noi cât mai curând posibil.

– Pentru un bărbat care are şi el surori, spuse George pe un ton sec, eşti extraordinar de optimist, Elliott. Chiar crezi că a doua zi se vor aduna toate la fereastră, ca să-şi fluture batistele în semn de adio pentru fratele lor pe care nu-l vor mai vedea niciodată? Şi că vor fi dispuse să-şi continue vieţile aici, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Nu e mai degrabă posibil să vrea să-i cârpească toate perechile de şosete şi să-i coasă o duzină de cămăşi noi şi... Ei bine, să facă o mie şi una de alte treburi bune şi inutile?

– La naiba! Elliott începu să bată darabana pe coapsa ridicată. Am încercat să nu mă gândesc la posibilitatea ca ele să fie o piedică, George. Aşa cum se întâmplă deseori cu femeile. Cât de simplă şi uşoară ar fi viaţa fără ele. Uneori simt o chemare limpede spre călugărie.

Prietenul său îl privi nevenindu-i să creadă şi apoi izbucni într-un hohot de râs sincer şi batjocoritor în acelaşi timp.

– Eu cunosc o anume văduvă care ar intra de tot în doliu şi într-o depresie incurabilă dacă ai face vreodată aşa ceva, spuse el. Ca să nu mai vorbesc despre fiecare lady nemăritată din lumea bună, care are mai puţin de patruzeci de ani. Şi mamele lor. Şi nu mi-ai adus tu la cunoştinţă nu mai demult de ieri, pe drumul încoace, că principala ta ocupaţie în sezonul care urmează va trebui să fie alegerea unei soţii?

Elliott făcu o grimasă.

– Da, bine, bombăni el şi degetele i se opriră pentru o clipă din bătutul darabanei, pentru ca apoi să continue într-un ritm şi mai alert. Poate că mânăstirea e o chemare melancolică, George, dar ai foarte mare dreptate – faptul că trebuie să-mi fac datoria, aşa cum îmi spunea bunicul, cu vocea lui inconfundabilă, mă împinge să refuz această dorinţă. I-am promis de Crăciun... Şi desigur că avea foarte mare dreptate. E vremea să mă căsătoresc, şi chestiunea asta trebuie încheiată anul ăsta, pentru

a coincide mai mult sau mai puțin cu cea de-a treizecea mea aniversare. E o treabă urâtă aniversarea asta de treizeci de ani. Se încruntă cu gândul la fericitul eveniment, și degetele sale continuară să bată ritmul pe coapsă. Ce gând nefericit, adăugă el.

Mai ales că bunicul lui avusese grijă să îl anunțe că doamna Anna Bromley-Hayes, amanta lui Elliott de doi ani, pur și simplu nu era potrivită ca să-i fie soție. Nu că ar fi avut nevoie să-i spună bunicul lui asta. Anna era o femeie frumoasă, voluptuoasă și uimitor de pricepută în dormitor, dar mai avusese un șir de amanți înaintea lui, pe unii chiar în timp ce Bromley-Hayes încă trăia. Și nu făcuse niciodată un secret din aventurile ei. Era mândră de ele. Fără îndoială că intenționa să continue acest gen de viață și, cândva în viitorul apropiat, urma să-și ia și alți amanți în afară de el.

– Asta e bine, spuse George. Dacă te-ai duce la mânăstire, Elliott, n-ai mai avea nevoie de un secretar, și eu aș rămâne fără slujbă. Nu mi-ar plăcea asta deloc.

– Hmm.

Elliott puse din nou piciorul pe podea pentru ca apoi să-l încrucișeze peste celălalt.

Ar fi vrut să nu se fi gândit la Anna. Nu o văzuse – sau, și mai important, nu se mai culcase cu ea – de dinainte de Crăciun. Trecuse al naibii de mult timp. După cum conchisese cu multă vreme în urmă, bărbatul nu era făcut să fie abstinent – alt motiv pentru a evita chemarea monahală.

– E foarte probabil ca și cele trei surori să fie prezente la petrecerea din noaptea asta, spuse George. Nu a spus Sir Humphrey că toată lumea, până și câinele lui – sau ceva de genul ăsta – vor participa? Poate că și băiatul nostru va fi acolo.

– El e mult prea tânăr, replică Elliott.

– Dar noi *suntem* departe de oraș, îi aminti prietenul său, și departe de influența tuturor lucrurilor care țin de lumea bună. Pun pariu că el este aici.

– Dacă ai impresia că posibilitatea asta mă va convinge să particip, începu Elliott, te înșeli amarnic, George.

Pentru numele lui Dumnezeu, n-o să discut afaceri cu el în noaptea asta, sub privirile iscoditoare ale unui sat întreg de bârfitori.

– Dar îl poţi identifica, interveni George. O putem face împreună. Şi pe surorile lui. În plus, bătrâne, ar fi ceva să lipseşti, în condiţiile în care Sir Humphrey Dew a făcut atâta caz că te va însoţi, când a auzit că eşti aici. Şi că a venit personal să ne invite la petrecere şi s-a oferit să ne însoţească sus şi să ne prezinte tuturor celor care merită această onoare. Bănuiala mea e că ne va prezenta *tuturor*, fără excepţie. Nu se va putea abţine să n-o facă.

– Te plătesc să fii glasul conştiinţei mele, George? întrebă Elliott.

Dar George Bowen, departe de-a părea intimidat, nu făcu decât să chicotească.

– Totuşi, cum naiba a descoperit că ne aflăm aici? întrebă Elliott, prost dispus. Nu au trecut nici două ore de când am ajuns în sat şi în hanul acesta, şi nimeni nu ştia că sosim.

George îşi frecă mâinile una de cealaltă, aproape de căldura focului, apoi se întoarse hotărât şi porni în direcţia camerei sale.

– Suntem *la ţară*, Elliott, repetă el, iar aici veştile circulă pe aripile vântului şi ajung la fiecare fir de iarbă, fulg de praf şi în gura fiecărui om. Nu mă îndoiesc că până şi cea mai neimportantă servitoare de la bucătărie a aflat că eşti în Throckbridge şi încearcă cu disperare – şi în van – să găsească un alt muritor care *nu* ştie încă. Şi toată lumea a auzit deja că ai fost chemat la petrecere ca invitat special al lui Sir Humphrey Dew. Ai de gând să rămâi în camera ta şi să-i dezamăgeşti pe toţi?

– Ai greşit din nou pronumele, spuse Elliott, arătând cu degetul. Lumea nu a auzit numai de mine. A aflat si de tine. Du-te *tu* şi distrează-i, dacă simţi că asta trebuie să faci.

George ţâţâi înainte să deschidă uşa care dădea spre camera lui.

– Eu nu am nici un rang, zise el. Poate că aş fi dat naştere unui oarecare interes pentru că sunt străin, mai

ales dacă aş fi sosit singur. Dar tu eşti *viconte*, Elliott, cu câteva trepte deasupra lui Dew pe scara socială. Este ca şi cum Dumnezeu însuşi s-ar fi milostivit să coboare în mijlocul lor. Făcu o pauză, apoi chicoti. Cuvântul galez pentru Dumnezeu este *duw* - bunica mea îl rostea mereu „d-u-w", dar îl pronunţa la fel ca pe numele dragului nostru baron. Şi totuşi, tu ai un rang mai mare decât el, Elliott. Asta e ceva extraordinar pentru un sat adormit, bătrâne. Probabil că nu au mai văzut niciodată un viconte până acum şi nici nu se aşteptau să vadă. Ar fi frumos din partea ta să le refuzi şansa de-a te întrezări prin mulţime? Eu am plecat să-mi pregătesc hainele se seară.

Încă mai râdea plin de veselie când închise uşa în urma sa. Elliott se încruntă la suprafaţa albă a uşii.

Călătoriseră până aici împreună, în interes de afaceri. Elliott simţea un dispreţ profund pentru toată treaba asta. După un an lung şi frustrant, pe parcursul căruia viaţa lui fusese întoarsă cu susul în jos, se aşteptase să scape repede de cea mai enervantă obligaţie pe care moartea tatălui său o adusese pe umerii lui. Dar, după cum descoperise de curând George în cercetările sale, obligaţia aceasta era departe de-a se încheia. Şi nu era o descoperire care să ajute la alinarea proastei dispoziţii permanente a lui Elliott.

El nu se aşteptase ca tatăl lui să moară atât de devreme. La urma urmelor, bunicul lui încă mai trăia şi se bucura de o sănătate de fier, iar partea bărbătească a familiei lor era cunoscută pentru longevitate. Elliott se aşteptase să aibă mai mulţi ani în care să fie liber să bată din călcâie şi să se bucure de viaţa lipsită de griji a unui tânăr care umblă prin oraş fără povara amară a responsabilităţilor. Dar acum, dintr-odată, avea responsabilităţi, fie că era pregătit sau nu.

Tatăl lui murise în mod ruşinos, în patul amantei sale - un amănunt care devenise una dintre glumele preferate din lumea bună. Pentru mama lui Elliott nu fusese la fel de amuzant. De fapt, nu fusese amuzant deloc, deşi

ea ştiuse de mai demult, la fel ca toată lumea, de infidelităţile soţului ei. Toată lumea, în afară de Elliott.

În afară de longevitate, bărbaţii din familia sa mai erau cunoscuţi şi pentru relaţiile de durată pe care le aveau cu amantele lor, şi pentru faptul că toţi copiii rezultaţi din aceste legături erau întreţinuţi pe lângă soţia şi copiii legitimi. Aventura bunicului său se terminase doar la moartea amantei sale, cu zece ani în urmă. Din relaţia aceea se născuseră zece copii. Tatăl lui lăsase în urmă cinci copii, dar viitorul lor era asigurat. Nimeni nu-i putea acuza pe bărbaţii din familia Wallace că nu contribuiau serios la populareа ţării.

Anna nu avea copii – nici de-ai lui, nici de-ai altcuiva. Elliott bănuia că ea ştia vreo metodă de-a evita sarcinile, şi era bucuros pentru asta. Nu avea copii nici de la celelalte amante.

Ar putea să-l trimită pe George singur acolo jos, se gândi el, forţându-şi mintea să se întoarcă la situaţia actuală. Bowen era perfect capabil să ducă treaba la bun sfârşit de unul singur. Nu era necesar ca Elliott să-şi facă apariţia. Dar descoperise că, odată ce îşi asumase responsabilitatea, aceasta venea cu propriul ei cod sumbru de onoare, aşa că acum se afla aici, într-o parte de ţară de care nu mai auzise nimeni, deşi era o zonă pitorească – sau avea să fie, dacă era să-l creadă pe George, de îndată ce primăvara avea să se hotărască să-şi arate chipul.

Fuseseră nevoiţi să se cazeze la singurul han din Throckbridge şi, deşi era doar o clădire de ţară, fără nici o pretenţie de eleganţă – nici măcar poştalionul nu oprea acolo – intenţia lor fusese să se ocupe de afaceri până la venirea după-amiezii. Elliott sperase să pornească a doua zi în călătoria de întoarcere, deşi George prorocise că era foarte posibil să plece de-abia peste o zi, poate două. Şi până şi asta putea fi o estimare extrem de optimistă.

Dar se dovedise că hanul se lăuda cu o caracteristică fatală, aşa cum se întâmpla cu multe hanuri din aşezările de la ţară, să le ia naiba! La etajul superior avea săli de bal. Iar spaţiile acestea urmau să fie folosite

tocmai în această seară. Chiar nu le trecuse prin cap că locuitorii unui sat îndepărtat din Anglia erau porniţi să serbeze ziua Sfântului Valentin. Elliott nici măcar nu-şi dăduse seama că era Sfântul Valentin, pentru numele lui Dumnezeu.

Sălile de bal erau exact deasupra capului său, aşa cum stătea relaxat pe scaun lângă foc, în ciuda faptului că nu era o piesă de mobilier extraordinar de confortabilă, iar focul avea nevoie de mai mulţi cărbuni, iar şnurul clopoţelului care chema servitorii era departe de el. Sălile de bal erau, de asemenea, şi deasupra dormitorului său. Erau exact deasupra *tuturor* camerelor sale. Nu avea cum să scape de zgomotele şi tremurăturile provocate de picioarele celor care urmau să danseze deasupra patului său timp de jumătate din noapte. Urechile aveau să-i fie invadate de muzica veselă – fără îndoială, de proastă calitate şi cântată de muzicieni lipsiţi de experienţă –, de voci ridicate şi râsete şi mai puternice.

Într-adevăr, avea să fie un om norocos dacă va putea să închidă un ochi în noaptea aia. Totuşi, ce altceva putea face în locul acesta uitat de Dumnezeu, decât să încerce? Nici măcar nu-şi adusese o carte cu el – ar fi fost un dar de la Dumnezeu.

Sir Humphrey Dew, pe care Elliott nu-l mai întâlnise niciodată până în după-amiaza aceasta, era genul de gentleman care punea o mie de întrebări şi răspundea singur la nouă sute nouăzeci şi nouă dintre ele. Îi întrebase dacă aveau să facă satului cinstea de-a participa la bal şi îi asigurase că le era recunoscător pentru bunăvoinţa de-a le face lui şi vecinilor săi onoarea de-a fi prezenţi. Îi întrebase dacă putea veni să-i cheme la ora opt şi îi asigurase că favoarea pe care le-o făcea era mult mai mică decât onoarea pe care i-o făceau ei. Îi întrebase dacă putea să le prezinte pe câţiva dintre vecinii săi de seamă şi îi asigurase că nu avea să le pară rău că vor cunoaşte nişte persoane atât de plăcute şi distinse – deşi nici una dintre ele nu era la fel de plăcută sau distinsă ca ei înşişi, desigur. Lady Dew avea să fie extaziată

de amabilitatea lor. La fel şi fiicele, şi nora sa. Iar el avea să aştepte bucuros şi cu nerăbdare orele opt ale serii.

Elliott ar fi vrut să refuze cu fermitate. De obicei, nu îi suporta cu plăcere pe proşti. Dar el intenţionase doar să nu participe la bal, rămânând închis în camerele sale atunci când baronul avea să vină, şi să-şi trimită refuzul însoţit de scuze prin George. La urma urmelor, pentru ce erau buni secretarii?

Uneori erau buni la a împunge cu vorbe usturătoare conştiinţa angajatorilor lor – la naiba cu ei! Pentru că George avea, desigur, dreptate. Elliott Wallace, viconte de Lyngate, era – la naiba cu tot! – un gentleman. El acceptase în mod tacit invitaţia prin faptul că nu rostise un refuz ferm. Acum ar fi fost cu totul lipsit de cavalerism şi dubios să se baricadeze în intimitatea camerelor sale de la han. Iar dacă nu participa la festivităţi, oricum avea să fie deranjat de ele toată noaptea şi ar fi avut o dispoziţie la fel de proastă când totul avea să se sfârşească. Ba mai rău, avea să se simtă vinovat. La naiba cu *toţi!*

Şi dacă George avea dreptate, era posibil ca băiatul să fie prezent la bal. Cu certitudine, surorile lui aveau să fie. Putea la fel de bine să le observe în seara asta, acum că se ivise momentul propice pentru asta, ca să-şi facă o oarecare părere despre ei înainte de vizita pe care avea să le-o facă mâine.

Dar, Doamne fereşte, se aşteptau să şi *danseze?* Să ţopăie cu doamnele şi fecioarele din sat? De Ziua Sfântului Valentin? Cu siguranţă, nu. Cu greu îşi putu imagina o soartă mai puţin plăcută.

Îşi duse podul palmei la frunte în încercarea de-a se convinge pe el însuşi că avea o durere de cap sau orice altă scuză de necontestat pentru a se duce la culcare. Totuşi, nu se putea. El nu avusese niciodată dureri de cap.

Oftă adânc. În ciuda a ceea ce vorbise cu George, era nevoit să fie prezent la ţopăiala aceasta infernală din sat, nu-i aşa? Ar fi fost o lipsă mult prea mare de cavalerism din partea lui să stea deoparte, iar el nu era niciodată

lipsit de maniere, cel puţin nu în mod direct. Nici un gentleman adevărat nu era.

Uneori – şi din ce în ce mai mult în zilele acestea – să fii gentleman era o treabă dificilă.

Acum probabil că mai avea mai puţin de o oră la dispoziţie ca să se pregătească pentru distracţia serii. Valetului său îi lua de obicei o jumătate de oră numai să-i lege eşarfa într-un nod care să se ridice la standardele lui ridicate.

Elliott scoase un alt oftat şi se ridică în picioare. Pe viitor, nu avea să se mai aventureze nicăieri în afara casei sale în ziua de 14 februarie – sau în afara dormitorului Annei, oricum.

Sfântul Valentin, pentru numele lui Dumnezeu! Ce avea să mai urmeze? Dar răspunsul era mult prea dureros de evident. O petrecere în sat, asta urma!

capitolul 2

Familia Huxtable locuia într-o casă cu acoperiş din paie şi cu pereţii vopsiţi în alb, aflată la unul dintre capetele străzii principale din sat. Probabil că vicontele de Lyngate şi secretarul său trecuseră pe lângă ea atunci când se îndreptaseră spre han. Oricum, nu prea ar fi avut cum să o observe. Deşi casa era o apariţie pitorească, avea dimensiuni modeste. Cu alte cuvinte, era mică.

Trei membri ai familiei locuiau acolo. Până cu opt ani în urmă, locuiseră în casa mai mare şi mai spaţioasă a vicarului, asta până când reverendul Huxtable trecuse în lumea celor drepţi – sau cel puţin aşa îi asigurase noul vicar pe săteni, la înmormântarea acestuia. Copiii lui se mutaseră din casa vicarului a doua zi după înmormântare, pentru a-i face loc reverendului Aylesford şi surorii sale.

Margaret Huxtable avea acum douăzeci şi cinci de ani. Fiind cea mai mare din familie – mama lor murise cu şase ani înaintea tatălui lor –, ea era cea care,

la numai şaptesprezece ani, luase asupra ei responsabilitatea de-a se îngriji de casă şi de rudele sale. Drept urmare, era încă nemăritată şi era foarte posibil să rămână aşa încă măcar câţiva ani în plus, pentru că Stephen, cel mai mic dintre fraţi, avea doar şaptesprezece ani. Probabil că nimeni nu se gândise să-i atragă atenţia că el avea acum vârsta la care ea luase pe umerii ei o responsabilitate uriaşă. Pentru ea, el era încă un băiat. Şi Dumnezeu ştia că băiatul avea nevoie de *cineva* care să aibă grijă de el.

Margaret era o frumuseţe rară. Înaltă şi cu un trup cu proporţii generoase, avea un păr strălucitor, castaniu, ochi mari şi albaştri, mărginiţi de gene negre, şi un chip frumos, cu trăsături clasice. Avea un comportament rezervat şi plin de demnitate, deşi existase o perioadă când fusese mai generoasă şi mai blândă. De asemenea, avea un caracter puternic, care era mereu gata să iasă la iveală atunci când cineva ameninţa fericirea sau bunăstarea oricăruia dintre fraţii şi surorile ei.

Pentru că ei nu aveau decât un singur servitor – doamna Thrush rămăsese alături de ei după ce se mutaseră, deşi nu-şi mai permiteau să îi plătească salariul, pentru că refuzase să plece sau să accepte ceva mai mult decât cazarea şi masa în schimbul serviciilor sale –, Margaret făcea o mare parte din treburile casei şi se ocupa singură de grădină. Vara, grădina o făcea să se simtă mândră şi fericită, fiind una dintre cele câteva activităţi care scoteau la suprafaţă partea senzuală şi plină de spontaneitate a firii ei. De asemenea, era un subiect de invidie şi bucurie pentru întreg satul. Ajuta pe toată lumea care avea nevoie de ea, şi de multe ori era chemată să-l ajute pe medicul satului să schimbe bandaje, să pună la loc oasele rupte, să ajute la naşterea bebeluşilor sau să-i hrănească cu linguriţa pe cei bătrâni şi infirmi.

De-a lungul anilor, Margaret avusese numeroşi peţitori, ba chiar şi câţiva care fuseseră dispuşi să îi ia şi pe ea, şi pe fraţii şi surorile sale, dar ea descurajase în tăcere şi cu fermitate orice avansuri din partea lor. Ba chiar

şi pe bărbatul pe care îl iubise toată viaţa ei, şi pe care probabil avea să-l iubească până la moarte.

Katherine Huxtable avea douăzeci de ani. Şi ea era frumoasă, cu trupul ei înalt, firav şi zvelt, caracteristic tinerelor. Totuşi, avea o siluetă care dădea semne că avea să se menţină la fel de frumoasă şi la maturitate. Părul ei era mai deschis la culoare decât cel al surorii sale – un blond întunecat, spicuit cu şuviţe aurii care străluceau în lumina soarelui. Avea un chip înflăcărat, expresiv, drăguţ, iar cea mai frumoasă trăsătură a ei erau ochii de o nuanţă închisă de albastru, care păreau de cele mai multe ori melancolici. Deşi avea o fire bună şi era aproape întotdeauna o companie veselă, ei îi plăcea să fie şi singură, să facă plimbări solitare, să cadă pe gânduri. Scria poezii şi poveşti, ori de câte ori avea timp.

Ea îi învăţa pe copiii de patru-cinci ani care mergeau la şcoala din sat trei zile pe săptămână, şi deseori îl ajuta pe învăţător cu ceilalţi elevi, în celelalte zile.

Nici Katherine nu era măritată, deşi începea să se simtă niţel incomod cu statutul ei de fată singură. Voia să se căsătorească – sigur că voia. Ce altceva îi mai era rezervat unei femei, decât să rămână pentru tot restul vieţii ei o povară pe umerii rudelor sale? Dar, deşi avea admiratori cu duiumul şi îi plăcea pe majoritatea dintre ei, niciodată nu se putea decide pe care îl plăcea mai mult. Iar asta, îşi dăduse ea seama, însemna probabil că nu-l plăcea pe nici unul suficient de mult încât să se mărite cu el.

Îşi dăduse seama că, uneori, era extrem de dezavantajos să ai o fire visătoare. Ar fi fost mult mai comod să fie o persoană practică, lipsită de imaginaţie. Atunci ar fi putut alege pur şi simplu cel mai bun candidat şi s-ar fi mulţumit cu o viaţă împlinită alături de el. Dar ea nu putea să se transforme ca prin magie în ceva ce nu era.

Aşa că nu putea face nici o alegere. Nici măcar una dictată de bunul-simţ. Nu încă, cel puţin, deşi presupunea că avea să vină ziua în care va trebui să se decidă – sau să rămână pentru totdeauna o fată bătrână –, şi atunci problema s-ar sfârşi.

Stephen Huxtable era înalt şi foarte slab şi încă mai avea de crescut până să ajungă la un trup puternic de bărbat. Cu toate astea, avea o energie şi o graţie naturală care îl salvau, căci nu părea nici firav, nici ciudat. Părul lui era aproape în întregime auriu şi cădea în jurul capului în bucle moi care nu puteau fi îmblânzite – spre ocazionala lui disperare şi, la fel de mult, spre satisfacţia tuturor care îl cunoşteau. Chipul îi era frumos şi gânditor atunci când nu râdea. Ochii lui albaştri priveau cu intensitate lumea, fiind singurul semn al unei firi neobosite care nu găsise încă o modalitate eficientă de a-şi canaliza energia, curiozitatea şi nevoia de-a stăpâni lumea.

El trăia din plin. Călărea, pescuia, înota, făcea mai multe sporturi şi se implica în 101 de alte activităţi alături de cei de vârsta lui. Dacă se auzea de vreo trăsnaie, el era sigur acolo. Dacă se punea la cale vreun plan măreţ, el cu siguranţă juca rolul celui mai mare visător. Era plăcut, admirat şi urmat aproape cu veneraţie de toţi băieţii şi tinerii din vecinătate. Era adorat de femeile de toate vârstele, care erau fermecate de faptul că era arătos şi de zâmbetele lui, dar erau captivate mai ales de expresia agitată şi în acelaşi timp gânditoare din ochii şi de pe buzele lui. Ce femeie care se respecta pe sine putea rezista tentaţiei de-a îmblânzi un băiat ce avea potenţialul de-a deveni un rebel?

Nu că ar fi fost rebel... deocamdată. Muncea la fel de sârguincios şi de intens pe cât îşi trăia viaţa. Pentru că, fiind singurul băiat din familie, el era cel privilegiat. Pentru el economisise Margaret partea de zestre pe care o avusese mama lor, astfel încât, atunci când avea să împlinească optsprezece ani, să se poată duce la universitate, şi astfel să-şi asigure un viitor bun şi stabil, şi poate chiar şi un loc de muncă profitabil.

Oricât de mult îl deranja uneori jugul autoritar pe care i-l impunea sora lui mai mare, înţelegea sacrificiul pe care aceasta îl făcea de dragul lui. Zilnic, rămâneau foarte puţini bani pentru lucrurile care le trebuiau lui Margaret şi lui Katherine.

El învăţa cu vicarul şi studia mult şi din greu. Cariera pe care i-o putea aduce o educaţie bună avea să fie mijlocul prin care să scape de viaţa limitată de la ţară. Dar cum nu era întru totul egoist, plănuia ca într-o zi să le răsplătească pe surorile sale pentru tot ceea ce făcuseră pentru el. Sau, dacă până atunci aveau să fie măritate şi nu aveau nevoie de sprijinul lui, atunci avea să le acopere pe ele şi pe copiii lor cu daruri şi avantaje.

Cel puţin, acesta era visul lui pentru viitor. Dar, între timp, muncea ca să-şi vadă visul realizat. Şi îşi trăia viaţa din plin.

Mai exista şi un al patrulea membru al familiei. Vanessa, fostă Huxtable, acum Dew, avea douăzeci şi patru de ani. Se măritase cu Hedley Dew, mezinul lui Sir Humphrey, când avea douăzeci şi unu de ani, şi îl pierduse un an mai târziu. Era văduvă de un an şi jumătate deja, dar rămăsese la Rudley Park alături de socrii ei în loc să se întoarcă la casa fratelui şi a surorilor sale, pentru a nu deveni o povara financiară pentru familie. În plus, socrii ei îi ceruseră să rămână. Aveau nevoie de ea. O asiguraseră întotdeauna că ea le aducea alinare. Cum putea cineva să reziste acestui argument? În afară de asta, şi ea ţinea foarte mult la ei.

Vanessa era fata cea mai simplă din familie. Ea ştiuse dintotdeauna lucrul acesta şi îl acceptase cu o resemnare plină de voioşie. Nu era la fel de înaltă ca Margaret sau Katherine. Dar nu era nici atât de scundă, încât să fie considerată minionă. Nu era la fel de voluptuoasă ca Margaret, şi nici la fel de suplă precum Katherine. De fapt, cu cât se comenta mai puţin despre silueta ei, cu atât mai bine, pentru că, în realitate, nu se puteau spune prea multe. Dacă părul celor din familia ei varia de la nuanţa vibrantă de castaniu pe care o avea Margaret, la blondul-închis, spicuit cu şuviţe aurii al lui Katherine, şi la ciuful auriu al lui Stephen, atunci Vanessa cădea undeva la mijloc – era dificil să îi descrii într-un singur cuvânt nuanţa părului, ba chiar şi folosind un adjectiv în plus. Culoarea părului ei era, în realitate, destul de neinteresantă. Iar părul ei avea

defectul de-a fi ondulat, dar fără să facă bucle. Dacă îl purta vreodată liber, acesta îi cădea mai degrabă într-o coamă încreţită pe spate, decât într-o singură coadă lucioasă, ca la Margaret.

Iar chipul Vanessei... ei bine, era unul pe care toate trăsăturile se aflau exact acolo unde trebuiau să fie, şi toate funcţionau exact aşa cum trebuia. Dar nici o trăsătură nu avea ceva deosebit, nu exista nimic care să atragă atenţia. Poate că cel mai bun lucru care se putea spune despre chipul ei era că nu era tocmai urât.

Nimeni din familia ei nu îi spusese vreodată că este urâtă – ei o *iubeau*. Dar ea fusese copilul preferat al tatălui ei pentru că era dispusă să stea în biroul lui, citind, în timp ce el lucra. Iar el îi spusese deseori că cititul era o activitate pe care ar fi trebuit să o cultive în continuare, pentru că era foarte posibil să nu ajungă vreodată să aibă o casă de care să îngrijească. Era un fel de a-i spune, pe ocolite, că nu trebuia să se aştepte la măritiş. Mama ei dăduse glas cu mai multă îndrăzneală acestui fapt şi o încurajase să-şi însuşească meseria de menajeră, pentru a-i fi de folos lui Stephen şi soţiei sale, după ce acesta avea să se însoare – sau lui Margaret ori lui Katherine, după ce *ele* aveau să se mărite. Ea fusese şi copilul preferat al mamei ei.

Părinţii ei simţiseră o afecţiunea specială pentru fata lor cea obişnuită – uneori, tatăl ei o numea astfel cu o dulceaţă în glas care înlătura orice nuanţă jignitoare din cuvintele respective.

Dar ea *se* măritase. De fapt, era singura din familie care făcuse lucrul acesta până acum.

Vanessa se minunase întotdeauna de faptul că Hedley Dew o iubise cu atâta pasiune, pentru că el fusese frumos ca un zeu. Dar totul era la trecut. Deşi o iubise cu pasiune, într-adevăr.

Ea nu era genul de persoană care să le poarte pică surorilor ei – şi nici măcar fratelui ei – pentru că erau mai frumoşi la înfăţişare decât ea. Şi categoric nu era genul care să se urască numai pentru faptul că nu era frumoasă.

Ea era ceea ce era. Obişnuită. Iar ea îşi adora familia. Ar fi făcut orice pe lumea asta ca să îi ştie fericiţi.

În după-amiaza aceea de Sfântul Valentin, Vanessa plecă din Rundle Park pe jos, aşa cum făcea de patru ori pe săptămână, pentru a-i face o vizită lui Margaret. Ele fuseseră dintotdeauna cele mai bune prietene.

Probabil că pornise la plimbare exact la ora la care vicontele Lyngate şi George Bowen se instalau fericiţi în camerele lor de la han, fără să ştie ce le pregătea soarta pentru restul zilei. Vanessa nici măcar nu ştia de sosirea lor – şi nici de existenţa lor, de fapt. Deseori, soarta se strecoară în vieţile oamenilor fără nici un avertisment. Mergea grăbită. Era o zi friguroasă. Şi avea ceva anume să-i spună surorii sale.

– Eu mă *duc*, anunţă ea imediat ce intră în casă şi-şi scoase pelerina de iarnă şi boneta, pentru ca apoi să-şi salute sora aflată în salon.

– La petrecere? Margaret şedea lângă foc, ocupată ca de obicei cu lucrul ei de mână, deşi îşi ridică privirea ca să-i ofere surorii sale un zâmbet călduros. Mă bucur atât de mult că te-ai hotărât, Nessie. Ar fi fost păcat să stai acasă.

– Mama-soacră mă îmboldeşte de săptămâna trecută să merg, dezvălui Vanessa. Iar ieri-seară, chiar tata-socru mi-a spus că trebuie să particip şi, mai mult, că trebuie să dansez.

– Este foarte amabil din partea lui, zise Margaret, dar mă aşteptam să spună asta. Şi era şi timpul. Hedley e plecat dintre noi de mai bine de un an.

– Ştiu. Lacrimile ameninţau să-şi facă apariţia, dar Vanessa clipi şi le alungă. Exact asta mi-a spus şi el. Nu pot să jelesc la nesfârşit, mi-a spus el, iar mama-soacră a încuviinţat. Şi apoi am plâns puţin împreună şi a rămas stabilit. Mă duc. Zâmbi uşor, cu buzele tremurându-i, şi luă loc pe un scaun, aproape de foc.

– Ce părere ai? o întrebă sora ei, scuturând veşmântul la care cosea şi ridicându-l ca să-l vadă Vanessa.

Era rochia de seară a lui Katherine, de un galben aprins, care arătase puţin cam nescrobită şi uşor ponosită

când o purtase ultima dată, de Crăciun. Rochia fusese făcută cu cel puțin trei ani în urmă. Acum avea o panglică albastră nouă, cusută în două rânduri la poale și într-un singur rând la marginea mânecilor scurte.

– O, chiar e o soluție foarte isteață, spuse Vanessa. Rochia pare aproape nouă. Ai găsit panglica la magazinul domnișoarei Plumtree?

– Da, răspunse Margaret. Și la un preț destul de piperat. Oricum, a fost mai ieftină decât o rochie nouă.

– Și ai cumpărat ceva și pentru tine? întrebă Vanessa.

– Nu, răspunse sora ei. Rochia mea albastră e tocmai bună așa cum e.

Numai că era chiar mai veche decât rochia galbenă a lui Katherine – și mult mai uzată. Dar Vanessa nu făcu nici un comentariu. Chiar și un metru de panglică ar fi fost o extravaganță extrem de scumpă. *Desigur*, pentru ea însăși nu ar fi cheltuit banii cu atâta nesăbuință.

– Este, fu ea de acord plină de veselie. Și, oricum, cine mai observă rochiile tale, când persoana care le poartă este atât de frumoasă?

Margaret râse în timp ce se ridică alene pentru a aranja rochia pe spătarul unui scaun gol.

– Eu și celelalte de douăzeci și cinci de ani, zise ea. Doamne Dumnezeule, Nessie, când au trecut toți anii ăștia?!

Margaret îi petrecuse având grijă de familia ei. Dând dovadă de un altruism de nezdruncinat în devotamentul față de ei. Respinsese numeroase cereri de căsătorie, inclusiv una de la Crispin Dew, fratele mai mare al lui Hedley.

Și astfel, Crispin, care dorise dintotdeauna să devină ofițer în armată, plecase la război fără ea. Asta se întâmplase cu patru ani în urmă. Vanessa era cât poate de sigură că, înainte de plecarea lui, între ei avusese loc o neînțelegere, dar în afară de câteva mesaje pe care i le adresase în scrisorile către Hedley, Crispin nu mai comunicase direct cu Margaret în tot acest timp. Și nici nu se mai întorsese acasă. Se putea spune că, în condițiile în care țara era mereu în război, nu avusese nici

o şansă să se întoarcă acasă, şi că ar fi fost oricum nepotrivit ca un gentleman singur să continue să corespondeze cu o femeie nemăritată. Dar chiar şi aşa, patru ani de tăcere aproape totală era foarte mult. Cu siguranţă un bărbat îndrăgostit ar fi găsit o modalitate de a comunica. Dar Crispin nu găsise nici una.

Vanessa bănuia cu tărie că sora ei rămăsese cu inima frântă. Dar, indiferent cât de apropiate erau, acesta era singurul subiect despre care nu vorbeau niciodată.

– *Tu* ce o să porţi în seara asta? întrebă Margaret când nu primi răspuns.

Dar cum ar putea răspunde cineva la întrebarea: „Unde *s-au dus anii* ăştia?"

– Mama-soacră vrea să port verde, spuse Vanessa.

– Şi aşa va fi?

Margaret se aşeză din nou în scaunul ei şi, lucru destul de neobişnuit pentru ea, rămase cu mâinile libere.

Vanessa ridică din umeri şi se uită în jos la rochia ei verde de lână. Încă nu reuşise să se convingă să renunţe de tot la hainele de doliu.

– Ar putea părea că l-am uitat, zise ea.

– Şi totuşi, îi aminti Margaret – de parcă ar mai fi avut nevoie să-i amintească cineva – Hedley ţi-a cumpărat rochia verde pentru că s-a gândit că această culoare ţi se potriveşte.

O cumpărase pentru festivalul de vară, cu un an şi jumătate în urmă. Ea o purtase o singură dată – ca să vegheze la capul patului în care zăcea el, în ziua în care festivităţile continuau neabătute în grădina de jos. Două zile mai târziu, el îşi dăduse duhul.

– Poate că o voi purta în noaptea asta, zise ea.

Sau poate că va purta rochia de culoarea lavandei, care nu-i stătea bine deloc, deci ar fi fost ca un doliu pe jumătate.

– Uite că vine Kate, mai grăbită decât de obicei, interveni Margaret, uitându-se pe fereastră şi zâmbind.

Vanessa îşi întoarse capul ca să vadă cum sora ei cea mică le făcea cu mâna de pe poteca din grădină.

Un minut mai târziu, după ce se dezbrăcă pe hol de hainele de afară, dădu buzna peste ele.

– Cum a fost la şcoală astăzi? o întrebă Margaret.

– Îngrozitor! afirmă Katherine. Chiar şi copiii sunt entuziasmaţi în legătură cu seara asta. Tom Hubbard s-a oprit ca să-mi ceară să-i acord dansul de deschidere, dar a trebuit să-l refuz, pentru că Jeremy Stoppard deja mă invitase. Al doilea dans e rezervat pentru Tom.

– O să te ceară de soţie, o avertiză Vanessa.

– Presupun că da, fu de acord Katherine, afundându-se în scaunul cel mai apropiat de uşă. Presupun că ar muri de uimire dacă aş accepta într-una din zilele astea.

– Cel puţin, zise Margaret, ar muri fericit.

Izbucniră toate în râs.

– Dar Tom a adus nişte veşti uimitoare, relată Katherine. Avem un *viconte* care stă la han. Aţi mai auzit vreodată aşa ceva?

– La hanul *nostru*? întrebă Margaret. Nu, nu am mai auzit niciodată. Oare de ce a venit?

– Tom nu ştia, spuse Katherine. Dar îmi închipui că el – adică vicontele – va fi subiectul principal de conversaţie în seara asta.

– Doamne sfinte, da, fu de acord Vanessa. Un viconte în Throckbridge! E posibil ca lucrurile să nu mai fie niciodată ca până acum. Mă întreb dacă o să-i placă muzica şi dansul din sălile de deasupra lui, toată noaptea. Să sperăm că nu o să ne ceară să ne oprim.

Dar Katherine observă rochia şi sări în picioare, scoţând o exclamaţie de plăcere.

– Meg! strigă ea. *Tu* ai făcut asta? Arată absolut uimitor! O să mă invidieze toată lumea în noaptea asta. O, chiar n-ar fi trebuit să o faci. Cred că a costat o căruţă de bani panglica asta. O, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc.

Ţâşni de pe loc şi traversă camera în goană ca s-o îmbrăţişeze pe Margaret, care radia de bucurie.

– Panglica mi-a atras atenţia, spuse ea, şi nu am putut să plec din magazin înainte să cumpăr o bucată.

– Vrei să mă faci să cred că ai cumpărat ceva pur şi simplu din impuls? ezită Katherine. Ce minciună, Meg.

Te-ai dus acolo înadins, ca să cauţi ceva potrivit pentru tivul rochiei, doar pentru că ai vrut să faci un gest drăguţ pentru mine. Te cunosc prea bine.

Margaret se ruşină.

– Uite că vine Stephen, chiar mai grăbit decât Kate, le atrase atenţia Vanessa.

Fratele lor o văzu pe Vanessa privindu-l, aşa că zâmbi şi le salută cu o fluturare de mână. Putea vedea că era îmbrăcat cu hainele lui vechi de călărie, iar ghetele arătau ca şi cum ar fi avut nevoie disperată de curăţare. Sir Humphrey Dew îi permitea să călărească ori de câte ori voia pe caii din grajdurile de la Rundle, o favoare pe care Stephen o acceptase cu bucurie, dar în schimb insistase să lucreze la grajduri.

– Auziţi, spuse el când dădu buzna în salon, mirosind a cal, aţi aflat veştile?

– Stephen! Margaret era mâhnită. Ai cumva *bălegar* pe una din ghete?

Numai mirosul ar fi fost un răspuns suficient.

– O, la naiba! Băiatul se uită în jos. Am crezut că l-am curăţat pe tot. Mă duc chiar acum. Aţi auzit de vicontele care stă la han?

– *Eu* le-am spus, interveni Katherine.

– Sir Humphrey s-a dus să-i ureze bun venit, le zise Stephen.

– O! exclamă Vanessa cu un zâmbet uşor.

– Îndrăznesc să spun că el va afla ce caută omul acela în satul nostru, explică Stephen. E ciudat, nu-i aşa?

– Presupun că e doar în trecere, sărmanul om, replică Margaret.

– Norocos om, spuse Stephen. Dar cine poate fi *în trecere* prin Throckbridge? *De unde* şi *până* unde? Şi pentru ce *motiv*?

– Poate că tata-socru va afla, zise Vanessa.

– Sau poate că nu va afla nimic. Dar, fără îndoială că vom supravieţui cu toţi, chiar dacă nu ni se va satisface niciodată această curiozitate.

– Poate că a auzit de balul de Sfântul Valentin şi a venit ca să-şi caute o soţie, zise Katherine, împreunându-şi

mâinile la piept şi bătând din gene într-un gest teatral, în timp ce făcu o piruetă.

– O, Doamne! exclamă Stephen. Ziua asta ţi-a luat minţile, Kate?

Râse şi se feri de perna pe care sora lui o aruncă spre el. Uşa salonului se deschise din nou şi îşi făcu apariţia doamna Thrush. Ducea pe braţ cea mai bună cămaşă a lui Stephen.

– Tocmai am apretat-o, domnule Stephen, îi spuse ea, în timp ce el o luă şi îi mulţumi. Du-o imediat în camera dumitale şi aşaz-o întinsă pe pat. Nu vreau s-o văd şifonată dinainte să o pui pe dumneata.

– Nu, doamnă, zise el şi îi făcu cu ochiul. Adică, da, doamnă. Nici nu-mi dădusem seama că trebuia apretată.

– Nu. Doamna Thrush ţâţâi. Nici nu mă aşteptam să observi. Dar dacă toate fetele o să roiască în jurul dumitale, aşa cum îndrăznesc să spun că o să facă, e mai bine să porţi o cămaşă proaspăt apretată. Şi *nu* ghetele-alea. Pfui! O să te pun să freci podelele în genunchi dacă nu le scoţi şi nu le laşi afară, la uşă, înainte să te duci sus.

– Tocmai voiam să apretez cămaşa, zise Margaret. Îţi mulţumesc, doamnă Thrush. Acum cred că a venit timpul să ne pregătim pentru petrecere. Nessie, cred că este timpul să te duci acasă, înainte ca Lady Dew să trimită o ceată de oameni să te caute. Stephen, scoate ghetele alea dezgustătoare din salonul ăsta. Doamnă Thrush, te rog să-ţi pregăteşti o ceaşcă de ceai şi să te odihneşti o vreme. Ai fost ocupată toată ziua.

– Şi dumneata ai stat degeaba, presupun, replică doamna Thrush. O, trebuie să vă spun ceva tuturor. Doamna Harris a bătut la uşa din spate acum nici cinci minute. În hanul din sat stă un viconte. Sir Humphrey s-a dus să-i facă o vizită şi l-a invitat la petrecere, ca pe invitatul său personal. Ce părere aveţi despre *asta*?

Când toţi izbucniră în hohote de râs, femeia păru puţin surprinsă, dar începu şi ea să râdă.

– Sărmanul om, zise ea. Probabil că nici nu a putut să refuze, fiind vorba de Sir Humphrey. Şi presupun

că e tocmai bine că merge şi el la bal. În han va fi cu siguranţă prea mult zgomot pentru oricine ar încerca să se odihnească.

– I-auzi, Kate! începu Stephen. Dacă vicontele a venit să-şi caute o soţie, asta e şansa ta.

– Sau a domnişoarei Margaret, spuse doamna Thrush. E frumoasă ca o cadră. E vremea să vină şi prinţul ei călare pe un cal alb.

Margaret izbucni în râs.

– Dar bărbatul ăsta e doar un viconte, spuse ea, iar eu insist neapărat să aştept un prinţ călare pe un cal alb. Acum mişcaţi-vă, toată lumea, sau o să întârziem.

O îmbrăţişă pe Vanessa când aceasta se pregăti să plece din încăpere.

– Să nu te răzgândeşti cu privire la noaptea asta, zise ea. Haide, Nessie. Zău, dacă te răzgândeşti, este posibil să plec de la han şi să vin după tine. A venit vremea să te bucuri din nou de viaţă.

Vanessa refuză oferta lui Stephen de-a o însoţi şi se întoarse singură la Rundle Park. Trebuia neapărat să meargă la petrecere, cugetă ea, deşi nu fusese *prea* sigură de asta nici măcar atunci când ajunsese la casa fraţilor ei. Dar se ducea. Şi în ciuda propriei voinţe – în ciuda dorului nestăvilit pe care îl simţea pentru Hedley şi a unui sentiment de vină ce o copleşea doar pentru faptul că *se gândea* să se distreze din nou –, aştepta cu nerăbdare să vină odată seara. Dansul fusese dintotdeauna una dintre distracţiile ei preferate şi, cu toate astea, nu mai dansase de mai bine de doi ani.

Era un gest egoist şi crud să vrea să trăiască din nou? Mama-soacră îi spusese cu hotărâre să se ducă. La fel şi cumnatele ei. Iar Sir Humphrey – *tatăl* lui Hedley – îi spusese chiar că trebuie să şi danseze.

Dar s-ar oferi cineva să-i fie partener? Cu siguranţă, *cineva* o va face. Dacă o invita cineva, avea de gând să danseze.

„Poate că vicontele..." Izbucni în râs la gândul acesta absurd şi coti pe scurtătura spre casă. Poate că vicontele avea nouăzeci de ani, era chel şi fără dinţi. Şi căsătorit.

capitolul 3

– Aş vrea eu, spuse Louisa Rotherhyde. Se afla alături de Vanessa în sala de bal, urmărindu-i pe toţi cei care ajungeau mai târziu, dând din cap şi zâmbind în semn de salut spre cei pe care îi cunoştea – cu alte cuvinte, la *toată lumea* – şi care treceau pe lângă ele. Vicontele Lyngate se va dovedi a fi înalt, blond şi arătos, nu mai în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, fermecător, prietenos şi deloc cu nasul pe sus. Şi aş vrea eu să-i placă femeile bondoace, cu podoabă capilară neinteresantă, şi fără zestre prea mare – de fapt, fără nici un fel de zestre, mai exact – cu maniere oarecum plăcute şi de o vârstă apropiată de-a lui. Presupun că nu mai trebuie să-mi doresc să fie şi bogat. Fără îndoială, chiar este.

Vanessa îşi flutură evantaiul în faţă şi râse.

– Tu nu eşti bondoacă, îşi asigură ea prietena. Iar părul tău are o nuanţă drăguţă şaten-deschis. Manierele tale sunt foarte plăcute, iar personalitatea pe care o ai este adevărata ta avere. Şi ai un zâmbet minunat. Aşa spunea Hedley.

– Fie binecuvântat! zise Louisa. Dar vicontele a venit cu un prieten. Poate că *lui* i se va părea normal să se îndrăgostească nebuneşte de mine – asta, dacă se întâmplă să fie arătos. Şi ar ajuta şi dacă ar dispune de o avere considerabilă. E foarte bine să avem baluri, şi petreceri, şi dineuri, şi picnicuri din belşug, Nessie, dar la fiecare dintre distracţiile astea vedem aceleaşi chipuri, aceiaşi oameni. Îţi doreşti vreodată să mergi la Londra, să iei parte la un sezon, să ai un admirator şi... Ah, dar sigur că nu vrei. Tu l-ai avut pe Hedley. El era frumos.

– Da, era, fu de acord Vanessa.

– Ţi l-a descris Sir Humphrey pe vicontele Lyngate? întrebă Louisa plină de speranţă.

– Mi l-a descris ca fiind un gentleman tânăr şi amabil, răspunse Vanessa. Dar oricine are mai puţin de şaizeci şi patru de ani, cât are el, este o persoană tânără pentru tata-socru, şi aproape toată lumea e amabilă după părerea lui. Vede în toţi o fire bună – aşa cum este şi el. Şi nu,

Louisa, *nu* mi-a descris cum arată vicontele. Gentlemenii nu fac asta, ştii, dar oricum am impresia că suntem pe cale să aflăm singure.

Socrul ei intrase în sala de bal, emanând un aer important în felul lui bonom, cu pieptul scos înainte de mândrie, frecându-şi palmele, şi cu chipul roşu de bucurie. În spatele lui se aflau doi domni şi nu exista nici o îndoială în privinţa identităţii lor. Rareori veneau străini în Throckbridge. Din cei câţiva care lăsaseră o amintire vie, nimeni – nici măcar unul – nu participase vreodată la vreo serată organizată în sala de bal, şi doar câţiva fuseseră la balul anual de vară din Rundle Park.

Cei doi domni erau străini – şi erau prezenţi la petrecere. Iar unul din ei era, desigur, un *viconte*.

Cel care păşi primul în sala de bal, după Sir Humphrey, nu avea o siluetă deosebită din punctul de vedere al înălţimii sau al conformaţiei, deşi avea talia un pic cam rotunjoară. Avea păr şaten, scurt, pieptănat cu grijă, şi o faţă care era salvată de la anonimat de aerul amabil, deschis şi plăcut cu care observa tot ce se afla în preajma lui. Arăta de parcă ar fi fost cu adevărat bucuros că se află acolo. Purta veşminte cu croială conservatoare – o haină de culoare albastru-închis, pantaloni gri şi cămaşă albă. Deşi probabil era trecut de douăzeci şi cinci de ani, categoric mai putea fi încă descris drept „tânăr".

Louisa îşi închise evantaiul şi oftă adânc. La fel reacţionară şi alte câteva doamne prezente.

Dar ochii Vanessei se mutară la celălalt gentleman şi îşi dădu imediat seama că el fusese cel care dăduse naştere acelui val de oftaturi. Ea nu oftase. Gura i se uscă brusc şi, pentru câteva secunde nesfârşite, uită de tot unde se afla.

El avea aproximativ aceeaşi vârstă ca şi celălalt gentleman, dar toate asemănările se opreau aici. Era înalt şi suplu, fără să fie deloc slab. Într-adevăr, avea umerii bine construiţi şi pieptul solid, în timp ce talia şi şoldurile erau înguste. Avea picioarele lungi şi prevăzute cu muşchi exact acolo unde trebuia. Părul lui era foarte închis la culoare – de fapt, aproape negru, des,

strălucitor şi tuns cu pricepere, în aşa fel încât să pară aranjat şi ciufulit în acelaşi timp. Era bronzat la faţă, cu trăsături frumoase într-un stil clasic, cu nas acvilin, pometi bine definiţi şi o gropiţă în bărbie. Gura avea trăsături ferme. Într-un fel, arăta ca un străin, ca şi cum ar fi avut sânge italian sau spaniol.

Arăta superb. Arăta perfect. Ar fi putut să se îndrăgostească orbeşte de el, laolaltă cu cel puţin jumătate din celelalte doamne care erau de faţă, dacă nu ar mai fi observat un anume detaliu la el. De fapt, două aspecte. Părea insuportabil de arogant. Şi arăta ca un om plictisit.

Avea pleoapele pe jumătate coborâte. În mână ţinea un monoclu, deşi nu îl ridicase la ochi. Se uita prin salon de parcă nu-i venea să creadă cât de sărăcăcios era mediul în care se afla.

Buzele lui nu schiţau nici cel mai mic zâmbet. În schimb, afişau o grimasă de dispreţ, ca şi cum de-abia ar fi aşteptat să se întoarcă jos, în camerele sale. Sau, şi mai bine, să plece cât mai departe de Throckbridge. Arăta de parcă acesta era ultimul loc de pe pământ în care ar fi vrut să se afle.

Astfel că *nu* se îndrăgosti de el, aşa nemaipomenit şi dumnezeiesc cum era, fără îndoială, în ochii celorlalţi. El pătrunsese neinvitat în lumea *ei*, în lumea familiei şi a prietenilor ei, şi o găsise inferioară şi neplăcută. Cum îndrăznea să facă asta? În loc să-i facă seara mai frumoasă, aşa cum ar fi trebuit să se întâmple în prezenţa unui străin – mai ales un gentleman arătos –, în realitate, el ameninţa să i-o strice.

Pentru că, desigur, toată lumea avea să se gudure pe lângă el. Nimeni nu avea să se poarte natural. Nimeni nu avea să se relaxeze şi să se bucure de dans. Şi, timp de multe zile de-acum înainte – sau mai degrabă săptămâni – nimeni nu avea să mai vorbească decât despre el.

Ca şi cum vreun zeu le-ar fi făcut un favor, coborând în mijlocul lor. Şi totuşi ei îi era clar că el îi dispreţuia pe toţi, sau că, cel puţin, îi găsea extrem de plictisitori.

Îşi dorea să fi venit în sat în ziua următoare – sau să nu fi venit deloc în satul lor.

Era îmbrăcat în alb şi negru, o modă despre care auzise că era la mare căutare în lumea bună din Londra. Când auzise asta, se gândise „cât de anost şi urât". Desigur, se înşelase. El era elegant, ferchezuit şi perfect.

Arăta ca idealul de erou romantic pe care îl au toate femeile. Precum acel Adonis pe care îl visează toate, mai ales în Ziua Sfântului Valentin, că vine călare pe un armăsar alb şi le ia pe sus, spre un castel aflat undeva în nori – nori albi şi pufoşi, nu cenuşii şi umezi ca în Anglia –, spre o viaţă fericită până la adânci bătrâneţi. Dar Vanessa nu simţea pentru el decât un dispreţ profund. Dacă el îi dispreţuia atât de mult pe ei şi distracţia lor, cel puţin ar fi trebuit să aibă decenţa să arate ca un gargui.

Auzi ecoul oftatului care circulă prin toate sălile de bal ca o briză, şi speră din toată inima că nu reacţionase şi ea la fel.

– Care din ei crezi că e vicontele Lyngate? întrebă Louisa în şoaptă – ceea ce fusese absolut necesar în tăcerea care se lăsase peste încăpere –, în timp ce se aplecă mai aproape spre urechea dreaptă a Vanessei.

– Cel frumos, fără îndoială, spuse Vanessa. Aş putea pune rămăşag.

– Ah! exclamă Louisa cu regret în glas. Şi eu cred la fel. Chiar dacă *nu* are părul blond, este imposibil de frumos, dar nu arată ca şi cum ar fi căzut pe spate din cauza farmecelor mele, nu-i aşa?

Nu, categoric nu era impresionat. Dar nu-l impresionase nimeni din colţul acesta umil şi necunoscut de lume. Toată atitudinea lui arăta că este un om extrem de conştient de propria importanţă. Probabil că nu era impresionat decât de propriul farmec. Ce *naiba* căuta în Throckbridge? Greşise drumul pe undeva?

Cei doi nu rămaseră pentru multă vreme în pragul uşii. Sir Humphrey îi conduse prin încăpere, cu un zâmbet larg de satisfacţie pe faţă, de parcă el ar fi fost singurul responsabil pentru faptul că veniseră în sat în ziua

aceasta. Îi prezentă aproape tuturor celor care erau de față, începând cu doamna Hardy care se afla la pian-forte, Jamie Latimer la flaut și domnul Rigg de la vioară. Curând după aceasta, domnii făceau o reverență în fața lui Margaret și a lui Katherine. Și câteva clipe mai apoi, îi salutau pe Stephen, pe Melinda și pe Henrietta Dew, cumnata Vanessei, precum și grupul de tineri care se adunase în jurul lor.

– Cred că toată lumea ar trebui să înceapă să vorbească din nou, nu doar să șușotească, murmură Vanessa.

Domnul mai scund schimbase câteva cuvinte cu toată lumea, observă ea. Și zâmbea, părând interesat de cei din jurul său. Celălalt gentleman – fără îndoială, vicontele Lyngate – nu scosese, practic, nici o vorbă, și intimida pe toată lumea. Vanessa bănuia că făcea așa înadins. Ridicase din sprâncene atunci când i se făcuse cunoștință cu Stephen, și îi aruncase o privire superioară de aristocrat. Și desigur că Melinda chicotea.

– De ce se află aici? întrebă Louisa, tot în șoaptă. În Throckbridge, vreau să spun. A spus Sir Humphrey ceva?

– I-au spus că se află aici cu afaceri, răspunse Vanessa. Probabil că nu i-au explicat despre ce este vorba, altfel tata-socru n-ar fi rezistat fără să ne spună.

– Afaceri? repetă Louisa pe un ton uimit și mirat în același timp. În *Throckbridge?* Despre *ce fel* de afaceri o fi vorba?

Desigur, și Vanessa se întrebase același lucru încă din clipa în care Katherine le adusese vestea sosirii lor, în după-amiaza aceasta. Cum ar fi putut să nu se întrebe? Cum să nu se întrebe *toată* lumea? Ce afaceri putea avea cineva într-un sătuc izolat și adormit precum Throckbridge, indiferent de aerul pitoresc pe care îl avea mai ales de pe timpul verii, și indiferent de cât de drag îi era ei?

Ce fel de afaceri putea avea un *viconte* aici? Și ce afacere era asta, să se uite de sus la ei, ca și cum ar fi fost cu toții niște viermi sub pantofii lui scumpi de dans? Ea nu cunoștea răspunsul, și poate că nu avea să-l afle niciodată.

Dar nu mai avea timp pentru alte bănuieli – cel puţin nu acum. Socrul ei îi aducea pe cei doi gentlemeni în direcţia ei. Vanessa îşi dorea să nu fi făcut asta, dar îşi dădu seama că era inevitabil.

Sir Humphrey zâmbi voios, uitându-se de la Vanessa, la Louisa.

– Iar acesta e cea mai mare domnişoară Rotherhyde, anunţă el. Şi cea mai frumoasă din familie, adăugă el un adevăr discutabil, cu un tact lamentabil.

Louisa îşi înclină chipul, în mod evident ruşinată, şi făcu o reverenţă adâncă.

– Şi domnişoara Hedley Dew, draga mea noră, adăugă Sir Humphrey, cu chipul radiind şi arătând spre Vanessa. Ea a fost căsătorită cu fiul meu până la nefericita lui pieire, acum mai mult de un an. Doamnelor, vicontele Lyngate şi domnul Bowen.

Aşadar, Vanessa îi identificase corect. Dar ea nu se îndoise niciodată de acest lucru. Făcu o reverenţă.

– Doamnă, spuse domnul Bowen, aplecându-se şi adresându-i un zâmbet fermecător şi plin de compasiune, primiţi regretele mele profunde.

– Mulţumesc, zise ea, conştientă că ochii vicontelui Lyngate era aţintiţi asupra ei.

La urma urmelor, purta rochia ei de culoarea lavandei ca o mică alinare pentru propria conştiinţă, pentru că se hotărâse să vină să se distreze – deşi *ştia* că Hedley ar fi îndemnat-o să poarte verde. Nu era o nuanţă vibrantă de lavandă şi nu i se potrivise niciodată perfect. Ea ştia că era o rochie mohorâtă şi că nu o avantaja deloc. Iar în clipa aceea se urî pentru că-i păsa, pentru că îşi dorise să fi purtat rochia verde până la urmă.

– Eu am insistat să vină la serată, explică Sir Humphrey. Sunt sigur că voi, domnilor, sunteţi de acord că este mult prea tânără şi frumoasă pentru a purta doliu la nesfârşit. A fost o soţie bună pentru fiul meu, atât cât a trăit, şi asta e ceea ce contează. Tot eu am insistat să şi danseze. Te-a invitat cineva la primul dans, Nessie?

La auzul acestor cuvinte, simţi cum i se strânge inima în piept. Simţea că-i vine să intre în pământ. *Ştia* ce avea să spună mai departe.

– Nu, tată, răspunse ea în grabă, înainte să-i treacă prin minte că ar fi putut să mintă. Dar...

– Atunci nu mă îndoiesc că unul din aceşti gentlemeni va fi încântat să te conducă pe ringul de dans când va începe să cânte muzica, spuse el, frecându-şi mâinile şi radiind de bucurie.

Urmă o tăcere scurtă, timp în care Vanessa îşi dori cu ardoare să fie lângă Hedley în mormânt.

– Domnişoară Hedley, începu vicontele cu vocea lui pătrunzătoare şi catifelată – altă calitate care se adăuga la perfecţiunea lui – poate îmi veţi face onoarea?

Era invitată la dans de către un *viconte*. De *acest* viconte, cea mai splendidă creatură masculină. De acest dandy... arogant. Însă uneori simţul ei pentru ridicol aproape că o termina. Oare la ce se gândea vicontele? Aproape că izbucni în râs şi nu îndrăzni să se uite în direcţia lui Madeline. Dar amuzamentul ei fu repede copleşit de un sentiment de umilire. Era atât de *îngrozitor* că petrecerea avea să înceapă în felul acesta.

I se părea ei, sau întreaga încăpere aştepta nemişcată răspunsul ei? Desigur că i se părea. O, doamne sfinte! Chiar ar fi trebuit să insiste să rămână acasă cu o carte şi cu amintirile ei.

– Mulţumesc.

Făcu o reverenţă şi privi cu fascinaţie mâna care se întindea în faţa ei, aşteptând-o pe a ei. Era o mână frumoasă şi la fel de bine îngrijită ca a oricărei femei. Şi totuşi, nu avea nici pe departe un aspect feminin.

Şi nici el, desigur. De aproape, părea mai înalt, mai solid şi mai puternic decât i se păruse când îl văzuse în cealaltă parte a încăperii. Îi putea mirosi parfumul subtil şi masculin al apei de colonie. Putea simţi căldura pe care o degaja prezenţa lui.

Şi mai era ceva legat de chipul lui, observă ea în timp ce-şi aşeză palma în mâna lui şi îşi ridică ochii pentru a-l privi. Ochii lui nu erau negri, aşa cum crezuse din

pricina părului şi a tenului său, ci aveau cea mai pătrunzătoare şi mai limpede nuanţă de albastru. O priveau cu intensitate de sub pleoapele pe jumătate lăsate.

Iar mâna lui era puternică şi caldă.

Ei bine, îşi spunea ea în timp ce el o conducea înspre şirul care se forma, iar domnul Rigg cânta o melodie săltăreaţă la vioara lui, aceasta era o seară pe care nu avea s-o uite prea curând. Avea să danseze cu un viconte frumos şi arogant – ba chiar dansul de început. Îşi dorea să poată pleca acasă apoi, şi să-i povestească distracţia asta şi lui Hedley.

– *Nessie?* rosti vicontele Lyngate după ce o aşeză în şirul de doamne şi se pregătea să se încoloneze în cel rezervat domnilor.

Sprâncenele lui erau din nou ridicate. Nu rostise o afirmaţie. Aceea fusese o întrebare.

– Vanessa, explică ea, pentru ca apoi să-şi dorească să nu fi răspuns pe un ton atât de spăşit.

Nu auzi foarte clar ce-i răspunse el în timp ce se aşeza în şirul din faţa ei, dar i se păru că era un „Slavă Domnului!"

Chiar spusese asta? Îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar el nu repetă cuvintele, indiferent care ar fi fost acestea.

Ei nu-i plăcuse niciodată varianta prescurtată a numelui ei. Nessie Dew suna atât de... potrivit pentru o femeie obişnuită. Dar chiar şi aşa, nu era treaba lui cum o strigau familia şi prietenii ei.

Bărbaţii aflaţi în stânga şi în dreapta vicontelui Lyngate păreau uluiţi şi uşor incomodaţi. La fel şi doamnele de lângă ea, dacă şi-ar fi întors capul să se uite la ele, bănui Vanessa.

Omul acesta avea să strice petrecerea pentru toată lumea. Şi ei o aşteptaseră cu atâta nerăbdare. Şi totuşi, asta nu însemna absolut nimic pentru el. Vicontele urmărea cu privirea şirurile de dansatori, fără ca măcar să încerce să-şi ascundă plictiseala.

O, Doamne! De obicei, Vanessa nu era atât de dură în criticile sale, mai ales cu străinii – nu că ar fi văzut

prea mulţi în viaţa ei. De ce gândurile ei legate de vicontele Lyngate erau atât de... maliţioase? Oare din cauză că îi era prea ruşine să recunoască faţă de sine faptul că mai avea puţin şi se îndrăgostea de el?

Cât de ridicolă ar fi fost *această* situaţie – cazul clasic Frumoasa şi Bestia, în care nimeni nu ar fi avut nici o îndoială în privinţa personajelor.

Brusc, îşi aminti că cedase mult prea repede în faţa îndemnurilor primite de la socrii ei şi de la Meg şi Kate, să vină la petrecerea din noaptea asta. Şi, după ce acceptase, îşi ţinuse respiraţia de nerăbdare şi îşi încrucişase degetele aşteptând s-o invite cineva la dans.

Ei bine, o invitase cineva la dans, chiar dacă respectivul fusese mai mult sau mai puţin forţat. Şi nu se putea să fie cineva mai frumos şi mai elegant. S-ar fi putut spune că visele ei cele mai nebuneşti se adeveriseră. Aşadar, avea de gând să se distreze, în pofida lui.

Dintr-odată, fu conştientă de familia, prietenii şi vecinii din preajma ei, cu toţii îmbrăcaţi în cele mai bune veşminte, cu toţii stăpâniţi de un spirit festiv. Deveni conştientă de focul care trosnea în cele două cămine, şi de flăcările lumânărilor care pâlpâiau în curentul de aer creat de uşă. Deveni conştientă de mirosurile de parfum şi mâncare. Şi de gentlemanul care stătea în faţa ei, aşteptând să înceapă muzica. Şi care se uita la ea pe sub pleoapele lăsate.

Nu avea să-l lase să creadă că şi ea este copleşită de admiraţie pentru el. *Nu* avea să-i permită să o lase fără cuvinte.

Muzica începu şi Vanessa zâmbi fermecător şi se pregăti pentru o conversaţie lungă, pe toată durata melodiei.

Dar, cel mai important, se lăsă în voia bucuriei pure de-a dansa din nou.

În timp ce muzica porni, iar domnii din şir făcură o plecăciune, şi doamnele o reverenţă, Elliott se gândi că domnişoara Vanessa Dew – *Nessie*, pentru numele lui

Dumnezeu! – ar fi fost alegerea cel mai puţin probabilă pentru dans, în ceea ce-l privea.

Era nora lui Sir Humphrey. Şi asta era suficient de rău. De asemenea, era un dop de femeie neinteresantă, care era şi prea slabă, şi prea puţin dezvoltată în zona bustului pentru gusturile lui, avea părul şaten-deschis şi trăsăturile prea obişnuite. Ochii ei erau de un gri indescifrabil. Şi categoric nu i se potrivea culoarea lavandei. Şi chiar dacă i-ar fi stat bine, rochia în sine era îngrozitoare. Şi femeia nici măcar nu era în floarea tinereţii. Era exact opusul Annei şi, în realitate, al oricărei femei pe care ar fi ales-o pentru un dans la balurile din înalta societate.

Dar el dansa oricum cu ea. Presupunea că George ar fi invitat-o, dacă n-ar fi făcut-o el primul, deşi fusese evident cui i se adresase Dew. Şi aşa, ajunsese să facă forţat ceea ce spuneau alţii, la fel ca o maimuţă de circ. Lucrul acesta nu-l făcea să se simtă deloc mai fericit la petrecerea din seara aceasta.

Apoi, tocmai când începuseră să danseze, domnişoara Dew îi aruncase un zâmbet uimitor, şi el fu forţat să recunoască faptul că, poate, ea nu era chiar opusul feminităţii, aşa cum crezuse. Îşi dăduse seama cu uşurare că nu fusese un zâmbet de flirt atunci când ea îşi întorsese privirea şi zâmbise la fel spre toţi ceilalţi, ca şi cum se distra mai bine ca niciodată în întreaga ei viaţă. Femeia aproape că strălucea.

Nu putea înţelege cum cineva s-ar putea bucura câtuşi de puţin de o astfel de petrecere plictisitoare, dar poate că nu avea altceva cu care să o compare.

Camerele erau mici şi înghesuite, pereţii şi tavanele lipsite de orice fel de decoraţiuni – cu excepţia unui desen mare şi oribil aflat deasupra şemineului, şi care reprezenta un Cupidon care trăgea cu arcul. Aerul avea un uşor iz de mucegai, ca şi cum încăperile ar fi fost închise mare parte din an – aşa cum probabil se şi întâmpla.

Muzicienii cântau cu entuziasm, dar muzica era de proastă calitate – vioara era dezacordată cu o jumătate

de notă, iar pianista avea tendinţa de-a cânta mai repede, de parcă ar fi fost nerăbdătoare să termine piesa înainte să atingă notele greşite. Câteva lumânări aproape că se stingeau ori de câte ori se deschidea vreo uşă. Toată lumea vorbea în acelaşi timp, şi foarte tare. Şi se părea că toţi erau extrem de conştienţi de prezenţa lui şi se chinuiau din greu să-i arate asta.

Măcar domnişoara Dew dansa bine. Avea pasul uşor, iar mişcările ei erau pline de graţie şi ritm.

Se întrebă fără prea mare interes dacă soţul ei fusese fiul cel mare al lui Sir Humphrey. Cum îl făcuse să se însoare cu ea? Oare tatăl ei avea bani? Oare se măritase cu el pentru că se aştepta să ajungă Lady Dew într-o bună zi?

După cum putea vedea, George dansa cu doamna care se aflase lângă doamna Dew – cea mai mare fiică a unei familii al cărui nume nu şi-l putea aminti. Şi dacă ea era frumoasa familiei, Dumnezeu să-i ajute pe ceilalţi.

Cea mai mică dintre cele două surori Huxtable – domnişoara Katherine Huxtable – dansa şi ea. Cealaltă nu, dar, împreună cu Lady Dew, urmărea perechile care se mişcau pe ritmul muzicii. Lui nu i se făcuse cunoştinţă cu cea de-a treia soră. Probabil că aceasta rămăsese acasă.

Cea mai mare domnişoară Huxtable era extraordinar de frumoasă, dar categoric nu mai era o fetişcană – desigur, aşa cum s-ar aştepta cineva de la ruda cea mai vârstnică dintr-o familie în care ambii părinţi erau decedaţi. Probabil că pe ea căzuse responsabilitatea de-a avea grijă de ceilalţi timp de câţiva ani. Simţea un pic de compasiune pentru ea. Domnişoara Katherine Huxtable semăna într-o oarecare măsură cu ea, deşi era mult mai tânără şi mai plină de viaţă. În ciuda rochiei ponosite, pe care cineva încercase să o aranjeze cu o panglică nouă, şi ea era uimitor de frumoasă.

Stephen Huxtable era chiar tânăr. Înalt, firav şi timid, avea şaptesprezece ani şi-şi arăta vârsta. De asemenea, se părea că toate domnişoarele îl plăceau, în ciuda faptului

că era foarte tânăr. Se adunaseră toate în jurul lui înainte ca dansul să înceapă şi, deşi el îşi alesese o parteneră, mai erau alte două tinere domnişoare de fiecare parte a şirului de dansatori care îi acordau cel puţin la fel de multă atenţie ca şi partenerilor lor.

Râsul lui pluti spre Elliott şi îl făcu să strângă din buze. Spera ca râsul acesta să nu fie semnul unei minţi indolente şi al unui caracter frivol. Deja trecuse cu bine printr-un an dificil. Spera ca viitorul să nu-i mai rezerve ceva la fel de apăsător în următorii patru.

– Aţi venit în Throckbridge într-o perioadă de bun augur, milord, spuse doamna Dew când mişcările dansului îi aduseră din nou împreună pentru câteva momente.

Pentru că era Ziua Sfântului Valentin, presupuse el, şi pentru că avea loc o petrecere în sălile de bal din hanul în care avusese marele noroc să fie cazat.

– Într-adevăr, doamnă.

Ridică din sprâncene.

– De bun augur pentru *noi*, poate. Ea râse când se despărţiră, şi el înţelese că tonul lui, dacă nu cuvintele, fuseseră mai puţin decât amabile. Nu am mai dansat de mai mult de doi ani, îi spuse ea atunci când se întâlniră din nou şi îşi uniră mâinile pentru a face o nouă piruetă, şi sunt foarte, foarte hotărâtă să mă bucur de asta în ciuda a tot. Dumneavoastră sunteţi un bun dansator.

El ridică din nou din sprâncene, dar nu răspunse. Ce răspuns putea da unui astfel de compliment neaşteptat? Dar ce voise să spună prin acel „în ciuda a tot"? Ea râse încă o dată în timp ce se întorceau la locurile lor.

– Am impresia că dumneavoastră nu sunteţi amator de conversaţii, milord, spuse ea apropiindu-se.

– Mi se pare imposibil să avem o conversaţie din care să se înţeleagă ceva, dacă vorbim numai în pauze de treizeci de secunde, doamnă, zise el pe un ton puţin ridicat.

Mai ales când sătenii păreau că ţipă unii la alţii şi nu mai rămânea nimeni ca să asculte – iar orchestra cânta

şi mai tare ca să le acopere vocile. El nu mai auzise niciodată în viaţa lui un vacarm atât de îngrozitor.

Aşa cum se aştepta, ea râse din nou.

– Dar dacă doriţi, adăugă el, vă voi face un compliment data viitoare când paşii de dans ne vor aduce unul lângă celălalt. Treizeci de secunde vor fi suficiente pentru asta.

Se despărţiră înainte ca ea să poată răspunde, dar în loc să fie redusă la tăcere de cuvintele lui, aşa cum şi intenţionase vicontele, ea râse spre el cu ochii, în timp de Huxtable îşi roti partenera în ring şi se pregătiră cu toţii să repete de la început paşii de dans.

– Cele mai multe doamne, începu el data următoare când îşi întâlni partenera şi stăteau spate în spate, trebuie neapărat să poarte bijuterii în păr pentru a-l face să strălucească. Dar în cazul dumneavoastră, nuanţa naturală de auriu e suficientă.

Era mai degrabă o afirmaţie scandaloasă, pentru că părul ei era în mod clar şaten, deşi era adevărat că lumina lumânării *îi* conferea o aură mai deosebită.

– O, foarte bine, spuse ea.

– Le întreceţi pe toate celelalte doamne prezente, din toate punctele de vedere, îi spuse el când ajunseră din nou unul lângă celălalt.

– Ah, asta nu a fost atât de bine, protestă ea. Nici unei doamne cuviincioase nu-i place să primească complimente atât de pline de cruzime. Numai cele care sunt îngâmfate.

– Atunci dumneavoastră nu sunteţi îngâmfată? o întrebă el.

Ea nu trebuia convinsă de prea multe lucruri, asta cel puţin era adevărat.

– Desigur, dacă doriţi, îmi puteţi spune că sunt uimitor de frumoasă, zise ea şi îşi întoarse faţa zâmbitoare în sus spre el, dar nu că sunt mai frumoasă decât toate celelalte. Asta ar fi o minciună mult prea evidentă, aş putea să nu vă cred şi totul s-ar destrăma.

Fără să vrea, Elliott o privi cu admiraţie cum se îndepărta de el, dansând. Se pare că era destul de inteligentă. De fapt, aproape că izbucnise în râs la comentariul ei.

– Sunteţi uimitor de frumoasă, doamnă, îi spuse el când se prinseră de mâini, în unul dintre punctele culminante ale dansului.

– Vă mulţumesc, domnule, răspunse ea şi îi zâmbi. Sunteţi amabil.

– Dar, continuă el când începu să o rotească printre ceilalţi dansatori, la fel este şi fiecare doamnă prezentă aici în seara asta – fără excepţie.

Ea îşi dădu capul pe spate şi râse cu poftă, iar pentru câteva secunde îi zâmbi şi el. Doamne, oare *flirta cu* ea? Cu un dop de femeie, şi modestă pe deasupra, care nu era orbită de rangul lui, şi care nici nu-şi dorea cu ardoare complimentele sale? Dar care dansa din toată inima, ca şi cum nu exista o bucurie mai mare pe lumea asta? Când se termină dansul, el fu surprins. Cum, *deja?*

– Nu există şi o a *treia* domnişoară Huxtable? o întrebă el în timp ce o conducea înapoi în locul în care o cunoscuse.

– O a treia? îl privi întrebătoare Vanessa.

– Am fost prezentat unei domnişoare Huxtable, tânăra cu părul închis la culoare de acolo, spuse el dând din cap în direcţia ei, şi unei domnişoare Katherine Huxtable, sora ei mai mică. Dar am crezut că mai există încă una.

Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare, fără să spună nimic pentru o clipă.

– Nu există o a treia domnişoară Huxtable, replică în cele din urmă, deşi există o a treia soră. Eu sunt aceea.

– Ah, exclamă el, şi îşi duse mâna pe mânerul monoclului. Nu am fost informat că una dintre surori a fost măritată.

Şi, sărmana femeie, dintre toate cele din familia ei, ea chiar nu fusese înzestrată cu frumuseţe, nu-i aşa?

– *Ar fi trebuit* să fiţi informat?

Sprâncenele ei se arcuiră într-o expresie sinceră de surpriză.

– Absolut deloc, răspunse el rapid. A fost doar o curiozitate din partea mea. Soţul dumneavoastră a fost fiul cel mare al lui Sir Humphrey?

– Nu, explică ea. El era cel mai mic dintre ei. Crispin este cel mare.

– Îmi pare rău pentru decesul soţului dumneavoastră, zise el. De fapt, spusese o prostie, pentru că el nu îl cunoscuse pe omul acela, şi totul se întâmplase cu destul de multă vreme în urmă. Trebuie că a fost un şoc destul de greu de suportat.

– Când m-am căsătorit cu el, ştiam că era pe moarte, explică ea. Avea o boală de plămâni.

– Îmi pare rău, repetă el.

Cum naiba intrase în situaţia asta?

– Şi mie, zise ea, desfăcându-şi evantaiul şi acoperindu-şi chipul cu el. Dar Hedley s-a dus, eu sunt încă în viaţă, iar dumneavoastră nu l-aţi cunoscut nici pe el, aşa cum nu mă cunoaşteţi nici pe mine, aşa că nu are nici un rost să devenim sentimentali din cauza asta, nu-i aşa? Vă mulţumesc pentru dans. Voi fi invidiată de toate doamnele pentru că am fost prima care a dansat cu dumneavoastră.

Îi zâmbi uimitor de frumos în timp ce el se aplecă în faţa ei.

– Deşi sper că nu vă veţi lăuda cu asta, zise el. Dumneavoastră nu sunteţi îngâmfată.

Ea râse.

– Vă doresc o seară frumoasă, doamnă Dew, o salută el şi se întoarse să plece.

Înainte ca Sir Humphrey să vină spre el şi să trebuiască să-l suporte încă o dată sau să fie forţat să accepte o altă parteneră de dans, se îndreptă cu paşi mari spre ceea ce credea că va fi salonul de joc.

Din fericire, instinctul nu-l înşelase. Iar acolo, agitaţia era aproape inexistentă.

Se etalase destul în faţa celor din salonul de bal, fusese rezonabil de plăcut pentru suficientă vreme.

Aşadar, doamna Vanessa Dew era cea de-a treia soră... Ce ironie ciudată, că tocmai cea mai neinteresantă

dintre ele fusese prima care se măritase. Deşi nu putea să nege faptul că, uneori, avea o sclipire în ochi care o făcea să pară mai frumoasă.

Se măritase înadins cu un bărbat aflat pe moarte, pentru numele lui Dumnezeu.

capitolul 4

În dimineaţa următoare, Vanessa îşi termină micul dejun pe când toată lumea din Rundle Park încă mai dormea. Toţi în afară de Sir Humphrey, care se pregătea să plece călare în sat, să le facă o vizită la han vicontelui Lyngate şi domnului Bowen. În timp ce-şi freca palmele una de cealaltă şi arăta ca un om extrem de bucuros de viaţa sa, îi spuse Vanessei că avea să-i invite la cină.

– Poate, zise el, dacă aş pune să pregătească trăsura, ai veni şi tu cu mine, Nessie, ca să o vizitezi pe sora ta. Îndrăznesc să spun că şi ea se trezeşte cu noaptea-n cap, ca tine.

Vanessa acceptă bucuroasă. Era nerăbdătoare să vorbească despre petrecere cu Margaret. Fusese o noapte *atât* de frumoasă. Desigur, apoi nu închisese un ochi, gândindu-se la dansul de deschidere. Dar acest lucru nu era deloc surprinzător. Nimeni de la petrecere nu o ajutase să uite. Vicontele dansase cu ea, *numai* cu ea.

Încă dinainte să înceapă dansul, ea se hotărâse că nu va rămâne tăcută şi nu se va arăta copleşită de prezenţa lui. Totuşi, după câteva minute, devenise evident faptul că *el* nu avea de gând să poarte nici o conversaţie cu *ea*, deşi era sigură că un gentleman cu adevărat politicos ar fi făcut un efort. Era evident faptul că el nu era un gentleman politicos – încă un defect pe care îl descoperise la persoana lui fără ca măcar să îl cunoască. Aşa că începuse *ea* să vorbească cu *el*.

Până la sfârşitul dansului, aproape că ajunseseră să glumească unul cu celălalt. Aproape că *flirtau*. Ajunse la concluzia că, poate, omul nu era atât de rău pe cât crezuse ea. Dumnezeule, ea nu mai flirtase cu nici

un alt bărbat. Şi nici un alt bărbat nu flirtase vreodată cu ea.

Dar era clar că un singur dans cu ea fusese suficient de înspăimântător ca să nu mai danseze cu nimeni altcineva. Vicontele îşi petrecuse restul serii în salonul în care se jucau cărţi. Ar fi fost foarte umilitor dacă ar fi simţit nevoia să primească, cumva, acceptarea lui. Dar aşa, nu fusese decât o mare dezamăgire pentru o duzină de femei care speraseră să-i atragă atenţia şi să danseze cu el.

Însă ceea ce-i spusese după ce se terminase dansul fusese motivul pentru care nu dormise deloc în noaptea aceea. Primise cu nedumerire vorbele lui, şi în continuare era derutată când se gândea la ele. Se întreba ce părere ar avea Margaret despre asta.

– Vicontele Lyngate şi domnul Bowen sunt nişte domni extrem de prietenoşi, nu eşti de acord, Nessie? o întrebă Sir Humphrey când urcară în trăsură.

– Aşa este, tată.

Domnul Bowen fusese foarte prietenos. El dansase de fiecare dată cu altă parteneră, purtase conversaţii cu ele şi cu aproape toată lumea între dansuri şi în timpul cinei. Însă vicontele Lyngate nu se distrase deloc, după cum bănuia Vanessa. Şi vina îi aparţinea numai lui, pentru că sosise la petrecere cu gândul că avea să se plictisească. Aspectul *acesta* fusese extrem de clar pentru ea. Uneori, oamenii primeau exact ceea ce-şi doreau.

– Nessie, eu cred că vicontelui i-a plăcut de tine, spuse Sir Humphrey, chicotind voios. Nu a mai dansat cu nimeni în afară de tine.

– Tată, eu cred că i-a plăcut mai mult jocul de cărţi decât de mine sau de altcineva, replică ea, zâmbind. Şi-a petrecut cea mai mare parte a serii în salonul de jocuri.

– Ăsta a fost un gest neaşteptat de onorabil din partea lui, zise socrul ei. Seniorii au apreciat bunăvoinţa pe care le-a arătat-o jucând cărţi cu ei. Rotherhyde l-a uşurat de douăzeci de guinee şi îndrăznesc să spun că nu va mai vorbi despre nimic altceva în următoarea lună.

Nu ploua încă, dar norii păreau gata să se dezlănţuie în orice clipă. Era şi frig, aşa că Vanessa îi spuse lui Sir Humphrey că este recunoscătoare pentru drumul cu trăsura atunci când vizitiul o ajută să coboare, în faţa porţii surorilor sale.

Le găsi acasă şi pe Katherine, şi pe Margaret, pentru că aceasta era una dintre zilele în care copiii nu mergeau la şcoală. Era şi Stephen acolo, dar se afla sus în camera lui, muncind din greu la o traducere din limba latină, pentru că Margaret îi spusese la micul dejun că nu ar trebui să coboare până nu termina.

Vanessa le îmbrăţişă pe rând pe ambele surori şi se aşeză pe locul ei obişnuit în salon, lângă foc. Desigur, vorbiră despre petrecere, în timp ce Margaret cosea de zor o haină care trebuia peticită.

– Nessie, am fost atât de uşurată când te-am văzut că ai intrat alături de Lady Dew, Henrietta şi Eva, zise ea. Credeam că în ultimul moment o să te hotărăşti să nu mai vii. Şi am fost mai mult decât bucuroasă când am văzut că ai dansat fără oprire. Să ştii că am obosit urmărindu-te.

Margaret dansase şi ea de două ori.

– Nici eu nu am stat jos deloc toată seara, spuse Katherine. Nu-i aşa că a fost o petrecere încântătoare? Desigur, *tu* ai făcut cea mai mare cucerire, Nessie. Ai dansat prima, şi cu nimeni altul decât vicontele Lyngate, care este atât de frumos, că îndrăznesc să spun că nu a existat vreo inimă de femeie care să nu-şi înteţească bătăile toată seara. Dacă nu ai fi venit aici în dimineaţa asta, ar fi trebuit să vin eu, pe jos, până la Rundle. *Povesteşte tot!*

– Nu sunt prea multe de povestit. El a dansat cu mine pentru că tata-socru nu i-a dat de ales, spuse Vanessa. Nu a fost impresionat de farmecele mele, vai mie, şi dacă a venit la petrecerea de Sfântul Valentin ca să-şi găsească o soţie, a renunţat la căutare după un singur dans cu mine. Cât de umilitor!

Chicotiră toate.

– Te subestimezi, Nessie, interveni Margaret. Nu te-a ignorat. A vorbit cu tine în timp ce dansaţi.

– Pentru că l-am forţat eu să vorbească, explică Vanessa. Mi-a spus că sunt uimitor de frumoasă.

– Nessie! exclamă Katherine.

– Şi apoi a continuat, spunând că la fel este şi fiecare doamnă din încăpere, fără excepţie, continuă Vanessa. Lucru care a însemnat negarea complimentului, nu sunteţi de acord cu mine?

– Asta a fost atunci când ai dat capul pe spate şi ai râs? întrebă Margaret. I-ai făcut pe toţi cei din salon să zâmbească, Nessie, şi să-şi dorească să poată trage cu urechea. Tu *l-ai forţat* să spună asemenea prostii? Cum ai făcut asta? Ai avut dintotdeauna un dar de-a face oamenii să râdă. Până şi pe Hedley, când era... foarte bolnav.

Vanessa îşi folosise toate rezervele de energie în timpul acelor ultime săptămâni ca să-l facă să râdă şi să zâmbească în continuu. După ce murise, ea se prăbuşise de epuizare. Timp de două săptămâni după înmormântare, de-abia reuşise să se ridice din pat.

– Oh, oftă ea, clipind ca să alunge lacrimile care ameninţau să-şi facă apariţia, dar vicontele Lyngate este cel care *m-a făcut* să râd.

– Ţi-a explicat de ce se află în Throckbridge? întrebă Katherine.

– Nu, răspunse Vanessa. Dar a spus ceva foarte straniu. M-a întrebat despre cea de-a treia soră Huxtable, pentru că nu-i fuseserăţi prezentate decât voi două. I-a spus cumva tata-socru de existenţa mea când vi l-a prezenta pe vicontele Lyngate, ieri-seară?

– Din câte-mi amintesc, nu, răspunse Margaret, ridicându-şi ochii de la faţa de pernă pe care o cârpea.

– Nu i-a zis nimic, confirmă Katherine pe un ton foarte categoric. Poate că a făcut-o după ce s-au îndepărtat de noi, sau când i l-a prezentat lui Stephen. Şi tu ce i-ai răspuns?

– I-am spus că *eu* sunt cea de-a treia soră, spuse Vanessa, iar el a comentat că nu fusese informat că vreuna din noi a fost măritată. Apoi a schimbat subiectul şi m-a întrebat despre Hedley.

– Foarte ciudat, într-adevăr, comentă Katherine.

– Mă întreb ce caută vicontele Lyngate în Throckbridge, zise Vanessa. Adică dacă e doar în trecere, din pură întâmplare... Dar i-a spus lui tata-socru că are afaceri aici. De unde știa că există trei surori Huxtable? Și de ce l-ar interesa pe el chestiunea asta?

– Din pură curiozitate, cred, explică Margaret. Ce-o face Stephen, de rupe cusăturile tuturor fețelor de pernă pe care i le pun pe pat?

Ridică alta și se apucă să o cârpească.

– Poate că *nu* e din pură curiozitate, interveni Katherine, sărind brusc în picioare, cu ochii fixați pe fereastra salonului. Vine aici chiar acum. Vin amândoi.

Ridicase tonul într-atât, că vocea îi sunase ca un chițăit. Margaret lăsă în grabă deoparte lucrul de mână, iar Vanessa întoarse capul brusc pentru a se uita afară pe fereastră, și văzu, într-adevăr, că vicontele Lyngate și domnul Bowen treceau de poarta grădinii și se îndreptau spre ușa de la intrare. Socrul ei le făcuse o vizită neobișnuit de scurtă.

– Ca să vezi! îl auziră pe Stephen tropotind în jos pe scări, strigând în timp ce se apropia, evident bucuros pentru orice scuză care îl ajuta să scape de cărți pentru o vreme. Meg? Ne vin musafiri. Ah, ești și tu aici, Nessie? Aș zice că vicontele a fost fermecat de farmecele tale noaptea trecută și a venit după tine. O să-l întreb pe-ndelete dacă poate avea grijă de tine înainte să-mi dau consimțământul.

Băiatul rânji și îi făcu cu ochiul.

– O, Doamne, spuse Katherine când se auzi un ciocănit în ușă, ce se poate discuta cu un *viconte*?

Șocată, Vanessa își dădu seama că cei doi gentilomi veniseră aici în Throckbridge datorită *lor*. *Familia lor* era afacerea despre care tot vorbise vicontele. El știa de ei dinainte să vină aici, deși nu fusese informat că una dintre ele fusese măritată. Ce mister straniu și fascinant! Ea se bucura nespus că venise aici în dimineața asta.

O așteptară pe doamna Thrush ca să vină și să deschidă ușa. Și apoi așteptară nemișcați ca ușa salonului să se deschidă, ca și cum ar fi jucat o scenă dintr-un teatru

mut. După numai câteva momente parcă nesfârşite, uşa se deschise şi cei doi domni fură anunţaţi.

De data aceasta, vicontele fu cel care intră primul. Vanessa observă că în dimineaţa asta nu renunţase la nici un detaliu elegant legat de vestimentaţia sa. Purta o elegantă haină lungă până sub genunchi, care întrecea o duzină de pelerine, o pălărie înaltă din blană de castor pe care deja o dăduse jos, mănuşi înalte de piele, pe care şi le scotea acum, şi ghete fine de piele neagră, care probabil costaseră o avere. În timp ce se uita prin salon şi se apleca în faţa lui Margaret, părea mai mare, mai impozant, mai ameninţător – şi de zece ori mai atrăgător – decât fusese seara trecută. De asemenea, era încruntat, ca şi cum nu s-ar fi bucurat de vizita pe care le-o făcea. În dimineaţa aceasta nu părea să aibă chef de glume sau flirt.

De ce venise aici? „Pentru Dumnezeu, de ce?"

– Domnişoară Huxtable, salută el. Se întoarse spre fiecare, pe rând. Doamnă Dew? Domnişoară Katherine? Huxtable?

Domnul Bowen se aplecă în faţa lor, zâmbind sincer.

– Doamnelor? Huxtable? salută el.

Vanessa îşi impuse, la fel ca în seara trecută, să *nu* se lase impresionată de haina elegantă, de ghetele scumpe şi de lavalieră. Şi nici de chipul lui oacheş, atrăgător, cu trăsături frumos conturate. Slavă cerului, socrul ei nu era un nimeni. Era un baron!

Cu toate astea, *era* impresionată. Vicontele Lyngate arăta absolut nelalocul său în salonul umil şi nu tocmai la modă al lui Meg. Simpla lui prezenţă făcea camera să pară mai mică decât era în realitate. Ca şi cum el ar fi scos tot aerul din cameră.

– Milord? Domnule Bowen? spuse Margaret cu o admirabilă stăpânire de sine, în timp ce le arăta cele două scaune care se aflau de-o parte şi de cealaltă a căminului. Vreţi să luaţi loc? Doamnă Thrush, vrei să aduci o tavă cu ceai, te rog?

Se aşezară cu toţi, iar doamna Thrush se făcu nevăzută, vizibil uşurată de faptul că fusese trimisă la bucătărie.

Domnul Bowen le făcu un compliment legat de aspectul pitoresc al casei. El bănui că grădina era un adevărat tablou de culori şi frumuseţe pe timpul verii. Aduse laude satului, pentru succesul petrecerii organizate seara trecută şi îi asigură că petrecuse extraordinar de bine.

Vicontele Lyngate mai vorbi de-abia după ce femeia aduse tava şi fu turnat ceaiul.

– Sunt purtătorul unor veşti care vă privesc pe toţi, începu el. Mă tem că este datoria mea să vă informez de recentul deces al contelui de Merton.

Pentru o clipă, se uitară cu toţii la el, neclintiţi.

– Asta chiar că este o veste proastă, spuse Margaret, rupând tăcerea, şi vă sunt recunoscătoare pentru că ne-aţi anunţat în persoană, milord. Cred că avem o legătură cu familia contelui, deşi nu am comunicat niciodată cu ei. Tatăl nostru a descurajat orice discuţii despre ei. Poate că Nessie ştie mai bine despre gradul de rudenie dintre noi, termină ea şi se uită întrebător la sora ei.

Când fusese mică, Vanessa îşi petrecuse foarte mult timp cu bunicii din partea tatălui lor şi ascultase întotdeauna, fermecată, poveştile lor nesfârşite despre anii tinereţii, în timp ce Margaret fusese mai puţin interesată.

– Bunicul nostru a fost fiul cel mic al contelui de Merton, spuse ea. A fost îndepărtat de familie când aceştia nu i-au acceptat stilul aventuros de viaţă şi faptul că a ales-o drept soţie pe bunica noastră. El nu i-a mai văzut niciodată. Obişnuia să-mi spună că tatăl nostru era văr primar cu actualul conte. El este cel care a murit, milord? Asta ar însemna că noi am deveni verii lui primari mai îndepărtaţi.

– Ca să vezi, interveni Stephen, asta chiar e o legătură strânsă de rudenie! Habar nu aveam, deşi ştiam că există *un fel* de legătură între noi. Într-adevăr, vă suntem recunoscători pentru că aţi venit, milord. A întrebat cumva

noul conte despre noi? Se pune problema unei reconcilieri familiale?

Chipul lui Stephen se luminase considerabil.

– Eu nu sunt sigură că aş *vrea* aşa ceva, spuse Katherine plină de patos, dacă i-au întors cu toţii spatele bunicului, doar pentru că s-a însurat cu bunica. Noi nu am exista, dacă el nu ar fi făcut asta.

– Cu toate astea, voi scrie o scrisoare pentru a transmite condoleanţe noului conte şi familiei sale, zise Margaret. Acesta este gestul civilizat pe care trebuie să-l facem. Nu eşti de acord, Nessie? Poate veţi lua cu dumneavoastră scrisoarea când veţi pleca, milord.

– Contele care a murit de curând avea numai şaisprezece ani, explică vicontele Lyngate. La trei ani după moartea tatălui său. Eu am fost tutorele lui şi executorul testamentar al averii sale, după ce propriul meu tată a murit anul trecut. Din păcate, băiatul a avut dintotdeauna o sănătate şubredă, şi nimeni nu se aştepta să trăiască până la maturitate.

– Ah, sărmanul băiat, murmură Vanessa.

Pentru o clipă, ochii lui albaştri, cu privire aspră şi neînduplecată, se opriră asupra ei, şi Vanessa se rezemă de spătarul scaunului, în încercarea de-a se îndepărta de el.

– În mod evident, tânărul conte nu avea nici un fiu, continuă el, întorcându-se spre Stephen, şi nici un frate care să îi moştenească titlul. Nu avea nici unchi. În căutarea unui succesor, a trebuit să ajung înapoi la bunicul lui şi fratele *acestuia* – bunicul vostru – şi la descendenţii lui.

– O, ca să vezi, interveni Stephen în timp ce Vanessa se rezemă şi mai mult de spătar, iar Katherine îşi ridică mâinile ca să-şi acopere obrajii.

Bunicul nu avusese decât un singur fiu – pe tatăl lor.

– De fapt, aşa am ajuns la voi, spuse vicontele Lyngate. Huxtable, am venit aici să te informez că acum eşti contele de Merton şi proprietarul, printre altele, al conacului Warren Hall din Hampshire. Te informez

cu bucurie că toate domeniile sunt prospere. Felicitările mele.

Stephen se holba la el, alb la faţă.

– *Un conte?* şopti Katherine. *Stephen?*

Vanessa îşi încleştă degetele pe scaun. Margaret arăta de parcă ar fi fost făcută din marmură.

– Felicitări, flăcăule, spuse domnul Bowen cu umor în glas şi se ridică în picioare pentru a-i întinde mâna lui Stephen.

Tânărul ţâşni în picioare şi îi strânse mâna.

– E o situaţie nefericită faptul că educaţia pe care ai primit-o până acum nu te-a pregătit pentru viaţa pe care urmează să o duci, Merton, începu vicontele Lyngate. În afară de încântarea de-a primi un rang şi o avere, ai multă treabă de făcut, şi vei avea multe datorii şi responsabilităţi. Vei avea nevoie de o educaţie serioasă şi de practică, şi voi aranja să le primeşti, ba chiar îmi va face plăcere să mă implic personal. Va trebui să te ducem la Warren Hall neîntârziat. Este luna februarie deja. Sperăm ca până după Paşte să fii pregătit să apari la Londra. Cei mai mulţi din lumea bună vor fi acolo, înţelegi, pentru sezon şi sesiunea parlamentară. Vor aştepta să te cunoască, aşa tânăr cum eşti. Poţi fi gata de plecare mâine-dimineaţă?

– Mâine-dimineaţă?! exclamă Stephen, eliberând mâna domnului Bowen pentru a se holba uimit la viconte. Aşa de curând? Dar eu...

– Mâine-dimineaţă, milord? întrebă Margaret cu mai multă fermitate în glas, iar Vanessa recunoscu tonul de fier din vocea ei. *Singur?*

– Este urgent, domnişoară Huxtable, explică vicontele. Deja am pierdut câteva luni în încercarea de-a descoperi unde se află noul Merton. De Paşte va fi...

– Are şaptesprezece ani, interveni Margaret. Nici nu se pune problema să meargă singur cu Domnia Voastră. Şi *mâine?!* Este imposibil. Va trebui să facem tot soiul de pregătiri. Lumea bună mai poate aştepta până să-l cunoască.

– Doamnă, înţeleg prea bine... începu vicontele.

– O, nu cred că înţelegeţi, i-o tăie Margaret, în timp ce Vanessa şi Katherine se uitau tăcute de la unul la celălalt cu fascinaţie, iar Stephen se lăsă din nou pe scaunul lui, arătând ca şi cum ar fi fost pe cale să leşine. Fratele meu nu a fost niciodată plecat mai departe de câţiva kilometri de casă şi, cu toate astea, vă aşteptaţi ca mâine să plece singur cu dumneavoastră, un om complet străin, pentru a trăi într-o casă nouă, între oameni pe care nu i-a cunoscut niciodată, şi să intre într-o lume la care nu se aştepta, şi care îi este complet străină?

– Meg...

Obrajii lui Stephen se înroşiră brusc. Margaret ridică o mână ca să îl oprească.

– Acum opt ani, când tatăl meu a căzut pe patul de moarte, continuă ea fără să-şi ia ochii de pe chipul vicontelui, i-am promis solemn că voi avea grijă de toate rudele mele până când vor ajunge la vârsta maturităţii şi vor fi capabile să aibă singure grijă de ele însele. Promisiunea aceasta este sacră pentru mine. Stephen nu pleacă nicăieri mâine, şi nici în ziua următoare, şi nici mai departe. Oricum, nu singur.

Vicontele Lyngate ridică din sprâncene şi îi privi cu superioritate.

– Vă asigur, doamnă, începu el, şi nerăbdarea îi era evidentă în tot trupul, că fratele dumneavoastră va fi îngrijit foarte bine sub tutela mea. El este unul dintre cei mai bogaţi oameni din ţară şi este necesar...

– Sub *tutela* dumneavoastră? întrebă Margaret. Scuzaţi-mă, milord. Stephen se află în grija *mea*, chiar dacă se dovedeşte că este la fel de bogat ca regele Angliei şi Cresus însuşi.

– Meg, interveni Stephen şi îşi trecu degetele prin părul cârlionţat, gest care îi dezordonă din nou şuviţele. Arăta îngrozitor de stingherit. Am şaptesprezece ani, nu şapte. Şi, dacă asta nu e cumva o păcăleală stranie, eu sunt contele de Merton. Ar fi mai bine să mă duc, să aflu despre ce e vorba şi să învăţ cum să-mi îndeplinesc sarcinile aşa cum trebuie. Ar fi umilitor pentru mine să mă întâlnesc cu cei de rangul meu şi să nu am nici

o idee despre ce trebuie să fac. Cred că eşti de acord cu asta.

Acum fu rândul lui să se uite la toţi cei din salon.

– Stephen... începu Margaret.

Dar el ridică o mână ca să o oprească şi i se adresă vicontelui.

– Problema este că noi suntem o familie foarte unită, după cum puteţi vedea cu ochii dumneavoastră, explică el. Le datorez foarte mult *tuturor* surorilor mele, dar mai ales lui Meg. Sigur că, dacă eu vin, atunci trebuie să mă însoţească şi ele – şi îndrăznesc să spun că voi veni. Ele trebuie să vină pentru că insist eu. De fapt, nu voi merge nicăieri fără ele. Şi, oricum, ce-aş face eu, singur-singurel, într-o casă uriaşă? Presupun că Warren Hall *este* uriaşă?

Vicontele îşi înclină capul în timp ce Meg se uită la Stephen cu uimire.

– Şi ce fel de conte bogat şi influent aş fi, continuă Stephen, dacă mi-aş lăsa surorile în urmă, într-o căsuţă ca asta, când ele au fost pregătite să-şi sacrifice până şi ultimul bănuţ pentru a mă trimite la universitate la sfârşitul anului, când voi avea optsprezece ani? Nu, Lord Lyngate, Meg şi Kate vor veni cu mine. Şi Nessie, dacă doreşte şi poate fi convinsă. Îndrăznesc să spun că nu-i va plăcea să rămână în urmă la Rundle Park, dacă noi toţi vom pleca.

Era posibil să plece toţi fără ea? se întrebă Vanessa îngrozită. Era posibil să-şi piardă toată familia dintr-odată? *Desigur* că va merge cu ei.

– Elliott, trebuie să recunoşti că aceasta este o propunere de bun-simţ, spuse domnul Bowen. Băiatul este hotărât, şi va avea un mediu stabil dacă vor fi şi surorile sale cu el. Şi va avea nevoie de asta. Iar ele sunt acum surorile unui conte. Ar fi mult mai potrivit pentru ele să locuiască la Warren Hall, şi nu aici.

Vicontele Lyngate se uită prin salon cu sprâncenele ridicate şi apoi la fiecare dintre ei.

– Cu timpul, da, răspunse el. Dar ar fi de preferat ca asta să se întâmple mai târziu. Toţi vor trebui să fie

educaţi şi îmbrăcaţi, şi vor avea nevoie de o mie de alte lucruri. Ar trebui să fie cu toţii prezentaţi la Curte şi apoi introduşi în înalta societate. Ar fi o sarcină uriaşă.

Vanessa icni uşor. Dacă ieri-seară, în timp ce dansau, el îşi mai răscumpărase cât de cât din păcate în ochii ei, acum tocmai coborâse din nou. Îi vedea – pe toţi, chiar şi pe Meg – ca pe o responsabilitate uriaşă. O pacoste. Nişte neica-nimeni. Bădărani de la ţară. Trase din nou aer în piept ca să vorbească.

Dar se părea că Stephen nu văzuse şi nu auzise nimic nelalocul lui, nimic din ceea ce spusese vicontele. El revendicase moştenirea şi, în lumina acestui anunţ incredibil pe care tocmai îl primise, testase avântul pe care i-l dădea maturitatea timpurie. Dar în acelaşi timp continua să rămână un băiat exuberant.

– Hai! Se ridică din nou în picioare şi radie de bucurie, adresându-se celor din jurul lui. Mergem la Warren Hall, Meg. Vei avea parte de un sezon de debut la Londra, Kate, în lumea bună. Iar tu vei locui iarăşi împreună cu noi, Nessie. O, asta e extraordinar!

Îşi frecă palmele una de alta, după care se întinse să o îmbrăţişeze pe Katherine.

Vanessa nu le putea strica momentul acesta. Dar când se uită la vicontele Lyngate fără măcar să încerce să-şi ascundă supărarea, descoperi că şi el o privea, cu sprâncenele ridicate. Strânse din buze.

Dar apoi *zâmbi*, şi chiar râse când Stephen o trase de pe scaun, o ridică în picioare şi făcu o piruetă cu ea în braţe.

– E extraordinar! exclamă el din nou.

– Chiar este, fu ea de acord.

– Ar fi mai bine să mergem la Rundle Park, zise el, ca să le spunem lui Sir Humphrey şi lui Lady Dew. Şi apoi la casa parohială, ca să-i spunem vicarului. Şi la... O, Dumnezeule! Se aşeză pe scaun brusc şi păli din nou. O, Dumnezeule!

Vicontele Lyngate se ridică în picioare.

– Vă lăsăm să vă obişnuiţi cu situaţia, spuse el. Dar ne vom întoarce în după-amiaza aceasta pentru a stabili câteva detalii. Nu avem timp de pierdut.

Se ridică şi Margaret.

– *Nu* vom pierde timpul, milord, zise ea cu fermitate. Dar să nu vă aşteptaţi că vom fi gata de plecare mâine sau poimâine, şi nici măcar răspoimâine. Vom pleca imediat ce vom fi pregătiţi. Noi am trăit în Throckbridge toată viaţa noastră. Avem rădăcini adânci aici, aşa cum probabil *le* aveţi în casa *dumneavoastră*. Trebuie să ne daţi suficient timp să le rupem.

– Doamnă, salută vicontele şi se aplecă în faţa ei.

Vanessa îşi dădu seama că el venise aici sigur că puterea şi importanţa lui îi vor ameţi atât de mult, încât să poată pleca *a doua zi* cu Stephen, spre noua lui viaţă. Fără surorile lui. Cât de proşti erau bărbaţii.

Când vicontele Lyngate făcu o plecăciune în faţa ei, îi zâmbi. Omul acesta avea să descopere că bădăranii de la ţară nu erau neapărat la fel de uşor de manipulat ca lingăii pe care era obişnuit să-i întâlnească şi să-i domine.

Dar Stephen, se gândi ea când musafirii ieşiră din salon şi apoi plecară din casă. Stephen era un conte. „Contele de Merton."

– Contele de Merton, zise el, parcă citindu-i gândurile. Cineva să mă ciupească, ca să ştiu că nu visez!

– Numai dacă mă ciupeşti tu pe mine primul, replică Katherine.

– O, Doamne Dumnezeule! exclamă Margaret, rămasă în picioare şi privind neliniştită prin cameră. De unde să *încep?*

– De la început? îi sugeră Vanessa.

– Numai dacă aş şti care e acela, zise Meg şi vocea îi sună aproape ca un vaiet.

Apoi Stephen vorbi iarăşi, cu obrajii din nou îmbujoraţi şi cu ochii lucind intens.

– Hei! exclamă el. Înţelegeţi ce *înseamnă* asta? Înseamnă că nu mai trebuie să aştept până după ce voi termina universitatea, şi probabil mulţi ani după asta, ca să pot face tot ce mi-am dorit să fac în viaţă. Nu mai trebuie

să aştept, ca să pot avea grijă de voi toate. Nu mai trebuie să aştept nici măcar un minut în plus. Eu sunt contele de Merton. Sunt proprietarul unor domenii, un om bogat. Şi o să vă dau tuturor o casă mare, nouă şi o viaţă şi mai frumoasă. Cât despre mine... Ei bine...

Era evident că rămăsese fără cuvinte.

– O, Stephen, rosti Katherine pe un ton drăgăstos.

Vanessa îşi muşcă buza de sus. Margaret izbucni în lacrimi.

capitolul 5

Trecură şase zile. Şase zile în care dansară într-un han umil de la ţară. Şase zile în care se distrară cât de bine puteau în satul acela uitat de lume, în luna februarie, când soarele nu strălucea deloc şi o ploaie rece cădea peste ei aproape de fiecare dată când se hotărau să iasă afară pe uşă. Şase zile în care băură vin, şi luară cina, şi fură vizitaţi, la orice oră din zi, de mereu veselul şi ospitalierul Sir Humphrey Dew. Şase zile în care observară reacţiile unui sătuc englezesc adormit la primirea uimitoarei veşti, conform căreia unul de-al lor tocmai moştenise un titlul de conte, proprietăţi şi avere.

Şase zile în care spumegase de dorinţa de-a pleca – sau se bosumflase de nerăbdare, când cineva îl asculta pe George Bowen, care era probabil cel mai neascultător secretar pe care îl angajase vreodată cineva.

Şase zile în care tânjise după Anna cu durerea chinuitoare a pasiunii neîmplinite. Păreau mai degrabă şase săptămâni. Sau luni.

Îi vizitaseră de câteva ori la căsuţa lor umilă, dar de fiecare dată îi găsiseră pe toţi atât de ocupaţi cu pregătirile de plecare, că Elliott n-ar fi vrut să-i oprească din grabă. Tânărul Merton îi vizitase la rândul său o dată la han, pentru a-i asigura că aveau să fie gata cu toţii cât ai zice peşte.

Şase zile însemna „cât ai zice peşte"?!

Dintre toţi, cel mai des o întâlni pe doamna Dew. Desigur, asta se întâmplă deoarece ea locuia la Rundle Park, şi nu în casa în care stătea familia ei.

Îşi dădu seama destul de repede că ea avea să fie ghimpele din coasta lui. Bănuise lucrul acesta încă din dimineaţa în care vizitase pentru prima dată casa lor, atunci când ea se arătase clar jignită de obiecţia lui, cum că cele trei surori nu ar trebui să-l însoţească pe tânărul Merton la Warren Hall fără să-i ofere şansa ca mai întâi să se acomodeze şi să înveţe câteva lucruri despre noua lui viaţă. Ea nu comentase nimic atunci, dar *expresia chipului ei* fusese mai mult decât grăitoare. Poate îşi închipuise că, dacă fusese căsătorită cu mezinul unui baron de la ţară, era aptă pentru a intra în înalta societate.

Trei zile mai târziu, când se întâlniră din nou, Vanessa nu mai rămase la fel de tăcută.

El şi George se îndreptau călare spre Rundle Park, ca răspuns la una dintre invitaţiile la cină ale amfitrionilor, şi se întâlniră cu ea, care mergea tot spre casă, probabil după o vizită la surorile ei. Elliott descăleca, îl instrui pe George să meargă înainte şi să ia şi calul lui cu el, după care se întrebă dacă el sau doamna Dew îi apreciau gestul impulsiv de galanterie. Pentru câteva minute, merseră unul lângă celălalt fără să discute despre nimic important, decât despre vremea care se încăpăţâna să rămână friguroasă, un aspect care părea şi mai neplăcut din cauza soarelui, care nu răzbătea deloc printre nori, şi a vântului puternic, care părea mereu să bată din faţă, indiferent de direcţia de mers. Ea îşi afundă mâinile în mănuşi şi el se întrebă dacă nu cumva aveau să treacă la preziceri despre ce fel de vară vor avea – sau dacă va veni vreodată acest anotimp. Era genul de discuţie care îl făcea să se simtă încordat.

Aerul rece îi îmbujorase obrajii – şi nasul. Drept urmare, chiar dacă *nu* era tocmai frumoasă, părea că plesneşte de sănătate într-un fel rustic, conchise el fără tragere de inimă. Dar se părea că şi ea se plictisise să vorbească despre vreme.

– Trebuie să înţelegeţi, începu ea, rupând tăcerea scurtă, că, pe cât suntem de bucuroase, suntem şi îngrijorate.

– Îngrijorate? întrebă el privind-o cu sprâncenele ridicate.

– Îngrijorate pentru Stephen, explică ea.

– De ce v-aţi face griji pentru fratele vostru? întrebă el. Tocmai a primit o moştenire care aduce cu sine bogăţii uriaşe, o poziţie socială, bunuri şi prestigiu.

– *Asta* e ceea ce ne îngrijorează, răspunse ea. Cum se va descurca el cu toate astea? El iubeşte viaţa şi îi place să se implice în tot felul de activităţi. De asemenea, este un elev foarte silitor. A învăţat cu conştiinciozitate pentru ţelul următor, atât de dragul meu cât şi al lui Meg, care a sacrificat atâtea pentru el – aşa cum a făcut pentru noi toţi. El e tânăr şi impresionabil. Mă întreb dacă nu cumva asta i s-a întâmplat în cea mai proastă perioadă.

– Vă este teamă că i se va urca totul la cap? o întrebă el. Că dintr-odată îşi va neglija studiile şi o va lua pe căi greşite? Şi va deveni extrem de iresponsabil? Mă voi ocupa personal ca asta să nu se întâmple, doamnă Dew. O educaţie bună este esenţială pentru un gentleman. Asta...

– Nu mă tem de nimic din ce aţi amintit adineauri, îl întrerupse ea. Are o fire bună şi a fost crescut după principii de viaţă sănătoase. Îndrăznesc să spun că puţină iresponsabilitate nu-i va face rău. Oricum a fost aşa şi aici. Se pare că iresponsabilitatea face parte din procesul de maturizare la bărbaţi.

– Atunci, de ce vă temeţi? o privi el întrebător.

– Mă tem, începu ea, că veţi încerca să-l modelaţi după personalitatea dumneavoastră şi că este posibil să reuşiţi. E destul de fascinat de dumneavoastră, ştiţi?

„Măi să fie!"

– Eu nu sunt un model destul de bun pentru el? întrebă Elliott, oprindu-se brusc pentru a se uita în ochii ei. Nu era destul de bun pentru fratele ei, un flăcău de la ţară care tocmai devenise conte? După toate câte sacrificase în ultimul an, şi câte mai avea să sacrifice

în următorii patru? Mânia puse stăpânire pe el. Şi de ce nu sunt bun, dacă pot să întreb?

– Pentru că sunteţi arogant şi autoritar, declară ea, privindu-l direct în ochi, deşi era încruntat şi nici măcar nu încerca să-şi ascundă supărarea. Pentru că nu aveţi răbdare cu toţi cei care vă sunt inferiori pe scara socială, şi aveţi şi o oarecare atitudine dispreţuitoare. Vă aşteptaţi ca toată lumea să vă îndeplinească ordinele mereu, şi deveniţi furios atunci când acest lucru nu se întâmplă – tocmai din cauza a ceea ce sunteţi. Vă încruntaţi aproape tot timpul şi nu zâmbiţi niciodată. Poate că toţi aristocraţii sunt aroganţi şi dezagreabili. Poate că acesta este efectul inevitabil pe care banii şi puterea îl au asupra oamenilor. Dar mă îndoiesc. Cu toate astea, *dumneavoastră* sunteţi acum tutorele lui Stephen, indiferent ce spune Meg. Dumneavoastră veţi încerca să-l învăţaţi ce înseamnă să fie un aristocrat. Iar eu nu vreau ca el să ajungă ca dumneavoastră. Aş urî lucrul acesta mai mult decât orice.

„Ca să vezi!"

Ţărăncuţa asta mititică nu se sfia să spună tare şi răspicat ce gândea.

– Îmi cer scuze, spuse el încruntându-se şi mai tare din cauză că era şi mai nervos. Mi se pare că nu ne-am cunoscut decât abia acum două zile, doamnă. Sau mă înşel? Ne ştim de mai demult şi am uitat eu cumva? Cu alte cuvinte, mă *cunoaşteţi* cu adevărat?

Ea nu lupta cinstit. Se folosi de cea mai jenantă – şi poate cea mai eficientă – tactică dintre toate. Îi răspunse cu o întrebare:

– Dar *dumneavoastră* ne cunoaşteţi pe *noi?* întrebă ea. Ne cunoaşteţi pe Meg, pe Kate sau pe mine? Ne cunoaşteţi destul de bine, încât să stabiliţi de la început că vă vom face de ruşine când îl vom însoţi pe Stephen în noua sa viaţă?

Elliott se aplecă puţin spre ea, cu nările fremătându-i într-un acces de furie.

– Îmi scapă ceva, doamnă? replică el. Am spus eu vreodată – sau *am stabilit,* ca să folosesc acelaşi cuvânt

ca dumneavoastră – că mă veţi face pe ruşine pe mine sau pe altcineva?

– Sigur că aţi spus, răspunse ea. Dacă aş putea să-mi amintesc exact cuvintele pe care le-aţi rostit, v-aş cita. Dar îmi amintesc prea bine mesajul transmis de ele. Va trebui să fim educate şi îmbrăcate şi prezentate la Curtea reginei şi în înalta societate. Iar asta va fi o „sarcină uriaşă".

El privi fix, plin de furie. Ochii ei erau mari şi luminoşi din cauza frigului sau a luptei pe care o duceau şi, fără nici o îndoială, erau cea mai frumoasă trăsătură fizică pe care o avea. Ar fi trebuit să şi-i pună mai bine în valoare – deşi spera că nu în faţa lui. Ce fiinţă îngrozitoare era!

– Şi? continuă el. Vă certaţi cu mine pentru că v-am spus *adevărul*, doamnă? Vă închipuiţi că, împreună cu surorile dumneavoastră, sunteţi pregătite să păşiţi în mijlocul unei lumi elegante şi să faceţi valuri în înalta societate? Credeţi că v-aţi putea face apariţia pe Bond Street din Londra cu aceste pelerină şi bonetă, şi să nu fiţi tratată ca o servitoare? Aveţi impresia, cumva, că sunteţi câtuşi de puţin pregătită pentru viaţa pe care o duce sora unui conte?

– Părerea *mea*, începu ea, este că aceste probleme nu vă privesc, milord. *Noi* nu suntem problema dumneavoastră, chiar dacă Stephen este. Părerea mea este că puteţi avea încredere că eu şi surorile mele vom învăţa tot ceea ce trebuie pentru a ne găsi un loc în societate şi pentru a nu-l face de ruşine pe Stephen în nici un fel. Sincer, nu îmi pasă dacă *dumneavoastră* vă este ruşine cu noi. Şi *dacă da*, îndrăznesc să spun că voi privi cu satisfacţie cum veţi strâmba din nas şi veţi strânge din buze din cauza noastră, şi toată lumea vă va compătimi pentru că v-aţi pricopsit cu un asemenea grup de bădărani.

– Şi *cum* o să vă găsiţi un loc în înalta societate? o întrebă el, coborându-şi considerabil vocea şi mijindu-şi ochii. *Cine* va sponsoriza prezentarea dumneavoastră la Curte? *Cine* va trimite invitaţiile? Cui îi veţi trimite *dumneavoastră* invitaţiile?

Asta o reduse la tăcere.

– Doamnă, poate că ar trebui să mergem mai departe înainte să se răcească mâncarea, sugeră el.

Ea oftă şi porniră mai departe. Dar nu renunţase la luptă.

– Dumneavoastră cum aţi reacţiona dacă, din senin, v-ar veni cineva la uşa casei şi v-ar întoarce viaţa cu susul în jos? întrebă ea.

Lucrul acesta se întâmplase deja!

– Dacă mi-ar prezenta o lume mai bună, aş fi încântat, răspunse el.

– Dar de unde aţi şti că *e* mai bună? insistă ea.

– Aş încerca să aflu, explică el. Şi, între timp, nu mi-aş vărsa temerile şi îndoielile pe mesager.

– Nici măcar dacă mesagerul acesta v-ar face să vă simţiţi ca un vierme prins sub gheata lui? întrebă ea.

– Nu l-aş judeca fără să-l cunosc mai bine, conchise el.

– Şi acum mă şi certaţi, observă ea. Haideţi să o luăm pe aleea *aceasta*. Vom ajunge mai repede la conac şi la cina noastră. V-am ofensat, nu-i aşa? Îmi pare rău dacă v-am judecat prea repede. Doar că îmi fac griji în privinţa lui Stephen. El a fost mereu agitat şi mereu şi-a dorit mai multă aventură decât ar fi putut spera de la viaţa de până acum. Şi acum, dintr-odată, are infinit mai mult decât şi-a imaginat vreodată. Dar nu mai ştie cine este sau care va fi viaţa lui, ori poziţia exactă pe care o va ocupa în această lume nouă care i s-a deschis în faţă. Aşa că se va întoarce către dumneavoastră, ca să-i fiţi mentor şi model, mai ales că vă şi admiră. Mă tem pentru el, dacă insistaţi că trebuie să devină mai... Îşi scoase o mână din mănuşă şi începu să descrie cercuri în aer.

– Arogant? Nesuferit? îi sugeră el.

Ea râse brusc, o reacţie la care Elliott nu se aştepta. Râsul ei era uşor şi plin de voioşie.

– Aşa v-am numit? spuse ea. Cred că sunteţi obişnuit să fiţi tratat cu respect şi slugărnicie de cei care vă sunt inferiori pe scara socială. Eu am hotărât din start să nu mă las fascinată de dumneavoastră. Mi se părea o prostie.

– Cred că sunteţi mulţumită să ştiţi că v-aţi descurcat atât de bine în ceea ce v-aţi propus, zise el pe un ton tăios.

Doamne sfinte! Spusese asta numai ca să se răzbune pe ea, din pură ranchiună, un lucru pe care nu îl tolerase niciodată. Şi mai trebuia să înfrunte starea de disconfort pe care avea să i-o dea o seară în care urma să fie invitatul special al lui Sir Humphrey Dew.

– A fi conte – sau viconte – este o treabă serioasă, doamnă Dew, continuă el. Nu e vorba de-a te complace într-o poziţie importantă, de a cheltui averi întregi sau de-a fi generos cu cei inferiori pe scara socială. Nici măcar de-a părea fascinant în ochii lor. Devii *responsabil* pentru ei.

Şi el aflase toate astea pe pielea lui, în ultimul an. Simpla idee că urma să se aşeze la casa lui, şi că anul acesta avea să-şi aleagă o soţie şi să se căsătorească, era suficientă pentru a-l arunca în cea mai profundă melancolie. Categoric, nu mai avea nevoie şi de neplăcerea de-a deveni tutorele unui flăcău de şaptesprezece ani – mai ales că băiatul venea la pachet cu trei surori, şi nici una dintre ele nu călătorise în viaţa ei mai departe de şaisprezece kilometri de Throckbridge, Shropshire, dacă bănuia el bine. Oricum, băiatul sigur nu fusese plecat de-acolo.

– Şi unul dintre oamenii aceia de care eşti responsabil este Stephen? întrebă ea încet.

– Exact, răspunse el.

– Cum s-a întâmplat asta? continuă ea.

– Contele cel bătrân era unchiul meu, explică el. Tata a fost de acord să fie numit tutorele nepotului său, adică vărul meu şi predecesorul fratelui tău. Dar tata a murit anul trecut, la numai doi ani după unchiul meu.

– Ah, observă ea, şi aşa ai moştenit funcţia de tutore, odată cu restul?

– Da, admise Elliott. Şi apoi, după câteva luni, tânărul meu văr a murit şi a început căutarea fratelui tău. Şi *atunci* am descoperit că şi el este minor. Sper să aibă

o viaţă lungă. Au fost destule decese în familia mea pentru multă, multă vreme de acum înainte.

– Dacă dumneavoastră sunteţi un văr, începu ea, atunci de ce...

– Sunt văr după mamă, explică el, fără să aştepte ca Vanessa să rostească întrebarea. Mama mea şi mama lui Jonathan erau surori.

– *Jonathan*, sărmanul de el, oftă ea. Dar acum îmi dau seama că am fost nedreaptă cu dumneavoastră pentru că v-am urât, când nu sunteţi vinovat decât de faptul că v-aţi făcut datoria pe care aţi moştenit-o de la tatăl dumneavoastră. Probabil că sunteţi foarte dezamăgit că Stephen este atât de tânăr.

Poate că era felul ei de a-şi cere scuze. Dar el nu era mulţumit. Femeia aceasta avea limba ascuţită şi îl jignise. Deşi, la urma urmelor, el se pusese singur în situaţia asta, nu-i aşa? Ar fi putut doar să-şi atingă borul pălăriei atunci când trecuseră pe lângă ea, să o întrebe de sănătate şi apoi să plece mai departe cu George.

Îşi întoarse capul ca să se uite la ea şi descoperi că şi ea făcea acelaşi gest, în clipa aceea, ca să se uite la el. Când privirile li se întâlniră, Vanessa îşi muşcă buza şi ochii i se umplură de bucurie.

– Am îndrăznit să mă cert cu un viconte? izbucni ea. Credeţi că vor scrie asta pe epitaful meu?

– Doar dacă vă lăudaţi cu asta în faţa familiei, şi nu le veţi permite să uite până când veţi muri, răspunse el.

Ea râse şi îşi întoarse din nou capul spre drum.

– Vedeţi? întrebă ea. Aproape am ajuns la casă. Sunt sigură că amândoi răsuflăm uşuraţi pentru asta.

– Amin, zise el, şi ea râse din nou.

Poate că, după această conversaţie, şi având în vedere părerea ei despre el, avea să se gândească de două ori înainte să se mute la Warren Hall cu familia ei, îşi zise el în timp ce parcurgeau restul drumului în tăcere. Poate că o să se hotărască să rămână aici, la Rundle Park, unde nu trebuia să suporte aroganţa, înfumurarea şi stările lui de proastă dispoziţie. Sir Humphrey Dew nu era un om extraordinar de sensibil, dar fără îndoială

era sincer şi, evident, ţinea foarte mult la nora sa, de parcă ar fi fost una dintre fiicele sale. Şi probabil că ea se simţea bine aici.

El sperase cu disperare că Vanessa avea să-şi schimbe părerea. Dar sigur că nu aşa se întâmplase.

Lunga aşteptare se sfârşise. În cea de-a cincea seară, tânărul Merton le făcu o vizită la han ca să-i anunţe că el şi surorile sale – toate trei, din păcate – aveau să fie gata de plecare a doua zi de dimineaţă şi, în ziua următoare, se ţinură de cuvânt şi îşi făcură apariţia. Sau aproape. După ce îşi plătiră cazarea la han, Elliott şi George porniră călare pe uliţa satului până la casa familiei Huxtable, şi când ajunseră acolo văzură că toţi cei patru membri ai familiei îi aşteptau în faţa uşii, îmbrăcaţi pentru călătorie. Trăsura pe care George o închiriase pentru bagaje era deja plină. Trăsura lui Elliott era trasă în faţa porţii şi avea uşile larg deschise şi scările coborâte pentru a le primi pe doamne.

Dar exista un motiv pentru a întârzia şi mai mult. În faţa uşilor, gata de plecare, nu erau doar cei trei Huxtable şi doamna Dew. Alături de ei se aflau şi ceilalţi oameni care locuiau în satul Throckbridge – şi câinii lor.

Domnişoara Huxtable era pe aleea din grădină, îmbrăţişându-l pe grădinar, care avea să rămână în urmă, acasă. Domnişoara Katherine Huxtable era în faţa porţii, îmbrăţişând un tânăr necunoscut. Merton strângea mâinile vicarului şi, în acelaşi timp, ţinea de după umeri o fetişcană care ofta întruna – aceeaşi care chicotise fără oprire la petrecerea de Sfântul Valentin, cu numai o săptămână în urmă. Iar doamna Dew era în braţele lui Sir Humphrey, în timp ce restul familiei forma un cerc în jurul lor, cu batistele în mână, ca într-un tablou tragic. Lacrimile alunecau fără oprire pe obrazul baronului.

Ceilalţi aşteptau răbdători să-şi ia rămas-bun de la cei patru.

Un terrier, un collie şi un câine de o rasă necunoscută se agitau încoace şi-ncolo, lătrând, sărind entuziasmaţi şi oprindu-se din când în când să miroasă câte ceva.

– Mă întreb dacă există vreun sătean care a rămas acasă în dimineaţa asta, rosti Elliott ironic, în timp ce-şi struni calul ca să se oprească ceva mai departe de mulţime.

– E o privelişte emoţionantă, fu de acord George, şi o dovadă a faptului că oamenii sunt foarte apropiaţi într-un sătuc mic.

Elliott văzu că un băiat din sat ţinea capul calului pe care Merton îl cumpărase din grajdurile de la Rundle, şi plesnea de mândrie în timp ce era privit cu invidie de alţi flăcăi mai puţin norocoşi.

În naivitatea lui, Elliott se aşteptase să meargă la casa lor, să le ajute pe doamne să urce în trăsură şi să pornească pe ulita pustie fără alte întârzieri. Cele şase zile petrecute în Throckbridge ar fi trebuit să îl avertizeze că plecarea lor nu avea să fie o chestiune atât de simplă. Faptul că Stephen Huxtable era acum conte de Merton era o veste şi aşa spectaculoasă, dar faptul că surorile lui urmau să plece din Throckbridge, poate pentru totdeauna, adăuga un plus de emoţie.

Lady Dew ieşise pe porţile grădinii ca să schimbe câteva cuvinte cu domnişoara Huxtable, apoi se îmbrăţişară. Una dintre surorile Dew plângea destul de zgomotos pe umărul doamnei Dew.

Era o scenă care depăşea chiar şi cea mai sentimentală melodramă jucată pe scenele de teatru din Londra.

– Le-am schimbat vieţile pentru totdeauna, observă George. Nu putem decât să sperăm că va fi spre mai bine.

– *Noi* le-am schimbat vieţile? Eu nu am avut absolut nimic de-a face cu moartea lui Jonathan Huxtable, George. Şi sper că nici tu. Şi nu eu am fost de acord să devin tutorele unui băiat care nu avea să ajungă niciodată bărbat – şi apoi pentru *alt* băiat, care nu va ajunge la maturitate decât peste patru ani. Tatăl meu a acceptat sarcina asta.

Elliott bâjbâi după mânerul monoclului de sub palton şi îl ridică la ochi. Nu, doamna Dew nu avea ochii plini de lacrimi, dar pe chipul ei era întipărită o expresie

de emoţie şi tristeţe profundă. Evident, nu-i era uşor să-şi ia rămas-bun de la socrii ei. Atunci, de ce naiba pleca? Purta o pelerină gri şi o bonetă. Pe sub pelerină i se zărea rochia de culoarea lavandei. După mai mult de un an, încă mai purta doliu. Poate că fusese îndrăgostită de fiul bolnav de tuberculoză al lui Dew, cu care se măritase. Poate că nu se măritase cu el de milă sau din dorinţa de-a se alipi de familia unui baron.

Ar fi fost mai bine pentru ea să renunţe la doliu. Culorile acelea – dacă puteau măcar să fie numite culori – nu o avantajau deloc. De fapt, arătau chiar hidos pe ea. Şi *de ce* îi permitea el unei femei, care nu pretindea deloc că e frumoasă sau politicoasă, să-l enerveze?

Se uită nerăbdător în jurul lui. Observă uşurat că îl văzuseră toţi că sosise şi restul despărţirilor se realizară într-un ritm mai grăbit. Domnişoara Huxtable dădu repede din cap în direcţia lui, domnişoara Katherine Huxtable îi zâmbi şi-şi ridică mâna în semn de salut, iar Merton înaintă cu paşi mari pe uliţă pentru a le strânge mâinile, cu ochii strălucind de un foc lăuntric.

– Suntem gata, le spuse el. Dar mai avem să ne luăm rămas-bun de la câţiva oameni, după cum puteţi vedea.

Se întoarse în mulţime. Totuşi, în câteva minute, le conduse pe cea mai mică şi pe cea mai mare soră a sa în trăsură, în timp ce Sir Humphrey făcu o plecăciune în faţa doamnei Dew, bătându-i uşor mâna şi, în timp ce făcea asta, îi împinse în palmă un pachet care părea a fi un teanc de bani. Păşi înapoi, scoase o batistă uriaşă din buzunar şi îşi suflă nasul cu zgomot.

În cele din urmă, în mod miraculos, aproximativ o jumătate de oră mai târziu decât se aşteptase Elliott, se aflau pe drum – sau cinci zile mai târziu, în funcţie de planul pe care şi-l făcuse.

Se aşteptase ca totul să fie oarecum simplu – o călătorie de două zile până în Throckbridge, o zi petrecută acolo, în care să dea vestea şi să-l pregătească pe băiat de drum, şi apoi o călătorie de două zile înapoi spre Warren Hall împreună cu Merton, urmate imediat

de un program educațional intensiv, care să-l facă apt de noul său rol înainte de venirea verii.

Dar planurile sale deja se duseseră pe apa sâmbetei, după cum se și așteptase imediat ce le cunoscuse pe femeile care erau implicate în toată povestea asta. Și el avea surori, și știa cum puteau ele să complice până și cele mai simple planuri. În loc să-l lase pe fratele lor să meargă cu el și cu George și să-l lase să se instaleze bine înainte să se gândească să le aducă și pe ele alături de el, aceste surori hotărâseră să-l însoțească de pe acum. Inclusiv doamna Nessie Dew.

Pentru că așa îi convenea mai bine, uită că însuși Merton insistase ca ele să meargă odată cu el la Warren Hall.

Și ceea ce știa cu siguranță era că acum era responsabil și pentru Merton, și pentru cele trei surori ale sale, toate strănepoatele unui conte, dar nici una crescută și educată pentru viața pe care aveau s-o ducă de-acum înainte. Ele își petrecuseră viața în satul acesta, pentru numele lui Dumnezeu, fiind copilele fostului vicar. Până în ziua aceasta, locuiseră într-o căsuță care putea încăpea în sala mare de la Warren Hall. Toate purtau haine care, se vedea, fuseseră croite, cusute – și cârpite – de ele însele. Fata cea mai mică preda la școala din sat. Cea mare era atât de implicată în îngrijirea casei, încât s-ar fi putut numi menajeră. Văduva... Ei bine, cu cât spunea mai puține despre ea, cu atât mai bine.

Dar *un lucru* se putea spune sigur despre ea: era incredibil de naivă. Toate trebuiau educate de la zero, și nu avea să fie ușor. Și nici nu era ceva ce ar fi putut face singure, fără nici un ajutor.

Aveau nevoie de soți, iar bărbații aceștia trebuiau să fie gentilomi din înalta societate, pentru că ele erau acum surorile unui conte. Pentru a-și găsi soți respectabili din lumea bună, ele trebuiau introduse formal în această lume. Aveau nevoie de un sezon sau două la Londra. Și pentru a fi prezentate și plimbate peste tot în timpul sezonului, aveau nevoie de un sponsor.

Un sponsor *de sex feminin*. Nu puteau face asta singure. Şi nici *el* nu o putea face. Nu putea sosi în Londra cu trei doamne, şi să înceapă să le însoţească pe la toate petrecerile şi balurile care se organizau în timpul sezonului. Pur şi simplu, aşa ceva nu se făcea. Ar fi fost scandalos. Şi, deşi el cochetase cu scandalul de multe ori în ultimii zece ani, nu mai făcuse nimic extravagant în ultimul an. Ba chiar fusese un exemplu de gentleman respectuos. Nu avusese încotro. Zilele lui de tânăr fără griji se terminaseră brusc, odată cu moartea tatălui său.

Gândul acesta nu îi îmbunătăţea deloc starea. Dar nici nu ar fi putut să le lase pe cele trei surori să-şi găsească singure drumul în această lume nouă. Pentru motive pe care nu şi le putea explica nici lui, pur şi simplu nu le putea lăsa să descopere singure că nu se puteau descurca – deşi ar fi fost tentat să o facă, dacă doamna Dew ar fi fost singura soră a lui Merton.

În ultimele zile, discutase până la refuz despre această situaţie cu George. Oricum, nu era ca şi cum ar fi avut alte probleme cu care să-şi ocupe mintea.

Mama lui Elliott era cea mai evidentă soluţie. Ea avea experienţă în pregătirea tinerelor domnişoare pentru ieşirea în societate şi găsirea unui soţ potrivit pentru ele. Deja făcuse asta pentru cele două surori mai mari ale lui. Problema era că mai trebuia prezentată şi Cecily – ba chiar anul acesta.

Mama lui nu putea fi împovărată cu încă trei femei, dintre care cea mai tânără avea deja douăzeci de ani, nici un pic de experienţă în lumea bună, şi care nici măcar nu-i era rudă de sânge. Cecily îi dădea destulă bătaie de cap. Şi, fără îndoială, nici nu avea să-i placă acest lucru.

Mai erau surorile lui măritate, desigur, dar Jessica avea sănătatea şubredă, şi Averil, la vârsta de douăzeci şi unu de ani, nu era deloc în măsură să fie sponsorul surorilor Huxtable, mai ales că două dintre ele erau mai mari decât ea.

În situaţia asta, nu mai rămâneau decât mătuşile lui pe linie paternă. Dar varianta asta îl făcu să se strâmbe.

Mătuşa Fanny, cea mai vârstnică, se lăuda cu o listă întreagă de boli noi şi vechi, ori de câte ori avea neplăcerea de-a se întâlni cu ea, şi vorbea constant pe un ton nazal şi plângăcios, în timp ce mătuşa Roberta, mai tinerică, îşi ratase cariera – sau sexul – şi ar fi trebuit să fie sergent-major. Meserie în care ar fi excelat.

Oricât de mult i-ar fi detestat pe cei din familia Huxtable, nu-i putea lăsa, cu conştiinţa împăcată, pe mâna nici uneia dintre mătuşi – nici măcar dacă vreuna din ele ar fi acceptat această sarcină dificilă. Mătuşa Fanny avusese nevoie de toate cele cinci sezoane obositoare pentru a o mărita pe propria fiică, iar mătuşa Roberta era mereu ocupată să-i bată la cap pe copiii ei neastâmpăraţi – toţi băieţi – să respecte regulile de politeţe.

– Nu le pot lăsa pur şi simplu la Warren Hall cu treburile lor, în timp ce eu îl iau pe fratele lor sub protecţia mea, nu-i aşa? spuse el într-o seară, pe când luau cina compusă dintr-o friptură tare de vită. Vor trece câţiva ani înainte ca Merton să poată face ceva pentru surorile lui, şi până atunci va fi mult prea târziu. Cea mare trebuie să aibă aproape douăzeci şi cinci de ani deja. Desigur, nu e treaba mea dacă văduva se va recăsători, deşi presupun că şi ea va trebui să fie prezentată în societate. Va rămâne la latitudinea ei dacă se va mărita din nou sau nu – asta, dacă o va cere cineva. Nu are deloc frumuseţea surorilor sale, nu-i aşa?

– Eşti *cam* nedrept, bătrâne, răspunse George. E chiar foarte drăguţă atunci când zâmbeşte şi e veselă – şi este aşa mai mereu. Se pare că soţul ei era extrem de arătos şi a ales-o pe ea fără să fie constrâns. A fost o căsnicie din dragoste.

– Greu de crezut, mormăi Elliott în barbă.

– Ce ar trebui tu să faci, începu George cu altă ocazie, când călăreau pe drumurile de ţară ca să facă puţin exerciţiu, deşi ploaia cădea rece peste ei, este să te însori cât mai curând – mai repede decât plănuiseşi, vreau să spun. *Soţia* ta le-ar putea sponsoriza pe surorile lui Merton.

– Poftim? exclamă Elliott, întorcându-şi capul prea repede şi lăsând apa adunată pe borul pălăriei să-i cadă în poală. Fără să am timp să aleg, vrei să spui?

Nu avea în minte nici o femeie care ar fi putut candida pentru postul acesta, deşi mama lui i-ar fi numărat fără probleme, pe zece degete, toate domnişoarele eligibile. Dar el avea nevoie de timp ca să se gândească la asta câteva luni.

George ridică din umeri.

– Nu e ca şi când ai avea vreo problemă în a convinge orice femeie să spună da. Din contră. E posibil să fii nevoit să le alungi cu forţa, când vor afla că îţi cauţi o nevastă anul acesta. Dar dacă te-ai însura înainte ca vestea să se răspândească, le-ai da tuturor planurile peste cap.

– Fir-ar să fie! exclamă Elliott cu mânie. La asta s-a ajuns? Chiar trebuie să iau decizii pripite legate de unul dintre cele mai importante aspecte din viaţa mea – dacă nu chiar cel mai important – de dragul unei responsabilităţi închipuite faţă de trei femei pe care de-abia dacă le cunosc? E absurd!

– Îţi va rămâne mai mult timp ca să trăieşti fericit până la adânci bătrâneţi, zise George.

– Atunci, tu de ce naiba nu te-ai căsătorit încă? întrebă Elliott. Şi de când intră în atribuţiile unui secretar sfaturile pentru angajator cu privire la data la care acesta ar trebui să se însoare?

Dar, când îşi întoarse capul, văzu că prietenul lui zâmbea strengăreşte. Lui îi făceau plăcere toate aceste schimburi de replici. Şi era de înţeles. Lăsase în urmă biroul de la Finchley Park pentru a călători prin toată ţara, dar nu avea nici una dintre responsabilităţile care atârnau, neinvitate, pe umerii lui Elliott.

Şi femeile acelea *erau* – fir-ar să fie! – responsabilitatea lui, îşi zise Elliott acum, când trăsura în care se aflau pornea de la poarta casei, iar sătenii îşi ridicaseră mâinile şi batistele în semn de rămas-bun.

Gândurile îi fură întrerupte când Merton veni cu calul său între el şi George.

– Am trăit aici toată viaţa noastră, spuse el, ca şi cum ar fi vrut să-şi ceară scuze pentru întârziere. Este greu să plecăm – pentru toţi cei pe care îi lăsăm în urmă, dar şi pentru noi înşine.

– Înţeleg, băiete, îl asigură George. Chiar dacă viaţa voastră se va schimba în bine, tot nu e uşor să laşi în urmă lucrurile care-ţi erau familiare şi dragi.

Dar băiatul deveni mai binedispus pe măsură ce se îndepărtau de sat, cu trăsurile în faţă.

– Credeam, începu el, că va trebui să aştept până după ce-mi voi termina studiile la universitate şi voi începe o carieră, ca să pot întreprinde ceva pentru surorile mele, pentru a le răsplăti pentru ce au sacrificat pentru mine şi pentru a le face vieţile cât mai confortabile. Dar acum nu va mai trebui să aştept. Le voi putea oferi viaţa bună pe care o merită, dar la care nu am putut decât să visăm până acum.

Sau *el* putea, îşi zise Elliott sarcastic, chiar dacă Merton era cel care avea să plătească factura. Şi îşi mai aminti ceva ce-i spusese George în timpul unei plimbări, într-o după-amiază umedă. El glumise, desigur, dar cuvintele sale rămăseseră întipărite în mintea lui Elliott ca o muscă prinsă într-o lampă cu gaz.

– Desigur, îi spusese George, te-ai putea însura foarte bine cu domnişoara Huxtable şi i-ai putea permite *ei* să-şi sponsorizeze surorile, ca soţie a ta, Elliott. Asta ar rezolva o mulţime de probleme. Iar ea este şi foarte frumoasă. Mă mir că a rămas nemăritată până acum.

Elliott îşi dădu din nou seama, aşa cum o făcuse de zeci de ori până acum, că responsabilităţile aveau şi ele limitele lor. De ce ar fi trebuit el să se gândească să se însoare cu frumoasa, dar destul de mohorâta, domnişoară Huxtable, doar pentru că ar fi fost mai bine pentru toată lumea, mai puţin pentru el?

Doar că el chiar urma să-şi caute o soţie. Şi, din multe puncte de vedere, *ar fi fost* un lucru la îndemână. La urma urmelor, ea era sora unui conte. Şi nu putea să nege faptul că era frumoasă.

La naiba, putea să ajungă la spitalul de nebuni până când toate astea aveau să se termine. Deşi el nu suferise niciodată de dureri de cap, i se părea că de şase zile îl paşte o migrenă uriaşă, ca un nor ceţos deasupra capului.

Se gândi cu nostalgie la mama lui şi la sora lui însărcinată, apoi, cu o expresie mohorâtă, la cele două mătuşi ale sale şi se întrebă care din cele două avea să fie răul cel mai mic. Poate că mama lui avea să-i dea un sfat de bun-simţ, chiar dacă nu se putea implica direct.

Oare de ce nu mai trăise tatăl lui încă vreo treizeci de ani? Acum ar fi fost în Londra, benchetuind alături de prietenii lui şi petrecându-şi nopţile în braţele primitoare ale Annei Bromley-Hayes. N-ar fi avut nici o grijă pe lume. Ar fi fost...

Dar nu era. Şi asta era situaţia.

capitolul 6

Aveau să ajungă la Warren Hall în aproximativ două ore, spusese vicontele Lyngate după masa de prânz care avusese loc cu o oră şi jumătate în urmă. Prin urmare, aveau să ajungă în curând.

Peisajul era verde şi se derula prin faţa lor în toată splendoarea sa. Arăta precum terenul unei ferme prospere. Warren Hall *era* un domeniu prosper, după cum spusese vicontele în acea primă dimineaţă. La fel erau şi celelalte proprietăţi ale lui Stephen. Erau trei în total – în Dorset, Cornwall şi Kent –, dar Warren Hall din Hampshire era reşedinţa principală.

– O, aici trebuie să fie, spuse brusc Katherine, aplecându-se în faţă pe scaun şi lipindu-şi nasul de sticla geamului, pentru a vedea mai bine se profila în depărtare.

Trăsura coti mult spre stânga pentru a trece printre doi stâlpi mari de poartă, şi Stephen apăru lângă trăsură. El călărise înainte şi acum îşi aplecă faţa nerăbdător, roşu din cauza frigului, ca să se uite la ele.

– Asta este, rosti el, arătând înainte.

Margaret zâmbi şi dădu din cap. Vanessa îşi ridică mâna în semn că înţeleseră. Katherine îşi întindea gâtul ca să întrezărească casa, deşi aceasta încă nu se vedea de dincolo de pădurea deasă prin care se unduia drumul.

Dar câteva minute mai târziu, toţi reuşiră să o vadă, pentru că trăsura ieşise dintre copaci şi, ca la un semn, soarele se eliberă de perdeaua de nori care îl acoperise aproape toată ziua.

Warren Hall.

Vanessa se aşteptase la un conac medieval, dar de fapt era o reşedinţă îngrijită şi pătrăţoasă în stil Renascentist, construită din piatră de culoare gri-deschis. Avea un dom şi un portic cu coloane în faţă, iar până la uşa de la intrare urcau scări de marmură. Într-o parte se vedea clădirea grajdurilor – acolo ducea aleea. În faţa casei se afla o terasă largă, înconjurată de o balustradă de piatră, cu trepte care duceau în jos la grădinile de flori, încă pustii în februarie.

– O, Dumnezeule, spuse Vanessa uimită, totul e real, nu-i aşa?

Ceea ce era un comentariu prostesc, deşi surorile ei probabil ştiau la ce se referea, pentru că nu îi puseră la îndoială cuvintele.

Toate se uitau lung, cu priviri tâmpe, uimite.

– Este *minunat!* exclamă Katherine.

– Asta înseamnă că şi aici voi avea o grădină de care să mă îngrijesc, spuse Margaret.

În oricare alte circumstanţe ar fi râs toate cu voioşie la cuvintele acestea de la sine înţelese. În afară de terasă şi grădina cu flori, erau înconjurate de un parc îngrijit care se întindea cât vedeau cu ochii.

Nici una dintre ele nu râse. Dintr-odată, totul devenise foarte real. Nici una dintre ele nu şi-ar fi putut imagina vreodată un loc atât de grandios şi o schimbare atât de radicală în vieţile lor. Şi totuşi, se aflau aici.

Aleea cobora în pantă pe măsură ce se apropia de grajduri, pentru ca apoi să cotească brusc şi să-i ducă de-a lungul terasei până la scările de la intrarea în casă. În mijlocul terasei pavate cu pietriş exista o fântână, deşi

nu avea apă în perioada asta a anului. Mai erau şi multe urne de piatră, în care probabil că vara se plantau flori.

Trăsura se opri, vizitiul deschise uşa, coborî scăriţa, şi însuşi Stephen întinse mâna pentru a o ajuta pe Margaret să coboare, apoi pentru a o ridica pe Katherine în aer până pe terasă, fără să mai folosească scăriţa. Chiar că arăta ca un tânăr exuberant. Înainte să se poată întoarce după Vanessa, în uşa trăsurii apăru altă mână întinsă – cea a vicontelui Lyngate.

Practic, Vanessa se ascunsese de viconte din ziua în care se răstise la el şi îi spusese exact ceea ce gândea despre el. După asta, de pe o parte era îngrozită de îndrăzneala de care dăduse dovadă, dar pe de altă parte era mândră că găsise curajul acesta în ea. Şi era pur şi simplu îngrozitor de ruşinată la gândul că avea să ajungă, din nou, faţă în faţă cu el. Iar momentul acela sosise.

Pe parcursul călătoriei, se uitase în secret la el de mai multe ori decât ar fi trebuit. Vicontele era, fără discuţie, un bărbat foarte frumos – puţin spus – şi viril şi... ei bine, şi *masculin*. Iar ea admira uşurinţa şi măiestria cu care călărea – îl urmărise deseori, în timp ce încercase să se convingă că se uita de fapt la Stephen. Sincer, era foarte nedrept. Hedley meritase lucrurile cele mai bune şi mai frumoase pe care le avea de oferit lumea asta, şi cu toate astea el fusese firav, slab şi foarte bolnav în ultimii doi ani ai vieţii sale.

Într-adevăr, se simţi vinovată pentru că admira pe cineva care era exact opusul defunctului ei soţ – de parcă i-ar mai fi datorat loialitate.

Hedley era mort demult.

– Vă mulţumesc. Se forţă să se uite în ochii vicontelui în timp ce-şi sprijini palma de a lui şi coborî scările trăsurii până pe terasă. Dar ochii ei se mutară spre casă. O, e mult mai mare decât părea când ne apropiam.

Se simţea ca un pitic. Dar ce observaţie stângace rostise cu voce tare!

– Asta este deoarece, de la distanţă, casa, terasa şi grădina cu flori se văd ca un tot unitar, iar privitorul este mai impresionant de priveliştea plăcută decât

de dimensiunile casei, explică vicontele. Musafirii nu trebuie să fie impresionaţi de casă decât în momentul în care ajung aici.

– Treptele *sunt* de marmură, zise ea.

– Într-adevăr, recunoscu el, la fel ca şi coloanele.

– Şi aici a crescut bunicul nostru, adăugă ea.

– Nu, răspunse el. Casa aceasta a fost construită acum mai puţin de treizeci de ani. Conacul cel vechi, care data din perioada medievală, a fost dărâmat, şi în locul lui s-a construit reşedinţa aceasta. Mi s-a spus că era vechi şi dărăpănat. Iar aceasta este categoric frumoasă. Totuşi, eu aş fi dorit să văd casa aşa cum era. Probabil că în numele modernităţii au fost distruse multe amintiri şi multă personalitate.

Vanessa se uită la el cu compasiune. Dar în acelaşi timp îşi dădu seama că mâna ei era încă într-a lui. Şi-o retrase brusc, de parcă ar fi fost lovită, atrăgând atenţia asupra gestului, iar el ridică din sprâncene.

Un domn care afişa un aer superior, îmbrăcat numai în negru, făcu o plecăciune în faţa lui Stephen şi îi indică treptele de marmură. Şocată, Vanessa îşi dădu seama că acela trebuia să fie majordomul. La jumătatea scărilor stătea o femeie mai dolofană, de asemenea îmbrăcată în negru, care era probabil menajera. Şi pentru prima oară observă că, în vârful scărilor, se aflau servitorii, îmbrăcaţi foarte elegant şi aliniaţi în două şiruri, câte unul de fiecare parte a uriaşelor uşi duble care stăteau deschise. Servitorii defilau în faţa noului lor stăpân.

O, Dumnezeule! Sosirea lor în această casă putea fi mai intimidantă de atât?! Cum avea să facă faţă Stephen la toate astea?

Dar Stephen îi oferise un braţ lui Margaret şi pe celălalt lui Katherine, pornind să urce scările în urma majordomului, după ce îi aruncă o privire peste umăr Vanessei, pentru a vedea dacă venea după el.

Vicontele Lyngate îi oferi braţul său şi ea îl acceptă.

Servitorii nu purtau pelerine şi, în ciuda soarelui care strălucea pe cer, era o zi friguroasă. Cu toate astea, nici unul dintre ei nu mişca un muşchi, decât ca să se aplece

în faţa lui Stephen când le era prezentat. El se adresă fiecăruia în parte – ca şi cum s-ar fi născut pentru asta, observă cu oarecare mândrie Vanessa.

Cu domnul Bowen în urma lor, intrară în holul principal, care era într-adevăr uriaş şi aproape că îi tăie răsuflarea Vanessei. Era circular şi înconjurat de coloane care se ridicau până sus la tavanul casei, şi apoi până în domul care era aurit şi decorat cu picturi ale unor scene din mitologie. Lumina pătrundea prin ferestrele sale lunguiețe şi înguste şi se strecura în holul de jos, formând modele de lumină şi umbră pe coloane şi pe podeaua în carouri.

Rămaseră toţi cu gurile căscate. Primul care vorbi fu vicontele Lyngate.

– La naiba! murmură el în timp ce ei stăteau cu capetele aplecate pe spate, iar majordomul şi menajera îi aşteptau să-i conducă în altă parte.

Surprinsă, Vanessa se uită la el. Dar atunci văzu că un alt gentleman ieşise de dincolo de una din arcade şi traversa cu paşi mari holul.

Vanessa avu impresia că era un bărbat înalt, oacheş, frumos, cu o şuviţă căzută pe frunte şi haine negre de călărie care erau uzate, dar care se aşezau foarte bine pe trupul atletic. Bărbatul se opri, îşi prinse mâinile la spate şi zâmbi.

Era un zâmbet extrem de fermecător. Semăna destul de bine cu vicontele Lyngate, aşa că Vanessa nu ar fi fost surprinsă să afle că cei doi erau fraţi.

– Ah, începu el, noul conte, presupun? Şi... anturajul său?

Vicontele Lyngate îi dădu drumul Vanessei şi păşi înainte, cu haina grea lovindu-se de ghete. Se opri doar atunci când ajunse la foarte mică distanţă de celălalt bărbat. Erau aproape la fel de înalţi.

– Trebuia să fi plecat până acum, spuse el pe un ton tăios, fără să-şi ascundă supărarea.

– Trebuia? repetă celălalt gentleman cu zâmbetul pe buze, cu o voce tărăgănată, ca şi cum ar fi fost plictisit.

Dar nu am plecat, nu-i aşa, Elliott? Fă prezentările, dacă vrei să fii aşa de bun.

Vicontele ezită, dar apoi se întoarse cu faţa spre ei.

– Merton, începu el, domnişoară Huxtable, doamnă Dew, domnişoară Katherine, vi-l prezint pe domnul Huxtable.

Deci *nu* era fratele lui?

– *Constantine* Huxtable, spuse bărbatul şi făcu o plecăciune plină de eleganţă în faţa lor. Con, pentru prieteni.

– O, vai de mine! exclamă Stephen, păşind înainte ca să-i strângă mâna cu entuziasm, în timp ce doamnele făcură o reverenţă. Purtaţi numele nostru. Înseamnă că ne sunteţi rudă.

– Chiar asta înseamnă, încuviinţă domnul Huxtable în timp ce Vanessa şi surorile ei îl priveau în continuare cu interes. Vă sunt văr de-al doilea. Avem un străbunic comun.

– Într-adevăr? spuse Stephen. Nessie ne-a vorbit de arborele genealogic al familiei, ceva ce, noi ceilalţi am neglijat cu toţii, mă tem. Străbunicul a avut doar doi fii, nu-i aşa?

– Pe bunicul vostru şi pe al meu, răspunse Constantine Huxtable. Şi apoi au fost tatăl vostru şi al meu. Apoi fratele meu – fratele meu *mai mic*, cel care a decedat de curând. Şi dumneata. Contele de Merton. Felicitările mele.

Făcu altă plecăciune în faţa lui Stephen.

Aşadar, Constantine Huxtable şi vicontele Lyngate erau veri primari – mamele lor fuseseră surori. Dar Vanessa încerca să înţeleagă altă relaţie de rudenie. La fel şi fratele şi surorile ei, după expresiile pe care le aveau pe chip. Stephen se holba încruntat la vărul pe care tocmai îl cunoscuse.

– Aici e ceva ce nu înţeleg, spuse el. Eşti fratele mai mare al contelui care tocmai a murit? Nu dumneata ar fi trebuit să fii...? Nu dumneata ar trebui să fii...?

– Să fiu contele de Merton? râse domnul Huxtable. Am ratat şansa asta de glorie cu numai două zile, băiete.

Asta se întâmplă dacă eşti prea nerăbdător în viaţa asta. Să fie asta o lecţie pentru tine. Mama mea era grecoaică, fiica unui ambasador detaşat la Londra. L-a cunoscut pe tata când se afla în vizită la sora ei, care se căsătorise cu vicontele Lyngate şi locuia în apropiere, la Finchley Park. Dar de-abia după întoarcerea ei în Grecia cu tatăl ei, adică bunicul meu, i-a mărturisit că se află într-o situaţie, ăă... delicată. Furios, el a trimis-o urgent înapoi. I-a cerut tatălui meu să se comporte precum un gentleman respectabil – lucru pe care l-a şi făcut. Dar eu nu am avut chef să aştept finalul fericit – sau începutul poveştii mele. Am căzut pradă stresului cauzat de traversarea mării, călătorie care a făcut-o pe mama să cadă la pat, şi mi-am făcut apariţia în lumea asta cu ţipete şi urlete, cu două zile înainte ca tata să facă rost de o procură specială pentru a se căsători cu ea. Aşa că am fost şi voi fi pentru totdeauna un fiu nelegitim. Stimaţii mei părinţi au trebuit să aştepte încă zece ani până când şi-a făcut apariţia moştenitorul lor legal, Jonathan. El ar fi fost mai mult decât încântat să îşi cunoască toţii verii. Nu-i aşa, Elliott?

Se uită la vicontele Lyngate cu o sprânceană ridicată, într-un gest pe care Vanessa îl interpretă ca fiind batjocoritor. Era clar că cei doi veri nu se iubeau.

– Dar el a murit acum câteva luni, continuă domnul Huxtable, cu câţiva ani mai târziu decât preziseseră doctorii. Şi iată-vă aici, noul şi legitimul conte de Merton şi surorile sale. Presupun că doamnele acestea *sunt* toate surori, inclusiv doamna Dew? Doamnă Forsythe, vom lua ceaiul în salon.

Vorbi pe un ton de autoritate absolută, cu o uşurinţă şi un aer aristocratic, de parcă el ar fi fost, la urma urmelor, contele de Merton şi proprietarul de la Warren Hall.

– Aceasta este cea mai tristă întâmplare pe care am auzit-o vreodată, spuse Katherine, uitându-se la el cu ochii mari. Trebuie să scriu o poveste despre asta.

Constantine Huxtable îşi întoarse zâmbetul către ea.

– În care eu să figurez ca erou tragic? întrebă el. Vă asigur că există şi compensaţii pentru faptul că m-am născut cu două zile mai devreme. De exemplu, mă bucur de o oarecare libertate pe care nici Merton, nici vărul meu Elliott, nu o pot avea. Făcu o plecăciune în faţa lui Margaret. Domnişoară Huxtable, îmi laşi, te rog, plăcerea de-a te conduce sus?

Margaret păşi înainte, îşi puse mâna pe braţul lui, iar el o conduse prin arcada prin care intrase în hol cu numai câteva minute mai devreme. Stephen şi Katherine îi urmară îndeaproape, studiindu-l cu interes pe acest văr nou. Vicontele Lyngate avu un schimb de priviri cu domnul Bowen, după care îi oferi braţul Vanessei.

– Îmi cer scuze, zise el. *I s-a cerut* să plece.

– Dar de ce? întrebă ea. El *este* vărul nostru, nu-i aşa, şi ne-a întâmpinat cu o politeţe remarcabilă, când ar fi putut să ne urască – sau cel puţin pe Stephen. Povestea lui *este* adevărată, nu-i aşa? A crescut aici ca primul născut al contelui şi al contesei de Merton?

– Aşa este. Dar legea englezească este destul de rigidă în privinţa acestor probleme, răspunse el. Nu poate deveni legitim nici măcar dacă nu ar fi existat alţi descendenţi care să poată moşteni.

– Dar dacă nu ar fi existat altcineva, spuse Vanessa în timp ce trecură de arcadă şi ajunseră la o scară superbă de marmură care se unduia în sus, ar fi putut să trimită o petiţie la rege, ca să ceară titlul, nu?

Nu citise ea despre o situaţie asemănătoare pe undeva?

– Presupun că da, răspunse vicontele Lyngate. Un avocat ar şti mai bine dacă o astfel de cerere ar fi legală şi dacă ar fi avut şanse de reuşită. Dar *avem* un descendent – fratele tău.

Cum de nu îl ura pe Stephen, se întrebă Vanessa în timp ce se uita în sus, pe scările unde Constantine Huxtable îi zâmbea lui Margaret şi îşi apleca capul pentru a auzi mai bine ceva ce-i rostea ea? Probabil că, pentru el, era ca şi cum o gloată de străini îi invadau casa.

I se ceruse să-şi părăsească locuinţa – i-o ceruse tutorele fratelui său mai mic. I-o ceruse chiar vărul lui – mama lui şi mama vicontelui Lyngate fuseseră surori.

– El aduce numai necazuri, doamnă Dew, spuse vicontele Lyngate pe un ton scăzut. Nu vrea decât să facă probleme dacă a rămas aici. Nu trebuie să vă lăsaţi înşelată de farmecul lui, de care are din plin, dintotdeauna. Fratele dumneavoastră trebuie să fie foarte ferm cu el. Trebuie să-i dea răgaz de cel mult o săptămână pentru a pleca. A avut suficient timp la dispoziţie pentru a-şi găsi altă casă şi a-şi împacheta lucrurile.

– Dar aceasta *este* casa lui, spuse Vanessa, încruntându-se. El a aparţinut întotdeauna acestui loc. Şi ar fi fost al lui dacă s-ar fi născut două zile mai târziu.

– Dar lucrurile nu s-au întâmpla aşa, interveni cu fermitate vicontele Lyngate în timp ce-i urmară pe ceilalţi în salon. Iar viaţa este compusă din presupuneri. Nu are nici un rost să ne lăsăm distraşi de ele. Presupunerile nu sunt realitatea. În realitate, doamnă Dew, Con Huxtable este fiul nelegitim al unui fost conte, în timp ce fratele dumneavoastră este contele de Merton. Ar fi o greşeală să vă lăsaţi influenţată de milă.

Dar dacă cineva nu ar fi simţit niciodată milă pentru seamănul său, îşi zise Vanessa, atunci nu ar fi fost cu adevărat om, nu-i aşa? Declaraţiile acestea îl făceau pe vicontele Lyngate ceva mai puţin decât o fiinţă umană. Continuă să se uite la el încruntată. Oare el nu avea *deloc* sentimente pentru ceilalţi, nici măcar pentru propriul văr?

Se îndepărtase de ea, îndreptându-se cu paşi mari spre Stephen. Acesta îl privea cu admiraţie pe Constantine Huxtable. La fel şi Katherine. Margaret îl privea cu compasiune. Vanessa îi zâmbea, deşi el nu se uita în direcţia ei.

Ce zi îngrozitoare trebuie că era pentru el. Probabil că întâlnirea cu patru veri pe care nu îi cunoscuse niciodată, dar care îl priveau cu amabilitate, nu îi aducea prea mare consolare.

Pentru câteva minute, Vanessa uitase de uimirea pe care i-o provocase reşedinţa, care era superbă dincolo de orice imaginaţie. Dar dintr-odată, sentimentul acela îşi făcu din nou apariţia. Salonul era o cameră mare şi pătrată, cu un tavan înalt, pictat cu scene din mitologie şi decorat pe margine cu o bordură aurită. Mobilierul era elegant, iar draperiile erau din catifea de culoarea vinului. Pereţii erau acoperiţi de tablouri cu rame groase de aur. Sub picioarele lor se întindea un covor persan uriaş, iar, în jurul lui, podeaua de lemn era atât de bine lustruită, că aproape îşi puteau vedea chipurile oglindite acolo, dacă se aplecau.

Vanessa simţi dintr-odată că i se face dor de Rundle Park – ca şi cum l-ar fi abandonat pe Hedley acolo. Nu trebuia – *nu voia* – să îl uite.

Îşi plimbă privirea asupra vicontelui Lyngate care, deşi nu mai era îmbrăcat cu haina sa cea lungă, tot părea uriaş şi impunător, viril şi masculin. Şi frumos, bineînţeles. Şi foarte în viaţă. Îl dispreţuia nespus de mult.

Aproape toată viaţa, Elliott şi Con Huxtable fuseseră cei mai buni prieteni – mai exact, până în urmă cu un an. Distanţa de trei ani dintre ei – Elliott era mai mare – nu contase vreun pic. Locuiseră la numai câţiva kilometri distanţă, erau veri, în copilărie nici unul din ei nu avusese prea mulţi prieteni prin vecini, şi le plăcea să întreprindă aceleaşi activităţi – în mare parte, să facă mişcare în aer liber şi alte jocuri care cereau multă energie, cum ar fi căţăratul în copaci, plonjarea în băltoace, bălăceala prin noroaie şi inventarea multor activităţi de acest gen, care le umpleau zilele cu mişcare şi distracţie şi îi făceau să intre într-o groază de bucluceri pe cei care erau plătiţi să aibă grijă de ei.

Rămăseseră prieteni şi în perioada tinereţii şi continuaseră să se bucure împreună de viaţă, chiar dacă asta însemna să provoace necazuri şi certuri în repetate rânduri, să-şi pună singuri vieţile în pericol, să-şi câştige o reputaţie de rebeli în cercurile lumii bune şi o notorietate

deloc de bun augur în societate, în general. Amândoi fuseseră preferaţii doamnelor.

Fuseseră doi tineri care făcuseră numai nebunii împreună, fără ca – printr-un miracol – să facă nimănui vreun rău cu adevărat, în afară de lor înşişi. La urma urmelor, fuseseră doi tineri gentlemeni, şi ştiuseră unde să se oprească.

Rămăseseră prieteni chiar şi după de murise tatăl lui Con, deşi acesta începuse să petreacă din ce în ce mai mult timp la Warren Hall, cu Jonathan, la care ţinuse neobişnuit de mult. Elliott îi dusese dorul, dar îi admira devotamentul faţă de băiatul handicapat. Chiar îi trecuse prin cap ideea că prietenul lui, Con, începuse să se maturizeze şi avea de gând să se aşeze la casa lui mai repede decât el. Desigur, tatăl lui Elliott fusese tutorele lui Jonathan, dar nu îşi luase niciodată rolul prea în serios, ci se încrezuse în Con, că va avea grijă de nevoile băiatului şi că se va ocupa de supervizarea domeniilor cu ajutorul unui administrator competent.

Apoi murise şi tatăl lui Elliott. Şi totul se schimbase. Pentru că Elliott se hotărâse să-şi ia foarte în serios noile responsabilităţi, şi una dintre acestea era să aibă grijă de Jonathan. Aşa că îşi petrecuse ceva vreme la Warren Hall, obişnuindu-se cu sarcinile pe care le avea de îndeplinit acolo, deşi era complet convins că-i putea transfera lui Con tutela în mod neoficial. Se simţise chiar un pic jenat că unchiul lui nu-l numise pe Con în funcţia de tutore oficial. La urma urmelor, Con era destul de mare şi destul de capabil. Şi Jonathan îl iubea nespus de mult.

În scurtă vreme, Elliott descoperise cu tristeţe că bunul lui prieten, Con, abuzase de încrederea pe care o avusese tatăl lui în el – deturnase fonduri şi furase bijuterii de familie foarte valoroase, pentru propriul câştig, sigur de faptul că Jonathan nu va afla niciodată adevărul. Şi apoi mai era destrăbălarea de care aflase Elliott – lăsase însărcinate câteva slujnice pe care apoi le concediase, distrusese reputaţia fiicelor unor muncitori care lucrau pe domeniile lor.

Con nu era omul pe care îl crezuse Elliott întotdeauna. Se părea că era total lipsit de onoare. Se folosea de cei slabi. Era exact opusul unui gentleman. Iar faptul că nu era moştenitorul tatălui său, din motive care nu ţineau de el, nu era o scuză pentru faptele săvârşite.

Pentru Elliott fusese îngrozitor de dureros să afle despre caracterul infam al celui pe care îl considerase prieten. *Nu* că acesta ar fi recunoscut vreodată furturile şi destrăbălarea de care fusese acuzat. Deşi nici nu le negase. Singura lui reacţie, atunci când Elliott îl confruntase cu descoperirile sale, fusese să râdă.

– Poţi să te duci la dracu', Elliott, fuseseră singurele sale cuvinte.

În ultimul an, fuseseră cei mai aprigi duşmani. Pentru Elliott cel puţin, fusese o perioadă grea. Nu putea să vorbească în numele lui Con.

Bineînţeles, Elliott preluase frâiele – avea grijă de Jonathan, conducea domeniile singur şi se părea că petrecea la fel de mult timp la Warren Hall ca şi la Finchley Park. Pentru el şi nevoile lui personale nu prea mai avea timp la dispoziţie.

În anul acela, Con îi făcuse viaţa aproape imposibilă. Făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a-i pune bețe-n roate vechiului său prieten, şi pentru a-l influenţa pe Jonathan să sfideze dorinţele lui Elliott. Şi nu-i fusese foarte greu să facă asta – sărmanul băiat nici măcar nu-şi dădea seama că-i face jocul.

Poate din naivitate, Elliott sperase că partea cea mai grea a poverii sale trecuse, pentru că, deşi noul conte Merton era minor şi deloc pregătit pentru viaţa şi îndatoririle care îl aşteptau, şi chiar în ciuda faptului că avea trei surori care nu erau nici ele pregătite, *cel puţin* Con Huxtable nu avea să mai fie ca un spin în coasta lui.

Sau cel puţin aşa îşi închipuise el. Îi spusese lui Con să plece. Dar el era încă aici. Şi se hotărâse să-l întâmpine pe noul proprietar al Warren Hall şi pe surorile sale cu tot farmecul de care era capabil.

Bunul-simţ ar fi trebuit să-i dicteze să plece înainte ca noul conte să intre în conac, chiar dacă el *era* o rudă

îndepărtată a acestuia. Pe de altă parte, cine îl cunoştea ar fi trebuit să ştie că bunul-simţ nu-i era caracteristic lui Con Huxtable.

Elliott plecă de lângă doamna Dew şi traversă salonul cu paşi hotărâţi.

– Chiar că totul *este* uimitor, rosti Con, după câte se părea ca răspuns la ceva ce spusese una dintre tinerele sale verişoare. Stimatul meu tată a considerat că e mai bine să dărâme bătrâna abaţie-fortăreaţă la scurtă vreme după ce a moştenit titlul, şi să construiască în locul ei o clădire care să fie dovada bogăţiei şi a bunului-gust care îl caracterizau. Ulterior, a umplut-o cu bogăţii adunate din călătoriile pe care le-a întreprins în tinereţe.

– O, dar eu mi-aş fi *dorit* să pot vedea abaţia, spuse Katherine Huxtable.

– A fost aproape o crimă că a trebuit să o dărâme, încuviinţă Con, deşi probabil că nimănui nu i-ar fi plăcut mai mult coridoarele sale vântoase, camerele întunecate, cu ferestre înguste sau canalizarea învechită, decât confortul pe care îl oferă din plin această clădire.

– Dacă aş fi fost eu în locul lui, începu Merton, aş fi lăsat vechea clădire aşa cum era şi aş fi construit casa asta undeva în apropiere. Istoria este foarte bună şi clădirile istorice chiar ar trebui păstrate, după cum spunea mereu Nessie, dar mărturisesc că îmi place confortul pe care îl aduce traiul modern.

– Ah, interveni Con tocmai când Elliott încerca să-l atragă lângă fereastră, unde avea de gând să-i vorbească în particular, dar iată că a venit ceaiul. Aşază-le în locul obişnuit, doamnă Forsythe. Poate că domnişoara Huxtable va fi atât de amabilă încât să ne toarne ceaiul.

Apoi zâmbi cu tristeţe şi făcu o plecăciune în faţa ei.

– Îmi cer iertare, verişoară, spuse el. Ca sora cea mai mare a tânărului Merton, dumneata eşti gazda aici, şi nu ai nevoie de permisiunea mea ca să torni ceaiul. Te rog, începe.

Ea îşi înclină capul înspre el şi se aşeză pe locul din spatele măsuţei. Doamna Dew i se alătură pentru a o ajuta să împartă ceştile şi farfurioarele, precum şi tava

cu gustări. După un schimb de semne cu Elliott, George îi atrase pe Merton şi pe sora lui cea mai mică înspre căminul de marmură, unde îşi întinseră mâinile în faţa căldurii focului.

Elliott merse cu paşi mari înspre fereastră, aproape forţându-l pe Con să vină cu el. Când ajunseră destul de departe pentru a nu fi auziţi de ceilalţi, nu-şi cumpăni cuvintele.

– Asta e categoric de prost gust, zise el încet.

– Lăsând deoparte faptul că am vrut să rămân aici pentru a fi de faţă la sosirea verilor mei, şi că am vrut să-i fac să se simtă ca acasă? întrebă Con, prefăcându-se surprins. Eu aş zice că e de *foarte* bun-gust, Elliott. Mă felicit pentru intenţie şi pentru altruismul de care am dat dovadă.

– I-ai întâmpinat şi i-ai făcut să se simtă bine, îi tăie Elliott vorba. Acum poţi pleca.

– *Acum?* Sprâncenele lui Con se ridicară. Chiar în clipa asta? Nu ar părea destul de brusc, de nepoliticos? Sunt uimit că ai putea sugera aşa ceva, Elliott. Tocmai tu, care ai devenit aşa de corect în ultimul timp. Eşti în mare pericol să devii un om scorţos şi neplăcut, ştii? Aproape că mă cutremur la gândul acesta.

– Nu vreau să mă cert cu tine, spuse Elliott. Vreau să pleci.

– Scuză-mă, continuă Con, privindu-l confuz şi batjocoritor, dar dorinţele tale sunt poruncă la Warren Hall? Nu cumva vărul meu de-al doilea, Merton, este cel care porunceşte?

– El e un *băiat*, zise Elliott printre dinţii încleştaţi. Un băiat uşor de influenţat. Iar eu sunt tutorele lui oficial. Ai terorizat deja un copil şi aproape că nu am mai putut face mare lucru în privinţa asta – îţi era frate si se afla sub influenţa ta. Nu se va întâmpla la fel şi cu băiatul *acesta*.

– Terorizat? Pentru o clipă, aerul de batjocură dispăru, şi în ochii lui Con sclipi un sentiment mult mai urât. Eu *l-am terorizat* pe Con? Apoi îşi reveni. Sigur că da, şi a fost şi uşor s-o fac. Nu era chiar în toate minţile,

nu-i așa? Sau dacă era, atunci nu avea suficientă minte cât să-l apere de influența mea răuvoitoare. Ah, doamna Dew, ce nume potrivit aveți, sunteți ca roua dătătoare de viață, într-adevăr. Eu sunt mort de sete, și dumneavoastră îmi aduceți ceai.

Acum afișa din nou zâmbetul lui fermecător. Vanessa ducea două cești. Elliott o luă pe cealaltă și își înclină capul în semn de mulțumire.

– Doamnă Dew, repetă Con, dar nu a venit și domnul Dew cu dumneata?

– Sunt văduvă, spuse ea. Soțul meu a murit în urmă cu un an și jumătate.

– Ah, și ești atât de tânără, observă Con. Îmi pare rău. E greu când îi pierdem pe cei dragi – mai ales pe cei care ne sunt atât de apropiați precum bătăile propriilor inimi.

– A *fost* greu, fu ea de acord. *Este* greu. Am venit aici să locuiesc cu Stephen și surorile mele. Dumneata unde vei locui, domnule Huxtable? Aici?

– După ce voi pleca de aici, voi găsi un loc unde să-mi odihnesc capul greu, doamnă, răspunse Con. Nu trebuie să îți faci griji în privința mea.

– Sunt sigură că vei găsi, zise ea, și nici nu-mi trecuse prin minte să-mi fac griji pentru dumneata. Dar, sigur, nu e nici o grabă. Casa aceasta este mai mult decât încăpătoare pentru noi toți și, la urma urmei, *este* casa dumitale. Iar noi chiar ar trebui să ne cunoaștem mai bine. Cearta aceea străveche a întreținut prea mult timp ruptura dintre familiile noastre. Îți pot aduce câteva gustări? Iar dumitale, Lord Lyngate?

Ceva din ochii și tonul vocii ei îl făcu pe Elliott să înțeleagă că ea auzise cel puțin ultima parte din conversația lui cu Con. Și, pentru că-i stătea în fire să tragă concluzii mult prea repede, se supărase pe el.

În mod evident prea agitat ca să rămână lângă foc, Merton li se alătură tocmai când Vanessa pleca.

– Zău că e o priveliște uimitoare de aici, de sus, nu-i așa? exclamă tânărul privind afară pe fereastră cu ochii lui pătrunzători și luminoși.

– Cred că tocmai priveliştea asta l-a convins pe tatăl meu să construiască reşedinţa nouă exact în locul celei vechi, spuse Con.

Fereastra dădea înspre partea de sud a domeniului. Se puteau vedea terasa, grădinile formale de dedesubt şi parcul care se întindea în toate direcţiile – păşunile, pădurile şi lacul – până la un petic îndepărtat de câmpuri al fermei.

– Vere, poate mâine vei merge cu mine, călare, să-mi arăţi totul, propuse Merton.

– Şi casa, adăugă Katherine Huxtable, care tocmai venise lângă fratele ei. Ne-o vei prezenta mâine şi ne vei povesti despre toate comorile sale? Probabil că le cunoşti atât de bine pe toate.

– Va fi plăcerea mea, acceptă Con. Voi face orice pentru a-mi mulţumi verii. Ce năpastă sunt certurile astea de familie, după cum a observat mai devreme sora voastră. Ochii lui se opriseră asupra lui Elliott şi una din sprâncene i se ridică în semn de batjocură. De cele mai multe ori pornesc de la o nimica toată, şi pot ţine generaţii întregi, făcând ca verii primari şi cei de-ai doilea să nu se cunoască.

Furtul şi destrăbălarea erau o nimica toată? Elliott îi susţinu privirea până când Con îşi mută ochii asupra grădinii spre care arăta Katherine Huxtable.

Doamna Dew stătea lângă măsuţa cu ceai, cu o farfurie cu prăjitură în mână, discutând cu sora ei şi cu George. Zâmbea la ceva ce spusese George şi veni spre fereastră cu prăjitura. Ochii ei încă zâmbeau când îl privi direct pe Elliott, şi el se uită fix la ea, cu buzele strâns lipite.

De ce avea impresia că o privea mult mai des decât se uita la oricare din surorile ei? La urma urmelor, ele erau de departe o priveliştе mult mai plăcută ochilor decât ea. Deşi el nu se uita cu admiraţie, nu-i aşa? Persoana ei îl enerva tot timpul.

Îşi dorea, aşa cum o făcuse de zeci de ori de când părăsiră Throckbridge, ca ea să fi rămas în urmă. La fel

ca atunci când se afla acolo, avea sentimentul neplăcut că ea avea să-i fie în mod constant un ghimpe în coastă.

Mai mult, bănuia că avea să devină prietena lui Con numai ca să-i facă lui în ciudă. Ce femeie îngrozitoare era!

capitolul 7

Vanessa fusese întotdeauna de părere că disputele nu scoteau niciodată la iveală ceea ce era mai bun în oameni.

Categoric, între vicontele Lyngate şi Constantine Huxtable exista un fel de conflict. Şi deşi ea tindea să creadă că vicontele era cel mai probabil vinovatul, doar pentru că-i stătea în caracter să fie arogant şi nesuferit, iar domnul Huxtable era fiul ilegitim al unui fost conte şi, prin urmare, se afla sub el din punct de vedere al statutului social, ea nu mai era întru totul sigură că domnul Huxtable nu purta nici un pic de vină.

Când se apropiase cu ceaiul, auzise fără să vrea o parte din ceea ce-şi spuseseră cei doi. Nu avea vreun sentiment de vinovăţie în legătură cu faptul că auzise ceva ce nu trebuia să ajungă la urechile ei. Dacă cineva dorea ca totul să rămână secret, salonul - salonul *lui Stephen* - şi mai ales la ora ceaiului, nu era locul potrivit pentru a continua o dispută privată.

Cu toate astea, în timp ce vicontele Lyngate se purta odios ca de obicei, Constantine Huxtable arăta o altă faţă a personalităţii sale, faţă de cea pe care o afişase până atunci. Râdea şi îi arunca remarci înţepătoare vicontelui - era evident că se bucura de faptul că îl enervase.

I se spusese să plece de la Warren Hall înainte de sosirea lor, dar el rămăsese. Pentru că voia să-i întâmpine pe Stephen şi pe surorile sale, verişorii pe care îi credea demult pierduţi, şi să-i facă să se simtă ca acasă în reşedinţa care fusese casa lui până acum? Sau pentru

că ştiuse că avea să-l enerveze pe vicontele Lyngate prin faptul că rămăsese?

Chiar dacă motivul lui fusese acesta din urmă, ea tot îl compătimea într-o anumită măsură, deşi ar fi fost cam înjositor pentru *ei*. La urma urmelor, de ce ar fi trebuit să plece? Doar pentru că aşa îi spusese vicontele Lyngate?

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, toată cearta asta părea meschină, pentru că cei doi bărbaţi erau adulţi şi veri. Semănau destul de mult cât să pară că ar fi fost fraţi, cu excepţia faptului că unul era aproape tot timpul încruntat, în timp ce celălalt era fermecător şi zâmbitor, arătându-le tuturor cât de frumos era, în ciuda nasului său strâmb. Deşi, sinceră să fie, nu era la fel de frumos ca vicontele Lyngate.

Ei nu-i păsa care era motivul disputei dintre ei. Ei bine, şi *ea* – ca majoritatea oamenilor, evident – era curioasă în privinţa lucrurilor de genul ăsta. Dar nu credea că ea, sau Stephen, sau surorile ei ar fi trebuit să se implice în situaţia asta, mai ales în această zi. Astăzi era poate una dintre cele mai emoţionante zile din viaţa lui Stephen. Cei doi bărbaţi ar fi putut să fie destul de politicoşi cât să lase cearta pe altă dată, într-un alt loc.

Dar, la urma urmelor, Stephen avusese noroc, şi norocul acesta adusese cu sine ghinion pentru altul. În timpul cinei, Vanessa observă că domnul Huxtable era îmbrăcat tot în negru, aşa cum fusese mai devreme, când purta haine de călărie. La fel ca ea, şi el purta doliu, deşi el se afla încă în perioada oficială de doliu. Cum o fi să pierzi un frate? Gândul ei se duse spre Stephen, dar îşi alungă repede imaginile din minte. Nu suporta să se gândească la aşa ceva.

– Povestiţi-mi despre Jonathan, îi zise ea domnului Huxtable după ce se retraseră cu toţii în salon.

Meg vorbea ceva cu vicontele Lyngate şi Stephen, dar probabil că îi auziseră întrebarea, pentru că se opriră să asculte răspunsul.

Vanessa nu crezu că avea să primească vreun răspuns. El privea fix spre foc, cu un zâmbet uşor pe buze. Apoi vorbi:

– De obicei este imposibil să poţi descrie pe cineva într-un singur cuvânt, începu el. Dar când vine vorba de Jon, mi se pare normal să folosesc un singur cuvânt. El era iubitor. Nu exista nici o persoană şi nici un lucru pe care să nu le iubească.

Vanessa îi zâmbi plină de compasiune, pentru a-l încuraja să continue.

– Era un copil închis în trupul unui tânăr, continuă domnul Huxtable. Îi plăcea să se joace şi, uneori, îi plăcea să tachineze. Îi plăcea să se ascundă, chiar dacă pentru cel care îl căuta era foarte clar locul în care se ascunsese. Nu-i aşa, Elliott?

Se uită la vicontele Lyngate şi, pentru o clipă, privirea plină de batjocură pe care Vanessa o observase mai devreme, se întoarse. Era păcat. Era o expresie care nu i se potrivea. Vicontele – desigur – se încruntă.

– Probabil că vă este îngrozitor de dor de el, spuse Vanessa.

Domnul Huxtable ridică din umeri.

– A murit în noaptea în care împlinise şaisprezece ani, zise el. A murit în somn, după o zi plină şi fericită în care s-a jucat. Dacă am fi cu toţii atât de norocoşi ca el... Nu am vrut să moară, dar cel puţin acum sunt liber să-mi caut norocul în altă parte. Uneori, dragostea poate fi aproape o povară.

Era şocant să audă cuvintele acestea rostite cu voce tare. Vanessa nu ar fi fost niciodată atât de sinceră. Dar se înfioră, pentru că se recunoscu în ele. Totuşi, nu era dur să gândească aşa? Deşi el spusese *aproape*. Ea ştia prea bine cât de mult durea dragostea.

– Zău, rupse Stephen tăcerea care pentru restul ar fi putut să pară stânjenitoare, sper că nu plănuieşti să ne părăseşti prea curând, vere. Doresc să te întreb multe lucruri. În plus, doar pentru că, din punct de vedere legal, aceasta este casa mea, nu ai nici un motiv pentru care să nu mai consideri că e şi a ta.

– Eşti foarte amabil, băiete, spuse domnul Huxtable, şi aluzia aceea de batjocură se simţi din nou în vocea sa şi în sprânceana uşor ridicată.

Era de fapt un om bun, care se ascundea în spatele unei măşti de aparentă nepăsare, sau un om dezagreabil, care se ascundea în spatele unei măşti pline de farmec şi zâmbet? se întrebă Vanessa. Sau, la fel ca majoritatea oamenilor, era un amestec ameţitor de trăsături contradictorii?

Şi cum rămânea cu vicontele Lyngate? Îşi întoarse privirea spre el şi descoperi că ochii lui erau fixaţi asupra ei. Privirea lui albastră era, ca întotdeauna, puţin şocantă.

– Nu este vorba doar de amabilitate, domnule Huxtable, spuse ea, fără să-şi mute privirea de la viconte. Noi suntem cu adevărat foarte bucuroşi că am găsit un văr pe care nici măcar nu ştiam că-l avem. Nimeni nu ne-a povestit despre dumneata.

Vicontele îşi arcui uşor buzele, dar expresia aceasta nu putea fi nicidecum numită zâmbet.

– Şi cum noi suntem veri, adăugă domnul Huxtable, vă implor să-mi spuneţi toţi pe numele mic.

– Constantine, zise ea, întorcându-şi atenţia asupra lui. Iar eu sunt Vanessa, te rog. Îmi pare rău pentru Jonathan. E dificil să vezi cum moare un om tânăr, mai ales când îl iubeşti.

El îi zâmbi fără să comenteze în vreun fel vorbele ei, iar ea se hotărî că, cel puţin pe jumătate, era un om agreabil. Nimeni nu ar fi putut să se prefacă în aşa măsură. Expresia lui îi spunea că îşi iubise fratele – deşi Jonathan primise titlul care i-ar fi putut parveni lui.

– Constantine, mi-ai spus la cină că mă vei învăţa să călăresc, îi aminti Kate. Îndrăznesc să spun că asta nu se poate face doar într-o zi sau două. Categoric trebuie să rămâi mai mult.

– Este posibil să dureze o săptămână, dacă înveţi mai greu, zise el. Deşi pun pariu că nu e aşa. Atunci, voi rămâne până când vei deveni un călăreţ desăvârşit, Katherine.

– Asta ne bucură pe toţi, comentă Meg.

Vanessa se întrebă dacă vicontele Lyngate îşi dădea seama că bătea darabana cu mâna dreaptă pe picior. De ce el şi Constantine erau duşmani? se mai întrebă. Oare aşa fuseseră dintotdeauna?

Elliott intenţionase să îl ia în primire pe Merton chiar în dimineaţa următoare. Avea de rezolvat nişte treburi personale la Finchley Park, casa lui aflată la opt kilometri depărtare. Şi chiar şi în afară de asta, era nerăbdător să fie din nou acasă, deşi, desigur, ar fi trebuit să călărească până la Warren Hall destul de des în următoarele două luni. Erau multe de făcut.

Intenţionase să-l prezinte pe Merton administratorului său, Samson, un om priceput pe care tatăl lui Elliott îl angajase cu aproximativ doi ani în urmă. Intenţionase să-şi petreacă dimineaţa în casă, în biroul lui Samson, explicându-i băiatului mai multe lucruri. Şi apoi, după-amiază, cei trei ar fi plecat călare să vadă ferma şi celelalte locuri importante pentru noul conte. Intenţionase să fie toată ziua ocupat cu băiatul. Chiar nu aveau timp de pierdut.

Dar, după micul dejun, Merton îl informă că se hotărâse împreună cu Con să iasă cu surorile sale pentru un tur al reşedinţei şi grădinilor. Iar plimbarea dură toată dimineaţa.

După prânz, Merton îl informă pe Elliott că Con îi propusese să-l ia la o plimbare prin parcul care înconjura reşedinţa şi să-l ducă până la fermă, pentru a-i face cunoştinţă cu muncitorii şi câţiva dintre chiriaşi.

– Este foarte amabil din partea lui, zise Merton, că e dispus să renunţe la toată ziua pentru mine. Vii şi dumneata cu noi?

– Eu voi rămâne aici, răspunse Elliott pe un ton sec. Dar mâine va trebui să petreci ceva vreme cu Samson, administratorul tău, Merton. Voi fi şi eu cu tine.

– Sigur că da, spuse Merton. Trebuie să aflu atât de multe.

Cu toate astea, în dimineaţa următoare, Elliott trebui să plece să-l caute şi îl găsi în grajduri cu Con şi grăjdarul-şef, familiarizându-se cu toţi caii şi arătând ca şi cum s-ar fi distrat pe cinste. Iar după asta, desigur, trebui să se ducă să se schimbe înainte să vină în birou.

– Lui Meg nu-i place mirosul de cai în casă, explică el. Se supără dacă simte chiar şi o picătură de bălegar pe mine.

Se duse în birou şi se cufundă într-un morman de scrisori şi ziare timp de câteva ore înainte de prânz, iar apoi se arătă nespus de nerăbdător să înveţe, punând câteva întrebări inteligente. Totuşi, după masa de prânz, îl anunţă că amabilul Con urma să-l ducă să-l cunoască pe vicar, familia Graingers şi încă una-două familii importante din vecinătate.

– E drăguţ din partea lui că se oferă, comentă băiatul. Presupun că ar fi putut să mă urască. În schimb, el face toate eforturile să fie amabil. Dacă vremea rămâne frumoasă şi mâine, le ia pe surorile mele într-o plimbare cu barca pe lac. Îndrăznesc să spun că o să merg şi eu, ca să luam două bărci. Vino şi tu dacă doreşti.

Elliott refuză invitaţia.

În fiecare seară, după cină, Con vorbea pe un ton fermecător care îi era foarte cunoscut lui Elliott. El fusese întotdeauna capabil să-i învârtă pe degete pe oamenii de toate vârstele, de ambele sexe, ori de câte ori dorea. Chiar obişnuiau să râdă împreună de asta, căci el se pricepuse întotdeauna mai bine la asta decât Elliott.

Desigur, lui Con nu-i păsa nici cât negru sub unghie de noii lui veri. Sau dacă da, în orice caz nu simţea vreo afecţiune pentru ei. Doamne Dumnezeule, ei veniseră aici, nişte oameni complet străini, pentru a-l da afară din casa lui sau, cel puţin, să-l facă să se simtă ca un musafir. Probabil că îi ura cu ardoare.

Con rămăsese numai ca să-l irite pe Elliott. Problema era că ei se cunoşteau mult prea bine. Con ştia exact ce anume îl irita pe cel care-i fusese cel mai bun prieten. Iar Elliott ştia exact cum funcţiona mintea lui Con.

Dimineaţa devreme, în ziua în care urma să aibă loc plimbarea pe lac, Elliott, care stătea la fereastra camerei sale, îl văzu pe Con ieşind pe uşile principale de dedesubt, traversând hotărât terasa şi pornind în jos pe treptele care duceau în grădina cu flori.

Elliott era deja îmbrăcat. De fapt, se gândea să iasă la o plimbare călare, dis-de-dimineaţă. Dar era vremea ca el şi Con să aibă o discuţie departe de ceilalţi locatari din casă. Merton era tânăr şi influenţabil. Surorile lui erau nevinovate şi naive. Con se folosise de sărmanul Jon şi reuşise să îngreuneze rolul lui Elliott de tutore şi mai mult decât ar fi fost în mod normal. El nu avea să-i permită să se folosească şi de actualul conte Merton în acelaşi fel.

Se duse aşadar după Con. Cotise la stânga când ieşise din grădina cu flori – Elliott văzuse asta înainte să plece din camera lui. Deci nu se îndrepta spre lac, şi nici spre grajduri. Curând, deveni clar unde *anume* se dusese.

Elliott îl urmă în capela privată a familiei şi în cimitirul care o înconjura. Şi, fără îndoială, acolo era, stând în picioare la mormântul lui Jonathan.

Pentru o clipă, lui Elliott îi păru rău că venise. Dacă acesta era un moment privat, nu voia să dea buzna. Dar aproape instantaneu se înfurie. Pentru că, deşi Con *îl iubise* pe Jon, în acelaşi timp profitase de el în cel mai neonorabil mod, furând de la el şi aducând o reputaţie proastă asupra casei în care locuia. În realitate, chiar nu conta faptul că Jonathan nu ştiuse şi nu ar fi înţeles, chiar dacă i-ar fi explicat cineva faptele. Nu despre asta era vorba.

Şi apoi momentul în care ar fi putut să facă cale întoarsă – dacă existase un astfel de moment pentru el – se duse. Con îşi întoarse capul şi îl privi cu calm. Acum nu zâmbea. Nu avea nici o audienţă pe care să dorească s-o farmece.

– Elliott, nu-i destul că îţi bagi nasul în casa tatălui şi a fratelui meu – şi a verilor mei – şi că îţi dai importanţă de parcă ar fi a ta? întrebă el. Acum trebuie să invadezi şi cimitirul unde sunt cu toţii îngropaţi?

– Nu am nici o dispută cu ei, răspunse Elliott. Şi, din fericire pentru tine, nici ei nu au vreo dispută cu tine. Sunt toţi morţi. Dar mă uimeşte faptul că ai ales să stai pe un pământ atât de sfânt. Ei *ar avea* un dinte împotriva ta dacă ar fi în viaţă şi ar şti ceea ce ştiu eu.

– Ceea ce crezi că ştii, râse Con cu asprime. Ai devenit un om plictisitor, Elliott. Era o vreme când nu erai aşa.

– Era o vreme în care făceam numai prostii, recunoscu Elliott. Dar nu am fost niciodată un escroc, Con. Nu am renunţat niciodată la onoare.

– Du-te înapoi în casă cât încă mai eşti sănătos, spuse Con pe un ton dur. Şi mai bine, du-te acasă la Finchley. Puiul se va descurca destul de bine şi fără intervenţiile tale.

– Dar cu *tine*, categoric va fi uşurat de ceea ce i-a mai rămas din moştenire, replică Elliott. Nu am venit aici ca să ne aruncăm vorbe unul altuia, Con. Pleacă astăzi. Dacă ţi-a mai rămas o fărâmă de decenţă, pleacă şi lasă-i pe oamenii aceştia în pace. Ei sunt nevinovaţi. Nu ştiu nimic.

Con rânji la el.

– Îţi place de vreuna dintre ele, Elliott? întrebă el. Cea mare atrage privirile, nu-i aşa? Şi după cea mai mică îţi cam lasă gura apă. Nici văduva nu e lipsită de farmec. Are ochi frumoşi şi zâmbitori. De care dintre ele îţi place? Presupun că ai în plan să te faci băiat cuminte şi să te însori curând, să începi să faci copii. Ar fi la îndemână să te însori cu o Huxtable de la Warren Hall.

Elliott făcu câţiva paşi ameninţători spre el.

– Doar ai grijă ca ţie să nu-ţi placă de vreuna dintre ele, tună el. Nu aş accepta asta, ştii. Ele nu sunt pentru cei de teapa ta.

Con rânji din nou.

– Săptămâna trecută, m-am întâlnit din întâmplare cu Cecily, zise el. Ieşise la o plimbare cu familia Campbell. Mi-a spus că anul acesta iese în societate. Mi-a zis să vin neapărat la balul ei de debut. Că o să-mi păstreze

un dans. Scumpa şi micuţa Cece – a crescut şi s-a făcut o adevărată frumuseţe.

Mâinile lui Elliott se încleştară în pumni şi mai făcu câţiva paşi înainte.

– Doar n-o să mă loveşti, nu-i aşa, Elliott? întrebă Con, ridicând o sprânceană şi râzând. Parcă a trecut un veac de când ne-am luat ultima dată la bătaie. A fost atunci când mi-ai spart nasul, cred – deşi îmi aduc aminte că şi ţie ţi-a curs sânge din nas şi ţi-am învineţit şi-un ochi. Dar n-o să mai aştept să faci tu prima mişcare. Întotdeauna te-ai pornit mai greu.

Parcurse mica distanţă dintre ei şi se aruncă spre faţa lui Elliott – sau cel puţin aşa intenţiona, însă adversarul îi blocă lovitura cu braţul înainte să dea şi el o lovitură. Pumnul trecu pe lângă urechea lui Con, iar următoarea lovitură a *acestuia* îl ţinti pe Elliott în umăr, şi nu în bărbie, aşa cum intenţionase.

Făcură câţiva paşi înapoi, cu pumnii pregătiţi şi se mişcară unul în faţa celuilalt, căutând un punct slab. Pregătiţi pentru o luptă adevărată – fără să se oprească pentru a se dezbrăca de haine.

Iar asta, îşi zise Elliott pe jumătate entuziasmat, deşi nu ar fi vrut, era într-adevăr ceea ce-şi dorise de foarte multă vreme. Era timpul să îl ciomăgească cineva bine pe Con. Iar el fusese dintotdeauna mai priceput la aruncat pumni decât vărul său, care, ce-i drept, îi învineţise odată un ochi şi îl făcuse să-i dea sângele pe nas, deşi nu foarte mult.

Îşi găsi o portiţă de atac şi...

– O, *vă rog*, nu faceţi asta, se auzi o voce din spatele lui. Prin violenţă nu se obţine niciodată nimic. Nu puteţi mai bine să *vorbiţi* despre neînţelegerile dintre voi?

O voce de femeie. Rostind cuvinte absurd de prosteşti. Vocea doamnei Dew. Desigur.

Con îşi lăsă primul mâinile în jos şi rânji. Elliott privi peste umăr.

– Să vorbim? repetă el perplex. *Să vorbim?* Vă rog să vă întoarceţi înapoi în casă, doamnă, şi să staţi departe de treburi care nu vă privesc.

– Ca să continuaţi să vă răniţi reciproc? continuă ea, apropiindu-se. Bărbaţii sunt atât de nesăbuiţi. Se consideră superiori nouă, femeilor, dar ori de câte ori există vreo neînţelegere între ei, între două grupuri de bărbaţi sau între două *naţiuni* chiar, singura soluţie la care se pot gândi este să se bată. O bătaie cu pumnii, un război – chiar nu există nici o diferenţă între cele două.

Doamne sfinte! După câte vedea, se îmbrăcase în grabă. Nu purta nici mănuşi, nici bonetă, iar părul ei fusese prins într-un coc slab, la ceafă. Era îmbujorată şi ochii îi sclipeau. Era cea mai îngrozitoare femeie pe care avusese neplăcerea să o cunoască.

– Ai foarte mare dreptate, Vanessa, zise Con şi vocea îi tremura de râs. Iar eu am crezut mereu că, de fapt, femeile sunt cele superioare bărbaţilor. Dar, vezi tu, nouă, bărbaţilor, *ne place* să ne luăm la pumni.

– Nu mă poţi convinge că aceasta ar fi fost o bătaie ca între prieteni, spuse ea. Nu ar fi fost. Aveţi un motiv pentru care vă urâţi – sau cel puţin aşa credeţi. Dacă pur şi simplu aţi discuta unul cu celălalt, poate că aţi reuşi să vă rezolvaţi disputa mult mai uşor decât credeţi şi aţi putea fi din nou prieteni. Presupun că odinioară aţi fost prieteni. Aţi crescut la câţiva kilometri distanţă unul de celălalt şi sunteţi veri de vârste apropiate.

– Dacă Elliott e de acord, spuse Con, ne pupăm şi ne împăcăm.

– Doamnă Dew, interveni Elliott, impertinenţa dumitale nu cunoaşte limite. Dar îmi pare rău că ţi-am stricat plimbarea. Permite-mi să te conduc înapoi în casă.

Îi aruncă o privire înverşunată, pentru a-i arăta că era foarte conştient de faptul că ea nu ieşise la o plimbare nevinovată. Ca şi el, probabil că se uitase pe fereastra dormitorului ei şi îl văzuse mai întâi pe Con şi apoi pe el, dispărând în direcţia aceasta. Apoi, ca o femeie băgăcioasă ce era, trăsese singură concluziile şi venise după ei.

– Nu până nu îmi vei promite – şi tu, Constantine – că nu vă veţi mai lupta mai târziu, şi nici mâine sau

în altă zi, când eu nu voi fi de faţă ca să vă pot opri, ceru ea hotărâtă.

– *Eu* mă voi întoarce în casă, zise Con. Nu trebuie să te necăjeşti din cauza asta, Vanessa. După cum ai bănuit, eu şi Elliott am fost prieteni şi duşmani – cea mai mare parte a timpului, prieteni – toată viaţa noastră. Şi ori de câte ori ne-am bătut – chiar şi atunci când el mi-a spart nasul şi eu i-am învineţit ochiul, la paisprezece ani – am râs imediat după asta şi am căzut de acord că era tare amuzant.

Ea pufni, dar Con nu se opri.

– Eu trebuie să plec în câteva zile, continuă el. Trebuie să mă ocup de nişte afaceri în altă parte. Îţi promit că nu voi mai porni nici o bătaie cu Elliott în tot acest timp.

Apoi râse, făcu o plecăciune în faţa ei, îi aruncă lui Elliott o privire batjocoritoare şi se întoarse cu paşi mari în direcţia casei.

– Iar asta pune vina pe de-a-ntregul pe umerii dumitale, dacă va mai fi o bătaie, spuse doamna Dew, întorcându-se zâmbitoare spre Elliott. S-a descurcat foarte isteţ. A reuşit dintotdeauna să arunce asupra dumitale prezumţia de vinovăţie?

– Sunt extrem de supărat pe dumneata, doamnă, zise el.

– Ştiu. Zâmbetul ei deveni şi mai trist. Dar şi eu sunt supărată pe dumneata. Asta e o săptămână fericită pentru fratele meu. Şi pentru surorile mele la fel. Nu vreau ca fericirea asta să fie umbrită de cearta dintre dumneata şi Constantine. Cum s-ar simţi ei, dacă aţi apărea amândoi în casă cu ochi învineţiţi, nasuri însângerate sau încheieturi înroşite? Ei deja ţin la Constantine, iar pe dumneata te respectă. Nu merită să fie supăraţi din cauza unei dispute neînsemnate.

– Nu este deloc neînsemnată, doamnă, spuse el cu asprime. Dar am înţeles punctul dumitale de vedere. Cumva fericirea *dumitale* a fost umbrită?

– Nu chiar. Zâmbi din nou cu expresia aceea luminoasă şi radioasă pe care îşi aminti că o mai avusese

la petrecerea de Sfântul Valentin. Aici sunt îngropaţi strămoşii mei? Constantine nu ne-a adus aici atunci când ne-a arătat parcul.

– Poate a crezut că e un loc mult prea mohorât, comentă el.

– Sau poate că durerea pe care o simte după ce l-a pierdut pe fratele lui este prea proaspătă şi intensă pentru a o împărtăşi cu nişte veri care nu l-au cunoscut. Eu aş fi vrut să-l cunosc. Era la fel de blând pe cât l-a descris Constantine?

– O, da, răspunse Elliott. Poate că era dezavantajat din multe puncte de vedere, şi poate arăta diferit faţă de ceilalţi oameni, dar noi toţi am putea învăţa câte ceva de la oameni ca Jonathan. Era extraordinar de afectuos, chiar şi cu cei care nu aveau răbdare cu el.

– Şi dumneata erai? interveni ea. Nerăbdător, adică?

– Cu el, niciodată, veni răspunsul. Obişnuia să se ascundă de mine ori de câte ori veneam aici... după ce tatăl meu a murit şi am devenit tutorele lui, vreau să spun. Uneori, dacă se putea abţine să nu chicotească, îmi trebuia ceva vreme să-l găsesc. Dar el era întotdeauna aşa de încântat că îl găseam, că aş fi fost mojic să mă supăr pe el. La urma urmelor, Con îl punea să facă asta.

– Ca o distracţie? întrebă ea. Sau ca să te supere pe dumneata?

– Ultima variantă, întotdeauna, răspunse el.

– Ura faptul că dumneata erai tutorele lui Jonathan, deşi nu erai cu mult mai în vârstă decât el? întrebă ea. Asta dacă eşti mai în vârstă...

– Da, răspunse el scurt.

– Dar sigur trebuie să fi înţeles că nu dumneata fuseseşi numit tutore, ci tatăl dumitale, care era mai bătrân şi mai înţelept, şi avea mai multă experienţă decât oricare din voi.

– Presupun că da, zise el.

– Şi nu aţi fi putut fi mai perceptiv şi să-i transferaţi lui tutela, chiar şi neoficial? continuă ea.

– Nu, spuse el.

– O, Doamne. Vanessa îl privi fix, cu capul uşor înclinat într-o parte. Chiar eşti cel mai inflexibil şi mai necomunicativ om. Mie mi se pare că duşmănia care a crescut între voi este inutilă. Şi acum îi ceri lui Constantine să plece de aici, deşi aceasta a fost întotdeauna casa lui. Nu simţi nici un pic de compasiune pentru el?

– Doamnă Dew. El îşi prinse mâinile la spate şi se aplecă puţin spre ea. Viaţa nu este atât de simplă pe cât se pare că aveţi dumneavoastră impresia. Poate că ar fi mai bine pentru dumneavoastră dacă nu aţi mai încerca să mă sfătuiţi în probleme despre care nu ştiţi absolut nimic.

– Viaţa este deseori mai simplă, dacă o luăm aşa cum este, zise ea. Dar dacă doriţi să-mi văd de treaba mea, o voi face. Unde este îngropat bunicul meu?

– Acolo.

El se întoarse şi îi indică locul, pentru ca apoi să o conducă într-acolo. Ea se uită la piatra de mormânt şi la epitaful contelui care era îngropat acolo.

– Mă întreb, începu ea, ce ar spune el acum, dacă ne-ar vedea aici: descendenţi ai fiului pe care l-a alungat şi al femeii cu care acesta s-a însurat.

– Viaţa nu este niciodată previzibilă, spuse el.

– Şi totul a fost atât de inutil, continuă ea, tot conflictul, toată suferinţa şi singurătatea de care trebuie să fi suferit ambele părţi. Şi cu toate astea, iată-ne aici, dar după ce am pierdut atâţia ani preţioşi.

Ochii ei priveau melancolici spre mormânt. Con avusese dreptate într-o privinţă, îşi zise Elliott. Ea *chiar* avea ochi frumoşi – chiar şi când nu râdea.

– Unde este înmormântat Jonathan? întrebă Vanessa.

El o duse la cel mai nou mormânt. Piatra de acolo era imaculată, iar iarba dimprejur era tăiată scurt şi plivită de buruieni. Cineva plantase flori de primăvară – ghioceii înfloreau şi frunzele brânduşelor străpunseseră pământul.

Cuiva îi păsa. Presupuse că era vorba de Con. Un sacrificiu făcut din cauza unui sentiment de vinovăţie?

– Aş fi vrut să-l fi cunoscut, zise ea. *Chiar* mi-aş fi dorit asta. Cred că l-aş fi iubit.

– Nimeni nu putea să nu-l iubească, comentă Elliott.

– Dar nu şi pe fratele lui? întrebă ea, întorcând capul ca să se uite la el. Poate că, dacă ai fi râs la încercările lui de-a te enerva ori de câte ori îl punea pe Jonathan să se ascundă de dumneata, aţi fi râs împreună şi aţi fi rămas prieteni. Poate că ceea ce vă trebuie cel mai mult este simţul umorului.

Elliott simţea o furie arzătoare.

– *Simţul umorului?* aproape că urlă la ea. Atunci când rezolv treburi serioase? Atunci când am de-a face cu un escroc? Atunci când am grijă de interesele unui nevinovat slab de înger? Şi presupun că şi atunci când am de-a face cu oameni impertinenţi, nu?

– Prin asta te referi la mine? îl întrebă ea. Pur şi simplu n-am putut să vă las să vă bateţi fără ca măcar să încerc să vă opresc. Iar înainte încercam doar să îţi explic o modalitate prin care ţi-ai putea face viaţa mai fericită şi mai uşoară. Cel puţin Constantine zâmbeşte în mare parte din timp, chiar dacă uneori expresia lui aduce puţin a batjocură. Dumneata nu zâmbeşti niciodată. Şi dacă vei continua să te încrunţi tot timpul, aşa cum faci acum, te vei pricopsi cu riduri permanente între sprâncene, înainte să îmbătrâneşti.

– *Zâmbeşte,* repetă el. Ah, cel puţin acum înţeleg care este marele secret al vieţii. Dacă cineva zâmbeşte, va avea o viaţă uşoară şi fericită, indiferent câte escrocherii face. Trebuie să învăţ să *zâmbesc,* doamnă. Îţi mulţumesc pentru sfat.

Şi îi zâmbi. Vanessa îl privi din nou, cu capul uşor aplecat într-o parte.

– Acela nu este un zâmbet, conchise ea. E o grimasă plină de furie care te face să semeni puţin cu un lup – deşi am citit că, din multe puncte de vedere, lupii sunt cele mai blânde şi mai remarcabile animale sălbatice. Te-ai referit de două ori la Constantine spunând că este escroc. Doar pentru că nu-i plăcea că erai tutorele lui Jonathan, şi pentru că îl încuraja să îţi joace feste? Şi pentru că ţi-a ignorat ultimatumul şi a rămas până am venit noi? „Escroc" este un cuvânt cam aspru pentru

a descrie un astfel de om, nu crezi? Dacă nu are un caracter mai perfid decât mi-ai povestit, atunci nu te poţi aştepta să îţi accept părerea fără nici un dubiu.

– Doamnă, e de dorit să ştii în cuvântul cui te poţi încrede, spuse el.

– Şi eu ar trebui să am încredere în cuvântul dumitale? întrebă ea. Ar trebui să te cred pe cuvânt că vărul meu este un escroc? Ar trebui să trec cu vederea orice spune *el*? Nu am nici un motiv să te cred pe dumneata sau să nu am încredere în el. Voi observa de una singură, milord, şi voi trage propriile concluzii.

– Cred că ne aşteaptă micul dejun, doamnă, zise el. Mergem înapoi în casă?

– Da, cred că da, rosti ea cu un oftat. O, Dumnezeule, nu am mănuşi. Îşi atinse capul. Şi nici pălărie. Ce părere îţi vei face despre mine?

Din înţelepciune, poate, Elliott se abţinu să-i răspundă. Deci nu avea simţul umorului, nu? Dumnezeule mare, se gândi el în timp ce mergeau unul lângă celălalt în tăcere, trebuia să facă glume la fiecare pas şi să râdă ca o hienă chiar dacă nimeni altcineva nu o făcea? Sau trebuia să afişeze un farmec înşelător, aşa cum făcea Con?

capitolul 8

Elliott rămase la Warren Hall încă trei zile înainte să se întoarcă acasă, în Finchley Park. Şi în timpul acestor zile începu să ia serios în considerare ideea de-a se însura cu domnişoara Margaret Huxtable.

Deşi aveau maniere mai rafinate decât se temuse el la început, surorile aveau nevoie disperată să fie scoase în oraş şi să cunoască oameni de rangul lor actual. Şi aveau nevoie de toate astea acum, anul acesta, sezonul acesta. Iar sezonul avea să înceapă cu adevărat imediat după sărbătorile pascale.

Aşa cum erau acum, erau naive, lipsite de viclenie şi puteau fi o pradă uşoară pentru bărbaţi fermecători de teapa lui Con Huxtable.

Con plecase de la Warren Hall în ziua de după bătaia pe care o evitaseră. Spusese cu o seară înainte că voia să plece, insistând că avea treburi importante de rezolvat în altă parte, atunci când se auzise un cor de proteste din partea verişorilor săi. Plecase fără tam-tam, dimineaţa devreme, înainte să se trezească altcineva.

Elliott se simţea foarte uşurat. Dar nu avea încredere în el că se va ţine departe. În schimb, familia Huxtable trebuia neapărat să fie luată deoparte, cel puţin pentru scurtă vreme, pentru a fi educată în stilul de viaţă al înaltei societăţi.

Elliott îi analiză pe toţi în zilele care urmară după plecarea lui Con. Şi fu mulţumit de ceea ce văzuse la domnişoara Huxtable. Ea învăţa repede – după consultări pe care le avu cu menajera şi bucătăreasa – cum să conducă o casă atât de mare. Îşi lua în serios îndatoririle.

Era o femeie inteligentă şi cu bun-simţ. Desigur, mai era şi incredibil de frumoasă. Dacă ar fi fost puţin aranjată, lucru care se putea realiza în oraş cu uşurinţă, ar fi fost superbă.

Dar aceasta era o observaţie lipsită de pasiune. Nu simţea nici un pic de dorinţă faţă de ea. Dar nici nu se aşteptase să simtă vreodată aşa ceva pentru cea care avea să-i fie soţie. Oamenii se căsătoreau din alte motive, nu din pasiune

Căsătoria cu domnişoara Huxtable ar fi fost convenabilă din mai multe puncte de vedere. Şi nu mai avea nici un rost să se gândească la starea de deprimare pe care i-o dădea evenimentul în sine. Numai gândul la căsătorie era deprimant. Era pur şi simplu ceva necesar şi care, din păcate, nu mai putea fi amânat pentru multă vreme. Când plecă de la Warren Hall, încă nu era sigur că-i va cere mâna, dar se gândea destul de serios la asta.

Odată ce dispăruse din peisaj Con şi felul în care îi distrăgea atenţia cu prezenţa lui, tânărul Merton se concentră asupra statutului său, deşi era în mod evident dezamăgit că pierduse pe cineva faţă de care simţea o admiraţie profundă. El şi Samson se înţelegeau bine unul cu celălalt, iar Samson era omul potrivit care să-l

învețe pe tânărul său stăpân ceea ce trebuia să știe. Elliott vorbise cu băiatul despre faptul că era absolut necesar să angajeze un profesor care să-l învețe restul – de fapt, să angajeze doi profesori, unul care să-l învețe cum să fie un aristocrat, și celălalt să-i explice materiile de care avea nevoie pentru a se înscrie la universitate. Băiatul fusese oarecum surprins de sugestia de-a continua planul cu universitatea, dar Elliott îi subliniе faptul că un gentleman adevărat era, de asemenea, și un gentleman educat. Domnișoara Huxtable fusese de acord cu el, iar Merton cedase în fața lor. Elliott nu era nemulțumit de băiat.

George Bowen fusese trimis la Londra pentru a căuta candidați potriviți pentru postul de profesor, precum și unul pentru poziția de valet. Merton protestase, zicând că nu avea nevoie de un servitor personal, pentru că el se îngrijise întotdeauna singur. Dar aceasta era una dintre primele lecții pe care trebuia să le învețe. Un conte trebuie să joace un anume rol în societate, atât prin ținută, maniere cât și prin vestimentație, și cine s-ar fi putut ocupa mai bine de toate astea decât un valet cu experiență?

În cele din urmă, Elliott simți că poate pleca împăcat de la Warren Hall, cel puțin pentru câteva zile. Voia să meargă acasă. De asemenea, mai voia să se gândească serios la ideea pe care o respinsese pur și simplu cu câteva săptămâni înainte, când George o rostise pentru prima dată. Își dădu seama că probabil va hotărî să-i ceară mâna domnișoarei Huxtable.

Un singur gând îl făcea să ezite cu adevărat. Dacă se însura cu ea, însemna că doamna Dew i-ar fi devenit cumnată. Și era un gând deprimant. Era suficient cât să-l indispună pentru ceva vreme.

Femeia aceea îl întâmpinase numai cu zâmbete luminoase pe chip, de parcă l-ar fi crezut un păcălici.

Era bine să fie, în cele din urmă, acasă. Prima persoană care-l văzu când intră în casă fu sora lui mai mică. Tocmai pleca undeva, îmbrăcată superb într-un costum

de călărie. Îi zâmbi cu căldură şi îşi întoarse obrazul ca să i-l sărute.

– Ei bine? îl întrebă ea. Cum este el?

– Şi eu mă bucur să te văd, Cece, răspunse el sec. Te referi la Merton? E vesel, inteligent şi are şaptesprezece ani.

– Şi frumos? insistă ea. Ce culoare are părul lui?

– Blond, răspunse el.

– Eu prefer bărbaţii cu părul negru, îi zise ea. Dar nu contează. E înalt? Şi slab?

– Vrei de fapt să afli dacă e un Adonis? o întrebă el. Va trebui să-ţi dai seama singură de asta. Fără îndoială, mama te va duce acolo curând, într-o vizită. Surorile lui sunt cu el.

Ea se entuziasmă şi mai mult.

– E vreuna de vârsta mea? întrebă Cece.

– Cred că cea mică e pe aproape, zise el. Cu un an sau doi mai mare, probabil.

– Şi e drăguţă? se interesă ea.

– Da, foarte, răspunse Elliott. Dar şi tu eşti. Şi acum că ai primit un compliment din partea mea, poţi să pleci unde voiai. Sper că nu te duci să călăreşti singură?

– Nu, sigur că nu, zise ea şi se strâmbă. Unul din oamenii de la grajduri va merge cu mine. Mă întâlnesc cu familia Campbel. M-au întrebat ieri dacă merg, şi mama a zis că pot să mă duc, dacă nu plouă.

– Unde *este* mama? întrebă el.

– În camerele ei, zise ea.

Câteva minute mai târziu se afundă cu recunoştinţă într-un fotoliu confortabil din salonul de primire al mamei sale şi acceptă ceaşca de cafea pe care i-o servi.

– Chiar ar fi trebuit să-mi dai de veste că le aduci şi pe cele trei surori ale lui Merton odată cu el, Elliott, rosti ea ca răspuns la scurta relatare pe care i-o făcu el imediat după ce o îmbrăţişă şi se interesă de sănătatea ei. Le-am fi făcut o vizită, eu şi cu Cecily, ieri sau alaltăieri.

– Am hotărât că au nevoie de ceva timp pentru a se acomoda cu noua lor casă şi cu situaţia, mamă, explică el. Throckbridge este un sat foarte mic şi foarte retras.

Trăiau acolo într-o casă mică, aproape în sărăcie. Sora cea mică preda la şcoala din sat.

– Şi văduva? se interesă mama lui.

– Ea locuia la Rundle Park, reşedinţa unui baron, socrul ei, răspunse Elliott. Dar nu este mare şi, deşi Sir Humphrey Dew este un om bun şi inofensiv, este de asemenea caraghios şi guraliv. Mă îndoiesc că s-a îndepărtat vreodată mai mult de cincisprezece kilometri de casă.

– Atunci înseamnă că vor trebui educaţi de la zero, zise ea.

– Aşa este. Elliott oftă. Eu sperasem să mă întorc numai cu Merton deocamdată. Surorile l-ar fi putut urma mai târziu... de preferat, *mult* mai târziu.

– Dar ele sunt surorile lui, interveni ea, ridicându-se ca să-i mai toarne o ceaşcă de cafea. Iar el *este* doar un băiat.

– Îţi mulţumesc, mamă, spuse el şi luă ceaşca. Câtă linişte e aici.

Îşi dorea să nu mai fi avut o soră care să trebuiască să-şi facă debutul în societate anul acesta. L-ar fi salvat de la... Dar el trebuia să se însoare cu *cineva* anul aceasta.

– Sunt o familie gălăgioasă? întrebă ea, ridicându-şi sprâncenele.

– O, nu, nu, nimic de genul ăsta. Elliott oftă din nou. Doar că mă simt atât de...

– Responsabil? îi sugeră ea. Asta ai făcut de când ai moştenit obligaţia aceasta, Elliott. Băiatul este isteţ? Serios? Doritor să înveţe?

– Este foarte inteligent, răspunse el, deşi mi se pare că are o latură oarecum nestăpânită. A prins aripi şi îşi doreşte cu disperare să le folosească, fără să aibă prea mult habar despre cum se face asta.

– Prin urmare, este un tânăr ca oricare altul, zise ea zâmbitoare.

– Presupun că da, mărturisi Elliott. Dar se arată interesat de pământurile sale, de felul în care sunt muncite şi de ideea de-a prelua toate responsabilităţile de stăpân al domeniului atunci când va ajunge la vârsta

majoratului. A fost de acord să continue cu planurile sale de-a merge la Oxford în toamna asta. Categoric, are şi farmec. Cred că servitorii de la Warren Hall deja l-au îndrăgit – inclusiv Samson.

– Atunci înseamnă că timpul şi efortul cheltuit nu au fost în zadar, conchise ea. Iar doamnele? Sunt nişte ţărăncuţe fără speranţă? Vulgare? Prostuţe?

– Nici vorbă de aşa ceva. Îşi goli ceaşca, oftă cu un aer mulţumit în timp ce-şi întindea picioarele încălţate cu cizme în faţa lui, şi o aşeză pe masă, în dreptul cotului. Cred că se vor descurca destul de bine. Dar, mamă, cineva va trebui să le ducă în oraş în primăvara asta, să le ajute să-şi facă o garderobă nouă, să le facă cunoştinţă cu oamenii potriviţi, să le prezinte în societate şi... Ei bine, pur şi simplu nu ştiu cum se vor realiza toate astea. *Eu* n-o pot face – cel puţin nu pentru surorile lui.

– Categoric nu, fu ea de acord.

– Şi nici tu n-o poţi face, continuă el. Anul acesta trebuie să te ocupi de debutul lui Cecily.

Se uită la ea cu speranţă în suflet.

– Aşa este, admise ea.

– M-am gândit că poate mătuşa Fanny sau mătuşa Roberta... începu el.

– O, Elliott, îl întrerupse ea. Doar *nu* vorbeşti serios.

– Nu, recunoscu el. Cred că nu. Iar bunica e mult prea în vârstă. George spune că ar trebui să mă însor şi să o pun pe soţia mea să le susţină.

Mama lui se lumină la faţă, pentru ca apoi să se încrunte.

– După Crăciun, mi-ai spus că intenţionezi să te însori anul acesta, înainte să împlineşti treizeci de ani, zise ea. Sunt încântată de vestea asta, desigur, dar sper că nu ai de gând să-ţi alegi soţia folosindu-te numai de raţiune, şi să uiţi că ai şi o inimă.

– Şi totuşi, începu el, căsătoriile aranjate şi plănuite cu grijă sunt cele care se dovedesc a fi mai fericite decât căsătoriile realizate din dragoste, mamă.

Imediat ce rosti cuvintele, îşi dori să n-o fi făcut. Mariajul mamei sale fusese plănuit cu grijă. Dar, deşi

ea fusese tânără și frumoasă – și încă mai era frumoasă pentru vârsta ei – nu fusese o căsătorie fericită. Tatăl lui rămăsese puternic atașat de amanta și familia pe care le avusese înaintea ei.

Ea zâmbi cu fața în ceașcă, dar nu-și ridică ochii spre el.

– George a sugerat să mă însor cu domnișoara Huxtable, îi zise, observându-i cu atenție reacția.

Mama lui tocmai ridica ceașca la gură, dar mâna i se opri la mijloc, în aer.

– Cu sora cea mai mare? întrebă ea.

– Desigur.

– O țărăncuță care a trăit într-o casă de la țară? Se încruntă la el și își puse ceașca înapoi pe farfurioară. Și o persoană pe care de-abia o cunoști? Câți ani are?

– În jur de douăzeci și cinci, zise el. Este o femeie de bun-simț, cu maniere elegante, în ciuda faptului că a crescut în condiții umile în casa vicarului – și, la urma urmelor, este strănepoata și sora unui conte, mamă.

– *George* a spus. Se uită fix în ochii lui. Dar *tu* ce spui, Elliott?

El ridică din umeri.

– E timpul să mă însor și să fac copii, veni răspunsul. M-am obișnuit cu gândul că voi fi un bărbat însurat până la sfârșitul anului, și că voi deveni tată la scurtă vreme după asta. Nu am preferințe în ceea ce privește mireasa. Presupun că domnișoara Huxtable este la fel de potrivită ca oricare alta.

Mama lui se rezemă de spătarul fotoliului și, pentru o vreme, nu spuse nimic.

– Jessica și Averil s-au măritat foarte bine amândouă, zise ea într-un final. Dar, la fel de important, Elliott, este faptul că simțeau afecțiune pentru soții lor de înainte să se mărite cu ei. Același lucru îl doresc și pentru Cecily, anul acesta sau la anul. De asta am sperat întotdeauna că vei avea parte și tu.

– Am mai avut odată discuția asta. Elliott îi zâmbi. Eu *nu* sunt o fire romantică, mamă. Sper să mă însor cu cineva cu care să mă simt cât de cât confortabil,

cu care să devin prieten, şi pentru care să simt chiar afecţiune peste câţiva ani. Dar, cel mai mult, sper să fie o alegere raţională.

– Şi domnişoara Huxtable este o alegere raţională? îl întrebă ea.

– Sunt încredinţat că da, răspunse el.

– Este frumoasă? întrebă mama lui.

– Foarte frumoasă.

Ea puse ceaşca şi farfuria pe masa de alături.

– Este timpul ca eu şi Cecily să mergem în vizită la Warren Hall cu trăsura, zise ea, pentru a ne aduce omagiile noului conte de Merton şi surorilor sale. Poate deja cred că nu ne pasă, pentru că nu am făcut asta până acum. Constantine mai este încă acolo?

– A plecat acum trei zile.

Elliott îşi încleştă maxilarul.

– Cecily va fi dezamăgită, spuse ea. Îl adoră. Totuşi, îndrăznesc să spun că noul conte de Merton va fi un motiv suficient pentru a o convinge să mă însoţească. A pus o mie de întrebări despre el, şi eu nu am avut răspuns pentru nici una dintre ele. O voi analiza pe domnişoara Huxtable. Eşti absolut hotărât să o iei pe ea?

– Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât înclin mai mult în direcţia asta, răspunse el.

– Şi ea te vrea? întrebă mama lui.

Elliott nu-şi dădea seama de ce ar fi putut să-l refuze. Domnişoara Huxtable era singură şi se apropia periculos de mult de vârsta la care ar fi ajuns domnişoară bătrână. Putea să înţeleagă de ce nu se măritase până acum, deşi cu frumuseţea ei probabil fusese cerută şi într-un sat de la capătul lumii, ca Throckbridge. Dar ea îi făcuse o promisiune tatălui ei şi se ţinuse de cuvânt. Cu toate astea, acum nu mai era nevoie să rămână cu familia ei. Surorile ei nu mai erau copile, iar Merton i-ar fi avut pe ei drept însoţitori – şi pe tutorele şi sora lui cea mai mare drept vecini. De fapt, nimic nu ar fi fost mai convenabil – pentru nici unul dintre ei.

– Cred că da, zise el.

Mama lui se aplecă înainte şi îi atinse mâna.

– Mă voi duce s-o văd pe domnişoara Huxtable cu ochii mei, spuse. Chiar mâine.

– Îţi mulţumesc. Apreciez părerea ta, mamă.

– Părerea mea, începu ea, nu ar trebui să conteze, Elliott. Dacă ea e femeia pe care ai ales-o, ar trebui să fii dispus să-l înfrunţi şi pe diavol dacă e nevoie, pentru a te însura cu ea.

Apoi îşi ridică sprâncenele ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el să-şi declare dragostea neţărmurită pentru domnişoara Huxtable. Elliott îi acoperi mâna cu a lui şi o bătu uşor înainte să se ridice.

Vicontesa Lyngate sosi în vizită la Warren Hall a doua zi, însoţită de fiica ei. Iar vizita lor nu fusese anunţată dinainte.

Stephen ieşi din biroul administratorului, unde se instalase confortabil împreună cu domnul Samson, şi intră în bibliotecă pentru a le informa pe surorile sale că trăsura vicontelui Lyngate era pe alee şi se apropia de casă. Dar asta nu era nimic ieşit din comun. Când plecase cu o zi în urmă, vicontele spusese că avea să se întoarcă des. Şi el avea treabă numai cu Stephen.

Margaret studia registrele casei, pe care doamna Forsythe i le trimisese la cererea ei. După ce terminase de scris o scrisoare pentru Lady Dew şi cumnatele ei, Vanessa analiza toate cărţile legate în piele de pe rafturi, gândindu-se că această încăpere era ca un mic paradis.

Apoi, Katherine veni în goană de la grajduri ca să le anunţe sosirea trăsurii *şi* a vicontelui, care venea călare.

– Atunci cine poate fi în trăsură? întrebă Margaret alarmată, închizând registrul din faţa ei, pe birou, şi trecându-şi mâinile prin păr.

– O, Doamne! exclamă Katherine, privind în jos la hainele ei – tocmai luase o lecţie de călărie de la unul dintre grăjdari. Crezi că e *mama* lui?

Ţâşni afară din bibliotecă, probabil pentru a se spăla pe mâini şi pe faţă şi pentru a se face mai prezentabilă. Margaret şi Vanessa nu avură ocazia să facă la fel. Auziră trăsura care deja se oprea în faţa casei şi apoi

auziră voci în hol. Stephen ieşi afară ca să-i întâmpine pe musafirii nou-sosiţi. Erau, într-adevăr, vicontesa şi fiica ei. Aproape imediat, vicontele Lyngate le aduse în bibliotecă şi făcu prezentările.

Vanessei i se părea că aveau cu adevărat un aer nobiliar. Rochiile, pelerinele şi bonetele lor erau în mod clar croite după ultima modă. Brusc, se simţi transformată într-un şoricel de ţară şi se uită plină de reproş la viconte, care ar fi putut să le avertizeze în legătură cu această vizită. Ea încă purta şorţul pe care şi-l pusese peste rochia gri, pentru a o proteja de praful de pe rafturile cu cărţi. Părul lui Margaret, ca şi al ei de fapt, era prins în cel mai simplu coc, şi nu mai fusese periat de ore întregi.

El o privi şi îşi ridică sprâncenele – şi era aproape ca şi cum i-ar fi citit gândurile. „Doamnele adevărate sunt întotdeauna pregătite să primească musafiri neaşteptaţi după-amiază", părea să spună privirea lui. Desigur, el arăta perfect ca întotdeauna – era la fel de frumos şi avea omniprezentul aer de virilitate.

– Ce drăguţ din partea Domniei Voastre că ne vizitaţi, spuse Margaret, purtându-se ca şi cum nu ar fi fost deloc deranjată. Veniţi în salon, acolo putem sta mai confortabil. Doamna Forsythe ne va trimite ceaiul.

– Am fost nespus de fericite să aflăm de la Elliott că aţi insistat să vă aduceţi şi surorile aici, Merton, spuse Lady Lyngate în timp ce urcau scările. Aceasta este o casă mult prea mare pentru un singur gentleman tânăr.

– Dacă nu ar fi insistat el, aş fi făcut-o *eu*, interveni Margaret. Stephen are numai şaptesprezece ani şi, deşi insistă că asta nu contează, că e aproape o persoană majoră, nu aş mai fi avut nici o clipă de linişte dacă l-aş fi lăsat să vină singur, însoţit numai de vicontele Lyngate şi de domnul Bowen.

– Este de înţeles, zise Lady Lyngate în timp ce Stephen părea că se ruşinase, iar domnişoara Wallace îl analiza cu interes.

– *Eu* n-aş fi bănuit că aveţi numai şaptesprezece ani, spuse tânăra. Aş fi zis că aveţi mai mult decât mine, care am optsprezece.

Stephen o privi cu un zâmbet cuceritor.

La câteva minute după ce se instalară în salon, li se alătură şi Katherine. Era aranjată şi curată, cu faţa strălucitoare, proaspăt spălată. Arăta foarte drăguţă, ca întotdeauna. Dar Vanessa, care o privea şi cu dragoste, dar şi cu un ochi critic, putu să vadă că sora ei arăta destul de nerafinată în comparaţie cu domnişoara Wallace.

– Am putea să ne scuzăm în faţa doamnelor şi să nu luăm ceaiul împreună cu ele, i se adresă vicontele Lyngate lui Merton. Vreau să aud ce ai mai învăţat de ieri şi până azi.

Domnişoara Wallace păru vădit dezamăgită, dar îşi mută atenţia asupra lui Katherine.

– Elliott spune că urmează să mergeţi în oraş după Paşte, ca să vă faceţi debutul în societate când începe sezonul de baluri, spuse ea. Tot atunci va fi şi debutul meu. Vom putea să ne ţinem companie una alteia. Mi-aş fi dorit ca şi părul meu să aibă şuviţe aurii, ca al dumitale. Este atât de drăguţ.

Domnişoara Wallace avea părul foarte negru – ca şi fratele ei. Era foarte clar că o moşteniseră în principal pe mama lor, care arăta ca o adevărată grecoaică, cu părul ei negru spicuit cu fire argintii şi trăsăturile puternice şi frumoase.

– Îţi mulţumesc, spuse Katherine. Trebuie să mărturisesc că mă bucur foarte mult să mă aflu la Warren Hall. Cu toate astea, nu sunt încă la fel de sigură că simt la fel şi pentru Londra. Există atât de multe de explorat pe-aici şi atâta frumuseţe, şi învăţ să călăresc.

– Abia *înveţi*? întrebă domnişoara Wallace, nevenindu-i să creadă.

– Mă tem că da, răspunse Katherine. Meg a învăţat pe când tata mai trăia şi încă mai aveam calul. Iar după ce s-a măritat cu Hedley, cumnatul nostru, Nessie călărea la Rundle Park. Dar eu nu am avut niciodată ocazia s-o fac. Constantine mi-a oferit câteva lecţii înainte

să plece, acum câteva zile, şi acum mă ajută domnul Taber, administratorul grajdului.

– Sunt *atât* de supărată că a plecat Con, zise domnişoara Wallace. Zilele astea nu mai trece pe la Finchley, iar mama nu-mi dă voie să vin singură aici. Îl ador. Nu-i aşa că este cel mai frumos bărbat pe care l-ai văzut vreodată?

Katherine zâmbi şi Lady Lyngate ridică uşor din sprâncene.

– Oricum, continuă domnişoara Wallace, pur şi simplu trebuie să vii în oraş în timpul sezonului. Am adus cu mine o revistă de modă – e în trăsură. Lasă-mă să ţi-o arăt. Câteva din ultimele tendinţe în materie de rochii ţi s-ar potrivi de minune – eşti atât de frumoasă, înaltă şi subţirică. Cred chiar că-ţi va sta bine cu *toate*.

– Kate, poate că tu şi domnişoara Wallace aţi dori să mergeţi cu revista în bibliotecă, unde să o puteţi studia în linişte, fără întreruperi, sugeră Margaret.

Fetele plecară împreună, lăsându-le pe Margaret şi Vanessa singure cu vicontesa. Aceasta le zâmbea cu eleganţă şi bunătate şi, în timp ce li se servi ceaiul, conversară politicos pe marginea mai multor subiecte.

– Chiar ar trebui să vă faceţi apariţia în oraş în primăvara asta, spuse în cele din urmă Lady Lyngate, deşi înţeleg că perspectiva aceasta vă poate părea descurajatoare. Desigur, fratele vostru este prea tânăr ca să se poată plimba de unul singur cu cei de seama lui, aşa cum o va face peste câţiva ani. Totuşi, înalta societate va dori să îl vadă. A trecut prea multă vreme de când nu s-a mai aflat în mijlocul lor un conte de Merton. Jonathan era doar un băieţandru, şi oricum nu putea pleca de aici.

– Totuşi, este tragic că a murit atât de tânăr, spuse Vanessa. Era nepotul dumneavoastră, doamnă?

– Era fiul surorii mele, răspunse vicontesa. Da, într-adevăr este trist, mai ales că ea a murit la scurtă vreme după ce l-a născut. Dar el a fost fericit toată viaţa lui. Poate că fericirea compensează pentru viaţa scurtă pe care a avut-o. Mie aşa îmi place să cred. Şi a murit

subit şi fără dureri. Oricum, locul fratelui tău este aici acum, şi el pare un tânăr încântător.

– Sigur, şi noi avem aceeaşi părere despre el, zise Vanessa.

– Deţine şi o casă în oraş, interveni Margaret. Aşa că nu va fi nici o problemă de acomodare, dacă ar fi să mergem acolo. Dar există tot felul de alte probleme, după cum puteţi vedea, milady, dacă vă uitaţi la noi.

– Sunteţi foarte frumoasă, zise Lady Lyngate cu sinceritate, privind-o, desigur, numai pe Margaret.

– Vă mulţumesc, roşi Margaret. Dar nu la asta mă referam.

– Nu, aşa este, recunoscu Lady Lyngate. Dar dacă una dintre voi ar fi măritată, problemele voastre ar fi ca şi rezolvate.

– Soţul meu este mort, doamnă, o informă Vanessa. Şi oricum, el nu se învârtea prin cercurile înaltei societăţi, deşi tatăl lui este baron.

– Nu, spuse vicontesa, şi ochii ei se opriră binevoitori asupra Vanessei pentru o clipă, pentru ca apoi să se întoarcă din nou asupra lui Margaret. Soţul acesta ar trebui să aibă o poziţie bună în societate, cineva care să vă ofere un statut şi oportunitatea de-a fi primite în societate. Şi apoi, cu o scurtă prezentare la Curte, veşmintele potrivite şi puţin rafinament, le-ai putea ajuta pe surorile dumitale să-şi găsească şi ele soţi.

Margaret îşi duse mâna la piept, roşind din nou.

– *Eu*, milady? întrebă ea.

– Tu ai avut grijă de fratele şi surorile dumitale timp de mulţi ani, spuse Lady Lyngate. Te-ai comportat admirabil. Dar a trecut multă vreme. Eşti încă frumoasă şi ai o graţie naturală care te va ajuta să te descurci destul de uşor în înalta societate. Dar, draga mea, este vremea să te măriţi – atât pentru binele tău, cât şi pentru al surorilor tale.

– Meg nu trebuie să se mărite de dragul *meu*, interveni Vanessa privind-o fix pe Margaret, ai cărei obraji nu mai erau roşii, ci albi ca varul.

– Nu, fu de acord Lady Lyngate. Dar ai avut o şansă, doamnă Dew. Sora dumitale mai mare, nu. Iar sora voastră mai mică va avea şi ea dreptul la o şansă în curând – ea e mai mare decât Cecily. Iertaţi-mă. Aţi putea spune că nu este treaba mea şi, desigur, aţi avea foarte mare dreptate. Totuşi, aţi recunoscut că aveţi nevoie de ajutor şi sfaturi. Domnişoară Huxtable, acesta este sfatul meu pentru dumneata. Căsătoreşte-te cât mai curând posibil.

Margaret îşi recăpătă culoarea în obraji şi, dintr-odată, păru amuzată.

– Mi-am amintit de vechea dilemă cu oul şi găina, explică ea. Eu trebuie să mă căsătoresc, pentru ca noi toţi să ne putem face mai uşor intrarea în societate. Dar trebuie să recunoaşteţi, milady, că eu ar trebui să fac parte deja din lumea bună ca să-mi găsesc un soţ.

– Nu neapărat, zise Lady Lyngate. Poate că există deja cineva care ţi-ar putea fi soţ – un bărbat excepţional de eligibil – mai aproape decât crezi.

Nu explică mai multe, ci le întrebă dacă se gândiseră să trimită pe cineva la Londra, în căutarea unei servitoare care ar fi putut să le ajute, să le înveţe câte ceva despre ultimele tendinţe din modă, şi care le-ar fi putut îmbrăca şi aranja părul în coafuri mai moderne. Le spuse că ar fi foarte dispusă să se ocupe de chestiunea aceasta pentru ele.

– V-aş fi foarte recunoscătoare, răspunse Margaret. Este suficient doar să mă uit la Domnia Voastră şi la domnişoara Wallace, ca să-mi dau seama cât de multe avem de învăţat.

De-abia mai târziu, când ieşiră la plimbare pe terasă pentru a admira grădinile şi pentru a aştepta trăsura, domnişoara Wallace şi vicontele se alăturară mamei lor, şi atunci rosti cuvintele la care probabil făcuse aluzie mai devreme.

– Elliott s-a hotărât să se însoare anul acesta, spuse ea. Desigur, este o partidă excelentă pentru orice doamnă. Pe lângă calităţile sale evidente, este şi loial – ba chiar iubitor, dacă s-ar gândi mai bine. Dar femeia potrivită

îl va ajuta să descopere asta. Intenţia lui – şi aceasta este şi speranţa mea – este să găsească o doamnă cu reputaţie bună şi principii solide de viaţă. Bineînţeles, n-ar fi rău să fie şi frumoasă şi rafinată. Poate că fiul meu nu va trebui să caute prea departe.

Rosti aceste cuvinte privind în gol, la straturile de flori golaşe, ca şi cum ar fi gândit cu voce tare. Iar Vanessa nu fu singura care auzi mesajul ascuns în vorbele ei. Trăsura plecă numai câteva minute mai târziu, iar vicontele Lyngate porni călare alături. Katherine şi Stephen plecară împreună în direcţia grajdurilor – urmau să plece călare în vizită la familia Grainger – lăsându-le pe Vanessa şi pe Margaret singure pe terasă.

– Nessie, începu Margaret după câteva momente, când tropăitul copitelor se pierdu în depărtare, cumva Lady Lyngate spunea ceea ce cred eu că spunea?

– Se pare că încearcă să aranjeze o căsătorie între tine şi fiul ei, zise Vanessa.

– Dar asta e absolut absurd! exclamă Margaret.

– De fapt, nu este, replică Vanessa. El e la vârsta la care trebuie să-şi caute o nevastă – orice gentleman cu avere trebuie să se însoare, ştii, indiferent care ar fi dorinţele sale. Iar tu eşti eligibilă. Nu numai că eşti singură şi frumoasă şi rafinată, dar mai eşti şi sora unui conte, şi tocmai a contelui căruia el îi este tutore legal. Ce ar fi mai convenabil, decât să se însoare cu tine?

– Convenabil pentru *cine?* întrebă Margaret.

– Şi *el* este foarte eligibil, continuă Vanessa. Doar cu două săptămâni în urmă eram cu toţii fascinaţi doar de ideea că stătea la hanul din sat şi că urma să participe la bal. Are un titlu, e bogat, tânăr şi arătos. Şi tu însăţi i-ai explicat lui Lady Lyngate cât de ciudată este situaţia noastră, de a nu avea o doamnă care să ne introducă în societate.

– Şi eu aş putea să fac asta pentru mine, pentru tine şi pentru Kate, dacă aş fi măritată? întrebă Margaret, tremurând şi pornind înapoi spre casă.

– Da, răspunse Vanessa, presupun că ai putea. Ai fi prezentată la Curte, aşa cum a explicat Lady Lyngate,

şi apoi ai putea face orice doreşti. Iar vicontele Lyngate ar putea face tot ce-i stă în putinţă pentru noi, fără ca strădaniile sale să fie suspectate de indecenţă. Dacă ar deveni soţul tău, totul ar fi respectabil.

Fără să-şi dea seama de ce anume, era un gând îngrozitor: Meg şi vicontele Lyngate. Vanessa încercă să şi-i imagineze împreună - la altar, în timpul ceremoniei de nuntă, stând de-o parte şi de alta a unui cămin, iarna, într-un decor casnic şi... Nu! Nici măcar nu încerca să-şi imagineze *asta*. Scutură din cap.

Margaret se opri lângă fântână. Puse mâna pe marginea bazinului de piatră, ca şi cum ar fi trebuit să-şi păstreze echilibrul.

- Nessie, începu ea, doar nu vorbeşti serios.

- Întrebarea este dacă *ea* a vorbit serios, zise Vanessa. Şi dacă îl poate convinge pe viconte să se gândească şi el serios la asta.

- Dar crezi că ar mai fi făcut aluzia aceasta deloc subtilă, dacă el n-ar fi ştiut nimic despre asta? întrebă Margaret. Şi, în primul rând, de ce s-ar fi gândit la aşa ceva, dacă nu i-ar fi menţionat el posibilitatea asta? Ea nu a dat ochii cu noi până în după-amiaza asta. Nu e posibil să fi venit aici ca să o vadă pe mireasa pe care a propus-o el? Ceea ce a spus ea ne arată că e de acord cu alegerea lui. Dar cum e *posibil* aşa ceva? Eu arăt ca o adevărată *ţărăncuţă*. Şi *el*, cum de s-a gândit la aşa ceva? Nu a dat nici cel mai mic semn că ar fi interesat de o relaţie cu mine. Am păşit în mijlocul coşmar straniu, Nessie?

Vanessa îşi dădu seama că Margaret avea dreptate. Vicontele Lyngate ştiuse de la început că sosirea lor la Warren Hall odată cu Stephen avea să ridice o problemă. Probabil se gândise că, dacă se însura cu Margaret, rezolva cel puţin o parte din ea. Şi după cum spunea mama lui, deja hotărâse că trebuia să se căsătorească anul acesta.

- Şi chiar dacă te cere, poţi să refuzi, Meg, spuse ea. Dar ai vrea?

- Să spun nu? Margaret se încruntă şi nu mai spuse nimic pentru o vreme.

„... am păşit în mijlocul unui coşmar straniu?"

– E vorba de Crispin? întrebă Vanessa cu blândeţe.

Era prima dată după multă, multă vreme, când numele lui fu rostit între ele. Margaret se uită brusc la ea, apoi iar în depărtare, dar nu înainte ca Vanessa să-i observe lacrimile care i se adunau în ochi.

– Cine? întrebă Meg. Cunosc pe cineva cu numele ăsta?

Era atât de multă durere şi amărăciune în glasul ei, că Vanessa nu reuşi să găsească un răspuns la această întrebare. Oricum, fusese o întrebare retorică.

– Dacă am cunoscut vreodată, spuse Margaret în cele din urmă, acum nu-l mai cunosc.

Vanessa înghiţi în sec. Simţea că aproape îi dădeau şi ei lacrimile.

– Dacă ar fi să mă căsătoresc, zise Margaret, *dacă* vicontele Lyngate mi-ar propune, vreau să spun, aş putea să-i fac viaţa mai uşoară lui Kate, nu-i aşa? Şi pentru tine. Şi pentru Stephen.

– Dar nu te poţi mărita numai de dragul nostru, se revoltă Vanessa, îngrozită.

– De ce nu? Margaret se uită la ea cu ochii pustiiţi şi trişti. Vă iubesc pe toţi. Voi sunteţi totul pentru mine, voi trei. Voi sunteţi motivul pentru care trăiesc.

Vanessa era oripilată. Până acum, nu o auzise niciodată pe Margaret vorbind cu atâta disperare în glas. Ea era mereu calmă şi voioasă, ca o ancoră pentru ei toţi. Pe de altă parte, Vanessa ştiuse dintotdeauna de inima ei rănită. Dar nu avusese destulă imaginaţie ca să înţeleagă cum îi pustiise şi sufletul. Ea *ar fi trebuit* să înţeleagă.

– Dar obligaţia ta faţă de noi este mult mai mică, acum, zise ea. Stephen se află în poziţia de-a avea grijă de noi. Tot ce ne trebuie de la tine este să ne iubeşti, Meg... şi să fii fericită. Nu face asta. *Te rog.*

Margaret zâmbi.

– Ce tragedie, zise ea, deşi nici măcar nu ştim sigur că Lady Lyngate m-a ales pe mine ca posibilă mireasă pentru viconte. Nu ştim ce părere are *el* despre ideea

asta, şi măcar dacă a fost sugestia lui. Cât de înjositor va fi acum, Nessie, dacă *nu* vine aici să mă ceară în căsătorie.

Râse uşor, dar ochii ei erau tot goi. Intrară în casă şi apoi în bibliotecă, unde fusese făcut din nou focul şi era cald şi plăcut, iar în tot acest timp Vanessa avu o presimţire rea.

Crispin nu avea să vină niciodată după Margaret. Dar dacă ea se mărita cu vicontele Lyngate doar de dragul surorilor şi al fratelui ei, viaţa nu ar mai fi avut nici o însemnătate pentru ea.

Nu *ei* erau motivul pentru care trăia Margaret. Speranţa era, chiar dacă fusese aproape sugrumată în cei patru ani de când lipsea Crispin. Speranţa era cea care îi motiva pe oameni să trăiască.

Nu o putea lăsa pe Margaret să se mărite cu vicontele Lyngate. Desigur, poate că el nici nu avea să-i ceară mâna, dar Vanessa se temea îngrozitor de mult că el o va cere. Iar dacă făcea asta, se temea că Margaret avea să accepte.

Se temea de dragul lui Margaret. „*Numai* de dragul lui Margaret?" Întrebarea care prinse contur în mintea ei o luă prin surprindere şi o făcu să se cutremure. Ce motive personale ar fi avut ea împotriva căsătoriei dintre el şi Meg? Era adevărat că *aproape* se îndrăgostise de el la petrecerea de Sfântul Valentin, dar chiar şi atunci îşi dăduse seama că el mai degrabă îi provoca repulsie, decât să o atragă.

Pur şi simplu nu era cinstit că arăta atât de bine. Dar chiar dacă ar fi fost îndrăgostită de el – situaţie în care nu se afla – cu siguranţă ea era *ultima* femeie cu care s-ar fi gândit vreodată să se însoare.

Totuşi, nu trebuia să-i dea voie să-i ceară mâna lui Meg... căci era posibil ca ea să accepte! Trebuia să existe un mod prin care să-l oprească. Trebuia neapărat să se gândească la o soluţie înainte să fie prea târziu, îşi zise Vanessa. Deşi era deja convinsă că nu exista decât o singură variantă posibilă. Sau, mai degrabă, o variantă *imposibilă*.

capitolul 9

Elliott luase o hotărâre fermă. Avea să se însoare cu domnişoara Huxtable. Desigur, dacă ea îl accepta, dar nu putea vedea nici un motiv pentru care să-l refuze.

Era foarte logic ca ei să se căsătorească. Iar mama lui era de acord cu ea. De fapt, îi plăcea întreaga familie Huxtable. Îi găsise nişte oameni prietenoşi şi lipsiţi de falsitate.

– Elliott, dacă te însori cu domnişoara Huxtable, zise ea, sunt sigură că vei avea parte de loialitatea şi devotamentul ei. Iar aceste două calităţi duc, invariabil, la afecţiune şi dragoste. Nu prevăd decât un viitor luminos pentru tine.

Se uită plină de speranţă la el. Desigur, ceea ce voise să spună era că loialitatea şi devotamentul soţiei sale aveau să nască sentimente de afecţiune şi dragoste din partea *lui.*

– Sunt complet de acord cu tine, mamă, spuse el.

Dar dragoste? El nu fusese niciodată îndrăgostit – indiferent ce însemna asta. Nu era *îndrăgostit* de domnişoara Huxtable. Şi nici de Anna, că tot veni vorba, sau de oricare altă amantă pe care o avusese înaintea ei, ori de nici una dintre doamnele pe care le plăcuse la un moment dat în viaţa lui. Cel puţin, nu *credea* că fusese vreodată îndrăgostit. Dacă, uneori, visa că va găsi acel *ceva* magic şi greu de atins care ar fi putut, la urma urmelor, să-l poată face să aştepte cu nerăbdare ziua însurătorii, categoric nu se aştepta ca gândurile acestea să devină realitate. Asta nu avea să se întâmple niciodată. Dar, desigur, niciodată nu se pusese problema că nu avea să se însoare când îi va veni timpul. Aceasta era una dintre principalele sale îndatoriri.

Venise timpul, asta era tot. Iar el avea să-şi facă datoria. Şi avea de gând să fie şi rezonabil în acelaşi timp. Porni din nou spre Warren Hall, călare, în ziua de după vizita mamei sale, dar de data asta merse pentru a vorbi cu domnişoara Huxtable. Se simţea al naibii de deprimat,

dacă era să fie sincer. Realitatea era că de-abia dacă o cunoştea. Dacă...

Dar el nu fusese niciodată genul care să se încurce cu situaţii ipotetice. El nu trata decât cu situaţiile reale, din prezent. Luase o hotărâre, aşa că acum se afla aici.

Până când ajunse în curtea din faţa grajdurilor şi îşi lăsă calul în grija unui slujitor, se simţea destul de posomorât, stare total necorespunzătoare pentru o cerere în căsătorie. Îşi întoarse cu hotărâre paşii spre casă. Nu avea de gând să devină emotiv în stadiul acesta al problemei.

Luă colţul şi aproape se ciocni cu doamna Dew – dintre toţi oamenii, tocmai cu ea se întâlnise acum, când era nervos. Amândoi se opriră brusc, apoi el făcu un pas înapoi ca să îi separe mai mult de zece centimetri.

– O! exclamă ea.

– Îmi cer scuze, doamnă.

Vorbiră amândoi în acelaşi timp.

– Te-am văzut venind călare pe alee, zise ea. Am venit să te întâmpin, domnule.

El ridică din sprâncene.

– Mă simt flatat, zise. Sau nu am motive? S-a întâmplat ceva? Pari agitată, doamnă Dew.

– Nu, deloc. Ea zâmbi... şi păru şi mai nervoasă. Mă întrebam dacă aş putea discuta ceva în particular cu dumneata.

Ca să-l mai certe o dată? Ca să-i enumere şi mai multe defecte ale personalităţii sale? Ca să-l irite şi mai mult? Ca să-i strice şi mai rău dispoziţia?

– Desigur. Îi prinse cotul cu o mână şi o trase mai departe de grajduri şi de casă. Începură să se plimbe de-a lungul câmpiei întinse care ducea spre lac.

– Îţi mulţumesc, spuse ea.

Observă că purta o rochie de culoare albastru-deschis şi o pelerină într-o nuanţă asemănătoare. Boneta era albastru-închis. Era prima dată când o vedea fără hainele de doliu. Arăta ceva mai atrăgătoare decât de obicei.

– Cu ce te pot ajuta, doamnă? întrebă el din scurt, atunci când era sigur că oamenii de la grajduri nu-i mai puteau auzi.

– Ei bine, începu ea după ce trase adânc aer în piept, mă întrebam dacă ai vrea să te căsătoreşti cu mine.

Mâna lui căzu de pe cotul ei – ceea ce era probabil un lucru bun, căci ar fi putut să-i rupă câteva oase atunci când mâinile i se încleştară, involuntare, în pumni. Dar... era posibil s-o fi auzit corect?

– Să mă căsătoresc cu dumneata? repetă el pe un ton ce suna şocant de normal.

– Da, răspunse Vanessa. Părea că nu mai are aer – ca şi cum tocmai ar fi alergat opt kilometri fără să se oprească. Dacă nu te-ar deranja groaznic de mult, vreau să spun. Cred că principala dumitale problemă este să te însori cu cineva eligibil, şi eu mă calific din punctul acesta de vedere. Sunt sora unui conte şi văduva unui fiu de baron. Şi cred că ce-a de-a doua dumitale problemă este să te însori cu una din noi, ca să-ţi fie mai uşor să ne ajuţi să ieşim în societate. Ştiu că o preferi pe Meg. Ştiu că nici măcar nu mă placi pentru că m-am certat cu dumneata de mai multe ori. Dar, în realitate, eu nu am o fire certăreaţă. Ba din contră, eu sunt de obicei aceea care îi înveseleşte pe oameni. Şi nu mă deranjează...

Discursul ei, rostit în grabă şi aproape fără o pauză de respiro, fu urmat de un moment de linişte.

Nu, nu auzise greşit. Şi nici nu înţelesese greşit. Se opri brusc din mers şi se întoarse cu faţa spre ea. Se opri şi ea şi îşi ridică privirea spre el, cu ochii mari. Obrajii ei se îmbujorară. Aşa cum era şi normal. Nu-şi amintea să mai fi fost cineva care să-l lase fără cuvinte.

– Te rog, spune ceva, rosti ea atunci când el nu îi oferi nici un răspuns timp de zece secunde sau mai mult. Ştiu că trebuie să fie un şoc pentru dumneata. Dar *gândeşte-te* puţin. Nu cred că o iubeşti cu adevărat pe Meg, nu-i aşa? De-abia dacă o cunoşti. Ai ales-o pentru că este cea mai mare... şi pentru că este frumoasă. Desigur, nici pe mine nu mă cunoşti, deşi e posibil să crezi altceva. Dar, sincer, nu cred că asta ne-ar diferenţia în vreun fel,

atunci când vine vorba să te însori cu una din noi, nu-i aşa?

„Ştiu că trebuie să fie un şoc pentru dumneata." Fusese rostită vreodată o afirmaţie mai adevărată? *Să se însoare cu ea? Cu doamna Dew?* Femeia asta înnebunise de tot?

Vanessa îşi muşcă buza şi, în timp ce-l aştepta să vorbească, ochii ei se măriră şi mai mult.

– Permite-mi să clarific ceva, doamnă Dew, spuse el, încruntându-se. Am înţeles corect măgulitoarea dumitale propunere? Cumva, din întâmplare, te oferi ca sacrificiu?

– O, vai. Pentru o clipă, îşi mută privirea de la el. Nu, nu chiar. Nu ar fi vorba de nici un sacrificiu. Cred că mi-ar plăcea să mă mărit din nou, şi ar putea la fel de bine să fie vorba de o căsătorie de convenienţă, aşa cum ai face şi dumneata. Şi chiar *ar fi* convenabil dacă ar fi să ne căsătorim, nu-i aşa? Asta ar face lucrurile mult mai simple pentru Meg şi Kate... şi pentru Stephen, de altfel. Şi, desigur, poate că pe mama dumitale nu ar deranja-o atât de mult dacă nu ar fi Meg. Eu nu sunt la fel de frumoasă ca ea... de fapt, nici măcar nu sunt frumoasă. Dar, odată ce s-ar obişnui cu ideea, aş face orice îmi stă în puteri ca să mă accepte.

– Mama mea? întrebă el cu voce slabă.

– Ieri ne-a arătat clar că o aprobă pe Meg ca posibilă viitoare noră, zise doamna Dew. Desigur, nu a spus-o deschis, pentru că asta rămânea să faci dumneata. Dar noi am înţeles oricum.

„La naiba!"

– Doamnă Dew. Elliott îşi uni mâinile la spate şi se aplecă mai aproape de ea. Din întâmplare, tot aşa ai ajuns să te măriţi şi cu Dew?

Pentru o clipă, avu senzaţia că se pierde în ochii ei. Dar apoi ea îşi coborî pleoapele şi îşi acoperi sufletul de privirea lui. Deasupra bonetei sale, Elliott se încruntă.

– O, oftă ea. Da, de fapt aşa a şi fost. Vezi, el era pe moarte. Dar era foarte tânăr şi îşi dorise să facă atât de multe lucruri în viaţă... inclusiv să se căsătorească

cu mine. El mă iubea. Mă dorea. Ştiam asta. Aşa că am insistat să se însoare cu mine, deşi el nu voia să mă prindă în capcană, după cum zicea. Pleoapele ei se ridicară din nou şi îl privi iarăşi în ochi. L-am făcut foarte, foarte fericit în ultimul an din viaţă. Şi nu mă înşel în privinţa asta. Eu ştiu cum să fac un bărbat fericit.

Doamne sfinte! Simţea cumva un val de dorinţă sexuală? Imposibil! Dar nu ştia ce altceva ar fi putut să fie. Dădu uşor din cap şi îi întoarse spatele pentru a se îndrepta înspre lac. Ea îl ajunse din urmă şi-şi potrivi pasul după el.

– Îmi pare rău. Părea abătută. Am pus problema total greşit, nu-i aşa? Sau poate că nu *exista* nici un alt mod în care aş fi putut explica ce gândesc.

– Să înţeleg că domnişoara Huxtable nu va fi dezamăgită când va descoperi că m-ai furat de sub nasul ei? întrebă el cu precauţie.

– O, nu, absolut deloc, îl asigură ea. Meg nu doreşte să se mărite cu dumneata, dar mă tem că va accepta dacă o ceri, pentru că are un simţ al datoriei de speriat şi *va insista* să facă ceea ce crede ea că e bine pentru noi, ceilalţi, deşi nu mai există nici un motiv real pentru care să se comporte astfel.

– Înţeleg, spuse el, înăbuşindu-şi impulsul de-a exploda de furie... sau poate de râs. Şi ea nu doreşte să se mărite cu mine pentru că...?

Încetini pasul şi îşi întoarse capul ca să se uite din nou la ea. Începuse să se întrebe dacă nu avea să se trezească dintr-o clipă în alta şi să descopere că visase toată această întâmplare ciudată. Sigur *nu* putea fi reală.

– Pentru că e groaznic de îndrăgostită de Crispin, răspunse ea.

– Crispin?

I se părea că mai auzise numele acesta înainte.

– Crispin Dew, continuă ea. Fratele mai mare al lui Hedley. S-ar fi căsătorit cu el de-acum patru ani, când el a primit ordinul de înrolare în regimentul său, dar ea nu a vrut să ne părăsească. Cu toate astea, aveau o înţelegere.

– Dacă sunt logodiţi, de ce te temi că mi-ar putea accepta cererea în căsătorie? întrebă el.

– Dar nu sunt logodiţi, zise Vanessa, iar el nu a mai venit acasă, şi nici nu i-a mai trimis vreun mesaj lui Meg de aproape patru ani.

– Este ceva ce nu înţeleg aici? întrebă el după câteva clipe de tăcere.

Ajunseseră pe malul lacului şi se opriră din nou. Soarele strălucea şi razele făceau valurile să sclipească.

– Da, răspunse ea. Felul în care funcţionează inima unei femei. Inima lui Meg este rănită, poate chiar sfâşiată. Ştie că el nu se va mai întoarce niciodată la ea, dar atâta timp cât rămâne singură va mai exista o speranţă. Speranţa e tot ce i-a mai rămas. Ea probabil că ar accepta cererea dumitale şi va fi o soţie devotată şi bună pentru tot restul vieţilor voastre. Dar între voi nu va exista niciodată o scânteie de orice altceva.

Elliott se aplecă din nou spre ea.

– Şi între noi *ar exista*? o întrebă.

Tot nu era sigur dacă simţea furie sau un sentiment straniu de amuzament faţă de toată discuţia asta ridicolă. Dar bănuia că unul din ele avea să răbufnească în orice clipă.

Obrajii ei căpătară iarăşi o nuanţă trandafirie în timp ce îl privea în ochi.

– Ştiu cum să fac un bărbat fericit, rosti ea aproape în şoaptă şi îşi prinse buza de jos cu dinţii.

Dacă nu ar fi fost roşeaţa din obraji şi ochii mari cu care îl privea, Elliott ar fi crezut că erau cuvintele şi gestul unei femei cochete, cu multă experienţă. Doamne sfinte, probabil că era la fel de inocentă ca un copil, în ciuda scurtului mariaj cu un muribund. Ea ştia cu adevărat ce spunea? Ştia că se juca cu focul?

– În pat? o întrebă foarte direct.

Vanessa îşi umezi buzele, alt gest provocator despre care el bănui că îl făcuse fără să-şi dea seama.

– Da, răspunse ea. Nu sunt virgină, dacă asta te întrebai. Hedley a fost capabil... Ei bine, nu mai contează.

Da, aş şti cum să te fac fericit în pat. Şi în afara lui. Ştiu cum să înveselesc oamenii. Ştiu cum să îi fac să râdă.

– Şi eu am nevoie să mă înveselească cineva şi să mă facă să râd? zise el, mijindu-şi ochii. Şi dumneata poţi face asta, deşi eu nu am nici un pic de simţ al umorului?

– O, *asta*. Ea îşi mută privirea de la el şi se concentră asupra lacului. Te-am rănit, nu-i aşa? Cumva, mi se pare că este cea mai gravă insultă pe care o poate primi cineva. Oamenii ar recunoaşte tot felul de vicii şi defecte, mai puţin lipsa de umor. Dar eu n-am *zis* chiar că nu ai nici un pic, nu? Am spus doar că dumneata nu zâmbeşti niciodată. Am vrut să spun că iei viaţa prea în serios.

– Viaţa *este* un lucru serios, zise el.

– Nu, nu este. Vanessa îl privi din nou. Nu tot timpul, şi nici măcar de cele mai multe ori. Există mereu câte ceva de care să te entuziasmezi. Întotdeauna poţi găsi bucurie. Întotdeauna există posibilitatea de-a râde.

– Şi totuşi, interveni el, dumneata ţi-ai pierdut soţul într-un mod extrem de crud. Asta nu a fost ceva serios?

– Nu a trecut nici o zi în care să nu ne bucurăm de minunile lumii şi de viaţa noastră împreună, spuse ea, şi ochii i se luminară dintr-odată. Nu am trăit nici o zi în care să nu râdem. Cu excepţia ultimei zile. Dar el a zâmbit chiar şi atunci. A fost ultimul gest pe care l-a făcut, înainte să moară.

Dumnezeule! Nu avea nevoie de asta. Aştepta cu nerăbdare să se trezească şi să descopere că este încă dimineaţă, iar el este în siguranţă, în patul lui... pregătindu-se să îi facă o vizită domnişoarei Huxtable.

– Dar ne-am îndepărtat de la subiectul nostru, concluse ea. *Vrei* să te căsătoreşti cu *mine*, în loc s-o iei pe Meg?

– De ce neapărat una din voi? întrebă el. Dacă te-aş asigura că nu îi voi mai cere mâna surorii dumitale, nu ai prefera să rămâi liberă?

Ea făcu din nou ochii mari.

– O, dumneata chiar nu mă vrei pe mine, nu-i aşa? zise ea.

Sigur că nu o voia pe ea. Dumnezeule mare! Ea era chiar ultima femeie de pe pământ pe care ar fi dorit-o vreodată. Nu avea nici o calitate – absolut nici una – care să o recomande. Elliott deschise gura pentru a-i confirma bănuiala.

Cu excepţia uneia singure. Vanessa avea *o singură* calitate care o recomanda. Cum zisese ieri mama lui? „Loialitate şi devotament." Erau de fapt două calităţi. Dar ea le avea pe amândouă – nu direcţionate către el, ci spre familia ei.

Ieri, după ce ascultase vorbele mamei lui, îşi dăduse seama că el se gândea să se căsătorească cu sora ei mai mare – şi domnişoara Huxtable îşi dăduse seama de acelaşi lucru. Doamna Dew ştia că sora ei ar fi acceptat cererea lui, chiar dacă asta i-ar fi sfâşiat inima şi aşa rănită. Aşa că se gândise cu disperare la găsirea unei soluţii care ar fi putut preveni un asemenea dezastru. Şi născocise un plan – în loc să urmeze calea cea mai simplă şi evidentă, aceea de-a veni la el şi a-i explica pur şi simplu care este situaţia. Poate că îl considera un monstru prea mare – sau prea arogant! – ca să asculte de glasul raţiunii. Oricum, ea se hotărâse să se sacrifice pentru familia ei. Şi făcuse lucrul acesta, deşi niciodată nu făcuse un secret din faptul că nu-l plăcea şi nu era de acord cu el.

Iar acum el era pe cale să o umilească, poate în cel mai îngrozitor mod posibil. Ea i se oferise, şi el era pe cale să refuze darul – cu brutalitate şi cât se poate de clar. Şi ar fi meritat asta, îşi zise el răutăcios, încruntându-se la ea. Dar în loc să vorbească, îşi închise gura.

– Nu sunt nici măcar frumoasă, nu? comentă ea ca pentru sine. Şi am mai fost măritată înainte. A fost o prostie îngrozitoare din partea mea să cred că planul meu ar putea funcţiona, şi că dumneata ai fi dispus să mă iei. Totuşi, *vrei* să-mi promiţi că nu-i vei cere mâna lui Meg? Şi nici lui Kate? Ea are nevoie de cineva cu totul diferit de dumneata.

– Cineva mai uman? întrebă el şi îşi îngustă din nou privirea.

Ea clipi repede.

– Nu am vrut să sune aşa, zise ea. Am vrut doar să spun că ea are nevoie de cineva mai tânăr şi... şi...

– Cu simţul umorului? sugeră el.

Vanessa îl privi din nou şi, cu totul neaşteptat, îi zâmbi – un zâmbet enervant, plin de voioşie.

– Tot mai speri că te vei trezi şi vei descoperi că este încă noaptea trecută? îl întrebă ea. *Eu* da. Nu m-am mai făcut de râs niciodată în viaţa mea. Şi nici măcar nu-ţi pot cere să uiţi că întâmplarea asta a avut loc. Ar fi imposibil de uitat.

„Da, ar fi." Brusc, se enervă iarăşi.

Se aplecă înainte şi îşi lipi buzele de ale ei. Ea se dădu înapoi, tresărind ca un iepure speriat şi el ridică din sprâncene.

– Vreau doar o mică dovadă că nu te-ai lăudat doar, de două ori până acum, şi că nu au fost simple baliverne.

Pentru o clipă, Vanessa îl privi fără să înţeleagă la ce se referă.

– Că ştiu cum să fac fericit un bărbat? Ochii i se măriră din nou şi obrajii îi luară foc.

– Da, zise el încet. La *asta* mă refer.

– Nu m-am lăudat.

Când el nu se mişcă, ea îi prinse faţa în palmele înmănuşate, îşi ridică buzele ţuguiate şi îl sărută foarte uşor şi delicat pe buze.

Era cea mai jalnică încercare de sărut pe care el o primise vreodată de la o femeie care să nu fi fost mama sau una din surorile sale.

Dar *ăsta*, îşi zise el în timp ce ea îl eliberă şi îl privi nerăbdătoare în ochi, era *categoric* un fior de dorinţă carnală care îi străfulgeră prin vintre. De fapt, mai mult decât un fior. Doamne sfinte!

– Pălăriile şi mănuşile sunt un impediment, nu-i aşa? zise el înlăturându-şi pălăria şi aruncând-o pe iarbă, pentru ca apoi să tragă de panglica de sub bărbia ei şi să-i arunce boneta pe jos, în spatele ei.

Vanessa îşi scoase mănuşile şi îşi muşcă buzele.

– Acum, zise el, poţi face o demonstraţie mai puţin inhibată.

Ea îi cuprinse din nou chipul între palme – care erau calde şi fine – şi îl privi în ochi până îl sărută.

Îşi ţuguiase puţin buzele moi, dar de data asta le mişcă peste gura lui, despărţindu-le puţin, pentru ca el să simtă căldura umedă dinăuntru. Degetele se strecurară în părul lui. Îi sărută bărbia, obrajii, pleoapele închise, tâmplele, cu foarte mare delicateţe. Şi apoi îl sărută din nou pe gură, atingându-i buzele cu vârful limbii, mângâindu-le uşor conturul. Nu îl atingea cu nici o altă parte de corp.

El rămase foarte liniştit, cu braţele pe lângă corp şi degetele încleştându-se încet în pumni. Şi apoi demonstraţia ei se termină. Făcu un pas înapoi şi mâinile îi căzură de-o parte şi de alta a corpului.

– Trebuie să înţelegi, începu ea, că Hedley nu avea deloc experienţă atunci când s-a căsătorit cu mine. Şi nici eu, desigur. Şi el a fost foarte, foarte bolnav în cea mai mare parte a mariajului nostru. Eu nu... Îmi cer scuze. A *fost* o laudă.

Elliott privi în jos, se aplecă pentru a ridica o pietricică plată, apoi se întoarse şi o aruncă spre lac. Piatra sări pe suprafaţa apei de câteva ori, lăsând în urmă cercuri mici.

Dintr-odată îşi dădu seama de ceva. Era prea târziu să refuze propunerea ei absurdă cu dispreţul pe care îl merita. El o invitase să îl sărute şi ea făcuse întocmai. Dacă nu se putea spune că reputaţia ei era întru totul compromisă din cauza lui, cel puţin se jucase cu sentimentele ei. Iar acum trebuia să rezolve o mică problemă de onoare.

– Da, *a fost* o laudă, zise el întorcându-se spre ea şi vorbindu-i aproape cu răutate. Vezi dumneata, eu *am* experienţă, doamnă Dew, şi aş cere mult mai multe de la o soţie decât ar putea vreodată să ceară un om bolnav. Îndrăznesc să spun că îţi vei retrage cererea de-a te mărita cu mine într-o clipită, dacă *eu* ţi-aş face *dumitale* o demonstraţie.

– *Nu* aş retrage nimic, spuse ea, şi ochii îi sclipiră. Nu sunt un copil. Şi nu ai nici un motiv să fii nervos. Eu am făcut o cerere perfect politicoasă, iar dumneata ai tot dreptul să refuzi – deşi, în cazul acesta, sper că nu-i vei cere mâna lui Meg până la urmă. Fă demonstraţia, şi eu voi spune dacă doresc să îmi retrag propunerea.

Îi vorbise cu înverşunare. Era furioasă.

Se întinse spre ea şi îi descheie nasturii de la gâtul pelerinei. Desfăcu de tot veşmântul şi îl aruncă pe iarbă, alături de boneta şi mănuşile ei.

– Nu-ţi va fi frig pentru multă vreme, îi promise el cu furie în glas, în timp ce-şi descheia nasturii hainei lungi – deşi nu o aruncă la pământ.

O luă în braţe – cu un braţ o ţinea de după umeri, cu celălalt o prinse de talie – şi o lipi de el. Înfăşură paltonul în jurul ei în timp ce-şi coborî o mână pentru a-i cuprinde posteriorul, trăgând-o şi mai aproape.

– O! exclamă ea, ridicându-şi privirea spre el, cu ochii mari şi o expresie surprinsă.

– Într-adevăr, „o!", fu el de acord.

Trupul ei era foarte firav, de-abia dacă avea forme, şi totuşi, în mod ciudat, era foarte feminină. Elliott îşi coborî capul şi o sărută. Îi întâlni buzele ţuguiate, dar refuză să le accepte aşa cum erau. Îşi întredeschise buzele, apăsă cu limba graniţa dintre buzele ei şi îi invadă gura înainte ca ea să se poată gândi să-şi strângă dinţii.

Vanessa scoase un sunet gutural. Dar, în nici un caz, el nu terminase cu ea. Ţinându-i capul cu mâna, ca să nu se poată îndepărta, îi exploră gura, dezmierdând acele locuri care aveau s-o înfierbânte.

Cu mâna liberă, îi descheie nasturii de la spatele rochiei până când reuşi să-i dea materialul în jos de pe umeri şi să-şi treacă ambele mâini pe pielea ei, pentru ca apoi să le aducă în faţă şi să-i cuprindă sânii mici şi fermi, împinşi în sus de lenjerie. Se jucă apoi cu sfârcurile ei până se ridicară şi se întăriră.

Îi sărută bărbia şi gâtul, plimbându-şi mâinile în jos pe trupul ei pentru a-i cuprinde posteriorul, ţinând-o pe loc în timp ce-şi împingea membrul în ea.

Şi apoi îi sărută din nou gura, simulând actul sexual cu limba, în timp ce degetele ei începură să îl strângă de păr.

Intenţionase să fie un fel de demonstraţie plină de aroganţă pentru o inocentă impertinentă ca ea, care se jucase cu focul. Dar se transformase în cu totul altceva. Elliott nu se aşteptase ca sărutul acesta să îl excite. Şi dacă nu se oprea cât mai curând din ceea ce făcea, avea s-o întindă pe iarbă, fără să ţină seama că era frig şi umezeală, ca pentru un sfârşit de februarie, şi să-i demonstreze din nou ceva destul de diferit.

Cum era periculos de inocentă, *ea* nu făcea nimic ca să-l oprească. Doamne Dumnezeule! Aceasta era *doamna Nessie Dew!* Şi, categoric, nu era noapte şi nu avea vreun vis bizar. Sărutul continuase mult prea mult.

Îşi mută ambele mâini pe talia ei şi îşi înălţă capul. Ea îl privi direct, cu ochii ei mai întunecaţi şi cu o culoare mai profundă decât de obicei. Erau foarte albaştri, hotărî el. Şi erau, de departe, cea mai frumoasă trăsătură a ei.

– Chipul tău ar trebui să arate mereu aşa, zise ea.

– Cum anume? Elliott se încruntă.

– Plin de pasiune, explică Vanessa. Ai trăsături puternice care sunt *menite* să exprime pasiune, nu mândrie şi dispreţ, aşa cum se întâmplă de cele mai multe ori.

– Ah, comentă el, ne-am întors la *asta*, nu-i aşa?

– Eu încă nu doresc să-mi retrag propunerea, zise ea. Nu m-ai speriat. Nu eşti decât un bărbat.

Vanessa se opri pentru a-şi aranja rochia şi îşi puse pelerina în jurul umerilor. Tremura, deşi el nu era convins că acest lucru era din cauza frigului.

– Dar ştiu că *tu* nu doreşti căsătoria asta, continuă ea. Şi nu e deloc surprinzător. Ar fi trebuit să mă privesc în oglindă atunci când mi-a venit pentru prima dată ideea aceasta. Deşi, nu contează. Totuşi, nu cred că acum o vei mai cere pe Meg, şi asta este tot ceea ce contează cu adevărat.

Îşi puse boneta pe cap şi legă panglicile sub bărbie. El se întoarse din nou cu faţa spre lac.

– Mă duc înapoi în casă, spuse ea. Îmi cer scuze dacă te-am jignit. Nu e din cauză că Meg nu te place. Dar ea îl iubește pe Crispin. Sunt sigură că nu vei avea nici o problemă să găsești o femeie dornică să se mărite cu tine când te vei duce la Londra pentru sezon.

Elliott ridică din sprâncene și se uită la ea peste umăr. Ea încă mai stătea acolo, trăgându-și mănușile pe mâini, îmbujorată și ușor ciufulită după îmbrățișarea lor.

Se întrebă dintr-odată dacă ea știa vreun lucru adevărat despre el.

– Ai avut ambiția să devii ducesă, nu-i așa? o întrebă el subit.

Ea se uită la el cu o privire absentă.

– Nu chiar, îi răspunse. De fapt, absolut deloc. Ce să fac eu cu un duce? În plus, nu cunosc nici unul.

– Îl cunoști pe moștenitorul unui duce, zise el.

– Da?

El continuă să o privească peste umăr până observă că începe să înțeleagă.

– Am doar un titlu de convenienţă, explică el. Este primul titlu al bunicului meu și mai întâi l-a primit tatăl meu, apoi eu, la moartea lui. Dacă trăiesc mai mult decât bunicul meu, voi fi ducele de Moreland într-o bună zi.

„O." Buzele ei formară litera respectivă, deși el nu auzi nici un sunet. Vanessa păli brusc. Nu, nu știuse.

– *Acum* te-am speriat? o întrebă el.

– Sigur că nu, răspunse ea, după ce se holbă la el în tăcere pentru câteva clipe. Tot un bărbat ai rămas. Dar eu plec.

Se întoarse și porni.

– Așteaptă! strigă el. Dacă va trebui să te măriți de două ori în viața ta, chiar ar trebui să ai amintirea că te-a cerut în căsătorie un bărbat. Iar eu, după cum ai observat, sunt un bărbat orgolios, doamnă Dew. Nu pot trece prin viață alături de o soție care a făcut ea acest pas.

Vanessa se întoarse din nou, cu o expresie perplexă întipărită pe chip.

Şi dacă tot era ceva ce trebuia făcut, presupuse că putea la fel de bine să procedeze aşa cum se cuvenea, deşi nu ar fi făcut gestul acesta pentru domnişoara Huxtable. Se coborî într-un genunchi înaintea ei şi îşi ridică privirea pentru a o privi în ochi.

– Doamnă Dew, începu el, îmi faci onoarea de-a te căsători cu mine?

Ea îl privi fix pentru o clipă, şi apoi... Şi apoi culoarea, expresivitatea şi râsul se întoarseră brusc pe chipul ei, toate deodată, aşa că Elliott rămase uimit pe moment.

– O! exclamă ea. O, cât de admirabil din partea ta! Arăţi *foarte* romantic. Dar eşti absolut sigur?

– Dacă nu aş fi fost, zise el pe un ton enervat, m-aş mai face de râs în felul ăsta? Şi nu m-aş teme şi aş tremura de teamă că m-ai putea refuza? *Pare* cumva că tremur?

– Nu, conchise ea, dar arăţi de parcă te-ai udat la genunchi. A plouat noaptea trecută. Ridică-te.

– Nu înainte să primesc un răspuns, insistă el. Te măriţi cu mine?

– Sigur că da, răspunse ea. Nu am fost *eu* cea care te-a întrebat *prima?* Nu o să-ţi pară rău. Îţi promit că n-o să-ţi pară rău. Eu ştiu cum să...

– Faci un bărbat fericit, îi continuă el propoziţia, întrerupând-o în timp ce se ridica şi se uita cu jale la cercul negru de apă de pe genunchiul lui drept. Şi cum rămâne cu tine, doamnă Dew? Crezi că *eu* te pot face fericită pe *tine?*

– Nu văd de ce nu, răspunse ea. Nu sunt greu de mulţumit.

Roşi.

– Prea bine, atunci. Se aplecă uşor pentru a-şi recupera şi el pălăria de pe iarbă. Presupun că ar trebui să mergem în casă şi să le spunem vestea noastră.

– Da.

Vanessa îi zâmbi din nou. Dar chiar înainte să se prindă de braţul pe care i-l oferi, ochii ei sclipiră şi se întoarseră în altă pare. Totuşi, nu înainte ca el să citească în ei o expresie care semăna foarte mult cu teama.

Nu putea fi mai rău decât ceea ce simţea el. Ce naiba tocmai făcuse adineauri?! Însă, indiferent ce era, acum nu mai putea da înapoi.

Pentru numele lui Dumnezeu, era logodit cu doamna Nessie Dew! Care îl enerva aproape peste limita lui de suportabilitate, aproape de fiecare dată când se afla în compania ei. Al cărei nume îl făcea să se dea înapoi de teamă. Care condamna aproape tot ce făcea el – dar nu era ca şi cum el nu i-ar fi făcut acelaşi compliment. Părea o legătură pecetluită în iad.

Merse cu paşi mari alături de ea, în direcţia casei.

capitolul 10

Se îndreptară împreună, în tăcere, înapoi spre casă.

Noaptea trecută păruse o idee bună. Nu credea că el ar fi renunţat să-i mai ceară mâna lui Meg numai pentru că îl rugase ea. S-ar fi uitat la ea cu expresia aceea dispreţuitoare, cu maxilarul încleştat, şi şi-ar fi văzut de treaba lui. Şi ea *ştia* că Meg nu ar fi refuzat.

Fusese nevoie de măsuri disperate, şi ea ştiuse exact care trebuiau să fie acestea. Mama lui spusese ceva care îi întărise hotărârea. „Dar ai avut o şansă, doamnă Dew. Sora dumitale mai mare, nu."

Era adevărat. Ea avusese şansa de-a fi fericită. Se măritase cu Hedley. Nu contase faptul că el nu trăise decât un an, şi că fusese foarte bolnav în toată perioada asta. Ea avusese şansa. Iar Meg nu trebuia lipsită de şansa ei, chiar dacă acea şansă părea să fie mică, aproape inexistentă.

Ea avea să se mărite cu vicontele Lyngate în locul lui Meg, să devină soţia de care avea el nevoie şi să le înlesnească surorilor sale intrarea în înalta societate. Ea va fi mielul de sacrificiu – deşi nu se gândise la ceea ce făcea în termenii aceştia până nu îi rostise el.

Chiar nu conta faptul că nu se plăceau foarte mult. Asta se putea schimba. Dacă erau căsătoriţi, ea avea să se străduiască să-l facă fericit. Avea să se străduiască

să fie şi ea fericită. La urma urmelor, mai făcuse asta şi înainte... şi în condiţii mult mai dificile.

Şi nu putea nega faptul că, din punct de vedere fizic, îl găsea foarte atrăgător. Lucruri ciudate şi aproape dureroase se petreceau în pântecul ei doar când se gândea că avea să fie măritată cu el. Nu avea să fie greu...

Noaptea trecută păruse o idee bună. Astăzi nu mai era deloc la fel de sigură. Ea nu era nici măcar un pic drăguţă, darămite frumoasă. Iar lauda ei deşartă fusese demascată. Cât de umilitor fusese să compare sărutul *ei* cu al *lui*.

Ea ştia că Elliott o sărutase numai ca să demonstreze ceva, şi nu pentru că îşi *dorea* asta. Şi rămăsese cu senzaţia că dezlănţuise ceva cu adevărat periculos. Cerule mare, încă o mai dureau locuri pe care nu ştiuse că le poate simţi. Şi apoi primise şocul uriaş, când descoperise că el era moştenitorul titlului de duce. Ceruse în căsătorie un viitor duce!

Asta însemna că probabil avea să ajungă ducesă într-o zi. Avea să devină vicontesă imediat ce se mărita cu el – deşi ea nu se aventurase niciodată la mai mult de câţiva kilometri de Throckbridge –, avea să fie prezentată la Curte şi apoi avea să le introducă în societate pe Meg şi pe Kate.

Iar bărbatul acesta urma să-i devină soţ. Dacă ştia să o sărute astfel când doar stătea lângă lac, în plină zi, ce avea să-i facă atunci când...

„Of." Vanessa se împiedică de smocurile scurte de iarbă, iar el îi strânse mai puternic mâna şi îşi coborî privirea spre ea pentru câteva clipe – cu buzele strâns lipite, ca şi cum ar fi vrut să spună că nu se aştepta la o asemenea neîndemânare din partea viitoarei lui ducese.

Ce aveau să spună Meg, şi Kate, şi Stephen? Ce avea să spună mama lui? Dar *bunicul* lui?

De ce întorsese el situaţia şi se oferise să o ceară în căsătorie? În acel moment, era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Fusese pe punctul de-a se târî pe brânci, cât mai departe, în căutarea unei grote adânci, în care să se ascundă poate pentru totdeauna.

– Doamnă Dew, spuse el când ajunseră pe terasă. Elliott se opri şi se uită din nou la ea. Încă mai ai timp să te răzgândeşti. Ţi-am simţit neliniştea încă de când am plecat de lângă lac. *Doreşti* să te căsătoreşti cu mine sau *nu?* Ai cuvântul meu de onoare că, indiferent de răspunsul tău, eu nu mă voi căsători niciodată cu vreuna dintre surorile tale.

Şansa de-a scăpa! Vanessa se uită în sus, în ochii lui, şi se gândi, total iraţional, că oricine îi făcuse albaştri – Dumnezeu? – fusese într-adevăr foarte isteţ, pentru că, în mod obişnuit, te-ai fi aşteptat ca, la tenul lui măsliniu, să aibă ochii negri.

Da, îşi dorea asta în ciuda a tot. Dar...

– Dar *tu* doreşti să te însori cu *mine?* îl întrebă ea.

Nările lui fremătară şi maxilarul i se încleştă.

– Doamnă, nu e corect să răspunzi la o întrebare cu altă întrebare. Totuşi, eu voi răspunde negreşit. Eu ţi-am cerut mâna. Prin urmare, doresc să mă însor cu tine. Nu sunt schimbător, doamnă Dew. Acum, aştept răspunsul *tău.*

Ah. Un bărbat obişnuit să dea ordine. După ce se va mărita cu el, el va avea dreptul să-i dea ordine şi să o tachineze la nesfârşit. Asta *dacă ea* îi permitea să scape basma curată.

– Sigur că doresc să mă mărit cu tine, spuse ea. Eu am fost prima care a rostit cererea, îţi aminteşti?

– Mă îndoiesc că voi uita vreodată, replică el.

Şi se aplecă uşor în faţa ei, apoi îi oferi din nou braţul său. Ea chicoti, deşi încercase să se abţină.

– Asta a fost prima noastră ceartă? întrebă ea.

– Eu aş sugera ca nici măcar să nu încercăm să le numărăm, răspunse el în timp ce ea se prinse de braţul lui. Până la nuntă, e posibil să afli că nu poţi număra atât de mult.

Ea râse cu nesaţ. Şi apoi deveni din nou serioasă.

– Cine o să le spună? întrebă în timp ce urca treptele de marmură care duceau spre uşa de la intrare.

– O voi face eu, zise el hotărât.

Părea mohorât. Ea nu îl contrazise. Era doar extrem de uşurată că avea să se afle adevărul. Cum ar fi putut *ea* să le spună?

Stephen tocmai ieşea din camera de lucru.

– Ah, Lord Lyngate, rosti el, ai ajuns la momentul potrivit. Meg tocmai mi-a trimis vorbă că ceaiul este pregătit în salon. Ni te alături? Iar tu porţi *albastru*, Nessie. Nu gri sau violet, astăzi? Trebuie să spun că era şi timpul.

În timp ce îl urma sus alături de logodnicul ei, Vanessa se întrebă dacă o inimă putea să bată atât de puternic, încât să iasă din piept.

Katherine stătea lângă fereastră, studiind revistele de modă pe care domnişoara Wallace i le lăsase cu o zi în urmă. Margaret stătea în spatele căruciorului cu ceai şi purta cea mai bună rochie de zi a ei. Deveni foarte hotărâtă şi serioasă când văzu că venise şi vicontele Lyngate. Probabil încerca să se îmbărbăteze pentru cererea pe care credea că o va primi, îşi zise Vanessa.

– Milord, îl întâmpină ea, aţi sosit exact la timp pentru ceai. Vreţi să luaţi loc?

– Aşa voi face, răspunse el, deşi mai întâi aş dori să spun ceva care vă priveşte pe voi toţi.

Margaret părea cu adevărat buimacă – ca şi cum s-ar fi aşteptat la o declaraţie publică, chiar atunci şi acolo. Stephen păru interesat, iar Katherine îşi ridică privirea din revista de modă.

– Doamna Dew, începu vicontele, tocmai mi-a făcut marea onoare de a-mi accepta cererea în căsătorie.

Vanessa îşi dorea să se fi aşezat imediat după ce intrase în încăpere. Dar acum era prea târziu. Nu putea decât să stea pe picioarele pe care le simţea tremurând. Urmă o tăcere îngrozitoare, care părea nesfârşită, deşi probabil nu durase mai mult de o secundă sau două.

– I-auzi! Stephen fu primul care îşi recăpătă glasul. O, zău că asta *este* o surpriză.

Şi prinse mâna vicontelui într-o strânsoare viguroasă, apoi o ridică pe Vanessa într-o îmbrăţişare puternică,

ca de urs, zâmbind. Katherine sări în picioare şi veni în grabă din celălalt colţ al camerei.

– O, strigă ea, asta chiar *este* excelent. Dar eu nu am bănuit *absolut nimic*. Ar fi trebuit? Nici unul din voi nu a lăsat nici cea mai mică impresie că simţiţi afecţiune unul pentru celălalt. Dar sigur că da... aţi dansat împreună la petrecere. Iar dumneata, milord, nu ai dansat cu nimeni altcineva în afară de Nessie.

Pentru o clipă, Kate păru că vrea să i se arunce în braţe, dar dacă intenţionase cu adevărat să facă asta, se gândi mai bine şi fugi în braţele Vanessei, după ce Stephen îi dădu drumul.

Margaret rămase în picioare în spatele căruciorului cu ceai. Vanessa îi întâlni privirea peste umărul lui Kate şi văzu o expresie imposibil de descifrat.

– Nessie? o strigă ea, fără să se uite măcar o dată în direcţia vicontelui Lyngate.

Vanessa traversă camera până la ea, cu mâinile întinse.

– Meg, zise ea, urează-mi fericire. Ne urezi să fim fericiţi *împreună?*

Expresia – oricare ar fi fost aceasta – dispăru şi fu înlocuită de un zâmbet forţat.

– Sigur că da, zise ea, prinzând mâinile Vanessei şi strângându-le puternic. Îţi doresc toată fericirea din lume. Şi dumitale la fel, milord.

El făcu o plecăciune în faţa ei – în faţa femeii pe care venise astăzi să o ceară în căsătorie.

Şi apoi, odată făcut anunţul şi după ce trecu emoţia provocată de surpriză, se aşezară cu toţii, sorbiră din ceai şi mâncară prăjiturele ca şi cum aceasta ar fi fost o după-amiază obişnuită.

Numai că discuţia lor fu departe de a fi una obişnuită. Vicontele Lyngate le spuse că va trebui să discute cu mama lui, care intenţiona să plece la Londra într-o săptămână, pentru a comanda veşminte potrivite pentru debutul în societate al surorii sale. Cu siguranţă, avea să fie încântată să o ia şi pe logodnica lui, să o ajute să-şi aleagă o rochie de mireasă şi să o pregătească

pentru prezentarea la Curte, care urma după căsătorie. Între timp, el avea să procure fără întârziere licenţele pentru căsătorie, pentru ca totul să fie rezolvat într-o lună, nu cu mult înainte ca sezonul să înceapă cu adevărat.

„Într-o lună..."

Stăteau toţi şi îl ascultau politicoşi – până şi Vanessa. Şi toţi se arătară interesaţi de planurile lui, făcură comentarii la obiect şi puseră întrebări pertinente – mai puţin Vanessa.

Într-o jumătate de oră, vicontele Lyngate îşi lua rămas-bun de la ei, făcând câte o plecăciune în faţa fiecăruia, apoi îi luă mâna Vanessei şi o ridică la buze.

– Dacă îmi este permis, începu el, voi veni să te iau mâine după-amiază la Finchley Park, într-o vizită la mama mea. Va dori să te vadă.

– Îmi va face plăcere, răspunse ea, întinzând atât de mult coarda adevărului, încât aproape că nu se mai vedea.

Şi apoi plecă, luându-l pe Stephen să-l însoţească la o plimbare călare. Katherine părăsi salonul după câteva minute în care sporovăi entuziasmată, şi câteva îmbrăţişări pline de efuziune. Avea să le scrie prietenelor ei din Throckbridge, să le spună veştile.

Acest lucru îi aminti Vanessei că şi *ea* trebuia să scrie fără întârziere familiei Dew. Spera că veştile nu aveau să-i supere prea mult.

Dar la asta avea să se gândească mai târziu. Dintr-odată rămase singură cu Margaret, care nu se ridicase de pe scaun, deşi căruciorul pe care se servise ceaiul fusese luat. Vanessa se afla la nici un metru distanţă de ea. Margaret rupse tăcerea.

– Nessie, începu ea, ce ai făcut?

Vanessa zâmbi veselă.

– M-am logodit cu un bărbat frumos, bogat şi influent, spuse ea. El m-a cerut, şi eu am acceptat.

– Eşti sigură că aşa s-au întâmplat lucrurile? întrebă Margaret, privind-o deranjant de direct. Sau *tu* eşti cea care l-a cerut pe *el*?

– Asta ar fi tare nepotrivit, replică Vanessa.

– Dar nu ar fi ceva ce nu ai mai făcut înainte, îi aminti Margaret.

– Am fost fericită cu Hedley, protestă Vanessa.

– Da, știu. Sora ei se încruntă. Dar vei fi fericită alături de Lord Lyngate? Eu am avut impresia că nici măcar nu îl placi prea mult.

– Voi fi fericită, zise Vanessa, netezind cu o mână materialul albastru al rochiei.

– Ai făcut-o pentru mine, nu-i așa? întrebă Margaret.

– Am făcut-o pentru că am *vrut*, răspunse Vanessa, uitându-se din nou la ea. Te deranjează foarte tare, Meg? Chiar îl voiai pentru tine? Acum când e prea târziu, mă tem că poate îl vrei. Sau îl voiai.

– Deci chiar *ai făcut-o* pentru mine, zise Margaret, strângându-și mâinile atât de puternic în poală, că Vanessa îi văzu articulațiile albindu-se. Ai făcut-o pentru *noi*. O, Nessie, trebuie să devii martiră de dragul nostru?

– Tu ai fost întotdeauna, spuse Vanessa.

– Asta e diferit, replică Margaret. Menirea mea în viață este să vă protejez pe voi toți, și să mă asigur că aveți șansa la cea mai bună viață posibilă. Vreau atât de mult să fiți toți fericiți. Te-ai măritat cu Hedley de dragul lui, iar acum te vei mărita cu Lord Lyngate pentru noi. Nu *trebuie* să faci asta, Nessie. Nu voi permite așa ceva. Îi voi scrie o scrisoare și o voi trimite la Finchley fără întârziere. O să...

– Nu vei face așa ceva, o opri Vanessa. Am douăzeci și patru de ani, Meg. Sunt văduvă. Nu poți trăi viața în locul meu. Și nici viața lui Kate sau pe a lui Stephen. Menirea ta în viață nu este să renunți la visele tale și la șansa ta de fericire, de dragul nostru. Noi suntem aproape adulți. Kate va avea tot felul de oportunități pentru că va fi ajutată de mine. Iar Stephen va fi ajutat până la maturitate de vicontele Lyngate, de domnul Samson și de profesorii care vor fi angajați pentru el înainte să plece la Oxford. E vremea să privești viața din punctul tău de vedere.

Margaret arăta abătută. „Măcar dacă Crispin ar fi plecat cu regimentul lui fără să-i spună lui Meg nimic în afară de adio", se gândi Vanessa. Până acum, ar fi scăpat de sentimentele pe care le avea pentru el.

– O, Meg, zise ea, nu e vorba că nu mai avem nevoie de tine de-acum înainte. Ba sigur că da. Vom avea întotdeauna nevoie de tine. Avem nevoie să fii sora noastră mai mare. Avem nevoie de dragostea ta. Dar nu avem nevoie să renunți la viața ta pentru noi. Tu vrei ca noi să fim fericiți. Ei bine, și noi dorim același lucru pentru tine.

– Am visat să-ți găsești dragostea din nou, spuse Margaret cu ochii înlăcrimați. Dar o dragoste care, de data asta, să dureze o viață întreagă. Mai mult decât oricine, meriți o căsnicie fericită până la adânci bătrânețe.

– Și crezi că nu voi avea parte de așa ceva? întrebă Vanessa. Meg, el este moștenitorul unui titlu de duce. Mi-a spus asta mai devreme. Poate fi ceva mai fascinant de-atât? Cum aș putea să nu fiu fericită pentru tot restul vieții? Într-o bună zi voi fi ducesă.

– *Un duce?* repetă Margaret. O, Nessie, nici eu nu am știut asta. Cum te vei descurca? Dar sigur că vei reuși. Ești o femeie în toată firea, după cum mi-ai subliniat adineauri. Desigur că te vei descurca... și o vei face chiar foarte bine. Mă întreb dacă vicontele Lyngate știe deja cât de norocos este că te are.

– Bănuiesc că nu, zise Vanessa cu ochi strălucitori. Dar va afla. Am de gând să fiu fericită alături de el, Meg. *Extrem* de fericită.

Sora ei își înclină capul într-o parte și o privi atentă.

– O, Nessie, spuse ea.

Și apoi se ridicară amândouă în picioare și se îmbrățișară și, dintr-un motiv inexplicabil, începură amândouă să plângă. Ea tocmai se logodise, se gândi Vanessa. Lacrimile ei erau de fericire. Sigur că erau. Avea să se mărite din nou. Cu vicontele Lyngate.

Care nu avea s-o iubească nici într-un milion de ani. Nu că ea l-ar fi iubit, desigur. Dar chiar și așa...

*

– Ea ce a spus? întrebă Vanessa.

Stătea din nou în trăsura vicontelui Lyngate, dar de data asta era însoțită de el, nu de surorile ei. Erau pe drum spre Finchley Park, la aproape douăzeci și patru de ore de la logodna lor. Ferestrele erau încețoșate de ploaia grea. Ea mergea să o viziteze pe mama lui.

– Este nerăbdătoare să te cunoască, îi spuse el.

– Dar eu am întrebat ce *a spus* ea. Își întoarse capul ca să se uite la el. Se aștepta să-i ceri mâna lui Meg, nu-i așa? Și apoi te-ai dus acasă și i-ai spus că m-ai cerut pe mine în schimb. Ce a spus?

– A fost un pic surprinsă, recunoscu el, dar după ce i-am spus că tu erai doamna cu care doream să mă căsătoresc, a fost fericită.

– Chiar i-ai spus asta? îl întrebă ea. Și ea te-a crezut? Aș putea să pun pariu că nu. Și aș putea să pun pariu că nu e deloc fericită.

– Doamnele nu pun pariuri, o admonestă el.

– Ei, aiurea, se răsti ea. Nu e mulțumită, nu-i așa? Aș prefera să știu acum, înainte să mă întâlnesc din nou cu ea.

El plesni din buze, enervat.

– Prea bine, atunci, începu el. Nu e mulțumită – sau, cel puțin, nu îi convine prea mult. Nu ești sora cea mai mare și ai mai fost măritată.

– Și nu sunt o frumusețe, adăugă ea.

– Și eu ce ar trebui să spun despre asta? întrebă el, în mod clar exasperat. Nu ești urâtă. Nu ești opusul frumuseții.

Astea chiar că erau cuvintele unui iubit!

– O voi face să mă placă, îl anunță ea. Îți promit asta. Atunci când o să vadă că te pot face să te simți confortabil, o să mă placă.

– Ah, exclamă el. Azi te rezumi numai la „confortabil", nu-i așa? Ieri știai cum să-mi produci „plăcere" și cum să mă faci „fericit".

El o privea pieziș. Avea din nou pleoapele lăsate alene, în expresia aceea adormită și deconcertantă pe care și-o amintea de la petrecere.

– Şi confortabil, repetă ea cu fermitate.

– Ei bine, spuse el, atunci sunt un bărbat norocos.

– Eşti, fu ea de acord... şi râse.

– Şi ieri, după ce am plecat, aş fi vrut să fiu un păianjen pe covorul din salon, continuă el. Mai ales după ce tu şi sora ta mai mare aţi rămas singure, aşa cum presupun că s-a întâmplat în cele din urmă.

– Nu a fost supărată, dacă asta vrei să spui, zise ea. Cel puţin, nu a fost supărată din cauză că m-ai cerut pe mine în locul ei.

– Sunt distrus, zise el.

– Ne doreşte numai bine, adăugă ea.

– Acum *asta* e ceva ce pot să cred, spuse el. Este extraordinar de ataşată de tine. Totuşi, nu a fost fericită, nu-i aşa, să afle că te-ai sacrificat pentru familie.

– Nu am nici o intenţie să mă consider sacrificată, îi spuse ea. O să fiu soţia ta... vicontesa ta. O să învăţ să mă descurc bine în poziţia asta, vei vedea.

– Eu voi împlini treizeci de ani până la sfârşitul anului, zise Elliott. Principalul motiv pentru care am hotărât să mă însor anul acesta a fost pentru a avea copii cât mai curând. Am nevoie de un urmaş.

De sub pleoapele lui lăsate, Elliott o privea direct – încercând înadins să o enerveze, desigur.

– O, tresări ea şi ştiu că roşea. Degetele i se chirciră în ghetele scurte. Desigur. Asta este absolut de înţeles. Mai ales să te aştepţi să devii duce într-o zi.

– Cu Dew s-a pus vreodată problema de-a avea copii? întrebă el.

Ea scuturâ din cap şi îşi muşcă buza.

– Mi-ai spus că nu eşti virgină şi eu te-am crezut, explică el. Dar e posibil să fii *aproape* virgină?

Ea îşi feri brusc privirea. Nu credea că vocea n-o va trăda. Privi două şiroaie de apă care curgeau ca nişte şerpi în jos, pe fereastra trăsurii.

În total, lucrul acela se întâmplase de trei ori – *lucrul acela* fiind relaţiile conjugale. Şi Hedley plânsese după două dintre episoade.

– Îmi cer scuze, zise vicontele Lyngate, atingându-i mâneca cu mâna înmănușată. Nu am vrut să te supăr.

– E de înțeles faptul că vrei să afli dacă sunt capabilă să port copii, spuse ea. Din câte știu, sunt. *Sper* că sunt.

– Aproape am ajuns la Finchley, anunță el. Vei vedea casa după următoarea cotitură.

El se aplecă peste ea pentru a șterge aburul de pe fereastra trăsurii cu mâneca paltonului.

Era altă reședință din piatră gri, dar aceasta era mai veche decât Warren Hall. Era pătrată, cu balustrade și statui în jurul acoperișului, și iederă pe anumite porțiuni de zidărie. Era înconjurată de iarbă pe care creșteau copaci bătrâni, încă desfrunziți. La o oarecare distanță de casă, se zăreau niște oi, în spatele unui gard. Mai exista o casă – era prea mare pentru a fi numită căbănuță – în depărtare, pe malul lacului.

În reședința aceasta nu se regăsea nici un pic din splendoarea de la Warren Hall, dar pentru Vanessa arăta impunătoare, liniștită și primitoare – deși ultima calitate îi amintea de ceea ce avea de înfruntat între acei pereți în următoarele minute. Se rezemă din nou de spătarul banchetei.

– Arată mai bine în lumina soarelui, spuse el.

– Arată frumos acum, replică ea.

Trase o gură mare de aer atunci când trăsura se opri în fața impunătoarelor uși duble de la intrarea în casă și scoase un oftat care, din păcate, fu auzit de Elliott.

– Presupun, începu ea după ce coborî treptele trăsurii și se întoarse ca să-i ofere mâna drept sprijin, că ar fi trebuit să gândesc și dincolo de simpla cerere în căsătorie, la ceea ce va urma după aceasta.

– Da, recunoscu el când ea păși jos, poate că așa ar fi trebuit. Dar n-ai făcut-o, nu-i așa?

– Și n-ar avea nici un rost să mă gândesc la posibilități, zise ea. Chiar tu ai spus asta în ziua în care am sosit la Warren Hall.

– Într-adevăr, confirmă el. Te-ai pricopsit cu mine, doamnă Dew. Și eu...

Elliott se opri brusc.

– Iar tu te-ai pricopsit cu mine.

Deseori, ca acum, Vanessa reuşea să se amuze de cele mai ciudate lucruri. Şi râse. Era mai bine pentru sufletul şi mândria ei să râdă, decât să plângă. El ridică din sprâncene şi îi oferi braţul său.

capitolul 11

Lady Lyngate părea chiar mai impozantă în propriul salon, decât fusese în cel al lui Stephen. Sau lucrul acesta se întâmpla probabil din cauză că, la Warren Hall, fusese doar mama vicontelui Lyngate, îşi zise Vanessa, pe când aici era viitoarea ei soacră.

O aştepta singură. Domnişoara Wallace nu se zărea nicăieri. Şi era atât de elegantă. O întâmpină pe Vanessa cu vădită căldură şi o trase spre un scaun aşezat în faţa ei, alături de cămin.

După ce o prezentă pe Vanessa drept logodnica sa, vicontele Lyngate fu scuzat, ca şi cum prezenţa lui ar fi fost lipsită de importanţă pentru discuţia ce avea să urmeze. El făcu o plecăciune în faţa lor, o asigură pe Vanessa că avea să se întoarcă într-o oră pentru a o conduce acasă, apoi părăsi încăperea.

– Presupun că aţi fost surprinsă, şi nu în mod foarte plăcut, când Lord Lyngate s-a întors acasă ieri şi v-a informat că mi-a cerut mâna mie, şi nu lui Meg... comentă Vanessa pe un ton defensiv, deoarece era extrem de înspăimântată.

Lady Lyngate ridică din sprâncene şi, pentru o clipă, se uită la ea cu o privire foarte aristocratică şi autoritară... şi, foarte asemănătoare cu cea a fiului ei.

– Da, am fost surprinsă, zise ea. Crezusem că intenţiona să o ceară în căsătorie pe sora dumitale mai mare. Se pare că m-am înşelat. Presupun că are un motiv bun pentru care te-a ales pe dumneata, în schimb. Sper, de asemenea, că a făcut o alegere înţeleaptă.

Pe Vanessa o lovi un sentiment de vinovăţie.

– Îl voi face fericit, o asigură ea pe vicontesă, aplecându-se uşor spre ea, de pe scaun. I-am promis lucrul acesta. Eu am fost mereu capabilă să fac oamenii fericiţi.

Dar va fi posibil lucrul acesta şi cu vicontele Lyngate? În mod categoric, el avea să fie o mare provocare.

Vicontesa continuă să o privească direct, cu sprâncenele ridicate, dar nu-i răspunse. Fu adusă o tavă cu ceai şi, cât timp se turnă ceaiul şi primiră o farfurie cu macarons, şi apoi până plecă servitoarea, vorbi numai despre vreme şi despre speranţa că primăvara avea să vină în cele din urmă.

– Ai o siluetă pe care moda o va pune foarte bine în evidenţă, spuse ea. Nu ai forme voluptuoase, dar vei arăta foarte elegantă îmbrăcată cum se cuvine în mătăsuri şi museline. Şi rochia aceea albastră îţi stă mult mai bine decât cea gri cu care te-am văzut îmbrăcată acum două zile, deşi croiala nu este la modă, şi probabil că nu a fost niciodată. Desigur, este foarte înţelept din partea ta că ai renunţat de tot la doliu, acum că eşti din nou logodită. Trebuie să descoperim ce culori anume ţi se potrivesc cel mai bine. Cred că nişte nuanţe pastelate, care nu te vor face să pari ştearsă. Iar părul tău poate fi aranjat în câteva moduri, deşi coafura pe care o ai acum nu te pune într-o lumină bună. Va trebui să mergem la un specialist, să te tundă şi să-l aranjeze. Chipul tău este mai drăguţ atunci când zâmbeşti decât atunci când nu o faci. Aşadar, când vei fi în compania altora, trebuie să te obişnuieşti să fii mai degrabă veselă decât să afişezi expresia obişnuită de plictiseală. Cred că te vei integra destul de bine în înalta societate.

Vanessa doar o privea.

– Sper că nu te aşteptai ca vizita asta să fie o simplă întâlnire de socializare, în care să rostim numai banalităţi lipsite de sens, explică vicontesa. Urmează să devii soţia fiului meu, doamnă Dew. Care este numele tău de botez?

– Vanessa, doamnă.

– Vei fi soţia fiului meu, Vanessa. Vei fi următoarea vicontesă Lyngate. Şi, într-o bună zi, te poţi aştepta

să devii ducesa de Moreland. Prin urmare, trebuie să începi cu începutul, şi nu avem nici o clipă de pierdut. Acum două după-amiezi, am descoperit că tu şi surorile tale - ca şi fratele vostru - sunteţi oameni foarte drăguţi, dar nu vă potriviţi în societatea londoneză, ştii asta. Aveţi maniere plăcute şi lipsite de falsitate, şi cred că lumea bună va găsi că aerul vostru rustic este fermecător, dar trebuie să vă îmbrăcaţi diferit şi să vă comportaţi cu mai multă încredere, să cunoaşteţi eticheta din înalta societate, aşteptările sale, regulile şi eticheta. Veţi intra într-o lume nouă, şi nu trebuie să lăsaţi impresia de stângăcie. Sunteţi în stare să faceţi toate astea?

Vanessa îşi aminti de prima ei întâlnire cu Lady Dew, după ce se logodise cu Hedley. Lady Dew o îmbrăţişase şi o sărutase, plânsese pe umărul ei şi o asigurase că era un înger trimis din ceruri.

- Eu am fost căsătorită cu fiul unui baron, doamnă, zise Vanessa. Dar Sir Humphrey pleacă foarte rar de acasă - iubeşte prea mult locul acela. Iar eu, până să vin la Warren Hall, nu am fost niciodată mai departe de câţiva kilometri de Throckbridge. Nu mi-e ruşine că sunt aşa - şi nici de felul în care sunt Stephen sau surorile mele. Cu toate astea, recunosc pe deplin necesitatea de-a învăţa şi alte abilităţi, acum că situaţia noastră s-a schimbat şi urmează să se schimbe şi pe viitor. Voi fi nerăbdătoare şi încântată să învăţ tot de doriţi să-mi arătaţi.

Lady Lyngate o privi direct când îi vorbi.

- Atunci nu văd nici un motiv pentru care nu ne-am putea înţelege bine una cu cealaltă, zise ea. Săptămâna viitoare o voi duce pe Cecily în oraş pentru a-i lua măsuri pentru toate veşmintele noi de care va avea nevoie în sezonul ei de debut. Şi vei veni şi tu cu noi, Vanessa. Vei avea nevoie de veşminte pentru cununie şi de o rochie pentru Curte - desigur, vei fi prezentată reginei la scurtă vreme după căsătorie. Iar eu voi petrece fiecare clipă liberă din fiecare zi, ca să te învăţ tot ce trebuie să ştie soţia fiului eu.

- El va veni cu noi? întrebă Vanessa.

– Cu siguranţă ne va însoţi până acolo, răspunse Lady Lyngate. Elliott doreşte să vorbească cu câţiva candidaţi pe care George Bowen i-a găsit pentru postul de profesor al fratelui tău. Dar se va întoarce aici aproape imediat – are sarcini de îndeplinit şi aici, şi la Warren Hall. La urma urmelor, *noi* nu vom avea nevoie de el. În astfel de momente, bărbaţii nu reuşesc decât să ne încurce. Nu vei avea nevoie de el până în ziua nunţii.

Vanessa râse.

– Trebuie să ştii, Vanessa, o întrerupse Lady Lyngate, privind-o cu seriozitate, că nu o să uit promisiunea ta, că-l vei face fericit pe Elliott. El e foarte important pentru mine. După ce, într-adevăr, a avut câţiva ani plini de nebunii, şi-a asumat cu vrednicie şi fără să se plângă datoriile pe care le presupune rangul său. Nutreşti sentimente pentru el?

– Eu... Vanessa îşi muşcă buzele. Îl *respect*, doamnă. Voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a fi o soţie bună. Şi sper că, în timp, sentimentele dintre noi vor creşte.

Lady Lyngate se uită la ea în tăcere, pentru câteva clipe.

– Nu cred că am înţeles greşit intenţia lui Elliott, când s-a dus ieri la Warren Hall ca să facă cererea în căsătorie, zise ea. Cred că *avea* într-adevăr de gând să-i ceară mâna surorii tale mai mari. El nu va recunoaşte aşa ceva, desigur, şi nu mă aştept să o faci nici tu, dacă ar fi să te întreb direct. Dintr-un anumit motiv, şi-a schimbat părerea – sau a fost convins să şi-o schimbe, lucru care nu se întâmplă prea des cu Elliott. Oricare ar fi varianta adevărată, sper că ai fost sinceră când mi-ai vorbit despre sentimentele pe care le ai pentru el, şi despre intenţia de a-l face fericit. E cea mai bună speranţă pe care o ai ca să-l păstrezi. Vrei să te ridici, să tragi de sfoara clopoţelului, te rog? Cecily aşteaptă cu nerăbdare să fie chemată. Doreşte să o salute pe viitoarea ei cumnată.

Vanessa făcu întocmai.

– Sper, zise ea, că nu a fost foarte dezamăgită.

– Absolut deloc, o asigură vicontesa. Ea nu este absolut deloc interesată de oamenii de vârsta fratelui ei, nici măcar de cei de vârsta ta. Ceea ce îi *place* este că Elliott se va căsători cu sora domnişoarei Katherine Huxtable, pe care o simpatizează foarte mult.

Şi astfel fusese depăşit un obstacol uriaş, îşi zise Vanessa în timp ce se aşeza din nou şi aştepta sosirea domnişoarei Wallace. Fusese acceptată, cel puţin de probă, de viitoarea ei soacră. Acum depindea numai de ea să-i câştige pe deplin simpatia. Iar săptămâna viitoare avea să plece la Londra, pentru a fi transformată într-o doamnă din înalta societate, într-o viitoare vicontesă şi ducesă.

Cine ar fi bănuit, cu numai două săptămâni în urmă, că se poate întâmpla aşa ceva? Apoi îşi aminti vorbele care fuseseră rostite cu numai un minut sau două în urmă.

„După ce, într-adevăr, a avut câţiva ani plini de nebunii..."

Şi, desigur, el îi spusese ieri că avea foarte multă experienţă... *chiar şi în condiţiile în care nu fusese niciodată căsătorit.* Oare *atunci* învăţase să sărute...

Dar nu era deloc momentul, şi nici locul potrivit în care să-şi amintească felul în care o sărutase vicontele Lyngate. Viitoarea ei soacră mai spusese şi altceva. „Sper că ai fost sinceră când mi-ai vorbit despre sentimentele pe care le ai pentru el, şi despre intenţia de a-l face fericit. Este cea mai bună speranţă pe care o ai ca să-l păstrezi."

Era oare posibil ca perioada rebelă din viaţa lui să nu se fi terminat cu adevărat? Exista şansa să se îndepărteze de ea, dacă nu reuşea să-l facă fericit?

Cât de îngrozitor de naivă era. Ştia atât de puţine despre lumea aceasta în care intra. Sigur, societatea nu condamna infidelitatea membrilor săi căsătoriţi. Ea nu ar putea suporta ca... Dar cum ar putea ea să concureze vreodată, dacă...

*

Elliott își petrecu aproape toată luna de dinaintea căsătoriei sale pe drumul între Finchley Park și Warren Hall. În mod normal, ar fi petrecut cel puțin o parte din luna martie la Londra, înnoindu-și garderoba, făcându-și din nou apariția la cluburile lui, făcând schimb de noutăți și puncte de vedere cu prietenii și cunoștințele sale, luând parte la orice petrecere care se organiza atât de devreme în an – și punând capăt, cu bucurie, unei perioade mult prea lungi de celibat, în care fusese cu Anna.

Dar el nu avusese nevoie decât de o singură zi pentru a interveni profesorii pe care George îi adusese în fața lui, pentru a face câte o vizită la croitor și la cizmar, și pentru a mai rezolva și alte probleme de afaceri. Nu prea mai avea motive pentru care să-și lungească șederea în Londra. Anna alesese să se arate ofensată de moarte când o informase de nunta lui iminentă. Aruncase vorbe și câteva obiecte grele spre capul lui. Și, după câteva minute, când izbucnise în lacrimi și ar fi vrut să se culce cu el, Elliott descoperise că nu mai avea deloc chef și se folosise de o scuză lamentabilă ca să scape, cum că avea o întâlnire de care uitase.

Nu avu chef nici mai târziu, în aceeași seară, când s-ar fi putut întoarce la ea – deoarece reședința în care se întreținea mama și logodnica lui se afla în apropierea casei în care locuia amanta sa. I se părea oarecum dezgustător – un gând chiar scandalos, nedemn de fiul tatălui său și de nepotul bunicului său.

La numai două zile după ce le însoțise pe mama și sora lui cea mică, precum și pe logodnica lui, în Londra și le instalase în casa din oraș a familiei, aflată în Cavendish Square, plecase din nou înapoi la țară. Ar fi plecat oricum, pentru că mama lui îi spusese foarte clar că prezența lui ar fi incomodat-o în timp ce ea era ocupată să pregătească două tinere doamne pentru viitorul sezon.

El era încântat că se putea întoarce. De când plecaseră de acasă, conversația – puțin din cât ascultase

el – se învârtise exclusiv în jurul modei şi a materialelor, a volanelor şi a altor asemenea nebunii.

Doamna Dew râdea cu ochii ori de câte ori privirea lui se oprea asupra ei. Îşi luă rămas-bun de la ea, după acele două zile scurte petrecute în Londra, cu o simplă reverenţă şi într-o grabă nu foarte caracteristică îndrăgostiţilor.

Şi curând trebuia să înceteze să se gândească la ea sau să i se adreseze cu apelativul „doamna Dew", ca şi cum ar fi fost încă soţia altcuiva. Dar blestemat să fie dacă avea s-o strige vreodată „Nessie".

Îi scrisese bunicului său şi primise un răspuns de la bunica lui. Veneau amândoi la Finchley pentru nuntă. Totul începea să pară îngrijorător de real.

În cele mai multe dintre zile călărise până la Warren Hall, deşi înţelesese foarte curând că nu avea nevoie să facă la fel în toţi cei patru ani care mai rămâneau până când Merton ajungea la majorat. Samson şi Philbin, valetul pe care George Bowen îl trimisese de la Londra, şi care era un bărbat cu un aer superior, mereu pregătit să-l certe sau să-i dea stăpânului său sfaturi în ceea ce privea aspectul vestimentar şi moda, îl luaseră cu adevărat pe băiat sub aripa lor. Iar Claybourne, noul profesor care avea să-l înveţe tot ce trebuia despre politică şi aristocraţia britanică, precum şi despre ceea ce se aştepta de la un membru al ei, îi ocupa o mare parte din timp băiatului, la fel ca şi slăbănogul, bâlbâitul şi pedantul Bigley, profesorul care îl învăţa materiile obişnuite. Iar domnişoara Huxtable încă îi mai arăta fratelui ei mai mic aceeaşi grijă maternă.

Elliott spera uneori că, după ce familia Huxtable avea să fie prezentată în oraş, ocupându-şi locul de drept în societate, avea să poată şi el să revină la vechea viaţă, şi să descopere că rolul de tutore legal nu fusese decât un mic inconvenient în viaţa lui. Doar că, acum, nu mai avea cum să revină la vechea lui viaţă. Curând avea să fie legat pentru totdeauna de o uriaşă neplăcere.

Aştepta întoarcerea logodnicei sale.

În amintirile lui, Vanessa devenea mai firavă şi mai lipsită de forme, mai obişnuită şi mai insignifiantă din punct de vedere fizic, ori de câte ori se gândea la ea. Vorba ei devenea mai insolentă, iar zâmbetul ei mai enervant. Sărutul pe care i-l oferise se transformase aproape în sărutul unui copil – sau al unei călugăriţe. Ea devenise din ce în ce mai puţin atrăgătoare.

Iar el nu putea da vina decât pe el însuşi pentru faptul că urma să fie legat de ea pentru tot restul vieţii. Doamne sfinte, ar fi putut să refuze – nu-i aşa? – imediat după ce-i pusese întrebarea aceea ridicolă!

Când îi permisese el vreodată *unei femei* să-i dicteze ce să facă? Şi mai ales într-o problemă atât de importantă, cum era restul vieţii sale?

„Iar tu te-ai pricopsit cu mine." Nicicând nu rostise nişte cuvinte mai adevărate.

Invitaţiile pentru nuntă fuseseră trimise, nunta şi masa fuseseră organizate până în cel mai mic detaliu. Noua direcţie în care o lua viaţa lui pusese stăpânire pe tot, şi tot ce putea el să facă era să privească neajutorat şi să numere zilele. Sărbătoarea Paştelui se apropia cu o viteză alarmantă, iar nunta lui urma să aibă loc la două zile după duminica Paştelui.

În fiecare noapte când se ducea la culcare, Vanessa se aştepta să rămână trează, cu simţurile copleşite de atât de multe atracţii noi şi impresii, cu mintea plină de atât de multe informaţii. Şi în fiecare noapte adormea, căzând pradă epuizării, imediat ce punea capul pe pernă.

O duseseră să vadă atracţiile turistice şi fusese uimită de tot ce văzuse – Turnul Londrei, Westminster Abbey, Palatul St. James, Carlton House, Hyde Park şi o grămadă de alte locuri cunoscute de care auzise înainte, dar pe care doar visase că le va vedea cândva, cu ochii ei. O duseseră la croitori şi negustori de mănuşi, la pălărieri şi bijutieri şi o duzină de alte magazine, până uitase unde anume fusese şi ce măsuri i se luaseră. Chiar şi ce cumpărase. Deseori se uita în sertarele şi dulapurile din

camera ei de la Moreland House şi se întreba ale cui erau cămăşile *acelea* de noapte, sau ai cui erau papucii de satin ori şalul cu model colorat.

Nu-şi punea niciodată întrebări referitoare la rochia ei pentru Curte – cea în care avea să-i fie prezentată reginei, după căsătorie. *Asta* era ceva imposibil de uitat. Dintr-un motiv straniu, regina insistase ca toată lumea să fie îmbrăcată după moda din secolul trecut, astfel că rochia trebuia să aibă fuste bogate, jupoane uriaşe, plus un corset şi o trenă lungă, şi pene lungi îl păr şi alte accesorii ridicole.

Iar Vanessa trebuia să înveţe să meargă înainte şi înapoi îmbrăcată astfel, fără să se împiedice sau să cadă pe spate, pe trenă – desigur, nimănui nu-i era permis să-i întoarcă spatele reginei atunci când pleca din faţa ei. Şi trebui să înveţe să facă reverenţe atât de joase în faţa reginei, că nasul aproape îi ajungea în podea... dar cu o graţie infinită.

Râse foarte mult – şi Cecily la fel – în timp ce exersa. Chiar şi mama lui Cecily renunţa din când în când la atitudinea de exasperare pe care o afişa ori de câte ori Vanessa se arăta neîndemânatică, şi râdea împreună cu ele.

– Dar trebuie să-mi promiţi – *trebuie* neapărat, Vanessa, zise ea, că n-ai să te prăbuşeşti în hohote de râs dacă faci vreo greşeală în ziua aceea, ferească sfântul. Dar *dacă* se întâmplă, trebuie să-ţi ascunzi sentimentele şi să ieşi cât mai în linişte şi mai neobservată posibil.

Izbucniră toate în râs din nou atunci când enumerară şi exagerară toate lucrurile îngrozitoare care ar fi putut merge prost.

– Vanessa, spuse viitoarea ei soacră ţinându-se de talie, după ce rămaseră, în sfârşit, fără idei, nu ştiu când am mai râs atât de mult ca acum, de când eşti alături de noi.

Apoi, se prăpădiră iarăşi de râs cu ocazia lecţiilor de dans care fuseseră organizate în aşa fel încât Cecily să-şi poată îmbunătăţi stilul, dar la care putea participa şi Vanessa. Trebuia să înveţe să valseze. Era un dans de care

de-abia dacă auzise, darămite să-l şi practice. Dar nu era dificil, odată ce te obişnuiai cu faptul că se dansa numai cu un singur partener pe care îl ţineai în braţe – şi care te ţinea în braţe – pe toată durata melodiei.

Vanessa se tunsese. La început, specialistul în coafuri intenţionase să-i ia doar câţiva centimetri din lungime, dar când descoperi că părul ei se ondula într-o buclă mare şi grea – deloc atrăgătoare, ca buclele lui Stephen – îl tăie scurt, după cea mai nouă modă, şi îl aranjă în aşa fel încât sălta în jurul capului şi al obrajilor ei şi, la ocazii speciale, putea fi coafat cu degetele sau cleştii în bucle şi cârlionţi.

– Vanessa! exclamă vicontesa când o văzu. *Ştiam* eu că părul tău are potenţial. Ţi-am spus asta, nu-i aşa? Dar nu credeam că părul scurt şi uşor ondulat ar fi suficient ca să-ţi mai rotunjească faţa îngustă. Îţi scoate în evidenţă trăsăturile clasice ale pometilor şi dimensiunea ochilor. Zâmbeşte-mi.

Vanessa zâmbi, apoi tresări şi râse sfioasă. Se simţea cheală.

– Da. Vicontesa o privea cu un ochi critic. Arăţi într-adevăr foarte drăguţă. Într-un fel unic. Eşti originală.

Lucru despre care Vanessa presupuse că este un compliment. Dar chiar şi aşa, tot se simţea cheală.

Toate veşmintele ei noi erau în nuanţe pastelate. Rochia pe care avea s-o poarte la nuntă era într-o nuanţă pastelată de verde – mai deschisă decât rochia pe care Hedley i-o cumpărase pentru petrecerea de vară.

Dacă nu ar fi fost atât de ocupată în ziua aceea şi atât de epuizată în fiecare noapte, ar fi plâns din cauza atâtor amintiri, din cauza faptului că Hedley nu mai era cu ea, că nu putea împărtăşi cu el toate aceste evenimente incitante. Dar ea îşi reprima fără milă amintirile – şi sentimentul de vinovăţie – mai puţin atunci când ele ieşeau singure la suprafaţă, dezlănţuite.

De asemenea, încerca să se gândească cât mai puţin posibil la vicontele Lyngate, cu care avea să fie măritată în mai puţin de o lună. În amintirile ei, el devenea

şi mai arogant, mai dispreţuitor, mai ursuz, mai plin de defecte, de fiecare dată când se gândea la el.

Urma să aibă foarte mult de lucru dacă dorea să-şi ţină promisiunea de-al face fericit, de-ai face pe plac, de-a... Care era chestia cealaltă? Ah, da. De-al face să se simtă confortabil. Şi să nu o înşele.

Luna trecu mult prea repede. Ea nu era pregătită. Avea nevoie de mai mult timp.

Dar pentru ce anume, totuşi? „Pentru totul!"

Dar, desigur, timpul nu putea să se oprească în loc. În mod inevitabil, veni şi ziua aceea, când se trezi din nou că se află în trăsura vicontelui Lyngate, împreună cu Lady Lyngate şi Cecily, îndreptându-se spre Finchley Park şi Warren Hall. Domnul Bowen le escorta călare, pe lângă trăsură – de asemenea, el era cavalerul de onoare al vicontelui la nuntă.

Mai erau câteva zile. Musafirii deja trebuiau să sosească. Printre aceştia se aflau Sir Humphrey şi Lady Dew şi Henrietta şi Eva. Şi doamna Thrush. Şi ducele şi ducesa de Moreland.

Foarte curând, avea să-şi vadă din nou logodnicul. Stomacul Vanessei se strânse brusc, dar ea puse asta pe seama răului de mişcare.

capitolul 12

Doamnele se întoarseră din Londra cu trei zile înainte de nuntă. Dar Elliott descoperi că nu-i rămăsese la dispoziţie decât foarte puţin timp, nici măcar trei zile, pentru a-şi cunoaşte mireasa mai bine. Poate că era mai bine aşa.

Bunicii lui sosiseră din Kent. Veniseră şi mătuşile şi unchii lui, precum şi verii săi şi familiile lor. Adică, verii din partea tatălui său. Con, deşi fusese invitat la cererea familiei Huxtable, refuzase să fie prezent. Şi desigur că surorile căsătorite ale lui Elliott veniseră împreună cu soţii lor, iar Jessica avea şi copii. Finchley Park părea foarte aglomerat.

Toată lumea era fericită pentru el. Dar bunica lui fu cea care dădu glas acestor sentimente. Asta, după ce făcu o vizită la Warren Hall, împreună cu bunicul lui, pentru a-i cunoaşte mireasa.

– Nu e o frumuseţe, Elliott, îi zise ea la întoarcere – şi de faţă cu toată familia, mai puţin copiii Jessicăi. Şi asta este o uşurare pentru mine. Probabil că ai ales-o pentru caracterul şi personalitatea ei. Are o fire extrem de jovială, deşi, aşa cum era de aşteptat, a fost emoţionată când ne-a întâlnit pe mine şi pe Moreland. Mă bucur că ai dat dovadă de atât de mult bun-gust.

– Sau poate că Elliott s-a îndrăgostit de ea, bunico, sugeră Averil. Trebuie să mărturisesc că mie îmi place foarte mult de ea, deşi am fost destul de surprinsă când am văzut-o prima dată. Nu e genul de doamnă care m-aş fi aşteptat să îl atragă pe Elliott. Dar de abia dacă mai puteam respira de râs atunci când povestea de necazurile cu trena rochiei sale de prezentare la Curte. Îmi place o femeie care poate face haz de ea însăşi.

– Sper că *este* îndrăgostit, spuse bunica lui, privindu-l cu asprime. *Eşti*, Elliott?

El ridică din sprâncene şi îşi ţuguie buzele, extrem de conştient de faptul că toate femeile din încăpere aveau ochii aţintiţi asupra lui.

– În mod categoric o respect, bunico, răspunse el cu grijă. Dă-mi ceva timp şi aş îndrăzni să spun că mă voi şi îndrăgosti de ea.

– O, bărbaţii! Jessica îşi aruncă ochii spre tavan. Ai grijă să nu o omori cu înflăcărarea ta, Elliott.

Vanessa nu era o frumuseţe, după cum zisese şi bunica lui. Nu, nu era. Cu toate astea, tot fu şocat când o văzu din nou – era alături de bunicii, mama şi surorile lui. De-abia dacă o recunoscu.

Nu mai purta doliu – nici măcar culoare aceea hidoasă de lavandă. Şi, când se uită la mâna ei stângă, observă că nu mai purta nici verigheta. Era îmbrăcată într-o rochie simplă, dar elegantă, cu talie înaltă, într-o nuanţă pastelată de galben. Atât culoarea, cât şi croiala o avantajau.

Dar trăsătura care o făcea aproape de nerecunoscut era părul ei. Noua coafură i se potrivea de minune. Îi scotea în evidenţă chipul, făcându-l să pară mai plin şi mai puţin palid. Pometii ei păreau mai pronunţaţi acum, iar ochii, mai mari. Cumva, tunsoarea aceasta atrăgea atenţia asupra buzelor ei, care aveau forme generoase şi aproape întotdeauna erau curbate într-un zâmbet.

La vederea ei, simţi din nou fiorul acela ciudat, dar deja familiar, de dorinţă. Pentru că, nici cu aceste schimbări, ea nu era o frumuseţe.

Dar nu reuşi să vorbească între patru ochi cu ea şi se părea că nici nu avea cum, până după nuntă. El era ocupat cu familia lui, iar ea cu a ei.

Sir Humphrey şi Lady Dew veniseră împreună cu cele două fiice ale lor. Şi o aduseseră cu ei şi pe doamna Thrush, fosta menajeră a familiei Huxtable. Nu mai erau alţi musafiri la Warren Hall, dar Sir Humphrey putea să umple o casă de unul singur. Iar Elliott prefera să păstreze distanţa, decât să se trezească prins într-o discuţie cu el. De fapt, Elliott fusese surprins de faptul că familia Dew venise. Nu era dureros pentru ei să o vadă pe văduva fiului lor măritându-se din nou?

Îndurase ultimele zile de libertate cu cât de multă bucurie fusese în stare. Nu se putea abţine să nu se întrebe dacă, într-adevăr, *îşi dorea* asta. Deşi era o întrebare fără rost.

În dimineaţa nunţii se îmbrăcă cu foarte mare grijă, fără să se grăbească, şi rămase în camerele sale cât mai mult posibil. Însă era un şiretlic sortit eşecului. Dacă nu cobora ca să-şi întâmpine familia, ei aveau să vină sus la el – lucru care într-adevăr se întâmplă.

Trebui să îndure îmbrăţişările şi lacrimile vărsate pe umerii lui, şi multe asemenea, în spaţiul îngust al încăperii sale.

Şi pentru că îşi dădu seama, dintr-odată, că aceasta chiar era ziua nunţii lui, că viaţa lui avea să se schimbe pentru totdeauna, îi îmbrăţişă şi el pe toţi şi-i strânse bunicului mâna sa noduroasă.

Şi, în cele din urmă, porni spre micuţa capelă a familiei, aflată în parcul de la Warren Hall, cu George Bowen aflat lângă el, în trăsură.

– Nici un cuvânt, ordonă el cu fermitate când îl auzi pe prietenul lui trăgând aer adânc în piept. S-au spus suficiente aiureli sentimentale în dimineaţa asta cât să sufăr de greţuri o lună întreagă. Să nu mai aud nici *un cuvânt.*

– Dar mai multe, atunci? zise George cu un rânjet. Ai inelul? După micul dejun, trebuia să mi-l dai mie, dar tu nu ai coborât la masa de dimineaţă. Aş îndrăzni să spun că ţi-ai pierdut pofta de mâncare. Se spune că nunţile... mai bine zis propria nuntă tinde să aibă efectul acesta.

Elliott vârî mâna în buzunar şi-i înmână inelul pe care îl cumpărase în Londra.

– Rinichii au fost extrem de delicioşi în dimineaţa asta, comentă George ca pentru sine. Buni şi unsuroşi, aşa cum îmi plac mie.

– Dacă îţi place de asemenea să-mi fii secretar, interveni Elliott, îţi vei ţine gândurile de genul ăsta – şi toate celelalte gânduri pe care le vei avea pe parcursul drumului – numai pentru tine, George.

Tovarăşul lui chicoti şi rămase tăcut.

Dacă Vanessa sperase să schimbe câteva vorbe între patru ochi cu logodnicul ei – şi ea *aşa* sperase – pentru a-l întreba încă o dată dacă pe el chiar nu-l deranja că se căsătoreşte cu ea, sau dacă ar fi preferat să-i redea libertatea, orice astfel de speranţă fu zădărnicită la scurtă vreme după întoarcerea ei din Londra.

Nu îl mai văzu decât de două ori înainte de ziua nunţii – o dată când îi însoţise pe ducele şi ducesa de Moreland şi pe cele două surori mai mari ale sale la Warren Hall, şi o dată când îi adusese pe unchii, mătuşile şi verii lui acolo.

De fiecare dată arăta posomorât, ca un zeu oacheş al Greciei antice, care fusese alungat de pe Muntele Olimp pentru vreo crimă îngrozitoare.

De fiecare dată, Elliott discutase cu Margaret şi Katherine şi Stephen, şi-i făcuse Vanessei o plecăciune elaborată şi formală în acelaşi timp, după care o întrebase de sănătate.

Categoric, vizitele lui n-o ajutau deloc să-şi liniştească stomacul agitat, în timp ce aştepta ziua nunţii. Şi nici apariţia ducelui şi a ducesei, care erau amândoi foarte prietenoşi şi drăguţi. Aproape că-i mărturisise ducelui că ea fusese cea care îl ceruse în căsătorie pe nepotul lui, şi nu invers, dar atunci vicontele Lyngate se afla pe aproape şi ar fi putut auzi, iar ea bănuia că s-ar fi enervat din cauză că asta era, pentru el, un afront adus masculinităţii sale.

Dar chiar şi aşa, ei erau cu adevărat un duce şi o ducesă. Iar Vanessa era fascinată de ei. Şi era pe cale să se mărite cu nepotul lor.

Nici prezenţa soacrei, a socrului şi a cumnatelor ei nu o ajuta deloc. Ei erau extrem de bucuroşi să o vadă din nou, şi foarte încântaţi că se aflau la Warren Hall şi că îi revedeau pe Meg, pe Kate şi pe Stephen. Şi erau entuziasmaţi că ea era logodită cu vicontele Lyngate. Sir Humphrey îşi asumă chiar întreaga responsabilitate pentru faptul că-i adusese împreună şi le povesti ducelui şi ducesei despre asta – în vreme ce vicontele auzi tot. Era una dintre acele ocazii în care Vanessa ar fi preferat să se topească şi să se scurgă prin podea, dacă ar fi fost posibil.

Dar Vanessa îi iubea pe cei din familia Dew. Şi ştia că şi ei o iubeau la rândul lor. Şi, curând, ea avea să nu le mai poarte numele. Avea să fie măritată cu altcineva. Cu siguranţă, ideea asta le aducea puţină suferinţă.

Şi desigur că aşa era. În noaptea dinaintea nunţii, când le ură noapte bună, Vanessa o sărută pe Lady Dew pe obraz şi o îmbrăţişă aşa cum obişnuise să facă în fiecare noapte, şi îi zâmbi lui Sir Humphrey, aşa cum făcuse întotdeauna. Dar atunci sări şi îl îmbrăţişă ca din senin – foarte strâns, cu braţele în jurul gâtului, cu faţa îngropată la umărul lui şi simţind ca şi cum inima avea să-i plesnească în piept.

– Gata, gata, zise el, bătând-o uşor pe spate. Ai fost bună cu băiatul nostru, Nessie. Mai mult decât bună. A murit un om fericit. Mult prea tânăr, este adevărat, dar fericit. Şi asta datorită ţie. Dar el s-a dus acum, şi noi trebuie să trăim mai departe. Tu trebuie să fii din nou fericită, iar noi trebuie să ne bucurăm că te vedem aşa. Vicontele Lyngate este un bărbat bun. Chiar eu l-am ales pentru tine.

– Tată! Vanessa se cutremură de râs la ideea acesta absurdă. Pot să vă mai spun aşa? Şi mamă?

– Am fi extrem de ofensaţi dacă ne-ai striga vreodată altfel, spuse el.

Şi Lady Dew se ridică în picioare pentru a-i îmbrăţişa şi ea.

– Când vei avea copii, Nessie, interveni ea, ei trebuie să ne strige „bunica" şi „bunicul". Ei vor fi nepoţii noştri, ştii, la fel cum ar fi fost dacă ar fi fost copiii tăi cu Hedley.

Asta era aproape peste puterile ei.

A doua zi de dimineaţă, Vanessa se bucură că nu veniseră în camera ei. Doamna Thrush insistă să fie acolo, desigur, agitându-se în jurul Vanessei şi stând în calea servitoarelor care sosiseră tocmai de la Londra pentru a lucra în serviciul lui Meg şi al lui Kate. Şi toată lumea venise acolo.

– Dumnezeule, Nessie, spuse Stephen, privind-o din cap până-n picioare, aşa cum era îmbrăcată cu rochia verde pal şi pelerina, cu pălăria de paie decorată până la absurd cu flori, pe care Cecily o zărise la una dintre modistele pe care le vizitaseră în Londra, şi sub borurile căreia părul ei se ondula şi sărea vesel la orice mişcare. Arăţi straşnic! Şi de parcă ai avea cu cinci ani mai puţin decât atunci când ai plecat la Londra.

Şi el arăta foarte ferchezuit, cu mult mai multă *prestanţă* decât avea când plecaseră din Throckbridge. Vanessa îi spuse lucrul acesta, iar el făcu uitat complimentul cu un gest nonşalant din mână. Kate îşi muşca buza de jos.

– Şi când mă gândesc, începu ea, că numai cu câteva săptămâni în urmă, Meg cârpea şosete, Stephen traducea texte în latină, eu zburdam cu copiii de la şcoală, iar tu te aflai la Rundle Park, Nessie. Şi acum, iată-te aici. Iar astăzi are loc cea mai mare schimbare dintre toate.

Ochii ei se umplură cu lacrimi şi îşi muşcă din nou buza.

– De astăzi, spuse Margaret cu fermitate, Nessie va fi fericită până la adânci bătrâneţi. Şi arată absolut splendid.

Ea avea ochii uscaţi şi maxilarul încleştat. Dar în ochii ei se putea citi o dragoste atât de puternică, încât Vanessa nu reuşi s-o privească fix mai mult de câteva clipe, de teamă că va izbucni în plâns.

Rămaseseră treze mult prea târziu noaptea trecută, Vanessa rezemată de pernele din patul ei, iar Margaret aşezată la picioarele patului, cu genunchii traşi la bărbie.

– Vreau să-mi promiţi, îi spusese ea, că nu-ţi vei pierde abilitatea de-a fi veselă şi de a împrăştia bucurie în jurul tău, Nessie. Indiferent ce s-ar întâmpla. Nu trebuie să te pierzi pe tine însăţi. Promite-mi.

Margaret se temea că traiul alături de vicontele Lyngate avea să distrugă încet-încet buna dispoziţie care o caracteriza pe Vanessa. Cât de prostuţă era. Avea să se întâmple tocmai contrariul. Ea avea să-l facă să râdă şi să zâmbească. Ea avea să-l facă pe el fericit.

Îi promisese lucrul acesta. Îi promisese şi mamei lui acelaşi lucru. Şi, mai important, îşi promisese sieşi.

– Promit, zise ea, zâmbind. Meg, prostuţo. Nu mă duc la ghilotină mâine. Mă duc la propria mea nuntă. Nu ţi-am spus înainte, dar în ziua în care m-a cerut în căsătorie – eram afară, lângă lac – el m-a sărutat.

Margaret făcu ochii mari.

– Mi-a plăcut, continuă Vanessa. Sincer, mi-a plăcut *cu adevărat*. Şi cred că şi lui.

Partea asta era probabil neadevărată, dar nu era o minciună sfruntată, pentru că ea nu îl întrebase, aşa că nu putea fi sigură. Oricum, el sigur o *dorea*.

Margaret se legăna înainte şi înapoi, cu braţele înfăşurate în jurul genunchilor.

– Eu *am nevoie* de sărutări, Meg, adăugă Vanessa. Şi am nevoie de mai mult decât sărutări. Am nevoie să fiu din nou căsătorită. Cred că uneori bărbaţii au impresia că doar ei au nevoie de... sărutări. Dar se înşală. Şi femeile au astfel de nevoi. Mă bucur că mă mărit din nou.

Şi asta nu era o minciună sfruntată, îşi zise ea. Ea chiar voia mai multe sărutări din partea lui şi chiar *mai mult* decât atât. Mai voia dragoste şi fericire. Dacă se străduia foarte mult, poate că avea să obţină una din cele două.

Totuşi, în dimineaţa aceasta, în timp ce prinse mâna pe care i-o întinse Stephen ca să o conducă jos şi apoi la trăsură, pentru drumul scurt până la capelă, nu mai era sigură că dorea nimic din toate astea. Urma să se mărite cu un străin. Unul frumos, viril, încruntat, nerăbdător, posac, sarcastic... O, Doamne!

De asemenea, se lăsase în genunchi şi îi ceruse mâna, deşi asta fusese absolut inutil, pentru că ea deja îi propusese să se căsătorească – şi probabil că îşi distrusese pantalonii făcând asta, pe iarba udă.

Vanessa îşi ocupă locul pe bancheta din trăsură, lăsându-i loc suficient lui Stephen lângă ea şi chiar simţi, puţin, ca şi cum *ar fi mers* pe drumul spre ghilotină. Ca o prostuţă ce era, îl voia pe Hedley.

În total, nu erau mai mult de treizeci de invitaţi la nuntă. Chiar şi aşa, aceştia aproape că umpleau micuţa capelă a familiei.

Slujba nupţială trecu foarte repede. Lucrul acesta o uimise mereu pe Vanessa, la toate nunţile la care participase – inclusiv la prima ei nuntă. Şi acesta nu era deloc diferită.

Cum se puteau realiza nişte schimbări atât de importante şi irevocabile pentru două vieţi într-un timp atât de scurt şi cu atât de puţină agitaţie? Singurul moment dramatic veni odată cu acea scurtă pauză, după ce preotul

întrebă dacă cineva cunoştea vreo piedică pentru ca unirea să nu se încheie.

Ca şi în celelalte ocazii la care Vanessa fusese prezentă, pauza aceea rămase fără răspuns, iar slujba continuă spre finalul inevitabil.

Imediat ce Stephen îi puse mâna în cea a vicontelui Lyngate, Vanessa fu conştientă de faptul că avea degetele îngheţate, iar palma lui era caldă, fermă şi puternică. Fu conştientă de croiala perfectă a veşmintelor sale – purta un costum cu alb şi negru, simplu, asemănător celui pe care şi-l pusese şi la petrecerea de Sfântul Valentin –, de cât de înalt era, de cât de laţi erau umerii lui. Simţi şi parfumul lui.

Şi era foarte conştientă şi de ritmul rapid al propriei inimi. Şi de faptul că se termina o întreagă epocă odată cu schimbarea numelui ei şi cu faptul că devenea Vanessa Wallace, vicontesă de Lyngate.

Hedley rămăsese într-o perioadă mai îndepărtată din trecutul ei, iar ea trebuia să renunţe la el. Acum îi aparţinea acestui bărbat. Acestui străin.

Îşi ridică ochii spre el când îi trecu inelul pe deget. Cum era posibil să se mărite cu un străin? Cu toate astea, o făcea. Şi la fel şi el. Îşi dăduse el seama cât de puţin o cunoştea de fapt? Conta asta pentru el?

Odată ce inelul ajunse pe degetul ei, Elliott o privi în ochi. Ea zâmbi. El nu.

Şi apoi, după numai câteva secunde ameţitoare, deveniră soţ şi soţie. Şi ceea ce unise Dumnezeu, nici un om nu putea să despartă. Şi se presupunea că nici o femeie.

Semnară în registrul bisericii şi apoi merseră împreună prin naosul scurt al bisericii, în timp ce Vanessa zâmbea în stânga şi-n dreapta, spre invitaţii lor. Meg avea ochii uscaţi, dar nu şi Kate. Stephen rânjea. La fel şi domnul Bowen. Vicontesa – devenită acum vicontesa văduvă – îşi ştergea ochii cu o batistă tivită cu dantelă. Ducele se uita la ei de sub sprâncenele sale stufoase, cu o încruntătură feroce pe chip. Ducesa zâmbea dulce

şi încuviinţa din cap. Sir Humphrey îşi sufla nasul. Iar restul părea să fie în ceaţă.

Primul lucru pe care Vanessa îl observă când ieşiră din capelă – nu văzuse asta atunci când intrase – era faptul că, prin iarba din cimitir şi printre tufişurile de sub copaci, erau răspândite pâlcuri de brânduşe, ciuboţica-cucului şi narcise.

Cumva, primăvara sosise târziu şi aproape neobservată. Cum de nu o observase ea? Era deja sfârşitul lunii martie, şi primăvara fusese întotdeauna anotimpul ei preferat.

– O, exclamă ea, uitându-se la bărbatul de lângă ea cu un zâmbet luminos, uită-te la toate florile astea de primăvară. Nu sunt superbe?

Şi soarele strălucea, mai observă ea. Cerul era de un albastru senin.

– Cele de pe pălăria ta? întrebă el. Într-adevăr, sunt.

Şi pentru un moment scurt, înainte ca musafirii să iasă în valuri din biserica aflată în spatele lor, i se păru că ochii lui aproape îi zâmbiră. Ea râse la gluma lui absurdă – şi simţi, dintr-odată, că rămâne fără suflare şi că i se taie genunchii. Bărbatul acesta era soţul ei. Tocmai jurase să-l iubească, să-l onoreze şi să i se supună pentru tot restul vieţii sale.

– Ei bine, Vanessa... spuse el încet.

Ah. Nimeni nu o mai strigase astfel – cu excepţia mamei ei. Cât de frumos era, până la urmă, numele ei, se gândi ea cu naivitate şi îi zâmbi drept răspuns. Pentru următoarele ore, acestea rămaseră ultimele cuvinte pe care i le rosti în particular. Chiar şi în timpul călătoriei cu trăsura până la Finchley Park, pentru masa de nuntă, avură companie, pentru că mătuşa Roberta a vicontelui se săturase de cât se văitaseră surorile ei de curenţii de aer şi răul de mişcare din trăsură pe drumul spre biserică, că alese să se întoarcă împreună cu nepotul ei şi noua lui mireasă. Şi cum reuşise să vorbească cu tânărul Merton câte ceva despre capcanele care aveau să-l aştepte când, la sfârşitul primăverii, urma să păşească

în societatea imorală din Londra, insistase să li se alăture şi Stephen.

Clopotele bisericii sunau cu bucurie în timp ce ei se îndepărtau. Vanessa le asculta plină de speranţă. Nimeni altcineva nu părea să le observe dangătul.

Cu câteva săptămâni înainte de nuntă – de fapt, imediat ce-şi dăduse seama că era un eveniment la care toată familia lui ar fi vrut să fie prezentă –, Elliott se hotărâse că el şi soţia sa nu aveau să-şi petreacă noaptea nunţii la Finchley Park. Deşi casa era destul de mare cât să încapă toată lumea, iar el avea apartamentele personale acolo, nu avea nici o intenţie să le ureze tuturor noapte bună în timp ce-şi ducea mireasa în pat, şi nici să-i întâmpine pe toţi a doua zi de dimineaţă, la micul dejun.

Aşadar, pusese să li se pregătească casa aflată jos, lângă lac. Câţiva servitori se mutaseră acolo, inclusiv valetul lui şi noua servitoare a soţiei sale. Şi anunţase pe toată lumea din casă că, după micul dejun prilejuit de nuntă, atât vizitele la casa de lângă lac, cât şi plimbările în zona lacului, aveau să fie interzise timp de trei zile.

Trei zile păreau o perioadă lungă în care să fie singuri numai ei doi, şi Elliott spera că nu va ajunge să regrete această decizie, deşi presupunea că ar fi putut oricând să se întoarcă în casa mare, dacă se plictiseau de compania celuilalt. Dar el simţea că are nevoie de câteva zile în care să stabilească un fel de relaţie cu soţia lui. Cel puţin o relaţie sexuală, dacă una de altă natură s-ar fi dovedit imposibilă.

Când părăsiră reşedinţa era deja seara târziu. Petrecerea încă mai continua când ei porniră pe aleea care se unduia şerpuitoare între două zone mari acoperite de iarbă, înspre lac. Era o noapte luminoasă, cu lună şi stele. Lumina lunii sclipea ca o panglică lată pe suprafaţa apei. Aerul era rece, dar nu bătea vântul. Părea că, în sfârşit, venise primăvara.

Totul părea stânjenitor de romantic. Vanessa îl luase de braţ, dar nu schimbaseră nici o vorbă după potopul

de urări de noapte bună care se dezlănțuise când [illegible] din casă. El ar fi trebuit să spună ceva. Era neobișnuit [illegible] Elliott să se simtă stânjenit, cu limba legată.

Ea fu cea care rupse tăcerea.

– Nu-i așa că e incredibil de frumos? întrebă Vanessa. E ca un tărâm magic. Nu-i așa că e *romantic*, milord!

El ar fi putut să-i dea dreptate, pur și simplu. Deja se gândise și el la același lucru. Dar alese să se lege de unul dintre cuvintele ei.

– *Milord?* repetă el, iritat. Eu sunt soțul tău, Vanessa. Numele meu este Elliott. Folosește-l.

– Elliott.

Ea se uită în sus spre el. Încă mai purta rochia verde cu care se căsătorise. Și își pusese din nou pălăria aceea absurdă de paie, pentru plimbarea de afară. Era drăguță, trebuia să recunoască, și i se potrivea bine.

Ajunseră aproape de malul lacului, acolo unde aleea făcea o curbă pentru a se îndrepta spre intrarea în casa de lângă lac. Dintr-un motiv necunoscut, se opriră amândoi.

– Nu apreciezi frumusețea? îl întrebă ea, înclinându-și nițel capul într-o parte.

Altă acuzație.

– Ba sigur că da, răspunse el. Ai fost foarte drăguță astăzi.

Era doar o mică exagerare. Descoperise că ochii îi fugeau spre ea chiar de mai multe ori decât era necesar într-o astfel de zi. Ea strălucise de voioșie în timp ce se plimba printre invitați. Pur și simplu vibrase de zâmbete și râsete. Arătase ca o femeie fericită. În lumina lunii, Elliott reuși să vadă că râsul îi lumina și acum ochii.

– Mă refeream la frumusețile naturii, zise ea. Nu cerșeam un compliment. Știu că nu sunt frumoasă.

– De asemenea, nu știi nici să accepți un compliment atunci când îți este făcut, îi spuse el.

Râsul îi îngheță pe chip.

– Îmi pare rău, se scuză ea. Îți mulțumesc pentru cuvintele amabile. Mama ta a ales rochia și culoarea ei. Cecily a ales pălăria.

Nimeni nu-i mai spusese că este frumoasă, îşi dădu el seama dintr-odată. Oare cum fusese să crească într-o familie în care toate surorile ei erau extraordinar de frumoase, în timp ce ea nu era? Şi totuşi, ea tot putea zâmbi şi putea râde de viaţă.

Elliott îi puse un deget sub bărbie şi se aplecă înainte pentru a-i depune un sărut scurt pe buze.

– Ei bine, zise el, acum că mă uit, pot să văd că şi ele sunt destul de frumoase. Se referea la rochie şi la pălărie.

– O, te-ai descurcat foarte bine.

Vanessa râse. Şi mai părea că rămăsese fără aer.

Fusese celibatar de prea multă vreme, se gândi el cu tristeţe. Era foarte pregătit să treacă la noaptea nunţii. Iar asta era un lucru bun, presupuse el.

– Ar fi mai bine să intrăm în casă, spuse el. Dacă nu cumva mai doreşti ceva de băut, te voi conduce în camera ta. Servitoarea ta este acolo, aşteptându-te.

– Camera *mea*? repetă ea.

– Te voi vizita acolo mai târziu, o lămuri el.

– O!

Elliott era sigur că Vanessa roşise, deşi lumina lunii ascundea dovada acestui fapt de ochii lui. Bănuia că ea era aproape virgină. Rămaseră tăcuţi din nou în timp ce parcurseră distanţa până la uşa din faţă a casei, şi el îi deschise pentru a-i permite să intre prima. Îngrijitorul şi soţia acestuia se aflau în hol, gata să-i întâmpine, dar Elliott le dădu liber repede.

O conduse pe Vanessa sus pe scara bine luminată de lumânările aşezate în sfeşnicele prinse în pereţi. Ea era soţia lui, se gândi el. În noaptea asta avea să se culce cu ea – în ora următoare, mai exact – şi pentru restul vieţilor lor nu avea să mai existe altcineva în afară de ea.

Acesta fusese un jurământ secret pe care îl făcuse de curând, deşi fusese uimit că îi luase atât de mult timp să-şi dea seama că asta îşi dorea. Chiar înainte să se întoarcă de la Londra, se hotărâse ca, după căsătorie, să devină un monogam neabătut, indiferent cât de satisfăcătoare sau nesatisfăcătoare aveau să fie relaţiile

lor conjugale. Alternativa ar fi adus mult prea multă suferinţă.

Pentru a înţelege lucrul acesta, nu trebuia decât să se uite şi să le asculte pe mama şi pe bunica lui. Tatăl şi bunicul lui le făcuseră un rău ireparabil. Şi amândouă doamnele se temeau că el avea să calce pe urmele predecesorilor săi.

Ei bine, nu avea s-o facă. Era foarte simplu. Nu era neapărat o hotărâre fericită, având în vedere cine era mireasa lui. Cu toate astea, era o hotărâre fermă.

Elliott se opri în faţa camerei şi, înainte să deschidă uşa, se aplecă deasupra mâinii ei şi o sărută. După câte putea vedea, servitoarea ei îşi făcea de lucru prin cameră. Se întoarse în direcţia încăperii sale.

capitolul 13

Camera Vanessei avea vedere spre lac. Luna încă mai strălucea deasupra lui, iar razele ei formau o panglică lată şi argintie pe oglinda sa. Priveliştea îţi tăia cu adevărat răsuflarea. Iar casa – din puţinul pe care-l văzuse, oricum – era foarte frumoasă.

Dar mintea nu-i stătea cu adevărat la lumina lunii sau la casă, pe care avea să o exploreze a doua zi.

Ea se afla în camera *ei*. Adică nu *a lui*. Şi nici *a lor*.

Ea şi Hedley locuiseră în aceeaşi cameră încă din prima zi a mariajului. Iar ea presupuse că toate cuplurile procedează la fel. Cu Hedley...

Dar nu avea să se gândească la el în noaptea asta. Nu trebuia. Îi aparţinea altcuiva acum.

Elliott chiar îi spusese că este frumoasă pe drumul încoace. *Foarte* frumoasă, mai exact. Aproape că glumise cu ea, spunându-i că şi hainele ei erau frumoase – adică *ea* era mai frumoasă, pentru că el o observase pe *ea* mai întâi.

„Ce minciună sfruntată!" Oftă în timp ce zâmbi. El era capabil să glumească, deşi avea numai un umor sec. Deci era uman, până la urmă. O, Doamne, sigur

că era uman. Își rezemă fruntea de sticla rece a ferestrei și închise ochii.

Patul din spatele ei fusese aranjat pentru culcare. Ea era foarte conștientă de prezența lui. Poate că ar fi trebuit să se întindă pe pat. Dar își tot amintea cum o acuzase el cu o lună în urmă că se oferă ca un miel de sacrificiu. Dacă se întindea și îl aștepta pe pat, avea să arate exact așa... și să se *simtă* ca atare.

Se simțea ca o virgină care aștepta să fie defloră, se gândi ea cu un oarecare dezgust. Ea *nu* era virgină. Era o femeie cu experiență. Ei bine, în orice caz avea *ceva* experiență. Și dacă mintea ei nu avea să înceteze cât mai curând cu șuvoiul acesta de gânduri, cu siguranță avea să înnebunească.

Se auzi un ciocănit la ușă și aceasta se deschise înainte ca ea să poată traversa camera, sau să apuce să tragă aer în piept și să răspundă.

El purta un halat de culoarea vinului care îi acoperea trupul de la gât până la glezne. Arăta amenințător. Și extraordinar de frumos, desigur.

Chipul lui nu afișa nici o expresie cunoscută. Avea ochii cu pleoapele pe jumătate lăsate, așa cum fuseseră și prima dată când îl văzuse. O privea direct, și ea nu se putea abține să nu se gândească la reacția total diferită pe care i-o provoca ea lui.

Nu se întâmpla deseori să-și dorească lucruri imposibile, dar *uneori* și-ar fi dorit să fie frumoasă. La fel își dorea acum, de exemplu.

Purta o cămașă de noapte din dantelă și mătase albastră ca gheața și credea că decolteul dezvăluia prea multe. Și se temea foarte mult că, dacă stătea în dreptul unei lumânări, cel care o privea ar fi putut să vadă prin material.

Poate că nu ar fi deranjat-o atât de mult asta, dacă ar fi fost vorba de ceva ce merita văzut. Ura faptul că devenise conștientă de silueta ei – sau de lipsa unei siluete.

– Presupun, începu ea, că ne vom obișnui cu asta.

Sprâncenele lui se ridicară.

– Presupun că da, fu el de acord în timp ce păşi în cameră şi se îndreptă spre ea. Nu eşti cumva *neliniştită*, nu? Tu eşti o femeie cu experienţă, nu-i aşa? Una care ştie să-i producă plăcere unui bărbat... în pat.

Dacă era o glumă, ea nu avea chef să râdă.

– Ştii că a fost o laudă, zise ea. Am recunoscut asta. Nu ar fi frumos din partea ta să mi-o arunci în faţă cu fiecare ocazie.

În mod ciudat, el părea şi mai mare, şi mai puternic în halatul acela şi cu papuci, decât atunci când purta haina lungă şi ghete. Sau poate părea astfel pentru că se afla în dormitorul ei, în noaptea nunţii lor.

– Bine, Vanessa. Ridică o mână şi îi cuprinse obrazul în palmă. A venit timpul să aflăm exact cât de mult te-ai lăudat.

Se bărbierise. Ea îi putea mirosi săpunul sau apa de colonie. Orice ar fi fost, era un parfum masculin care o făcea să vrea să inspire iar şi iar. Înghiţi în sec.

Buzele lui le atinseră pe ale ei. Deşi nu erau chiar buzele lui. Era carnea fină şi umedă dintre ele. Limba lui îi apăsă buzele, şi ea le întredeschise. Apoi, el pătrunse în gura ei.

Vanessa trase adânc aer pe nas. Un potop de senzaţii ţâşneau ca săgeţile în gâtul ei şi în jos, spre sâni şi spre abdomen, adunându-i-se, pulsând, între coapse.

Recunoscu senzaţiile acelea imediat – era pură dorinţă sexuală. Simţise acelaşi lucru şi lângă lac, la Warren Hall, în ziua în care îl ceruse în căsătorie. Atunci, negase senzaţiile, însă acum îi era imposibil s-o mai facă.

El îşi retrase faţa câţiva centimetri, şi ea îşi dădu seama, oarecum şocată, că nu o atinsese nicăieri mai jos de gât. De-abia dacă *începuse*.

– Să sperăm că ştii totuşi cum să mă satisfaci, zise el, pentru că eşti soţia mea şi partenera mea de pat pentru toată viaţa.

Ochii lui erau încă adumbriţi de pleoape, iar glasul lui era categoric cel pe care îl folosea numai în dormitor. Era pur şi simplu catifelat.

– Stăpânul a vorbit, murmură ea. Să sperăm că *tu* ştii cum să mă satisfaci *pe mine*, pentru că eşti soţul meu şi partenerul meu de pat pentru toată viaţa.

El o privi nemişcat câteva secunde, fără să afişeze vreo expresie. Şi apoi mâna care îi mângâiase obrazul şi gâtul alunecă în jos şi apoi pe umăr, pe sub cămaşa de noapte, şi în jos pe braţul ei. Pentru că nu avea încotro, cămaşa de noapte coborî odată cu mâna lui până când îi dezveli umărul şi sânul.

Iar apoi el se folosi de mâna liberă pentru a împinge veşmântul de pe celălalt umăr, şi cum era larg şi nu se sprijinea decât pe umerii ei, cămaşa îi alunecă uşor în jos, până la picioare. Singura parte din corp care mai era acoperită erau picioarele. Şi lucrul acesta nu-i aducea decât puţină consolare.

El o prinse de braţe şi făcu un pas în spate. Şi o privi.

Bine, Vanessa presupuse că o merita. Ea îl provocase, iar el îi răspundea acum fără ajutorul cuvintelor. Aşa cum fac bărbaţii.

Ridică liniştită privirea spre ochii lui, în timp ce ridică o mână şi trase de cordonul legat slab al halatului. Marginile acestuia se desfăcură. Elliott era gol dedesubt.

El se uită iarăşi în ochii ei şi îşi coborî braţele pe lângă corp. Ah, asta era o invitaţie. Vanessa îi împinse halatul de pe umeri, şi acesta căzu pe podea fără măcar să alunece.

„O, cerule mare."

Arăta ca o sculptură clasică grecească ce idealiza bărbăţia, doar că el nu era o sculptură. Era bronzat din cap până-n picioare. Pieptul lui larg şi plin de muşchi era uşor acoperit de păr negru. Iar el era viu şi cald – îi putea simţi fierbinţeala trupului chiar în ciuda celor câţiva centimetri care îi despărţeau. Îi putea vedea pieptul ridicându-se şi coborând cu fiecare respiraţie. Avea coapse înguste şi picioare lungi. Iar coapsele lui erau acoperite de muşchi puternici. Era excitat. Şi partea aceea a trupului său era mare şi puternică.

Vanessa își ridică din nou privirea spre ochii lui. Își dădu seama că îl verificase la fel de direct cum o făcuse și el.

Cât de îngrozitor de nepotriviți erau din punct de vedere fizic. Dar el *era* excitat.

Îi atinse pieptul cu vârful degetelor și apoi își strecură palmele în sus, pe umerii lui. Nu mai fusese atât de îngrozită niciodată în viața ei.

– Se pare că trebuie să dovedesc ceva, spuse el pe un ton blând.

Zona aceea dintre coapsele ei vibră de ceva ce semăna mai mult cu o durere decât cu simpla anticipare a plăcerii.

– Da, spuse ea.

Dar în loc să aștepte ca ea să se ducă spre pat, el se aplecă, o luă în brațe și o duse acolo, pentru a o așeza în mijlocul patului. Înainte să i se alăture, trase la o parte cuvertura și pătura. Pielea lui se întâlni cu pielea ei goală. Vanessa simți că ia foc.

Elliott nu stinse lumânările. Prin urmare, asta nu era ceva ce avea să se petreacă pe ascuns, sub protecția păturilor sau a întunericului.

Se așeză lângă ea, se ridică într-un cot și se aplecă să o sărute din nou. De data asta, ea își deschise gura, și apoi, când limba lui o invadă, ea o gustă cu nesaț și o strânse între dinți.

Elliott scoase un sunet gutural. Mâna lui îi explora trupul cu degete ferme, calde și abile. Îi găsi iarăși sfârcurile, la fel cum o făcuse lângă lac, și le tachină între degete, doar că mai puternic de data asta, până când durerea pură pe care o simțea în pântece i se zvârcoli în trup și-și găsi drum până în gâtlejul ei, sub forma unui geamăt.

El puse capăt sărutului și se mută la unul din sânii ei, pe care începu să-l guste, prinzându-i sfârcul întărit și tachinându-l cu vârful limbii până când Vanessa își îngropă degetele în părul lui și îl strânse cu putere.

Nici ea nu rămase nemişcată. Se întoarse pe o parte şi îşi ridică piciorul peste al lui. Se mută şi mai aproape şi se frecă de el, rotindu-şi coapsele.

Iar când el îşi înălţă capul de la sânul ei pentru a depune mici sărutări în scobitura dintre gâtul şi umărul ei, Vanessa îi prinse membrul în mână şi începu să-l mângâie încet, încordându-şi degetele în jurul lui şi provocându-i stăpânul să scoată un sunet asemănător cu un mârâit.

Şi el îi exploră trupul cu o mână. Degetele lui lungi se strecurară între picioarele ei, mângâind-o şi pătrunzând-o uşor. Îşi dădu seama că era umedă. Putea simţi, ba chiar şi auzi asta. Dorinţa deveni pură agonie.

Apoi el o întoarse pe spate şi veni deasupra ei. Era mare şi greu. Minunat de mare. Minunat de greu.

Genunchii lui apăsară, desfăcându-i pe ai ei. Ea îşi ridică picioarele şi le încolăci în jurul lui, în timp ce el îşi strecură mâinile sub ea, o ridică şi o pătrunse dintr-o singură mişcare lungă şi puternică.

Vanessa inspiră adânc şi apoi nu mai reuşi să respire. Nu exista nici un fel de durere, dar se simţea întinsă la maximum, plină, copleşită. Nu ştiuse că exista atâta loc înăuntrul ei. Ce gând prostesc!

Elliott rămase nemişcat pentru o clipă, cât îşi eliberă mâinile, iar ea îşi prinse mai puternic picioarele în jurul lui, se aplecă şi se relaxă în jurul lui. *Era* loc, şi avea să fie pentru ceea ce urma, iar ea voia să simtă absolut totul.

Îşi încordă muşchii în jurul lui. Era tare ca piatra. De data asta, fu rândul lui să tragă brusc aer în piept. Şi apoi se mişcă.

Era plăcere carnală pură. De câte ori se împingea şi se retrăgea îi amplifica şi îi alina dorinţa. De câte ori se împingea în ea, o pătrundea şi mai adânc... sau cel puţin aşa se simţea. Totul avea un ritm, şi Vanessa îl învăţă şi se adaptă, mişcându-se şi ea odată cu el, încordându-şi şi relaxându-şi muşchii pentru a-şi provoca plăcere atât ei, cât şi lui.

Ceea ce-i spusese nu fusese o simplă laudă. Ea *chiar* ştia cum să-i producă plăcere unui bărbat.

Şi nici el nu rostise o simplă laudă, desigur. Vanessa voia ca plăcerea asta senzuală, care era dincolo de orice şi-ar fi putut imagina vreodată, să dureze la nesfârşit. Dar sigur că nu se întâmplă aşa. Şi, în cele din urmă, se bucură că se termină. Avea impresia că ar fi înnebunit dacă nu ar fi simţit cum muşchii i se încordau şi i se relaxau convulsiv până când ceva – era imposibil să-i dea un nume – începu să se răspândească uşor şi irezistibil înlăuntrul ei, pornind de acolo de unde se aflau muşchii aceia şi explodând prin ei şi prin *ea*, până când ajunse să tremure de uimire şi să-şi simtă trupul moale şi satisfăcut dincolo de orice cuvinte.

Vanessa îşi dădu seama că el rămăsese nemişcat. Dar apoi mâinile lui o cuprinseră din nou de posterior şi se împinse în ea repede şi cu putere până când, pe neaşteptate, se opri din nou în ea şi simţi un val de căldură.

Îşi încolăci braţele în jurul lui. Elliott avea pielea fierbinte şi transpirată. La fel şi ea.

Cât de ciudat de incitant putea fi mirosul de transpiraţie. Dintr-odată i se făcu frig când el se dădu la o parte pentru a se aşeza alături de ea. Vanessa tremură şi atunci el se întinse în jos şi trase păturile peste ei. Unul din braţele lui veni sub gâtul ei, iar celălalt rămase să se odihnească, greu, pe coapsele ei. Şi ei îi era din nou cald. Şi simţea că i se face somn. Apoi adormi.

Şi iată că se înfăptuise.

Se însurase înainte să împlinească treizeci de ani, exact aşa cum se aşteptase bunicul lui, şi cum plănuise el. Pentru că era mai convenabil, se însurase cu una dintre surorile Huxtable. Acum celelalte două îşi puteau face debutul în înalta societate, iar el nu mai avea de ce să fie responsabil pentru ele.

Era însurat, căsătoria fusese consumată, şi era de sperat că în curând soţia lui avea să rămână însărcinată. Şi dacă avea noroc, copilul acela avea să fie băiat, şi astfel avea să fie înfăptuită încă o datorie de-a lui.

Datoria! Era ceva ce apăsa cu greutate pe umerii lui de mai mult de un an. Cât de mult tânjea uneori să-şi recapete înapoi vechea viaţă lipsită de griji. Dar asta nu se putea, aşa că acum îndeplinise una dintre cele mai apăsătoare obligaţii de familie şi de rang.

Elliott rămase treaz pentru multă vreme.

Vanessa voise să se certe cu el chiar şi în acea noapte, când spusese că este egala lui. Dacă ea trebuia să-i producă plăcere pentru că acum era soţia şi partenera lui, atunci şi el trebuia să-i producă ei plăcere, din exact aceleaşi motive.

Desigur, ea nu fusese educată după preceptele înaltei societăţi. Pentru că, dacă ar fi fost aşa, şi-ar fi ascuns gândurile şi ar fi acceptat inegalitatea dintre ei în tăcere şi cu demnitate.

„Stăpânul a vorbit. Să sperăm că *tu* ştii cum să mă satisfaci *pe mine*, pentru că eşti soţul meu şi partenerul meu de pat pentru toată viaţa."

Făcu o grimasă fără să vrea.

Vanessa se mişcă în braţele sale, mormăi ceva şi se trase mai aproape de el. În mod curios, ea *fusese* pe placul lui. Elliott nu era pe de-a-ntregul sigur de ce anume. Avea cel mai puţin ispititor trup pe care îl văzuse vreodată dezbrăcat, sau pe care îl avusese sub el în pat. Şi nici nu dăduse dovadă de abilităţi extraordinare.

Poate că era vorba doar de atracţia noului. Desigur, noutatea reprezentată de faptul că avea o femeie de genul acesta avea să treacă în curând. Şi atunci? Ei bine, atunci avea să se resemneze cu asta pentru tot restul vieţii lui. Nu era o perspectivă strălucită, deşi el era de părere că omul trebuia să trăiască întotdeauna cu speranţă. Asta spusese şi ea despre sora ei, nu-i aşa? Ceva de genul că speranţa că ofiţerul absent se va întoarce era motivul pentru care trăia domnişoara Huxtable?

Speranţa. Exista o şansă firavă de fericire.

– Mmm, gemu ea într-un oftat prelung, cu nasul lipit de pieptul lui.

Putea foarte bine să se bucure de noutate acum, cât mai *era* noutate. Îi ridică bărbia cu o mână şi o sărută

cu gura deschisă. Buzele ei avea gust de somn. Mirosea a femeie şi a sex. Trupul ei era cald şi relaxat, doar pe jumătate adormit.

O întoarse pe spate, îi acoperi trupul cu al lui, îi îndepărtă picioarele cu genunchii şi o pătrunse adânc. Era fierbinte şi umedă.

– Mmm, gemu ea din nou. Îşi ridică picioarele pentru a le încolăci în jurul lui şi îşi roti coapsele în aşa fel încât să-i înlesnească accesul. Iarăşi?

Glasul ei era somnoros şi surprins, şi el aproape că zâmbi în întuneric.

– Da, *iarăşi*, îi şopti la ureche. Pentru ce altceva este noaptea nunţii?

Ea râse uşor. Îşi aminti că râsul ei i se păruse oarecum enervant cu numai câteva zile în urmă, pe când se afla încă în Londra cu mama lui. În noaptea asta nu era aşa. Era un sunet gutural, voios, care exprima o bucurie sinceră. Era erotic.

Se legănă deasupra ei cu mişcări pătrunzătoare şi ritmice, prelungind actul cât de mult putea, ascultând sunetele umede pe care le făceau, simţind căldura fină şi umedă din jurul membrului său aproape dureros de excitat, conştientizând pe deplin sentimentul de eliberare pe care i-l aducea faptul că, după atâta secetă, avea din nou o femeie.

Ea se agăţă de el cu picioarele, îşi întinse mâinile peste posteriorul lui şi rămase deschisă şi relaxată. Nu făcea alte mişcări. Era o tactică inteligentă... sau una inconştientă. Îi permitea lui să savureze şi mai mult satisfacţia adusă de actul sexual.

Dar după câteva minute lungi, Elliott îşi dădu seama că ea nu mai stătea nemişcată. Muşchii din interiorul ei se încordaseră, iar mâinile ei îi strângeau posteriorul ca şi cum ar fi vrut să-l ţină mai aproape, să nu-i permită să iasă.

Plonjă şi mai adânc în ea şi îşi înteţi ritmul până când o simţi cutremurându-se de plăcerea eliberatoare, cu numai câteva clipe înaintea lui.

Trebuia să-i amintească faptul că el îşi îndeplinise partea lui de promisiune, îşi zise el în gând înainte să adoarmă. El îi produsese plăcere.

Elliott se trezi ceva mai târziu. Se afla tot deasupra ei, încă în ea. Se retrase şi se aşeză lângă ea.

– Îmi cer scuze, spuse el. Cântăresc o tonă.

– Doar jumătate de tonă, cred, zise ea. Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Să nu-ţi ceri niciodată scuze.

– Niciodată? întrebă el. Pentru nici un motiv?

Ea oftă somnoroasă.

– Va trebui să mă gândesc la asta, comentă ea.

El se trezi că zâmbeşte din nou în întuneric – se părea că lumânarea se stinsese singură.

– Fericiţi până la adânci bătrâneţi? continuă el. Chiar crezi în aşa ceva?

– Nu, răspunse ea după ce cugetă câteva momente la întrebarea lui. Şi nu sunt sigură că aş dori aşa ceva, chiar dacă ar fi posibil. Ce altceva ne-ar mai rămâne să sperăm în viaţă? Ce altceva am mai aştepta de la viaţă? Eu aş prefera fericirea în locul fericirii-până-la-adânci-bătrâneţi.

– Ce *este* fericirea? o întrebă el.

– O clipă de bucurie, răspunse ea fără ezitare.

– Doar o clipă? Atunci pare ceva pentru care nu prea merită să te străduieşti, comentă el.

– O, aici te înşeli, îi zise ea. Viaţa întreagă este doar o singură clipă. Nu există nimic *în afară de* clipa aceasta, nu-i aşa? Întotdeauna clipa aceasta.

După câte ştia el, clipele treceau şi erau pierdute pentru totdeauna.

– Atunci, întreaga viaţă este plină de bucurii? întrebă el. Este *toată* o fericire?

Nu era posibil să fie chiar *atât* de naivă.

– Nu, sigur că nu, răspunse ea. Dar o singură clipă de fericire poate arăta că viaţa merită trăită – ca atunci când se pune pâinea la dospit. Ne arată cum poate fi viaţa şi cum ar trebui să fie. Ne poate da speranţă în vremurile grele. Ne poate face să avem încredere în viaţă şi în viitor. Tu nu ai fost *niciodată* fericit, Elliott?

Dintr-odată, simți o nostalgie uriașă după vechea lui existență – care părea că se petrecuse demult, foarte demult. Parcă trecuse o viață de atunci.

– Am fost destul de fericit acum câteva minute, răspunse el în schimb.

– Cred că ești superficial, zise ea. Te aștepți să te cert deoarece crezi că s... Vanessa trase o gură de aer și continuă în grabă cu explicația. Deoarece crezi că *sexul* poate aduce fericire. Dar chiar așa și este. Sexul este o celebrare a vieții, a apropierii și a dragostei.

– Eu credeam că nu mă iubești, spuse el.

Comentariul acesta o făcu să tacă pentru o vreme.

– Dar nu eu sunt cea care a spus că a fost fericită cu câteva minte în urmă, zise ea.

– Atunci, eu celebram dragostea? o întrebă el.

– O, ce om prostuț ești! exclamă ea. Desigur că asta făceai. Există mai multe forme de iubire. Tu nu ești îndrăgostit de mine. Nici măcar nu mă iubești. Dar iubești... noaptea asta.

– Noaptea nunții noastre, repetă el. Sexul.

– Da.

– Sexul este dragoste?

– Vrei să te certi cu mine, spuse ea și se ridică într-un cot, în așa fel încât să-și rezeme capul în palmă și să se uite în jos la el. Recunoaște!

Oare asta *voia* să facă? Poate că ea avea dreptate. Poate că el încerca să privească noaptea asta în perspectivă. Astăzi se însurase cu o femeie pe care de-abia dacă o cunoștea, care îl enerva frecvent, care nici măcar nu era atrăgătoare. Se culcase cu ea pentru că aceasta era noaptea nunții lor și îi plăcuse partida de sex pentru că nu mai fusese cu o femeie de dinainte de Crăciun.

Și chiar și în noaptea asta, chiar și acum îl enerva. Cu toate ideile ei despre fericire și dragoste, era o fire romantică. Pentru ea, până și sexul era dragoste. Ea credea că se puteau găsi motive de bucurie în cele mai multe situații din viață.

Şi cu toate astea, ea îşi pierduse primul soţ din cauza unei boli de plămâni – o moarte înceată şi crudă. Bănuia că îl iubise.

– Ar trebui să dormi, nu să filosofezi, spuse el pe un ton mai aspru decât intenţionase. E posibil să te doresc din nou până să se termine noaptea.

– Şi *tu* ar trebui să dormi, replică ea. Poate că *eu* o să te vreau pe *tine*.

Elliott aproape râse în hohote. Se întorseseră acolo unde începuse discuţia.

– Poate că ar trebui să o facem acum, când suntem amândoi treji, şi să dormim apoi.

Duse o mână la ceafa ei şi o trase înspre el ca să o poată săruta. Ea îşi întinse piciorul peste el până ajunse să-l încalece, apoi îşi coborî capul în aşa fel încât să o sărute în continuare.

Categoric, noutatea nu-şi pierduse farmecul încă. Iar noaptea nu era nici pe departe încheiată.

capitolul 14

Fericirea nu se manifesta întotdeauna doar în clipe trecătoare. Uneori zăbovea mai multă vreme.

Desigur, Vanessa nu-şi făcea iluzii. Aceasta nu era o căsătorie din dragoste, şi nici nu se intenţionase să fie astfel. El nu o iubea, şi nici ea nu îl iubea pe el – cel puţin, nu cu adevărat.

Dar *îi plăcea* de el şi, cu siguranţă – şi în mod curios – şi lui îi plăcea de ea. Cel puţin deocamdată. Pentru scurtă vreme, chiar dacă sentimentul nu avea să dureze.

Urmau să se bucure de cel mai romantic dintre toate momentele vieţii – luna de miere.

În acele trei zile şi patru nopţi făcuseră dragoste de mai multe ori decât reuşise Vanessa să numere. Bine, nici chiar aşa. În total, se întâmplase de treisprezece ori. Mai târziu, îşi zise că, dacă ar fi fost superstiţioasă, numărul acela i s-ar fi părut un semn de rău augur. Nu ar fi trebuit să numere.

Ea nu se bucurase de nimic mai mult în viaţa ei decât de acele treisprezece partide de amor. El era frumos, viril, experimentat şi perfecţionist.

Dar nu era vorba doar de sex. Mâncau împreună şi vorbeau în timpul mesei. Vorbeau despre cărţile pe care le citiseră şi descoperiseră că aveau foarte puţine titluri în comun. Dar asta era o situaţie ce putea fi remediată.

– Voi citi toate cărţile pe care le-ai citit tu, îi zise ea în mod necugetat, ca să putem discuta despre ele.

– Eu nu voi citi tot ce ai citit tu, îi spuse el. Istoria nu a fost niciodată subiectul meu preferat la şcoală. În schimb, poţi să-mi spui tu orice s-a petrecut în trecut şi trebuie să ştiu.

– O, Dumnezeule, exclamă ea, de unde aş putea să încep?

– De la început? sugeră el. Cu Adam şi Eva?

– Voi începe cu romanii care au venit în Britania, zise ea, deoarece se ştiu foarte puţine despre triburile care au fost pe pământurile astea înaintea lor. Romanii sunt fascinanţi, Elliott. Au trăit vieţi care, din multe puncte de vedere, erau mai sofisticate şi mai pline de bogăţie decât ale noastre. Şi cu toate astea, noi credem că trăim într-o societate atât de avansată. Ştiai, de exemplu, că ei cunoşteau o modalitate de a-şi încălzi casele care nu presupunea existenţa unei vetre cu lemne sau cărbuni în fiecare cameră?

– Nu ştiam, răspunse el.

Elliott o ascultă aparent interesat, în timp ce ea sporovăia despre Britania sub ocupaţia romană, şi despre cum momentul acela din istorie le influenţase vieţile până astăzi.

– Mai ales limba, continuă ea. Ai idee câte cuvinte din limba noastră îşi au originea în limba latină?

– Deci am fi fost obligaţi să trăim în tăcere, dacă romanii nu ar fi venit aici? întrebă el. Sau, ferească sfântul, am fi vorbit cu toţii limba galeză sau gaelica?

Vanessa râse.

– Limbajul se modifică tot timpul, răspunse ea. Fără influenţa romană, engleza ar fi fost pur şi simplu diferită de cea de acum.

Ea bănui – de fapt, chiar *ştia* – că el avea mai multe cunoştinţe despre trecut şi istorie decât recunoştea. La urma urmelor, era imposibil ca un gentleman educat să nu ştie absolut nimic despre istoria propriei ţări şi civilizaţii. Dar ei nu-i păsa că el o tachina cu aparenta lui ignoranţă. Ea era pasionată de istorie, dar rareori găsea oameni dispuşi să o asculte. În plus, era interesant faptul că el *putea* să tachineze pe cineva.

În fiecare zi, îşi petrecuseră câteva ore afară. Vremea era prea frumoasă ca să stea în casă. Deşi de-abia venise primăvara, soarele strălucea, cerul era senin şi aerul era cald. Nu şi-ar fi putut dori ceva mai frumos de atât.

Se plimbaseră în jurul lacului şi nu mai întâlniseră pe nimeni. Toată lumea le respecta intimitatea.

Într-o zi, merseră la magazia cu bărci de lângă lac, studiară ambarcaţiunile dinăuntru, după care plecară cu una dintre ele pe apă, deşi era puţin răcoare pe lac. Vanessa insistase să vâslească şi ajunseră amândoi înapoi la mal, în siguranţă. Dar pentru că nu mai vâslise de câţiva ani buni, sau, de fapt, pentru că era fată, petrecu mult mai multă vreme luptându-se cu apa şi ramele şi avansând în cerc, decât vâslind cu eleganţă de-a lungul lacului şi admirând priveliştea.

– O demonstraţie impresionantă, comentă soţul ei la întoarcere. Poate că data viitoare îmi vei permite *mie* să iau vâslele, să văd dacă te pot impresiona în aceeaşi măsură.

Ea râse.

– Dar a fost atât de distractiv, Elliott, trebuie să recunoşti, zise ea. Te-ai temut pentru viaţa ta?

– Ştiu să înot, răspunse el. Tu ştii?

– La fel de bine pe cât ştiu să vâslesc, fu răspunsul, însoţit de un hohot de râs. Mereu mi-a fost frică să-mi vâr faţa sub apă.

Cu altă ocazie se plimbară până la capătul digului de lemn, aproape de magazia cu bărci, şi admirară peştii

care înotau acolo. El îi spuse că obişnuia să înoate acolo când era mic şi că încerca să prindă peştii cu mâinile goale.

– Ai reuşit vreodată? îl întrebă ea.

– Niciodată, recunoscu el. Dar am învăţat ce înseamnă să-ţi consumi energia pe ceva imposibil de realizat.

– Şi asta te-a oprit? continuă ea.

– Nu.

Vanessa îşi aminti de piatra pe care o aruncase pe lac la Warren Hall, în ziua în care ea îl ceruse în căsătorie. Îl pusese să repete trucul din nou şi apoi încercă şi ea – fără succes însă. El încercă să o înveţe, dar ea nu reuşi să-şi perfecţioneze aruncarea laterală din încheietură, care se părea că era secretul succesului. Când încercă ea, nu reuşi decât să arunce piatra direct în sus, astfel că trebuiră amândoi să se aplece, ca să nu fie loviţi în cădere.

Ea izbucni în râs şi apoi îl urmări cum se laudă cu o a doua demonstraţie.

– Douăsprezece sărituri, spuse ea pe un ton admirativ. Ăsta e un nou record.

– Gândeşte-te cât de simplă este acum sarcina ta, zise el. Eu trebuie să ajung la treisprezece ca să-mi bat propriul record. Tu nu trebuie decât să ajungi la unu.

– Cred că tot ce am învăţat este să nu-mi consum energia pe un lucru imposibil, replică ea.

Mai aruncă încă o dată piatra... iar aceasta sări fix de trei ori. Vanessa chicoti şi se întoarse triumfătoare spre el.

– Bine, zise el cu sprâncenele ridicate. Poate ar trebui să mă scufund, să văd dacă pot prinde un peşte.

Într-una din zilele astea, avea să-l facă să zâmbească, se hotărî ea. Ba chiar avea să-l facă să râdă. Dar nu conta că nu făcea nici unul din gesturile astea. Se distra la fel de mult ca şi ea. Vanessa era *sigură* de asta.

Poate că nu se căsătoriseră din dragoste, şi era foarte posibil să nu se iubească niciodată cu adevărat. Dar nu exista nici un motiv pentru care să nu poată fi fericiţi

împreună. Ea îi promisese fericire, plăcere şi confort, nu-i aşa?

În cea de-a treia zi, se plimbară prin partea cea mai îndepărtată a lacului şi ajunseră pe un mal înclinat care era pur şi simplu acoperit de narcise. Acestea erau ascunse privirii de un şir de sălcii care se aplecau deasupra apei. Trompetele galbene se unduiau în lumina soarelui şi în adierea uşoară.

– O, Elliott, priveşte! strigă ea, ca şi cum el nu le-ar fi putut observa. Doar uită-te la ele!

Şi ţâşni în fugă printre narcise, cu braţele deschise. Se roti în jurul lor şi îşi ridică faţa spre soare.

– Ai văzut vreodată ceva mai frumos? întrebă ea, oprindu-se, dar ţinându-şi braţele ridicate.

El stătea la marginea malului, privind-o.

– Probabil, răspunse el. Dar pe moment nu-mi dau seama ce ar putea fi. Cred că tu ştiai în secret despre locul acesta, Vanessa, şi te-ai îmbrăcat în concordanţă. E foarte isteţ din partea ta.

Ea se uită în jos la veşmintele pe care le purta. Avea o rochie şi o pelerină de culoarea lămâii şi pălăria ei de paie.

– Am crezut că vei fi impresionat, zise ea, zâmbind luminoasă spre el.

– Sunt.

În timp ce ea îşi privise hainele, Elliott se apropiase. Şi el continua să zâmbească, deşi zâmbetul ei dispăruse. Când fu destul de aproape, se aplecă înainte şi îşi puse buzele peste ale ei. Vanessa îşi încolăci braţele în jurul gâtului său şi îi răspunse la sărut.

Adora privirea lui cu pleoapele lăsate. O făcea să se simtă dorită. Faptul că el chiar o găsea atrăgătoare încă i se părea incredibil. Dar probabil că aşa era. Sigur nu se gândea *doar* la moştenitorii ăia pentru care se însurase cu ea. După ce se desprinseră din sărut, Vanessa se uită în ochii lui şi-i zâmbi din nou.

Era unul dintre cele mai fericite momente din cele trei zile fericite. Aproape simţea că, până la urmă, era îndrăgostită de el. Şi el de ea.

– Chiar dacă familia şi grădinarii nu ar fi primit ordine stricte să stea departe de lac, începu el, acesta ar fi fost un loc pustiu. Nu-mi amintesc să-l mai fi văzut vreodată în perioada asta a anului.

„Un loc pustiu." Era foarte clar la ce se referea. Vanessa simţi acea dorinţă din ce în ce mai familiară între coapse.

– Nu vine nimeni aici? îl întrebă ea şi îşi umezi brusc buzele uscate.

– Nimeni.

Şi îşi dădu jos haina de pe umeri, o întinse pe iarbă, printre narcise şi-i făcu semn să îl urmeze.

Apoi făcură dragoste afară, înconjuraţi de verdele şi auriul primăverii, cu soarele care strălucea deasupra lor cu raze aproape fierbinţi, la adăpostul copacilor şi al florilor şi al malului înclinat.

Partida de amor fu rapidă, pasională şi minunat de desfrânată – pentru că, desigur, cineva *ar fi putut* oricând să treacă pe acolo. Ea descoperi că era ceva ciudat de erotic în a face dragoste îmbrăcată aproape complet.

– O să culeg câteva narcise pentru casă, spuse ea când se aflau din nou în picioare şi după ce îşi aranjaseră hainele. Pot?

– Aceasta este casa ta, zise el. Tu eşti stăpâna de la Finchley Park, Vanessa. Poţi face orice doreşti.

Zâmbetul ei se lărgi.

– În limite rezonabile, adăugă el în grabă.

– Ajută-mă, spuse ea, aplecându-se spre narcise şi rupându-le tulpinile lungi.

– Sunt suficiente? întrebă el după ce culese vreo douăzeci, iar ea avea în braţe de vreo două ori mai multe.

– Nici pe departe, zise ea. Vom culege până când nu vom mai avea loc în braţe. Vom umple căsuţa de lângă lac cu soare şi primăvară, Elliott. Adună şi câteva plante verzi.

Ceva mai târziu, se împleticeau pe lângă lac, spre casă, cu braţele grele de flori.

– Sper că există destule vaze şi ghivece, zise ea pe când se apropiau de uşă. Trebuie să fie cel puţin un buchet în fiecare cameră.

– Servitorii se vor ocupa de asta, spuse el, deschizându-i uşa cu greu şi aşteptând într-o parte ca să intre ea prima.

– Categoric *nu*, protestă ea. Aranjarea florilor este una dintre cele mai mari plăceri din viaţă, Elliott. O să-ţi arăt. Vino să mă ajuţi.

– O să vin să te urmăresc, zise el. Îmi vei mulţumi că nu te ajut, Vanessa. Nu mă pricep deloc la aranjamente.

Cu toate astea, o ajută în cele din urmă. Umplu vazele cu apă şi împărţi florile şi frunzele în grupe, apoi le tăie tulpinile în funcţie de ordinele ei. Şi o ajută să care vazele în anumite camere şi le aranjă în poziţia potrivită, în timp ce ea stătea mai departe şi le privea cu un ochi critic.

– Un centimetru mai la dreapta, spunea ea, gesticulând. Acum cinci milimetri mai în spate. *Acolo!* Perfect!

Elliott se dădu în spate şi o privi direct. Ea râse.

– Mereu trebuie să tinzi spre perfecţiune, spuse ea, chiar dacă aceasta nu poate fi mereu atinsă. Orice lucru pe care merită să-l faci, ar trebui să-l faci bine.

– Da, doamnă, zise el. Ce se va întâmpla mâine cu florile, când ne vom întoarce în casa mare?

Ea nu voia să se întoarcă acolo. Voia să trăiască aici, astfel, pentru totdeauna. Dar nu fusese niciodată posibil – şi în cele din urmă nici nu era de dorit – să oprească timpul în loc.

– Ziua de mâine nu există până nu vine, zise ea. Nu trebuie să ne gândim la ea astăzi. Astăzi ne vom bucura de narcise.

– Ştii poezia? o întrebă el.

– Cea scrisă de William Wordsworth? întrebă ea. Cu oastea lui de narcise? O, da, ai dreptate. Şi acum ştim şi cum trebuie să se fi simţit el când le-a descoperit.

– Prin urmare, sunt câteva cărţi pe care le-am citit *amândoi*, observă el.

– Da, aşa este.

Vanessa se uită aproape fericită la vazele pline cu flori. Şi mai avea încă o seară şi o noapte pe care să le aştepte cu nerăbdare.

Dar venise vorba despre ziua de mâine. Când aveau să se întoarcă în casa mare şi la restul vieţii lor.

Aveau să fie aceiaşi oameni, trăind aceeaşi căsnicie. Dar Vanessa încercă totuşi să nu se gândească la asta. Când o făcea, o încerca o senzaţie vagă şi indescifrabilă.

În dimineaţa următoare, după micul dejun, merseră înapoi la casa cea mare. Cerul era acoperit de o pătură de nori negri, care ameninţau cu ploaia.

Cu excepţia servitorilor şi a domnului Bowen, casa era pustie. Toţi invitaţii la nuntă trebuiseră să plece cu o zi în urmă, iar Lady Lyngate şi Cecily porniseră spre Londra foarte devreme în dimineaţa aceasta. Vanessa şi Elliott aveau să le urmeze în ziua următoare.

Vanessa exploră noul ei dormitor şi garderoba, în timp ce Elliott se afla în birou, discutând cu secretarul său şi citind scrisorile care se adunaseră în cele trei zile.

Dar nu rămase prea mult timp acolo. Ciocăni la uşa Vanessei după mai puţin de o jumătate de oră şi apoi intră singur înăuntru.

– E uriaşă, spuse ea, întinzându-şi braţele în lateral. E cel puţin de două ori mai mare decât dormitorul pe care l-am avut în casa de lângă lac.

– Bineînţeles, zise el, ridicând din umeri. Este camera unei vicontese.

Încă nu înţelegea pe deplin faptul că se mutase într-o cu totul altă lume, îşi dăduse seama Vanessa.

– Eu mă duc călare până la Warren Hall, să văd cum se înţelege Merton cu profesorii, zise el. Vrei să mergi şi tu? Dacă vii, vom lua trăsura. Oricum, probabil aşa ar fi cel mai înţelept. O să plouă.

– Desigur că vreau să vin, spuse ea.

Timpul părea să se fi oprit pe parcursul scurtei lor luni de miere. Ea nu se gândise aproape deloc la surorile şi la fratele ei... sau la oricine altcineva. Casa de lângă lac şi lacul în sine fuseseră lumea ei, iar ea şi Elliott

fuseseră singurii doi oameni care existau în ea. Precum Adam şi Eva în Grădina Paradisului.

Acum, dintr-odată, îşi dădu seama că trecuseră trei zile întregi, şi că era nerăbdătoare să-şi vadă din nou rudele.

Primele picături de ploaie începuseră să cadă până să ajungă la Warren Hall şi vântul bătea în rafale reci.

Cât de norocoşi fuseseră să aibă acele trei zile cu vreme splendidă de primăvară, se gândi Vanessa. Schimbarea vremii le făcea să fie întru câtva ireale şi îndepărtate – de parcă s-ar fi petrecut cu săptămâni în urmă, nu ieri.

Margaret era singură în salon. Făcu o reverenţă în faţa lui Elliott şi o îmbrăţişă strâns pe Vanessa. Le spuse că invitaţii lor plecaseră ieri. Stephen se afla la parter, în bibliotecă, împreună cu unul dintre profesorii lui, după ce se întorsese târziu de la plimbarea de dimineaţă cu domnişoara Granger şi fusese mustrat sănătos pentru păţania asta. Katherine ieşise şi ea la o plimbare.

– Deşi sper că se va întoarce curând, zise Margaret privind pe fereastra care era acoperită cu picături de ploaie. Înainte să se ude până la piele.

Margaret arăta indiferentă şi uşor palidă, îşi zise Vanessa în timp ce se aşezară împreună lângă foc, şi Elliott porni spre bibliotecă.

– Te simţi bine, Meg? întrebă Vanessa. S-a întâmplat ceva?

– Absolut nimic, zâmbi Margaret. Dar tu, Nessie? Ce *faci* tu?

Vanessa se rezemă de spătarul scaunului.

– Nu-i aşa că vremea a fost minunată? zise ea. Casa de lângă lacul de la Finchley este un loc *atât* de frumos, Meg, iar lacul este încântător. Ne-am plimbat împreună cu barca şi ieri am cules zeci de narcise, fără ca măcar să ajungem să dezgolim malul pe care creşteau. Am pus câte o vază cu narcise în fiecare cameră din casă. Arătau absolut splendid.

– „Noi", observă Margaret. Atunci, totul este bine, Nessie? Nu ai nici un regret? Chiar *arăţi* fericită.

– Ei, desigur, spuse Vanessa, dar realitatea e pe cale să dea buzna peste noi. Mâine vom merge la Londra şi săptămâna viitoare îi voi fi prezentată reginei – o perspectivă întru câtva îngrozitoare. Şi acolo vor fi o mulţime de oameni pe care va trebui să-i întâlnesc, şi locuri pe care să le vizitez... Dar desigur că nu am nici un regret, cloşcă ce eşti. A fost ceva ce am vrut să fac. Ţi-am spus lucrul ăsta de la început.

– O, Nessie! Margaret se lăsă pe spătarul scaunului, afişând din nou o expresie ostenită. Dacă *tu* poţi fi fericită, atunci şi *eu* voi fi.

Vanessa o observă îndeaproape. Dar înainte că o poată întreba din nou dacă se întâmplă ceva – în mod evident, ceva era în neregulă – uşa se deschise şi intră Katherine, cu ochii sclipitori şi obrajii înroşiţi.

– O, zise ea, apăsându-şi o mână pe piept, am rămas fără suflare. Nu ştiam dacă să mă adăpostesc în capelă atunci când a început ploaia, sau să încerc să ajung acasă, în goană.

– Presupun că ai alergat, spuse Vanessa, ridicându-se în picioare.

– Şi acum mă bucur că am făcut-o. Katherine traversă repede încăperea şi îşi îmbrăţişă sora. Am văzut trăsura vicontelui Lyngate afară, la uşă, şi am sperat că te-a adus şi pe tine cu el.

– M-a adus, răspunse Vanessa, zâmbind.

– Nu pot să-ţi spun cât de frumoşi arătaţi amândoi în ziua nunţii, începu Katherine când se aşezară. Ţi-au plăcut cele trei zile lângă lac?

– Da, mi-au plăcut, răspunse Vanessa, sperând că nu roşeşte. Este un loc idilic. Aş fi fost perfect fericită să rămân acolo pentru totdeauna. Vouă v-a plăcut să aveţi companie pentru câteva zile?

Brusc, Katherine se aplecă înainte în scaun, iar chipul i se lumină de entuziasm.

– O, Nessie, exclamă ea, nu eşti singura care s-a căsătorit de curând. Ţi-a spus Meg? O scrisoare pentru Sir Humphrey şi Lady Dew a fost trimisă de la Rundle Park,

aici, şi din fericire a sosit chiar ieri-dimineaţă, înainte să plece. *Ţi-a* povestit *Meg?*

– Nu mi-a spus.

Vanessa se uită la sora ei mai mare. Aceasta stătea rezemată pe spătar, cu mâinile pe braţele scaunului şi cu o jumătate de zâmbet pe buze.

– Era de la Crispin Dew, spuse Katherine.

– O, Kate, strigă Vanessa, nu a fost *rănit*, nu?

Dar apoi îşi aminti cum începuse discuţia aceasta şi îi aruncă o privire lui Margaret,

– Nu, nimic de genul ăsta, zise Katherine. Tocmai s-a căsătorit. Cu o doamnă din Spania. A fost o adevărată explozie de entuziasm aici înainte ca trăsura lor să plece spre Throckbridge, după cum îţi poţi închipui foarte bine. Deşi Lady Dew era tristă că nu putuse să participe la nuntă. La fel şi Eva şi Henrietta.

– O, rosti Vanessa, cu privirea fixată pe ochii lui Margaret.

Sora ei o privea cu jumătatea aceea îngrozitoare de zâmbet pe buze.

– Am tachinat-o pe Meg, zise Katherine. Îmi amintesc că, atunci când eram mică, ea şi Crispin erau cam îndrăgostiţi unul de celălalt... la fel cum eraţi tu şi Hedley.

– I-am spus lui Kate, interveni Margaret, că eu nici măcar nu-mi mai amintesc exact cum arată Crispin. Toate astea s-au întâmplat cu mulţi *ani* în urmă. Îi doresc toată fericirea alături de noua sa mireasă.

Şi apoi Stephen şi Elliott li se alăturară în salon şi băură cafea şi mâncară biscuiţi dulci, vorbind, printre alte lucruri, despre Londra, unde aveau să se instaleze cu toţii în cursul săptămânii viitoare.

Nu aveau să rămână la masa de prânz, zise Elliott când primiră invitaţia. În după-amiaza aceea, el trebuia să se ocupe de nişte treburi pe domeniu.

Margaret, Stephen şi Katherine coborâră toţi la parter pentru a-i conduce pe sora şi cumnatul lor, deşi nu ieşiră pe terasă, căci începu să plouă torenţial.

Nu existase nici un moment în care Vanessa ar fi putut vorbi între patru ochi cu Margaret. Sau dacă existase

vreo şansă – ar fi putut să rămână în urmă pe scări şi să aştepte ca restul să fie destul de departe cât să nu le audă –, atunci Margaret o evitase în mod expres.

Era una dintre cele mai mari ironii ale vieţii, se gândi Vanessa în timp ce urca în trăsură şi Elliott ocupa locul de lângă ea. Se căsătorise cu el în urmă cu patru zile, pentru a-i lăsa surorii ei libertatea de-a spera. Dar acum toată speranţa fusese spulberată pentru totdeauna.

Pentru Meg, ar fi fost mult mai bine dacă Crispin Dew ar fi fost ucis în luptă. Era îngrozitor să se gândească la aşa ceva, dar chiar şi aşa...

– Îţi este dor de casă? o întrebă Elliott în timp ce trăsura porni înainte pe alee.

– O! ea îşi întoarse capul şi îi aruncă un zâmbet luminos. Nu, sigur că nu. Finchley Park este acum casa mea.

Îşi întinse mâna şi el o luă şi o ţinu pe coapsa lui în timp ce înaintau spre casă în tăcere.

Dacă scrisoarea lui Crispin ar fi sosit acum cinci sau şase săptămâni în loc de ieri, ea ar mai fi fost măritată cu el acum? Sau în locul ei s-ar fi aflat Meg?

Îi putea simţi căldura coapsei prin materialul pantalonilor şi al mănuşii şi, în secret, se bucură că scrisoarea nu venise mai devreme.

Cum *a putut* să facă *el* aşa ceva? Cum a putut Crispin Dew să o trateze astfel pe Meg?

Se aplecă uşor într-o parte pentru a profita de umărul ferm al lui Elliott. Şi înghiţi în sec în grabă, când auzi un gâlgâit în gâtlej.

capitolul 15

Vanessa tot se mai simţea deprimată. Nu era o stare în voia căreia se lăsa de prea multe ori. Aproape mereu exista ceva de făcut, cineva cu care să vorbească, ceva la care să se gândească, sau ceva de citit care să-i mai îmbunătăţească starea de spirit. Şi aproape întotdeauna

exista ceva care să o uimească, ceva care să o facă să zâmbească, sau datorită căruia să râdă.

Râsul era mult mai bun pentru suflet decât tristeţea.

Însă erau momente când tristeţea o lovea ca un zid de piatră. De obicei, lucrul acesta se întâmpla din mai multe motive, şi era aproape imposibil de evitat.

Luna ei de miere ajunsese la final. Şi deşi fericirea neaşteptată care îi umpluse zilele şi nopţile la casa de lângă lac şi apoi la lac ar fi putut urmări în casa cea mare şi apoi la Londra, mâine, ea nu putea scăpa de impresia că, acum, totul avea să se schimbe, că ea şi Elliott nu vor mai fi niciodată la fel de apropiaţi pe cât fuseseră acolo.

Dacă asta ar fi fost tot, desigur că ar fi scăpat imediat de orice gând trist care ar fi ameninţat-o. De ea depindea ca mariajul lor să funcţioneze. Dacă ea se aştepta ca lucrurile să ia o întorsătură rea, atunci cel mai probabil aşa avea să se întâmple.

Dar Elliott plecase după-amiază ca să se ocupe de unele afaceri de pe proprietate. Era perfect de înţeles. Ea nu se aştepta ca el să facă plimbări pe jos ori cu barca, sau să culeagă narcise cu ea în fiecare după-amiază, pentru tot restul vieţilor lor. Învăţase asta în cel mai amar fel posibil, pe propria piele.

Şi, desigur, *acea* amintire, amintirea lui Hendley o făcu să fugă în sus în dormitorul lui şi să scotocească prin cufărul ei cel mare, care fusese adus de la Warren Hall, dar care încă nu fusese despachetat pentru că mâine avea să plece spre Londra. În acelaşi loc în care îl aşezase cu propriile mâini, după ce îl împachetase cu grijă, găsi obiectul pe care aproape că hotărâse să îl lase în urmă. De abia în ultimul moment îl strecurase în colţul din stânga al cufărului.

Se aşeză pe un taburet şi desfăcu bucata de catifea neagră care păstra comoara în siguranţă de orice pericol. Şi se uită în jos la miniatura înrămată a lui Hedley, pe care Lady Dew i-o oferise după moartea lui.

Fusese pictată când el avea douăzeci de ani, cu doi ani înainte ca Vanessa să se căsătorească cu el, şi cu puţin

timp înainte să fie clar că era, într-adevăr, foarte bolnav. Deşi semnele erau evidente chiar de pe atunci.

Îşi trecu un deget peste rama ovală. Ochii lui erau negri, chipul prelung. Ar fi fost şi palid, dacă pictorul nu i-ar fi adăugat culoare în obraji.

Dar chiar şi atunci fusese frumos, la fel cum fusese până la final. Frumuseţea lui era una delicată. Nu avusese niciodată o statură robustă. Nu fusese niciodată capabil să participe la cele mai violente jocuri ale copiilor din vecini. Deşi, în mod ciudat, el nu fusese niciodată tachinat sau chinuit de aceştia. Fusese iubit de toată lumea. *Ea* îl iubise. Dacă s-ar fi putut, ar fi murit în locul lui.

Ochii aceia mari şi luminoşi o priveau acum din portret. Sclipeau de inteligenţă şi erau atât de plini de speranţă.

„Speranţă." El nu-şi pierduse speranţa decât foarte aproape de sfârşit, şi atunci, când în cele din urmă renunţase, o făcuse cu eleganţă şi demnitate.

– Hedley, şopti ea.

Duse un deget la buzele lui. Şi îşi dădu seama de ceva. Dincolo de un singur moment trecător în noaptea nunţii, nu se gândise deloc la el în cele trei zile în care se aflase la lac.

Desigur că nu se gândise. Ar fi fost îngrozitor dacă o făcea. Căci se aflase acolo cu noul ei soţ, căruia îi datora loialitate până la moarte. Dar chiar şi aşa...

Până în urmă cu câteva zile, i se păruse de neconceput să treacă o singură zi fără să se gândească la el de cel puţin o sută de ori. Acum trecuseră trei zile.

Trei zile în care simţise o fericire binecuvântată alături de un bărbat care nici măcar nu o iubea. Pe care ea nici măcar nu îl iubea. Cel puţin, nu aşa cum îl iubise pe Hedley. Era imposibil să iubească alt bărbat aşa cum îl iubise pe primul ei soţ.

Dar alături de Hedley ea nu ajunsese niciodată să cunoască genul de fericire senzuală pe care tocmai îl experimentase împreună cu Elliott. Până când venise data nunţii lor, boala îl lăsase impotent. Fusese o frustrare

îngrozitoare pentru el, deşi ea învăţase trucuri prin care îl liniştea şi îl satisfăcea.

Iar acum găsise satisfacţia sexuală alături de alt bărbat. Nu se mai gândise la Hedley de trei zile întregi... ba nu, deja se făceau patru. Oare avea să-l uite de tot în cele din urmă? Va fi ca şi cum el nu ar fi existat niciodată pentru ea?

Simţi o tristeţe profundă şi un fior ascuţit de vinovăţie, lucru care era şi mai rău din simplul motiv că nu avea nici un motiv raţional. De ce ar trebui să se simtă vinovată pentru că lăsase amintirile cu primul ei soţ în trecut, când acum era măritată cu cel de-al doilea? De ce ar trebui să se simtă de parcă ar fi înşelat un om mort? De ce ar trebui să simtă ca şi cum l-ar răni? Dar ea simţea toate aceste lucruri.

– Trebuie să mergi mai departe cu viaţa ta, Nessie, îi spusese el în ultimele zile din viaţă, în timp ce ea îl ţinea de mână şi-i ştergea chipul febril cu o cârpă rece. Trebuie să iubeşti din nou şi să fii din nou fericită. Trebuie să te măriţi şi să ai copii. Trebuie. Îmi promiţi?

Ea îi spusese că e un prostuţ şi că se poartă ca o gâsculiţă, refuzând categoric să facă vreo promisiune.

– O, nu ca o gâsculiţă, te rog, Nessie, zisese el. Ca un gânsac, dacă vrei neapărat, dar nu ca o gâscă.

Râseseră amândoi.

– Cel puţin să continui să râzi, mai spusese el. Promite-mi că o să râzi mereu.

– Mereu când va fi ceva amuzant, promisese ea şi îi ridicase mâna la buze, în timp ce el căzuse într-un somn istovit şi agitat.

Vanessa mai râsese de câteva ori în următoarele zile, dar nu şi multă vreme după asta.

– Hedley, şopti ea din nou, acum, şi îşi dădu seama că nu mai putea vedea clar portretul. Clipi ca să scape de lacrimile din ochi. Iartă-mă.

Pentru că făcuse ceea ce el o implorase să facă – să trăiască din nou şi să fie fericită. Pentru că se măritase din nou. Pentru că râdea din nou. Şi pentru că uitase de el pentru aproape patru zile.

Vanessa se gândi la forţa cu care făcea dragoste Elliott şi cuprinse miniatura în palmă.

Undeva, trecuse de limita dintre tristeţe şi ceva mult mai dureros, ceva care îi strângea pieptul ca o gheară şi îi îngreuna respiraţia. Dacă Hedley ar fi fost capabil măcar o dată... Îşi închise ochii şi începu să se legene înainte şi înapoi.

– Hedley, spuse ea din nou.

Îşi trase nasul în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraz şi încercă să le şteargă cu podul palmelor, pentru ca apoi să pipăie în preajmă după o batistă. Nu avea nici una şi se simţea prea greoaie pentru a se ridica să-şi ia una. Cedă în faţa unei disperări îngrozitoare şi pline de autocompătimire.

În cele din urmă îşi mai trase nasul o dată, se şterse cu podul palmei şi hotărî că trebuie să se ridice, să găsească o batistă în care să-şi sufle nasul sănătos şi apoi să-şi spele faţa cu apă rece, pentru a şterge semnele care arătau că plânsese. Cât de groaznic ar fi fost dacă o vedea Elliott astfel! Ce ar fi crezut?

Dar tocmai după ce puse miniatura jos, lângă perna de alături, o batistă mare apăru de peste spătarul scaunului, ţinută de o mână mare, de bărbat.

Era mâna lui Elliott. Probabil că intrase prin garderobul lui într-al ei – uşa se afla în spatele ei.

Pentru o clipă, Vanessa încremeni. Dar acum nu mai putea face nimic altceva decât să ia batista, să-şi şteargă ochii cu ea, să-şi sufle nasul şi apoi să se gândească la o explicaţie plauzibilă. Dar chiar şi aşa, în timp ce luă batista din mâna lui, fu foarte conştientă de miniatura care zăcea cu faţa în sus, alături de ea.

Mai trebuiau rezolvate doar câteva probleme. Elliott lucrase din greu pentru a lăsa totul în ordine înainte de nunta lui, ştiind că la scurt timp după eveniment avea să plece spre Londra, unde urma să stea pentru câteva luni.

Terminase în mai puţin de o oră, iar vizita de curtoazie pe care se hotărâse să o facă atunci unui chiriaş care

îi era mai degrabă prieten deveni mai scurtă, atunci când descoperi că omul şi soţia lui nu erau acasă.

Elliott era chiar mulţumit să se întoarcă acasă mai devreme decât se aşteptase. Până acum, era încântat de căsnicia lui. Ba chiar mai mult, spre surprinderea lui, nu prea avusese chef să plece din casa de lângă lac în dimineaţa aceasta. Avusese o senzaţie absurdă, ca şi cum urma să se rupă vreo vrajă.

Desigur, nu avea ce vrajă să se rupă şi în ceea ce se întâmplase nu era amestecată nici o magie. Timp de trei zile şi patru nopţi fusese un partener de pat obişnuit, iar sexul fusese surprinzător de bun. Descoperise că trupul unei femei nu trebuia să fie voluptuos pentru a fi atrăgător.

Deşi nu fusese numai sexul. Soţia lui se hotărâse să nu se certe cu el pe durata acelor trei zile, iar el găsise că prezenţa ei lângă el era chiar plăcută.

Doamne sfinte, îi permisese să facă o plimbare cu una dintre bărci – cu el înăuntru – deşi era evident faptul că nu avea nici un talent în mânuirea ramelor. Îi permisese să-i distrugă auzul cu râsetele ei atunci când, din pură întâmplare, făcuse o piatră să sară de trei ori pe apa lacului. Şi – să-l ajute cerurile – adunase mai multe narcise decât crezuse vreodată că există pe pământul acesta şi apoi fugise să i le aducă, în timp ce ea umplea vazele din casa de lângă lac, cu numai câteva ore înainte să plece.

Îşi dădu seama că era puţin fermecat de ea. Şi nu exista nici un motiv pentru care lucrurile ar fi trebuit să se schimbe în mod drastic în rău, acum că se aflau din nou în casa cea mare, şi că mâine urmau să plece în oraş. Poate că, la urma urmelor, aveau să se bucure de un mariaj decent.

Şi astfel, în loc să se întoarcă acasă mai devreme, de fapt *se grăbi* spre casă, ignorând acea voce interioară care îi spunea că mai existau şi alţi chiriaşi pe care i-ar fi putut vizita.

Ieri făcuseră sex între narcise, el şi Vanessa. Dacă vremea ar fi rămas frumoasă, s-ar fi putut întoarce şi astăzi

acolo – ca să adune narcise pentru casa cea mare. Dar după câte se vedea, aveau de încercat pentru prima dată patul din dormitorul ei, şi ce vreme era mai bună pentru a face asta, dacă nu o zi ploioasă în care nici unul din ei nu avea nimic mai bun de făcut?

Ea nu se afla în nici una dintre camerele de la parter. Probabil că era deja în dormitorul ei. Poate că se odihnea, pentru a recupera orele nedormite.

Elliott urcă scările câte două trepte o dată, deşi mai întâi se duse în camera lui pentru a-şi usca părul şi a-şi da jos cizmele fără să-şi mai cheme valetul. Garderobul Vanessei se afla lângă al lui. Îl traversă, păşind uşor în caz că ea dormea – deşi i-ar fi plăcut foarte mult să o trezească în câteva minute.

Uşa dormitorului ei era întredeschisă. El o împinse fără zgomot, fără să ciocănească.

Vanessa nu era în pat. Stătea pe un taburet, cu spatele spre el, şi cu capul aplecat înainte. Citea? Îi trecu prin minte să meargă pe vârfurile picioarelor până la ea şi să-şi lipească buzele de ceafa ei.

Cum ar fi reacţionat? Ar fi ţipat? Ar fi râs? Ar fi ridicat din umeri şi ar fi oftat senzual?

O auzi cum îşi trage nasul. Şi atunci îi deveni evident faptul că plângea. Şi plângea cu hohote îndurerate.

Elliott încremeni în loc. Primul lui instinct fu să înainteze cu paşi mari până la ea, să o ia în braţe şi să-i ceară să spună ce se întâmplase de era atât de supărată. Dar el nu fusese niciodată priceput să intervină în emoţiile femeilor. Până la urmă, înaintă spre ea încet şi fără zgomot. Nu încerca să-şi ascundă prezenţa, dar ea era prea preocupată ca să-l observe.

Şi atunci, tocmai când era pe cale să-i pună o mână pe umăr, ea aşeză ceva pe perna de lângă ea şi el se trezi că se uită în jos la portretul în miniatură al unui tânăr delicat şi aproape frumos.

Elliott avu nevoie de mai puţin de o secundă pentru a înţelege că tânărul trebuia să fie Hedley Dew. Predecesorul său. Şi, brusc, îşi dădu seama că este furios. Turbat de mânie. De o furie *glacială*.

Scoase o batistă curată din buzunarul său şi i-o întinse fără vreun cuvânt. Ea îşi şterse ochii şi îşi suflă nasul, în timp ce el merse mai departe prin cameră. Se opri lângă fereastră, cu spatele la ea şi cu mâinile încleştate la spate. Privea prin ploaie, spre parc. Într-o parte, se aflau lacul şi casa de lângă lac.

Nu îşi întoarse capul într-acolo. De fapt, nu prea vedea nimic dincolo de fereastră. Nu ştia de ce era atât de furios. Intraseră în această căsătorie fără vreo iluzie. Practic, fusese o căsătorie de convenienţă pentru amândoi.

– Presupun, începu el când se făcu din nou linişte, că l-ai iubit mai mult decât viaţa.

Nici măcar nu încerca să-şi ascundă tonul sarcastic din glas.

– L-am iubit, spuse ea după o pauză lungă. Elliott...

– Te rog, o opri el, nu trebuie să te simţi obligată să-mi dai vreo explicaţie. Chiar nu este nevoie, şi în cel mai probabil caz, nu ar fi vorba decât de minciuni.

– Nu am nici un motiv pentru care *să mint*, se apără ea. L-am iubit şi l-am pierdut, şi acum sunt măritată cu tine. Asta este tot. N-o să mă vezi...

– Şi ai găsit că este potrivit să aduci portretul acesta în casa mea, continuă el, şi să plângi deasupra lui în secret.

– Da, răspunse ea. L-am adus cu mine. El a fost o mare parte din trecutul meu. El a fost – şi este – o parte din *mine*. Nu ştiam că o să vii acasă atât de curând. Sau că o să intri în camera mea fără ca măcar să baţi la uşă.

El se învârti pe călcâie şi se holbă la ea, împietrit. Vanessa încă mai stătea pe taburet, cu batista lui strânsă în pumn. Faţa ei era roşie şi umflată. Nu era o privelişte prea frumoasă.

– Trebuie să *bat la uşă* înainte să intru în camerele soţiei mele? întrebă el.

După cum îi era obiceiul, ea răspunse la întrebarea lui cu o întrebare.

– Dacă eu *aş intra* în camerele *tale* fără să bat la uşă, nu te-ai enerva? Mai ales dacă ai face ceva ce ai prefera să nu văd?

– Asta este o cu totul altă problemă, răspunse el. Sigur că m-aş enerva.

– Dar mie nu-mi este permis? Pentru că sunt doar o femeie? Doar o soţie? Doar un fel de servitoare de rang mai înalt? Până şi servitorii au nevoie de o oarecare intimitate.

Cumva, reuşise să întoarcă situaţia împotriva lui. *Ea* îl certa pe *el*. Ea îl făcea pe el să intre în defensivă.

Brusc, îşi dădu seama că ultimele zile nu însemnaseră altceva decât sex. După cum şi avusese de gând. Nu avea nici un rost să se simtă indignat în legătură cu ceva ce deja ştia... şi-şi dorise.

Categoric, nu voia ca ea să fie îndrăgostită de el.

Dar chiar şi aşa...

– De acum înainte, dorinţa îţi va fi îndeplinită, doamnă, zise el, făcând o reverenţă formală. Camera aceasta va fi domeniul tău intim, cu excepţia clipelor când voi intra pentru a-mi exercita drepturile conjugale. Şi chiar şi atunci voi bate la uşă, iar tu mă vei putea trimite la dracu' dacă nu doreşti să mă primeşti.

Ea îşi înclină capul într-o parte şi îl privi pentru câteva minute în tăcere.

– Problema cu bărbaţii, începu ea, este că ei nu discută niciodată cu calm şi logică. Ei nu ascultă niciodată. Bărbaţii încep să facă scandal, se simt ofensaţi şi dau verdicte. Sunt cele mai ilogice fiinţe. Nu-i de mirare că mereu izbucnesc cele mai atroce războaie.

– Bărbaţii luptă în războaie pentru a face lumea asta un loc mai sigur pentru femeile lor, spuse el printre dinţi.

– O, prostii! exclamă ea.

Desigur, ea ar fi trebuit să-şi ţină capul plecat de la început şi să rămână mută în timp ce el zicea ce avea de spus, răspunzându-i monosilabic la întrebări. Atunci el ar fi putut să plece din cameră cu ceva demnitate, fără să aibă zeci de schimburi de replici.

Dar ea era Vanessa, iar el începea să înţeleagă că nu trebuia să se aştepte ca ea să se comporte asemenea celorlalte doamne. Iar el se însurase cu ea, cerule mare. Şi nu putea să învinovăţească pe nimeni în afară de el însuşi pentru asta.

– Dacă voi, bărbaţii, aţi vrea cu adevărat să ne faceţi pe plac nouă, femeilor, începu ea, aţi sta jos şi aţi vorbi cu noi.

– Doamnă, poate ai de gând să-mi distragi atenţia, zise el. Dar nu vei reuşi. Eu nu-ţi cer ceea ce nu-mi poţi da şi ceea ce nici măcar nu doresc – nu-ţi cer să mă iubeşti. Dar îţi cer loialitate totală. Este dreptul meu de soţ.

– O ai, îi zise ea răspicat. Şi nu trebuie să te încrunţi atât de înspăimântător sau să-mi spui „doamnă", ca şi cum de-abia m-ai cunoscut, pentru a o obţine.

– Nu pot şi nici nu voi concura cu un bărbat mort, spuse el. Nu mă îndoiesc că l-ai iubit foarte mult, Vanessa, şi că moartea lui la o vârstă atât de tânără a fost o lovitură cruntă pentru tine. Dar acum eşti măritată cu mine şi mă aştept ca, măcar în public, să pari că-mi eşti devotată.

– „În public", repetă ea. Dar în particular nu trebuie să-mi arăt loialitatea? Între patru ochi pot să fiu sinceră şi să arăt că sunt indiferentă, că nu-mi place sau că urăsc un lucru sau orice altceva aş simţi?

El o privi exasperat.

– Aş dori să mă laşi să-ţi explic, adăugă ea.

– Să-mi explici ce am găsit atunci când *ţi-am invadat intimitatea* şi am intrat aici? întrebă el. Aş prefera să nu o faci, doamnă.

– Crispin Dew este însurat, îi zise ea.

El nu avu nici o reacţie, doar se uită la ea. Aceasta era o simplă afirmaţie, sau în mintea întortocheată a soţiei lui exista vreo legătură logică?

– Mi-a spus Kate în dimineaţa asta, continuă ea. Lady Dew a primit o scrisoare de la el în timp ce încă se afla la Warren Hall. S-a însurat cu cineva din Spania, unde e staţionat regimentul lui.

– Şi presupun că sora ta are inima frântă, zise el. Deşi nu văd nici un motiv să fie aşa. Dacă el a fost plecat timp de patru ani şi nu i-a trimis nici o veste, ea ar fi trebuit să se aştepte la ceva de genul ăsta.

– Sunt sigură că aşa este, spuse ea. Dar să te gândeşti la o posibilitate şi apoi aceasta să se adeverească sunt două lucruri diferite.

Brusc, îşi dădu seama de ceva.

– La urma urmelor, s-ar fi putut mărita cu mine, spuse el.

– Da, recunoscu ea.

În sfârşit, Elliott făcu legătura.

– Ţi-ai dat seama de asta cât timp eu am fost plecat în după-amiaza aceasta, continuă el. Ţi-ai dat seama că scrisoarea aceea a ajuns prea târziu. Ai fi putut fi scutită de sacrificiul pe care l-ai făcut.

– Sărmana Meg, spuse ea, fără să recunoască sau să nege acuzele lui. Ea l-a iubit atât de mult, ştii? Dar a insistat să rămână cu noi atunci când el a dorit să se însoare cu ea şi să plece împreună unde îl ducea armata. Nu a vrut să mă lase pe mine să-i iau locul.

– Nu de data aceea, zise el. Dar de data asta nu i s-a mai lăsat nici o opţiune. Ai vorbit cu mine înainte ca ea să ştie ce ai de gând.

– Elliott, interveni ea, mi-aş *dori* să nu mă întrerupi de atâtea ori.

– Ha! El tăie aerul cu mâna. Acum *tu* eşti cea care îşi doreşte să dea verdicte şi nu vrea să mai discute nimic într-o manieră raţională.

– Eu încerc doar să-ţi explic, zise ea.

Elliott îşi prinse mâinile la spate şi se aplecă puţin spre ea.

– Explică, atunci, dacă simţi că trebuie, zise. Nu te voi mai întrerupe.

Ea se uită lung la el, apoi oftă. Strânsese batista în pumni. Acum o lăsă deoparte cu fermitate, văzu miniatura care încă zăcea cu faţa în sus pe perna de lângă ea şi o întoarse invers.

– Mă temeam că îl voi uita, zise ea. Şi mi-am dat seama că e de dorit să îl uit. Acum sunt măritată cu tine şi îţi datorez ceea ce i-am oferit şi lui – atenţia, loialitatea şi devotamentul meu complet. Dar m-am temut, Elliott. El a fost viaţa mea în acel an în care am fost căsătoriţi, la fel cum şi tu vei fi viaţa mea mult mai multă vreme, sper. Trebuie să îl uit, dar cumva pare greşit. El nu merită să fie uitat. M-a iubit mai mult decât aş fi crezut că mă poate iubi cineva. Şi avea doar douăzeci şi trei de ani când a murit. Dacă îl uit eu, atunci înseamnă că şi iubirea poate să moară... iar eu am crezut întotdeauna că iubirea este singurul lucru nepieritor din viaţă, singurul lucru care nu poate muri nici în viaţa asta, nici în eternitate. Plângeam pentru că trebuie să îl uit. Dar eu nu vreau s-o fac.

El îi spusese că nu voia să intre în competiţie cu un bărbat mort. Dar, până la urmă, avea să facă exact asta, nu-i aşa?

Se părea că o femeie nu putea fi condamnată să nu iubească. La fel cum nici el nu putea fi condamnat să iubească.

– Îi voi duce portretul înapoi la Warren Hall, spuse ea. Şi mai bine, îl voi trimite la Rundle Park. Lady Dew mi l-a dat după ce a murit Hedley, şi voi fi încântată să i-l dau înapoi. Îndrăznesc să spun că ar fi trebuit să mă gândesc să i-l dau înapoi înainte de nunta noastră, dar nu mi-a trecut prin minte. Îmi voi respecta jurămintele de căsătorie faţă de tine, Elliott. Şi nu voi mai plânge din cauza lui Hedley. Îl voi ascunde într-un colţ ascuns din inima mea şi sper să nu îl uit de tot.

Jurămintele ei de căsătorie. Să îl iubească, să îl onoreze şi să îl asculte.

El nu voia dragostea ei. Nu se aştepta nici să-l asculte – oricum se îndoia că ea ar fi fost vreodată capabilă să asculte de cineva. Mai rămânea onoarea.

În intimitate, ea îi promisese mai multe – confort, plăcere şi fericire. Şi, cumva, i le oferise pe toate trei în acele trei zile de după nunta lor. Iar el, ca un prost, le acceptase fără alte întrebări.

Ea nu făcuse altceva decât să-şi îndeplinească o promisiune. Şi, deşi el nu se îndoia că şi ea avusese parte de plăcere din partea lui, acum înţelese că nu se bucurase decât de plăcerile senzuale de care fusese privată din cauza bolii primului ei soţ.

Nu fusese vorba decât de sex. Nimic mai mult. La fel cum fusese şi pentru el. Aşa cum îşi şi propusese să fie. Nu voia mai mult de atât.

Atunci, dacă nu mai era aproape deloc supărat, de ce naiba se mai simţea ca şi cum avea un bolovan în stomac? Ea avea să respecte cel puţin o parte din jurămintele ei de căsătorie. Şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, şi el avea să facă la fel.

Nu avea nici o îndoială că Hedley Dew nu avea să mai fie menţionat între ei. Ea avea să-l iubească în secret, în intimitatea inimii ei, oferindu-i în acelaşi timp loialitate celui de-al doilea soţ.

El făcu din nou o plecăciune.

– Acum voi pleca, doamnă, zise el. Trebuie să mă ocup de câteva treburi. Pot să te sfătuiesc să te speli pe faţă înainte să te vadă vreun servitor? Noi ne vom revedea la cină. Şi mai târziu în noaptea asta îţi voi face o vizită scurtă, înainte să mă întorc în camera mea pentru a dormi.

– O, Elliott, spuse ea, cred că ţi-am oferit o explicaţie jalnică, nu-i aşa? Asta poate şi din cauză că nu îmi pot explica nici mie aşa cum trebuie. Tot ce ştiu este că nu este ce crezi tu, şi nici ce am reuşit eu, întru câtva, să explic.

– Poate că va veni o vreme în care vei putea scrie o carte, zise el. Şi s-ar potrivi un roman de senzaţie, ceva plin de pasiune iraţională şi emoţii.

În timp ce vorbea, traversă încăperea cu paşi mari. Trecu în garderobul ei şi închise uşa cu fermitate în urma lui înainte să treacă în garderobul lui şi să închidă şi uşa aceea.

Era din nou furios. Avea sentimentul că, într-un fel, ea reuşise să-l facă să pară un prost. Vanessa nu-i permisese să-şi arate neplăcerea pe care o simţise când

o găsise plânsă, şi nici să-i explice ceea ce aştepta de la ea atâta timp cât erau căsătoriţi. În schimb, îl trecuse prin numeroase labirinturi verbale şi îl făcuse să arate ca un măgar pompos.

Oare asta era el? Elliott se încruntă cu asprime. Ar fi trebuit să-şi ia soţia în braţe şi să-i şoptească dulcegării liniştitoare la ureche, în timp ce ea plângea în hohote după bărbatul pe care îl iubea – şi care se întâmpla să nu fie el?

Şi mort. Doamne Dumnezeule! La naiba, încotro îl îndrepta căsătoria aceasta?

Privi pe fereastra din dormitorul lui şi observă că ploaia cădea şi mai tare decât cu o jumătate de oră în urmă. Iar vântul legăna vârfurile copacilor.

Arăta exact ca vremea de care avea el nevoie. Zece minute mai târziu, se îndepărta din nou de grajduri, călare, pe un cal odihnit şi nerăbdător să iasă la plimbare. Încotro călărea? Nu avea nici o idee. Oriunde, departe de Vanessa şi de căsnicia lor. Şi de portretul acela nenorocit al unui băiat tânăr şi fragil, împotriva căruia nu ar fi vrut să concureze nici dacă ar fi putut.

Ea putea să-l iubească în continuare, cu binecuvântarea lui. La naiba cu ea! Şi cu Hedley Dew.

Când recunoscu întorsătura naivă pe care o luaseră gândurile lui, îşi struni calul la galop şi se hotărî să sară direct peste gardul viu din faţa lui, nu să-l ocolească. Dacă se purta copilăreşte, atunci era normal să fie şi nesăbuit.

Toată situaţia era absolut îngrozitoare. Printre altele, se părea că faţa ei nu-şi revenea deloc. Cu cât se stropea mai mult cu apă rece şi îşi dădea cu cremă, cu atât ochii ei arătau mai umflaţi şi obrajii mai înroşiţi.

În cele din urmă renunţă şi ieşi brusc la plimbare prin restul casei, într-un pas săltăreţ şi cu un zâmbet larg pe chip, deşi nu o puteau vedea decât pereţii, şi tablourile, şi busturile de marmură.

El se întoarse acasă şi ajunse în salon cu câteva momente înainte să trebuiască să o conducă în salon, pentru cină. Timp de o oră întreagă făcură schimb de replici pe subiecte pompoase, spre amuzamentul valetului şi al pajului care îl ajuta. Şi în tot acest timp, Vanessa fu sigură că nu încetează din zâmbit.

După cină se retraseră în salon şi se aşezară câte unul de fiecare parte a căminului, ca să citească. Ea numără de câte ori întoarse el paginile în următoarea oră şi jumătate: de patru ori. De fiecare dată, îşi amintea să întoarcă şi ea pagina la cartea pe care o citea, să-şi schimbe poziţia şi să zâmbească plăcut la pagina din faţa ei.

De-abia după prima jumătate de oră îşi dădu seama că luase o carte de rugăciuni. Îşi transformă zâmbetul într-o expresie mai gânditoare.

Tot cam în acelaşi moment, se întrebă dintr-odată de ce intrase el în dormitorul ei fără să bată la uşă în după-amiaza aceasta – şi de ce se întorsese acasă atât de devreme. Oare venise ca să...

Dar când se uită la el, îl văzu că citeşte încruntat, fără nici o expresie iubitoare pe chip.

Când, în cele din urmă, veni ora de culcare, el o însoţi până la uşa garderobului ei, se aplecă peste mâna ei şi o întrebă – o, da, chiar o făcu! – dacă îi era permis să o viziteze în scurt timp.

Când veni, ea stătea întinsă în pat, întrebându-se ce ar putea spune sau face pentru a îmbunătăţi situaţia. Dar nu făcu altceva decât să zâmbească la el până când stinse lumânarea – prima dată când făcuse gestul acesta.

Continuă să facă dragoste cu ea fără săruturi sau mângâieri, în grabă şi lipsit de pasiune. Totul se terminase deja înainte ca ea să se gândească măcar să se pregătească pentru plăcerea care venise întotdeauna în timpul celor treisprezece partide de amor de dinainte. Acum rămase doar să tânjească după o nevoie ce nu putea fi împlinită. El se ridică din pat imediat după ce termină,

îşi trase pe el halatul şi plecă prin uşa garderobului. Şi înainte să închidă uşa, îi mulţumi.

El „îi mulţumi". Părea a fi insulta absolută. Şi chiar *era* o insultă. Tot comportamentul lui. Asta fusese intenţia lui, bănui ea.

Dacă ea voia să fie soţia lui doar de convenienţă şi pentru a procrea copii, atunci comportamentul lui din seara şi noaptea aceasta îi spunea că el era destul de mulţumit să-i ofere exact ce îşi doreşte.

Bărbaţi erau *atât* de neghiobi. Sau, dacă asta era o generalizare deloc corectă faţă de nenumăratele mii de persoane nevinovate de sex masculin, atunci avea să-şi corecteze gândul. Elliott Wallace, viconte Lyngate, era un neghiob!

Cu excepţia faptului că era numai vina ei. Deşi el nu ştia lucrul acesta şi nu avea să recunoască niciodată, Elliott suferea. Dar nici ea nu prea ştia ce anume să facă în privinţa asta. Deşi trebuia totuşi să facă ceva. Îi datora ceva mai bun decât să o găsească plângând după alt bărbat la numai patru zile după ce se măritase cu el. Îi datora ceea ce îi promisese. Şi îi datora asta chiar şi dacă *nu* i-ar fi promis nimic.

În plus, ea nu se mulţumea să lase amintirea lunii lor de miere să se piardă în trecut, ceva minunat ce nu se mai putea repeta niciodată. Ea fusese fericită în acele trei zile, şi era extrem de sigură că şi el fusese fericit – deşi, se îndoia că Elliott ar fi recunoscut aşa ceva chiar şi sub tortură. Fuseseră foarte fericiţi. În trecut.

Depindea de ea ca lucrurile să fie aşa şi în prezent, ba chiar şi pe viitor. De dragul amândurora.

capitolul 16

Ar fi fost foarte simplu să se resemneze cu ceea ce părea a fi doar o căsătorie pe jumătate. Destul de curând, Vanessa ajunse să bănuiască faptul că cele mai multe căsnicii, cel puţin cele din înalta societate, funcţionau

în acest fel. Desigur, era ceva de aşteptat pentru o clasă socială în cadrul căreia majoritatea căsătoriilor erau aranjate. Dar ea cunoscuse un alt fel de mariaj, chiar dacă numai pentru câteva luni, şi nu se putea resemna doar cu jumătate.

După ce se mutaseră la Londra, îl vedea rareori pe Elliott. El ieşea după micul dejun şi nu se întorcea decât seara. Şi chiar dacă era acasă, la fel erau şi mama, şi sora lui.

Singura perioadă din zi în care Vanessa era cu adevărat singură cu el era noaptea, când treceau prin ritualul scurt de amor – dacă putea fi numit astfel. El încerca să dobândească un moştenitor, iar ea încerca să se bucure de scurtele partide de sex. Spera că planul lui reuşea mai bine decât al ei. Elliott se întorcea întotdeauna în camera lui imediat după ce termina. Şi mereu îi mulţumea în timp ce pleca.

O trata cu politeţe, dar era îndeajuns de rece încât să o facă pe mama lui să ofteze şi să comenteze într-o dimineaţă, în timpul micului dejun, după ce fiul ei părăsi salonul:

– Am sperat *atât* de mult că Elliott va fi diferit, zise ea.

– Diferit?

Vanessa se uită la ea cu sprâncenele ridicate.

– Bărbaţii din familia Wallace sunt mereu destrăbălaţi înainte să se căsătorească, zise văduva, şi meticulos de respectabili după nuntă, dacă este să ne luăm cel puţin după aparenţe. Întotdeauna îşi aleg miresele cu grijă şi se poartă extrem de politicos cu ele. Ei nu se însoară niciodată din dragoste. Ar fi sub demnitatea lor, şi le-ar restricţiona libertatea prea mult, dacă şi-ar permite să simtă vreo emoţie. E dificil pentru un bărbat să rupă tradiţia familiei, mai ales când este vorba de o familie atât de cunoscută ca a noastră. Cu toate astea, am sperat că Elliott va face asta. Poate că orice mamă crede că fiul va fi diferit de tatăl său. Şi desigur, o mamă îşi doreşte mereu fericirea pentru fiul ei.

Era un discurs înfiorător.

– Eu tot am de gând să îl fac fericit, spuse Vanessa, aplecându-se înainte peste masă. Vedeţi, eu sunt cea care l-a făcut nefericit. Sau, cel puţin, eu i-am rănit mândria sau altceva care este important pentru el. La trei zile după nuntă a cules narcise împreună cu mine – braţe întregi de flori, că de-abia vedea pe unde merge. Şi când ne-am întors la casa de lângă lac, a umplut vazele cu apă şi m-a ajutat să sortez florile şi să le duc în fiecare cameră şi să le aranjez în poziţia perfectă.

– Elliott a făcut asta?

Vicontesa văduvă păru surprinsă.

– Şi în ziua următoare, continuă Vanessa, m-a găsit cu ochii înlăcrimaţi. Plângeam aplecată peste un portret al răposatului meu soţ, pentru că fusesem fericită timp de trei zile şi mă simţeam vinovată şi mă temeam că e posibil să îl uit.

– O, Doamne, zise soacra ei, încruntându-se. I-ai explicat situaţia lui Elliott?

– Da, răspunse Vanessa. Cel puţin *cred* că am făcut-o. Nu ştiam sigur nici cum să-mi explic mie sentimentele acelea. Dar e clar că el nu a înţeles. Totuşi, îl voi face din nou fericit. O să vedeţi!

I-ar fi fost foarte simplu să se lase pur şi simplu acaparată de rutina agitată care devenise viaţa lor imediat ce sosiseră în oraş. Erau o sută de lucruri de făcut în fiecare zi – să se ducă la cumpărături şi la bibliotecă, după-amiaza să facă vizite cu soacra şi cumnata ei, să-şi viziteze rudele după ce ajunseseră la Merton House din Berkeley Square, să analizeze în amănunt grămezile de invitaţii care soseau în fiecare zi şi să se gândească cărora dorea să le dea curs – şi la balul care avea să aibă loc seara. Era un bal organizat pentru debutul în societate al lui Cecily, dar, într-un fel, avea să fie şi balul Vanessei – şi al lui Meg şi Kate.

Trebuia să cunoască oameni şi să memoreze chipuri şi nume. Majoritatea erau femei. Într-adevăr, Vanessei i se părea că doamnele şi domnii din înalta

societate duceau în mare parte vieţi separate şi se întâlneau numai la evenimente sociale precum balurile, picnicurile şi concertele. Balul avea să fie una dintre aceste ocazii.

S-ar fi putut implica cu totul în noua viaţă şi să uite practic de Elliott, despre care nu ştia ce făcea în fiecare zi.

Dar ei îi era dor de el. Vorbiseră mult în acele trei zile din luna de miere. Făcuseră lucruri împreună. Făcuseră dragoste de multe ori şi pentru multă vreme. Dormiseră împreună.

Chiar şi atunci, fusese o relaţie nu tocmai ideală. Îi simţise atitudinea rezervată, faptul că nu era dispus să se relaxeze şi să se bucure pur şi simplu de viaţă. Observase că el nu râsese niciodată. Dar fusese vorba doar de o atitudine pe jumătate rezervată. Ei i se părea că cele trei zile fuseseră şi pentru el o perioadă fericită, chiar dacă el nu ar fi folosit exact acelaşi cuvânt.

Şi cel puţin în zilele alea, existase speranţa de mai mult. Acum, el *nu* era fericit – oricum, nu când era acasă. Şi totul era din cauza ei.

Poate că s-ar fi mulţumit cu o căsătorie pe jumătate, atunci, şi ar fi fost mulţumită şi cu zilele încărcate. Dar nu acum.

În dimineaţa zilei în care urma să fie prezentată la Curte, Vanessa îl auzi plecând din garderobul lui. Era încă foarte devreme. El se trezea întotdeauna devreme, pentru a sta mai mult în birou cu domnul Bowen, înainte să plece să rezolve treburile care îl ţineau departe de casă pentru restul zilei.

Mama lui şi, uneori, şi Cecily luau micul dejun împreună cu el. La fel şi ea, dar nu exista nici o şansă să vorbească între patru ochi la masă.

Vanessa se duse în grabă în garderobul ei, scoţându-şi cămaşa de noapte din mers. Nu îşi chemă servitoarea. Se spălă în grabă cu apă rece şi se îmbrăcă repede cu o rochie de zi de culoare albastru-deschis. Îşi trecu peria prin păr, se analiză în oglindă pentru

a se asigura că nu arată ca o sperietoare şi îşi urmă soţul în jos pe scări.

După cum se aşteptase, el se afla în biroul de lângă bibliotecă. Într-o mână ţinea o scrisoare deschisă, deşi nu o citea. Vorbea cu domnul Bowen. Îmbrăcat impecabil până în cele mai mici detalii cu un costum de călărie şi cizme înalte, era într-adevăr foarte arătos.

În timp ce ea îşi făcu apariţia în pragul uşii, Elliott se întoarse spre ea şi sprâncenele i se ridicară în semn de uimire.

– Ah, draga mea, zise el. Te-ai trezit devreme în dimineaţa asta.

Începuse să îi spună „draga mea" în public. Părea ridicol de nepotrivit.

– Nu am putut dormi, explică ea şi zâmbi.

Cu o înclinare a capului îl salută pe domnul Bowen, care se ridică de dincolo de birou.

– Cu ce te pot ajuta? întrebă Elliott.

– Ai putea veni în bibliotecă sau în salon cu mine, zise ea. Doresc să vorbesc cu tine.

El îşi înclină capul.

– Îţi voi dicta mai târziu răspunsul la scrisoarea asta, dragă George, spuse Elliott, scuturând hârtia din mâna lui înainte să o aşeze pe birou. Nu este o situaţie presantă.

O prinse de cot şi o conduse în camera alăturată, unde focul deja ardea cu flăcări voioase în vatră.

– Cu ce te pot ajuta, Vanessa? întrebă el, arătându-i fotoliul de piele de lângă cămin şi întorcându-se cu spatele la foc.

Se purta foarte politicos, deşi se vedea că este nerăbdător. Ea se aşeză.

– M-am gândit să vorbim, începu ea. Zilele astea, de-abia dacă mai avem ocazia să vorbim unul cu celălalt.

El ridică din nou din sprâncene.

– Nu la masă? o întrebă el. Şi nici în salon, după asta?

– Mama şi sora ta sunt mereu prezente, explică ea. Mă referam să vorbim singuri, doar noi doi.

El o privi liniştit.

– Ai nevoie de mai mulţi bani? o întrebă. Îi poţi cere oricând bani lui George. O să descoperi că nu sunt zgârcit.

– Nu, sigur că nu, răspunse ea, alungând ideea lui cu o mână. Nu am cheltuit nici un bănuţ din ce mi-ai dat acum două zile. O, cu excepţia abonamentului la bibliotecă. Am căutat prin magazine, dar nu mai aveam nevoie de nimic care să nu fie o extravaganţă inutilă. Deja am mai multe rochii decât am avut vreodată în viaţa mea.

El continua să o privească, şi ea îşi dădu seama că o pusese în dezavantaj – în mod intenţionat? Ea şedea, el stătea în picioare. Era mult mai înalt decât ea.

– Nu voiam să vorbesc despre bani, continuă ea. Ci despre noi... despre căsnicia noastră. Cred că te-am rănit foarte rău.

Ochii lui căpătară o privire glacială.

– Doamnă, cred că nu ai puterea să faci lucrul acesta, zise el.

Era exact dovada că ea avea dreptate. Oamenii care sufereau simţeau deseori nevoia să rănească pe alţii la rândul lor – ba chiar cu şi mai multă cruzime.

– Dacă asta era tot ce doreai să spui, adăugă el, atunci îţi doresc...

– Desigur că asta nu e tot, îl întrerupse ea. Pentru Dumnezeu, Elliott, restul căsniciei noastre va continua în modul acesta, ca şi cum nu am fi altceva decât nişte străini politicoşi şi reci unul cu celălalt? Doar acum câteva zile aruncai cu pietre pe lacul de la Finchley Park, iar eu vâsleam în cercuri, şi culegeam narcise împreună. Toate astea nu au însemnat ceva pentru tine?

– Doar nu te aşteptai ca zilele alea să fie ceva mai mult decât un simplu interludiu plăcut înainte ca adevărata noastră căsnicie să înceapă, nu? întrebă el.

– Ba sigur că da, interveni ea. Elliott...

– Chiar trebuie să-ţi urez o zi bună acum, spuse el. Te pot însoţi în salon, pentru micul dejun? Poate că mama mea a coborât deja.

Îi oferi braţul său.

– Acele trei zile şi nopţi – *patru* nopţi – au fost cea mai frumoasă perioadă din toată viaţa mea, spuse ea, aplecându-se puţin în faţă şi fixându-l cu privirea.

Îl observă cum trage aer în piept, dar continuă înainte ca el să poată răspunde în vreun fel.

– L-am iubit foarte mult pe Hedley, zise ea. De fapt, l-am *adorat*. Aş fi murit în locul lui, dacă ar fi fost posibil. Dar nu am fost niciodată *îndrăgostită* de el. Niciodată nu l-am... Înghiţi în sec şi îşi închise ochii. Până acum, nu rostise niciodată cuvintele acestea. Încercase din greu ca nici măcar să nu se gândească la ele. Nu am fost niciodată stârnită de el. Nu l-am dorit niciodată în felul *acela*. El îmi era cel mai drag prieten din lume.

Se lăsă o tăcere îngrozitoare.

– Dar el era extrem de îndrăgostit de mine, continuă ea cu greu. Nu pentru felul cum arătam, desigur. Cred că din cauza faptului că eram veselă şi râdeam, şi pentru că voiam să stau cu el. Era atât de bolnav şi de slăbit. Dacă ar fi fost sănătos şi viguros, îndrăznesc să spun că nu m-ar fi iubit absolut deloc, deşi mi-a fost dintotdeauna prieten. S-ar fi îndrăgostit de o fată mai frumoasă.

Elliott rămase în continuare tăcut şi ea încetă să se mai uite în sus la el. Se uită la mâinile ei, care acum o înţepau de parcă s-ar fi jucat cu ace.

– Tu eşti mare, şi puternic, şi sănătos, spuse ea. Ce s-a întâmplat între noi a fost... bine. Nimic din viaţa asta nu mi-a adus vreodată atâta plăcere. Şi apoi, când a trebuit să ne întoarcem în casa cea mare şi am aflat despre Crispin şi mi-am dat seama cât de îngrozitor de nefericită trebuie să fie Meg şi apoi când tu ai plecat în după-amiaza aia şi am rămas singură şi ploua... ei bine, de abia *atunci* mi-am amintit de Hedley. Şi mi-am amintit că i-am pus portretul în cufărul meu când

am plecat de la Warren Hall, aşa că m-am dus să-l caut. M-am gândit la el şi i-am plâns moartea prematură şi faptul că nu l-am iubit niciodată aşa cum credea el că îl iubesc. M-am simţit vinovată pentru că m-am simţit atât de bine alături de tine, când alături de el nu am fost niciodată fericită cu adevărat. Şi apoi m-am simţit vinovată pentru sentimentele astea de vinovăţie – pentru că nu ar fi trebuit să mă simt vinovată că am fost fericită alături de soţul meu, nu? Într-adevăr, ar trebui să *încerc* să fiu fericită. Şi iată-mă aici. M-am încurcat în cuvinte iarăşi, exact acum, când vreau atât de mult să îţi explic ce simt.

Vanessa se opri... şi îl ascultă cum trage adânc aer în piept şi apoi expiră.

– Mă tem că eu nu sunt priceput la sentimentalisme şi tragedii, Vanessa, comentă el. Trebuie să fiu recunoscător pentru faptul că nu erai îndrăgostită de Dew, deşi îl iubeai? Să înţeleg că *există* o diferenţă între aceste sentimente? Şi trebuie să fiu şi mai recunoscător pentru faptul că ai simţit o asemenea pasiune pentru mine în acele trei zile de după nunta noastră – o pasiune *împlinită* – că ai uitat complet de bărbatul pe care îl iubeai, dar de care nu ai fost niciodată *îndrăgostită?*

Reuşise să-i transforme confesiunea într-o bagatelă, în ceva trivial. Ea îşi dezvelise sufletul în faţa lui, iar gestul acesta îl lăsase rece. Vanessa îşi ridică ochii spre ai lui. El o privea calm.

– Sper că *nu* eşti îndrăgostită de *mine,* nu-i aşa? o întrebă el.

În clipa aceea, îl urî.

– Nu, sigur că nu, zise ea. M-am măritat cu tine pentru a-mi ajuta surorile să aibă o intrare mai uşoară în societate, la fel cum şi tu te-ai însurat cu mine pentru a rezolva problema pe care o reprezentam noi trei pentru tine, şi pentru a avea moştenitori. Dar o căsătorie de convenienţă nu trebuie să fie neapărat nefericită, Elliott, sau o căsnicie în care partenerii de abia dacă-şi vorbesc şi nu petrec deloc timp împreună, singuri. Eu vreau

să avem o căsnicie care funcţionează. Ştiu că, dacă ai mai fi aşteptat, ai fi putut alege o femeie cu mult mai frumoasă şi mai potrivită decât mine, dar tu ai fost cel care a ales să nu aştepte. Ce altceva puteam să fac, atunci când ai venit să o ceri pe Meg în căsătorie, dar ai terminat prin a mă cere pe mine în locul ei?

El o privi cu ochii îngustaţi.

– Probabil că ar fi foarte bine să *nu* fim îndrăgostiţi unul de celălalt, zise ea. Atunci am putea să nici nu încercăm să fim fericiţi. Ne-am putea baza pe sentimentele de euforie pe care le aduce dragostea şi nu ne-am mai chinui să ne construim o relaţie durabilă şi amicală. Dar putem fi fericiţi din nou, dacă ne străduim.

– *Din nou?* El ridică din sprâncene. Şi ce ar presupune *încercarea* asta, Vanessa? Dacă te aştepţi să-mi pun pe tapet sentimentele de fiecare dată, eşti sortită dezamăgirii. Lucrul acesta este rezervat numai femeilor.

– Ei bine, pentru început, zise ea, nu cred că trebuie să stai departe de casă de dimineaţa până seara, în fiecare zi. Şi nici eu. Uneori am putea face împreună lucruri care ne-ar face amândurora plăcere.

– Cum ar fi să ne culcăm împreună? întrebă el.

Ea nu-şi mută privirea din ochii lui, deşi simţea să obrajii i se înroşesc din nou.

– Pentru mai mult de cinci minute? sugeră ea. *Asta* ar fi ceva. Deşi o relaţie funcţională trebuie să se bazeze pe mai mult, nu doar pe sex. Va mai fi şi balul de mâine, desigur, dar ăsta e un singur lucru, şi mai mult ca sigur va fi îngrozitor de formal. Dar în fiecare zi mă uit la o grămadă de invitaţii cu mama ta. Am putea stabili să onorăm câteva invitaţii care ne convin amândurora?

El îşi înclină capul, deşi nu spuse nimic.

– Nu e uşor să te obişnuieşti cu statutul de om căsătorit, zise ea Şi cred că, de multe ori, este mai greu pentru bărbaţi. Femeile sunt obişnuite să depindă de cineva, să se gândească la altcineva, nu doar la ele. Dar bărbaţii nu.

– Deci suntem nişte egoişti nenorociţi? o întrebă el.

Vanessa fu şocată. Nu era sigură că mai auzise vreodată cuvântul acela rostit cu voce tare.

Zâmbi încet.

– În unele situaţii... răspunse ea.

Pentru o clipă, în ochii lui străluci ceea ce ar fi putut fi amuzament.

– Ai văzut colecţia Towneley de la British Museum? întrebă el.

– Nu, răspunse ea.

– Sunt sculpturi clasice, aduse din lumea antică, continuă el. Unele doamne nu vor să meargă să le vadă, iar unii domni nu le-ar duce nici dacă ele ar vrea. Vezi tu, nu sunt acoperite cu haine şi sunt şocant de goale. Cu toate astea, oferă o imagine uimitoare spre una dintre cele mai mari civilizaţii ale lumii. Doreşti să mergi?

Ea făcu ochii mari.

– Acum?

– Presupun că vrei să iei micul dejun mai întâi şi apoi să te schimbi în ceva mai potrivit, spuse el privind-o din cap până în picioare.

Vanessa sări în picioare.

– Cât de curând vrei să fiu gata? întrebă ea.

– Într-o oră? sugeră el.

– Voi fi gata în cincizeci şi cinci de minute, promise ea şi îi aruncă un zâmbet luminos înainte să iasă grăbită din cameră şi să se năpustească în sus pe scări.

Avea să iasă cu Elliott! O ducea să vadă colecţia Towneley, indiferent ce era asta. Nu-i păsa. S-ar fi uitat şi la un câmp plin cu noroi, dacă acolo dorea să o ducă – şi ar fi făcut-o cu plăcere.

Când ajunse în garderob, se opri şi îşi chemă servitoarea. El o întrebase dacă era îndrăgostită de el, adăugând că spera că nu. Dar *era?* Asta ar fi fost o nefericită complicaţie în plus, adăugată la o viaţă care deja se dovedea dificilă.

Era cumva îndrăgostită? De Elliott? Nu putea răspunde la întrebarea asta. Sau nu voia. Dar, brusc, simţi cum lacrimile i se strâng în ochi şi într-un nod dureros în gât.

*

– Am sortat corespondența, spuse George Bowen când Elliott se întoarse în birou. Invitațiile peste care trebuie să se uite doamnele sunt în teancul ăsta. Scrisorile de care mă pot ocupa singur sunt aici. Cele care necesită atenția ta sunt acolo. Cea de deasupra...

– ... Va trebui să aștepte, zise Elliott fără să se uite la teancul de scrisori – sau la secretarul său. Îmi voi petrece dimineața cu doamna mea.

Se lăsă liniște.

– Ah, așa deci, comentă George, străduindu-se din răsputeri să aranjeze scrisorile într-un al treilea teanc.

– O voi duce să vadă colecția Towneley de la British Museum, adăugă Elliott. Mai târziu, își dori să nu fi adăugat următoarele cuvinte: Dorința ei este să facem unele lucruri împreună.

– Unele soții sunt chiar amuzante din punctul acesta de vedere, remarcă George, jucându-se cu stiloul, deși era clar că nu avea să-l folosească imediat. Sau cel puțin așa am auzit.

– Trebuie să mă dus sus, să mă schimb, spuse Elliott.

– Da. Prietenul lui îi aruncă o privire critică din cap până-n picioare. Un sfat, Elliott, dacă-mi permiți?

Elliott deja se întorsese către ușă. Oftă și privi înapoi peste umăr.

– Presupun că muzeul și colecția au fost ideea ta, spuse George. Și e o idee bună. Dar după asta, du-o la Gunter. Pun pariu că nu a mâncat niciodată înghețată. Îi va face plăcere. Îl va considera ca pe un gest romantic din partea ta.

Elliott se întoarse complet spre secretarul lui.

– Și ești dintr-odată expert în gesturi romantice, George? întrebă el.

Secretarul său își drese glasul.

– Nu trebuie să fiu, răspunse el. Trebuie doar să le observi pe doamne pentru a înțelege ce anume le face plăcere. Și pun pariu că doamna ta este ușor de mulțumit.

Este o fire voioasă... chiar şi atunci când nu are prea multe motive de bucurie.

– Vrei să ajungi undeva cu toate astea, George? întrebă angajatorul său cu un calm de rău augur.

– Problema cu tine, începu George, este că nu ai nici un pic de romantism în oasele alea, Elliott. Singurul lucru pe care l-ai făcut vreodată cu o femeie care ţi-a plăcut a fost să te culci cu ea. Nu te condamn pentru asta. De multe ori te-am invidiat, dacă este să fiu sincer. Dar adevărul este că doamnele au nevoie de mai mult de-atât sau cel puţin... În fine, nu mai contează. Dar ele au firi romantice şi nouă ne revine sarcina să le oferim, cel puţin ocazional, ceea ce-şi doresc... Dacă ne aparţin, vreau să spun, şi dacă nu ne sunt doar amante.

Elliott se holba la el.

– Dumnezeule mare! exclamă el. Ce naiba am crescut sub acoperişul meu, deghizat în secretar?

George avu eleganţa de-a afişa o expresie vinovată, deşi nu rămase tăcut.

– Mai întâi sculpturile, dacă trebuie neapărat, Elliott, zise el. Cred că doamna ta va reacţiona bine şi nu va avea nevoie să miroasă săruri acolo. Cred că îi vor plăcea. Dar după asta du-o la Gunter, bătrâne.

– Atât de devreme în an? întrebă Elliott.

– Chiar dacă ar fi fost ianuarie, îl asigură George. Şi mai ales după ce a fost singură-singurică pentru patru zile – doar în compania celorlalte doamne, desigur. În condiţiile în care este căsătorită de puţin mai mult de o săptămână.

– Eşti obraznic, replică Elliott cu ochii mijiţi.

– Eu doar observ, se apără prietenul lui. Ar fi mai bine să te duci să te schimbi înainte de micul dejun.

Elliott plecă.

Când urcă scările spre camera lui, nu prea era în apele lui – deşi trecuseră deja şase zile de când nu mai era binedispus. Cel puţin, nu când era acasă. Fusese destul de fericit la cluburile lui, la Tattersall, la salonul de box al lui Jackson, în mijlocul prietenilor

şi cunoştinţelor sale, discutând pe teme generale precum guvernul, războaiele, concursurile de box şi cursele ce aveau să vină.

Era convins că făcuse cea mai mare greşeală din viaţa lui când îi permisese Vanessei Dew să-l convingă să se însoare cu ea. Deşi, dacă nu ar fi fost ea, ar fi fost altcineva, foarte curând. Şi dacă nu s-ar fi însurat fie cu ea, fie cu sora ei, atunci doamnele din familia Huxtable ar fi atârnat de gâtul lui ca nişte pietre de moară.

Ea îl *iubise* pe Dew, pentru numele lui Dumnezeu, dar nu fusese *îndrăgostită* de el. Ce naiba voia să însemne asta? Nu îi plăcuseră partidele de amor cu Dew, deşi sărmanul nenorocit probabil că fusese prea bolnav ca să o facă să se simtă bine. Pe de altă parte, se simţise bine atunci când se culcase cu *el* – până îşi amintise de răposatul ei soţ şi rămăsese prinsă într-o pânză de durere şi vinovăţie atât de încâlcită, că îl apuca ameţeala numai când *încerca* să o descurce – *nu* că ar fi intenţionat să încerce măcar.

Se întrebă dacă mai putea exista în lume o femeie mai zăpăcită decât soţia lui, şi se îndoi serios că lucrul aceasta era posibil. Dar ea credea că cele trei zile şi patru nopţi de după nunta lor fuseseră cea mai frumoasă perioadă din viaţa ei. Asta era oarecum plăcut, presupuse el.

Doamne sfinte, ea se aştepta să *discute* despre fiece mică problemă ce putea apărea în căsnicia lor, pentru tot restul vieţii? Aveau să analizeze totul până în cele mai mici amănunte? Viaţa lui avea să devină iremediabil de complicată?

Sigur că da. Doar era *însurat*, nu? Şi cu nimeni altcineva decât cu Vanessa.

Iar acum urma să renunţe la o dimineaţă aproape perfectă în care ar fi citit ziarele şi ar fi discutat la clubul White, pentru a o duce într-o plimbare în care să se bucure de o experienţă culturală. Iar după asta urmau câte două cupe de îngheţată la Gunter.

Nu că ar fi fost obligat să o ducă acolo. Doar nu avea să-l lase pe secretarul lui să-i dicteze fiecare mişcare, nu-i

așa? Și să-l certe pentru că își neglija soția? Dar se părea că, dacă o ducea pe Vanessa la Gunter, făcea exact gestul romantic potrivit.

Doamne sfinte! Nu ea fusese cea care îi promisese la un moment dat că îl va face să se simtă confortabil? Până acum, găsea că mariajul acesta era cel mai inconfortabil lucru pe care îl trăise, sau despre care crezuse vreodată că era posibil.

Deși acele prime zile fuseseră plăcute într-o oarecare măsură, trebui el să recunoască. Mai mult decât într-o *oarecare măsură*, de fapt. Oricum, el intrase în căsnicia acesta pentru toată viața. Părea al naibii de multă vreme.

Trase de șnurul clopoțelului, pentru a-și chema valetul.

capitolul 17

Vanessei îi plăcu să se uite la sculpturi. Își petrecu o mare parte din timp privindu-le cu atenție pe fiecare în parte, deloc rușinată de goliciunea lor, și deloc deranjată de faptul că majoritatea erau doar fragmente de statui.

– Nu-mi vine să cred, spuse ea la un moment dat, că mă uit cu adevărat la obiecte create în timpul unei civilizații antice. Toată treaba asta îți cam taie răsuflarea, nu-i așa?

Dar Elliott descoperi cu interes că soția lui nu-și umplea timpul sporovăind. Își îndreptă toată atenția către colecție. Asta până când deveni conștient de faptul că Vanessa se uita la el din când în când, în loc să se uite la exponate – cu o privire nestingherită și critică. Observă lucrul acesta pentru că și *el* se uita la *ea* în aceeași măsură în care se uita la statui – la urma urmelor, le mai văzuse înainte.

Vanessa era îmbrăcată în roz, o culoare cu care ar fi trebuit să îi stea îngrozitor, dar nu era așa. O făcea să pară feminină și delicată. Îi făcea tenul să pară mai

rozaliu şi mai plin de viaţă. Într-adevăr, o făcea să arate cu adevărat drăguţ.

Desigur, hainele erau croite şi decorate după ultima modă, iar pălăria ei absurdă se încadra în acest stil.

O surprinse privindu-l şi ridică din sprâncene.

– Sunt toate foarte albe sau gri, explică ea, ca şi cum grecii antici şi alte rase mediteraneene ar fi avut tenul palid. Dar nu ar fi putut arăta astfel în viaţa reală, nu-i aşa? Presupun că acestea au fost pictate la vremea lor în culori vibrante. Probabil că arătau ca tine. Probabil că au avut tenul măsliniu ca tine, poate că şi mai închis, pentru că ei trăiau tot timpul sub soarele fierbinte. Sigur au fost şi mai frumoşi decât arată acum.

Oare era un compliment? se întrebă el. Şi îi spusese că este „frumos"?

– Toate astea sunt moştenirea ta, spuse ea mai târziu, în timp ce părăseau muzeul. Nu te simţi puţin emoţionat, Elliott?

– Părerea mea este că moştenirile nu trebuie tratate cu emoţie, zise el.

Pentru încercarea aceasta lamentabilă de-a face o glumă, fu recompensat cu un zâmbet larg şi încântător.

– Dar da, continuă el, eu sunt mereu conştient de moştenirea mea grecească.

– Ai fost vreodată în Grecia? întrebă ea.

– Odată, când eram copil, răspunse el. Mama ne-a dus pe mine şi pe Jessica în vizită la bunicul nostru şi la numeroase alte rude. Îmi amintesc puţine lucruri în afară de adunările gălăgioase de familie, de soarele puternic şi luminos, de apa albastră şi de faptul că m-am pierdut în Parthenon pentru că nu voiam să ascult ordinele şi să stau lângă mama.

– Te gândeşti vreodată să se întorci acolo? întrebă ea când el o ajută să urce în trăsură.

– Da, zise el. Dar, atunci când puteam, nu am făcut-o. Acum, de la moartea tatei, sunt prea ocupat aici. În plus, Grecia este o zonă foarte instabilă din punct de vedere politic.

– Ar trebui să te duci oricum, spuse ea. Mai ai rude acolo, nu-i aşa?

– Prea mulţi ca să-i număr, zise el.

– Ar trebui să mergem *împreună*, continuă ea. Ar fi din nou ca într-o lună de miere.

– Lună de miere? Era un cuvânt care îl făcea întotdeauna să se teamă. *Din nou?*

– Ca acele trei zile petrecute în casa de lângă lac, explică ea. A fost bine atunci, nu-i aşa?

Avuseseră o „lună de miere"?

– Am proprietăţi de administrat, zise el. Şi tocmai am devenit tutorele unui băiat de şaptesprezece ani care are multe de învăţat înainte să-şi asume exercitarea deplină a atribuţiunilor sale.

– Şi este începutul sezonului, spuse ea în timp ce trăsura porni în jos pe Great Russell Street, iar Meg şi Kate trebuie să fie introduse în înalta societate.

– Da, fu el de acord.

– Iar tu trebuie să-ţi umpli casa de copii fără întârziere.

– Da.

Elliott o privi pieziş. Ea se uita înainte şi zâmbea.

– Astea nu sunt scuze suficient de bune, conchise ea.

– *Scuze?*

El ridică din nou din sprâncene.

– Membrii familiei tale îmbătrânesc acolo, explică ea. Bunicul tău mai este n viaţă?

– Da.

– Iar viaţa trece foarte repede, spuse ea. Parcă ieri eram doar o fetiţă, şi acum mă apropii de douăzeci şi cinci de ani. Tu ai aproape treizeci de ani.

– Practic, suntem bătrâni, zise el.

– Vom fi înainte să ştim, continuă ea. Dacă suntem destul de norocoşi să îmbătrânim, adică. Viaţa ar trebui să fie trăită din plin, în fiecare moment.

– Şi să le dăm naibii de datorii şi responsabilităţi?

– Nu, sigur că nu, zise ea. Dar uneori este mai uşor să te ascunzi în spatele acestor datorii, decât să recunoşti că prezenţa ta nu este întotdeauna necesară, şi să păşeşti în viaţă şi să o trăieşti aşa cum se cuvine.

– Iartă-mă, începu el, încruntându-se, dar nu ţi-ai trăit toată viaţa de până acum în Throckbridge şi în vecinătatea lui, Vanessa? Eşti în măsură să mă sfătuieşti să arunc pe fereastră datoria şi precauţia şi să mă îmbarc pe prima corabie care pleacă spre Grecia?

– Dar eu nu mai sunt acolo, zise ea. Am ales să mă mut la Warren Hall cu surorile mele şi cu fratele meu, deşi totul era o mare necunoscută. Şi apoi am ales să mă mărit cu tine – şi Dumnezeu ştie că *tu* eşti o mare necunoscută. Mâine urmează să îi fiu prezentată reginei. Apoi voi participa la balul de debut al lui Cecily, şi le voi prezenta pe Meg şi pe Kate oamenilor din înalta societate. Şi apoi vor urma o mie şi una de alte astfel de evenimente. Sunt speriată de asta? Da, sigur că sunt. Dar o să le fac pe toate. Absolut.

El îşi ţuguie buzele.

– Eu cred că nu vom merge în Grecia în viitorul apropiat, zise el.

– Nu, sigur că nu vom merge. Îşi întoarse capul spre el ca să-i arunce un zâmbet uimitor. Pentru că *există* responsabilităţi, iar eu ştiu că viaţa asta nu înseamnă numai o libertate totală şi nesfârşită. Dar nu trebuie să ne lăsăm copleşiţi de responsabilităţi, Elliott. Eu cred că, poate, asta ai făcut de când a murit tatăl tău. O viaţă plină de responsabilităţi poate fi şi plină de bucurii.

Brusc, el se întrebă dacă nu cumva aceasta era descrierea primei sale căsnicii. Oare într-adevăr nu fusese fericită, dar se forţase să fie bucuroasă? Şi dacă nu era atent, avea să fie la fel de chinuit de cuvinte ca şi ea. Care era diferenţa dintre fericire şi bucurie?

– Şi într-una din zilele astea, spuse ea, când nu va mai fi nimic presant care să te reţină acasă, iar Stephen va fi capabil să îşi administreze singur afacerile, vom pleca în Grecia şi ne vom întâlni cu familia ta şi vom avea o a doua lună de miere. Şi dacă avem copii până atunci, pur şi simplu vor trebui să vină cu noi.

Îi vorbise cu capul întors spre el. Se îmbujoră brusc, poate când își dădu seama ce-i spusese. Deși nu înțelegea de ce trebuia să roșească după două săptămâni în care avusese relații intime cu el.

– Trăsura se oprește, observă ea, privind afară pe fereastra din spatele lui. Dar încă nu am ajuns acasă.

– Am ajuns la Gunter, îi zise el. Vom savura o înghețată aici.

– O înghețată?

Ochii ei se măriră de uimire.

– Mi-am zis că ți-ar plăcea o gustare după ce ne-am târât picioarele prin muzeu o oră întreagă, uitându-ne la bucăți reci de marmură și respirând praf vechi, explică el. Deși ție chiar ți-a plăcut, nu-i așa?

– O *înghețată*, repetă ea, fără să-i răspundă la întrebare. Știi, nu am mâncat niciodată așa ceva. Se spune că are un gust absolut divin.

– Nectarul zeilor? Spuse el în timp ce o ajuta să coboare pe caldarâm. Poate. O să ai acum ocazia să-ți dai seama singură.

Un om se putea plictisi foarte ușor de luxul și privilegiile vieții sale, se gândi Elliott în următoarea jumătate de oră, în timp ce o privea pe soția lui gustând și apoi savurându-și înghețata. O mânca în porții mici și ținea înghețata în gură pentru câteva secunde înainte să înghită. După primele linguriță, chiar își închise ochii.

– Mmm, oftă ea. Poate exista ceva mai delicios decât asta?

– Dacă-mi pun mintea la contribuție, e posibil să găsesc o duzină de chestii *la fel* de delicioase, spuse el. Dar *mai* delicioase? Nu, mă îndoiesc.

– O, Elliott, zise ea aplecându-se spre el peste masă, nu-i așa că a fost o dimineață *frumoasă*? Nu am avut dreptate? Nu-i așa că e distractiv să facem lucruri împreună?

„Distractiv?"

Dar când se gândi cum ar fi decurs o dimineață petrecută la clubul White, își dădu seama că nu simțise

că-i lipsește ceva. De fapt, chiar îi făcuse cu adevărat plăcere această dimineață.

În timp ce plecau de la Gunter, se întâlniră cu Lady Haughton și tânăra ei nepoată, care erau conduse înăuntru de Lord Beaton.

Elliott se aplecă în fața doamnelor și dădu din cap în direcția lui Beaton.

– O, Lady Haughton, spuse soția lui, și domnișoara Flaxley! Veniți să mâncați înghețată? Noi am fost să vedem sculpturile străvechi de la British Museum și acum am venit aici. Nu-i așa că este o zi *frumoasă?*

– Ah, Lady Lyngate... începu Lady Hamilton, zâmbind – lucru pe care nu îl făcea deseori. Într-adevăr, este o zi minunată. L-ați cunoscut pe nepotul meu, Lord Beaton? Lady Lyngate, Cyril.

Vanessa făcu o reverență, zâmbind veselă spre tânărul dandy.

– Sunt foarte încântată să vă cunosc, spuse ea. L-ați cunoscut pe vicontele Lyngate, soțul meu? Râse. Dar sigur că îl cunoașteți.

– Comunitatea feminină din Londra tocmai a intrat în doliu, Lyngate, îi spuse Lady Haughton. Iar tu trebuie să te aștepți să primești foarte mult priviri pline de invidie în timpul următorului sezon, draga mea. L-ai furat de pe piață pe unul dintre cei mai râvniți burlaci.

Vanessa râse.

– Și fratele meu se află în oraș, zise ea, privindu-l pe Beaton. El este noul conte de Merton și are numai șaptesprezece ani. Sunt sigură că va fi încântat să cunoască un tânăr ceva mai în vârstă decât el, milord.

– Aștept cu multă încântare momentul, doamnă, răspunse acesta, făcând o plecăciune și arătând foarte mulțumit.

– Veți participa la balul de la Moreland House de mâine-seară? întrebă Vanessa. Dacă-mi permiteți, vă voi face cunoștință cu el acolo. Aveți de gând să participați cu *toții?*

– Nu am pierde așa ceva pentru nimic din lume, spuse Lady Haughton înainte ca Beaton să facă din nou o plecăciune. Toată lumea importantă va fi acolo, Lady Lyngate.

– Am văzut că deja ți-ai făcut câteva cunoștințe, zise Elliott câteva minute mai târziu, când se aflau din nou în trăsură, pe drumul spre casă.

– Mama ta mi-a vorbit despre ea, explică ea. Am încercat să învăț pe de rost numele. Nu e întotdeauna ușor, dar din fericire mi le-am amintit pe Lady Haughton și pe domnișoara Flaxley.

– S-ar părea că nu ai nevoie de compania mea, până la urmă, zise el.

Ea își întoarse capul ca să îl privească lung.

– O, Elliott, dar ei nu sunt decât *cunoștințe*, spuse ea. Chiar și mama ta, și Cecily, și Meg, și Kate, și Stephen sunt doar din *familie*. Tu ești *soțul* meu. Există o diferență. O diferență enormă.

– Pentru că ne culcăm împreună? o întrebă el.

– O, om prostuț ce ești, izbucni ea. Da, din cauza asta. Pentru că este un simbol al apropierii în relația noastră. Al unei apropieri complete.

– Și cu toate astea, îi aminti el, ție nu îți place când intru în camerele tale fără să bat la ușă înainte. Ai insistat asupra faptului că ai nevoie de intimitate chiar și față de mine.

Ea oftă.

– Da, la prima vedere pare o contradicție, nu-i așa? zise ea. Dar, vezi tu, treaba e că doi oameni nu pot deveni niciodată unul, indiferent cât de apropiați ar fi. Și chiar dacă ar fi posibil, nu ar fi de dorit. Ce s-ar întâmpla dacă unul din ei ar muri? L-ar lăsa pe celălalt doar o jumătate de persoană, lucru care ar fi îngrozitor. Fiecare din noi trebuie să fie o persoană completă, prin urmare avem nevoie de intimitatea noastră, de a fi singuri cu noi înșine și cu propriile noastre sentimente. Dar, într-o căsătorie, relația dintre soți este apropiată tocmai prin natura căsniciei, motiv pentru care intimitatea ar trebui încurajată. Pentru

că ar trebui să fie una dintre cele mai bune relaţii. Ce pierdere ar fi să trăieşti două vieţi aproape complet separate, când există şansa de-a trăi împreună una din cele mai mari bucurii ale vieţii?

– Evident, te-ai gândit destul de mult la subiectul acesta, observă el.

– Am avut mult timp de gândire când... Ea nu termină propoziţia. Am avut mult timp să mă gândesc. Ştiu ce înseamnă o căsnicie fericită. Îşi întoarse din nou faţa de la el şi se uită afară, pe fereastră. Apoi vorbi atât de încet, că el de-abia dacă îi înţelese cuvintele. Şi eu mai ştiu şi cum ar putea arăta o căsnicie şi mai fericită.

Cum de ajunseseră la subiectul acesta? Cum de ajungea la *orice* subiect cu soţia lui?

Îi deveni clar un lucru. Ea nu avea să-i permită să se instaleze într-un fel de viaţă confortabilă de bărbat însurat, dar care să semene cumva cu traiul lui de burlac. La naiba, avea să-l forţeze să fie fericit. Şi vesel. Oricare naiba ar fi fost diferenţa dintre cele două. Dumnezeu să-l ajute!

– Elliott, îl strigă ea când trăsura trase în faţa casei şi ea îl luă de braţ. Îţi mulţumesc foarte mult pentru dimineaţa aceasta – pentru muzeu, pentru îngheţată. M-am distrat mai mult decât pot spune în cuvinte.

El îi ridică mâna la buze.

– Eu îţi mulţumesc *ţie* pentru că ai venit, zise el.

Ochii ei sclipiră de bucurie.

– În după-amiaza asta eşti liber să faci orice doreşti, continuă ea. Eu mă duc la cumpărături cu Meg şi Kate. Merge şi Cecily. *Nu* îţi voi sugera să ne însoţeşti. Te voi vedea la cină?

– Tu, da, zise el. Fusese un răspuns impulsiv. Poate vei aranja în aşa fel încât să se ia cina mai devreme. Ai vrea să mergi la teatru în seara asta? Pe Drury Lane se joacă *A douăsprezecea noapte*, de Shakespeare. Poate că Merton şi surorile tale ar vrea să ni se alăture în loja noastră personală.

– O, Elliott! Chipul ei se lumină de atâta plăcere, că rămase fermecat pentru o clipă. Chiar nu-mi pot imagina ce mi-aş putea dori mai mult! Şi *cât de drăguţ* din partea ta să-i inviţi şi pe fratele şi surorile mele!

Elliott îşi dădu seama că încă o mai ţinea de mână. Iar vizitiul lui stătea lângă uşa trăsurii, ţinând-o deschisă. Deja pregătise scăriţa, şi acum se uita fix înainte pe stradă, cu un zâmbet vag pe buze.

– Atunci voi fi acasă la timp pentru cina timpurie, spuse Elliott după de coborî şi îi întinse mâna ca să o ajute pe Vanessa.

Zâmbetul ei era cald şi fericit. Şi arăta cu adevărat drăguţ în roz.

Cu doar câteva luni în urmă, o petrecere la Throckbridge ar fi fost culmea distracţiei. Dar acum, îşi zise Vanessa în timp ce se aşezară cu toţii în loja lui Elliott, iată-i aici, împreună cu fratele şi surorile ei, urmărind un spectacol de Shakespeare la Teatrul Regal de pe Drury Lane, din Londra. Iar mâine avea să fie prezentată la Curtea reginei, după care, seara, urma marele bal din înalta societate.

Iar ăsta era numai începutul. Uneori încă se mai aştepta să se trezească în patul ei de la Rundle Park.

Teatrul se umplea cu doamne şi domni impresionanţi, cu veşminte splendide din muselină, şi mătăsuri, şi saten şi bijuterii. Iar ea şi rudele ei chiar îşi aveau locul între aceşti oameni. Vanessa era chiar şi mai strălucitoare în compania celorlalţi. Purta un pandantiv cu un diamant multifaţetat, indecent de mare, atârnat de un lanţ din aur alb, pe care Elliott îl adusese acasă în după-amiaza aceea şi i-l prinsese la gât chiar înainte să plece de acasă. Diamantul capta lumina în orice direcţie se întorcea.

– Chiar şi fără piesa de teatru, asta ar fi o seară de neuitat, îi spuse Katherine lui Cecily, deşi vocea ei ajunse la toţi.

– Într-adevăr, fu de acord Cecily, făcându-şi vânt cu evantaiul şi privind în jos.

Acolo se aşezau de obicei domnii singuri, care nu se aflau în nici o relaţie, pentru a se holba la doamne – aşa îi spusese vicontesa văduvă Lyngate Vanessei. Şi avusese perfectă dreptate. Iar *ele* – sau Meg, Kate şi Cecily, cel puţin – primeau o mare parte din atenţia lor. Ba chiar unii domni îşi foloseau binoclul de operă pentru a le vedea mai bine. Meg şi Kate purtau rochii noi, amândouă în nuanţe de albastru – a lui Kate de un albastru pastelat, iar a lui Meg albastru-închis. Amândouă arătau nemaipomenit. La fel şi Cecily, care purta alb.

Vanessa îşi întoarse capul pentru a zâmbi fericită la Elliott, care stătea aşezat lângă ea.

– Ştiam că toate vor atrage atenţia, spuse ea. Kate, şi Meg, şi Cecily, vreau să spun. Sunt atât de frumoase.

Într-o mână îşi ţinea evantaiul. El îi luă mâna liberă, o aşeză pe mâneca lui, apoi o ţinu acolo şi îşi puse palma lui deasupra.

– Şi tu nu? o întrebă.

Ea râse.

– Sigur că nu, răspunse ea. În plus, eu sunt o doamnă măritată şi nu prezint nici un interes pentru nimeni.

Sprâncenele lui se ridicară.

– Nici măcar pentru soţul tău? o întrebă el.

Ea râse din nou.

– Nu cerşeam vreun compliment, răspunse ea. Desigur, dacă oricum vrei să îmi faci unul...

– Cu zâmbetul de pe buze şi din ochii tăi, zise el, şi îmbrăcată în nuanţa aceasta specială de verde, arăţi ca o primăvară, Vanessa.

– O, foarte bine, zise ea. Şi ai de gând să adaugi că la fel arată şi celelalte doamne prezente?

– Absolut deloc, zise el. Nimeni altcineva nu mai arată aşa. Doar tu. Iar primăvara este anotimpul preferat al tuturor, ştii, nu?

Zâmbetul ei se estompă uşor şi, pentru o clipă, simţi că tânjeşte cu disperare la ceva ce nu putea descrie.

– Da? spuse ea încet. De ce?

– Pentru că înseamnă renaşterea vieţii şi a energiei, presupun, răspunse el. Renaşterea speranţei. Promisiunea unui viitor luminos.

– O!

Ea nu era sigură că scosese vreun sunet. Ăsta fusese un compliment? Dar sigur că fusese. Prin asta intenţionase să spună ceea ce spera ea? Sau găsise doar un mod priceput de-a evita să-i spună direct că ea nu era la fel de frumoasă precum cele trei femei care o însoţeau?

Ochii lor se întâlniră, şi el deschise gura pentru a vorbi din nou.

– O, ca să vezi, se auzi brusc vocea lui Stephen la fel de exuberantă ca atunci când ajunseseră la teatru, iată-l pe vărul Constantine.

– *Unde?* întrebară la unison Katherine şi Cecily.

Stephen le arătă o lojă aflată aproape exact în faţa lor, iar Vanessa se uită în direcţia aceea şi îl văzu pe Constantine Huxtable cu un grup de doamne şi domni. Şi el le văzuse şi le zâmbea, ridicându-şi mâna în semn de salut, în timp ce îşi apleca uşor capul într-o parte pentru a asculta ce avea să-i spună doamna care stătea alături de el. Şi ea se uita în direcţia lojii lor.

Vanessa îşi flutură mâna în semn de răspuns, zâmbind luminos.

– Deci a venit la Londra, îi spuse ea lui Elliott. Este acceptat în cercurile de aici?

– În ciuda faptului că este nelegitim? continuă el. Sigur că da. El este fiul unui fost conte şi al unei foste contese de Merton şi a fost crescut ca atare. Numele lui nu este stigmatizat. Doar că, din punct de vedere legal, nu se poate bucura de privilegiile fiului mai mare.

– Are bani? întrebă ea. A moştenit ceva, vreau să spun?

– Tatăl lui a avut grijă de el, veni răspunsul. Nu cu generozitate, dar suficient.

– Mă simt uşurată să ştiu asta, zise ea. Chiar mă întrebam care e situaţia lui, mai ales după ce am sosit la Warren Hall şi practic l-am dat afară din casa lui.

– Con va găsi întotdeauna o modalitate de-a se descurca, îi spuse el, privirea şi vocea înăsprindu-i-se. Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza lui, Vanessa. Şi nici să-i acorzi prea multă atenţie.

– El *este* vărul tău, zise ea.

– O relaţie de rudenie de care e mai bine să uităm, o asigură el. *Iar pe el* e mai bine să îl ignorăm.

Ea se încruntă la el.

– Dar dacă nu îmi dai un motiv bun, începu ea, nu te poţi aştepta să îl ignor doar pentru că tu îl urăşti. Eu nu cred că ăsta *este* un motiv întemeiat.

El ridică din sprâncene, şi ochii lui îi aruncară o privire rece. Şi chiar în acel moment, în sala de teatru se auziră brusc şuşuieli. Piesa de teatru era pe cale să înceapă.

Starea de spirit a Vanessei o cotise pe o pantă descendentă. Se temea foarte mult că seara lor fusese distrusă, cel puţin parţial. Mâna ei se afla încă pe braţul lui Elliott, cu palma lui deasupra, dar nici unul din ei nu mai emana vreun fel de căldură şi ea se întrebă dacă nu cumva aceasta nu fusese o mutare făcută special pentru public, şi nu un gest spontan de afecţiune.

Se uită la Margaret, care zâmbea, şi a cărei atenţie era îndreptată spre scenă. Sora ei de-abia dacă încetase să zâmbească vreo clipă de când sosiseră la Londra. Dar expresia ei era ca o mască. Vanessa nu putea decât să-şi imagineze ce se afla dincolo de ea. Meg evita în mod calculat toate conversaţiile personale.

Şi apoi începu piesa de teatru. Şi totul fu dat uitării. Nu mai existau decât actorii, acţiunea şi piesa de teatru.

Vanessa se aplecă înainte în scaunul ei, complet neatentă la ce se petrecea în jurul ei sau la cei care o însoţeau, deloc conştientă de faptul că strângea mai puternic braţul soţului ei, şi că acesta se uita la ea aproape la fel de mult cât urmărea spectacolul.

De-abia mai târziu, când începu pauza, se rezemă din nou pe spătarul scaunului şi oftă.

– O, ai văzut vreodată ceva mai frumos în viaţa ta?

Era clar că cei patru care o însoţeau nu mai văzuseră. Erau cu toţii nerăbdători să discute, să facă schimb de impresii, iar vocile lor erau pline de entuziasm. Până şi zâmbetul lui Meg păru adevărat.

– Presupun, începu Vanessa, întorcându-se încet spre Elliott, care se alăturase grupului zgomotos, că tu ai văzut o mie de spectacole ca acesta şi că deja te plictiseşte.

– Nimeni nu se poate plictisi de o piesă de teatru bună, răspunse el.

– Şi aceasta este bună? întrebă Katherine.

– Da, răspunse el. Şi sunt de acord cu tot ce s-a spus în ultimul minut. Dacă doriţi, putem să ieşim din lojă pentru a ne întinde picioarele înainte că începă următorul act.

Holul de afară era aglomerat şi zgomotos. Oamenii se salutau şi comentau interpretarea actorilor.

Elliott îi prezentă câtorva cunoscuţi de-ai lui, iar Vanessa fu mulţumită să observe interesul cu care toată lumea îl întâmpina pe Stephen, imediat după ce aflau cine este. El arăta magnific şi frumos chiar şi într-un decor atât de strălucitor, observă ea cu dragoste, şi foarte tânăr. Mai multe doamne se uitară de câteva ori pe furiş la el.

Apoi, în mijlocul mulţimii apăru Constantine. Probabil că ocolise jumătate din teatru cu scopul precis de a-i saluta. Era la braţ cu doamna care şezuse lângă el, în loja lor. Era extrem de frumoasă, observă Vanessa cu interes. Avea părul sclipitor de blond şi o siluetă care putea rivaliza chiar şi cu cea a lui Meg.

– Ah, verilor, spuse Constantine când ajunse suficient de aproape pentru a se poate face auzit. Ce bine că ne-am întâlnit!

Toţi scoaseră exclamaţii de bucurie – mai puţin Elliott, desigur, care făcuse o jumătate de reverenţă.

Cecily chiţăi de veselie şi se prinse de braţul lui liber.

– *Con!* strigă ea. Nu-i aşa că-i *minunat?* Sunt *atât* de ericită că eşti aici. Nu trebuie să uiţi de balul meu le prezentare de mâine-seară. Mi-ai promis un dans.

– Cece, cred că *eu* sunt cel care *te-a implorat* să-i rezervi ın dans, spuse el. Totuşi, te rog să-ţi ţii promisiunea i să-mi rezervi un dans. Nu mă îndoiesc că, la vremea ›otrivită, vei fi înconjurată de tineri. La fel şi verişoara nea Kate.

Rânji înspre Kate şi chiar îi făcu cu ochiul.

– Lady Lyngate, domnişoară Katherine Huxtable, lomnişoară Wallace, Merton, continuă Constantine, ım plăcerea să v-o prezint pe doamna Bromley-Hayes. Cred că tu şi doamna deja vă cunoaşteţi, Elliott.

Avu loc un schimb de reverenţe şi saluturi pline de espect. Deci ea era o doamnă măritată, îşi zise Vanessa. Sau poate o văduvă. Ea şi Constantine formau o pere- he extraordinar de frumoasă.

– Felicitările mele, Lord Merton, spuse doamna, ›entru moştenirea pe care aţi primit-o recent. Şi vouă, Lord şi Lady Lyngate, pentru recenta căsătorie. Vă do- esc toată fericirea pe care o meritaţi.

Avea o voce joasă, melodioasă. Îi zâmbea lui Elliott i îşi flutura evantaiul cu o mişcare languroasă. Pro- ›abil că era foarte plăcut să fii atât de frumoasă, se gândea Vanessa.

– Aţi mai văzut vreodată o interpretare mai impresio- ıantă decât aceasta? începu Stephen.

Discutară despre piesa de teatru până când veni vre- nea ca fiecare să se întoarcă în loja sa. Vanessa observă că Elliott nu o mai prinse de mână. Avea o privire aspră şi maxilarul încleştat. Şi bătea darabana cu degetele pe ›raţul de catifea al canapelei din lojă.

– Ce ar fi trebuit să facem? îl întrebă ea încet. Să îl ignorăm pe vărul tău, când el a fost destul de politicos să ocolească atâta ca să ne vadă?

El îşi întoarse privirea spre ea.

– Nu am rostit nici un reproş, îi spuse.

– Nici nu trebuie, zise ea, desfăcându-şi evantaiul şi folosindu-l pentru a-şi răcori faţa. Arăţi de-a dreptul

enervat. Ce ar fi crezut doamna Bromley-Hayes dacă i-am fi ignorat?

– N-am de unde să știu, răspunse el. Nu sunt la curent cu gândurile doamnei.

– Este văduvă? întrebă ea.

– Da, zise el. Dar să știi că este destul de obișnuit ca doamnele măritate să fie însoțite la evenimente sociale de domni care nu sunt soții lor.

– Da? remarcă ea. Atunci trebuie să cunosc și eu câțiva domni atât de binevoitori, ca să te scutesc de deranjul de-a mă duce la muzeu și la Gunter, la teatru sau în alte locuri?

– Cine a spus că a fost un deranj? Își luă mâna de pe brațul canapelei și se întoarse spre ea. Îi așeză din nou mâna pe brațul lui și o bătu ușor cu palma. Vrei să mă provoci la ceartă, cumva?

– Prefer să te știu nervos decât glacial, răspunse ea și îi zâmbi.

– Iar eu nu am decât astea două stări, nu? o întrebă. Sărmana Vanessa. Cum crezi că poți să faci fericit un bărbat? Sau să se simtă confortabil? Cum crezi că-i poți oferi plăcere?

Se uita direct la ea, cu privirea aceea pe care o avea când erau în pat. Pleoapele lui erau pe jumătate coborâte. Vanessa simți un fior de atracție sexuală care părea oarecum fără rost, având în vedere că luna lor de miere luase sfârșit.

– O, o să mă gândesc eu la câteva moduri, spuse ea, aplecându-se ușor spre el. Am o minte nesfârșit de inventivă.

– Aha, spuse el încet tocmai înainte să continue piesa de teatru.

Ea se bucură de restul spectacolului și îl urmări cu atenție. Dar nu mai era la fel de absorbită cum fusese înainte. Deși nu își întorsese capul ca să se uite, era îngrozitor de conștientă de felul în care degetele soțului ei îi mângâiau podul palmei și uneori coborau de-a lungul unuia dintre degete.

Îşi dorea cu disperare să fie în pat cu el – deşi, de la luna lor de miere, nu stătea cu el în pat decât cinci minute, de la început la sfârşit, în cel mai bun caz.

Oare flirtase cu ea adineauri? Era o idee ridicolă. De ce ar flirta cu *ea* Elliott, dintre toţi oamenii? Dar ce altceva ar fi putut fi, dacă nu un flirt?

capitolul 18

După ce îi dădu liber valetului pentru restul nopţii, Elliott rămase multă vreme în dormitorul lui, privind afară pe fereastră în întuneric şi bătând darabana cu degetele pe pervazul ferestrei. Un paznic de noapte făcea rondul prin piaţă, iar felinarul lui se legăna în mers. Apoi trecu mai departe şi se făcu din nou întuneric.

Elliott se întrebă dacă o făcuse înadins. Era exact genul de lucru care îi stăteau în fire lui Con. Era genul de lucru pe care l-ar fi făcut împreună odinioară, în tinereţea lui aiurită. Iar apoi s-ar fi distrat copios de pe urma zăpăcelii victimei lor. Deşi el nu-şi putea aminti nici o perioadă în care fuseseră maliţioşi în mod voit, implicând în schema lor o fiinţă nevinovată care ar fi putut să sufere serios. *Dar Vanessa* ar fi suferit? El bănuia că da.

Totuşi, de unde ar fi putut afla Con că urmau să se afle la teatru în seara asta? Elliott nu se recunoscuse pe sine când făcuse propunerea aceasta impulsivă, la sfârşitul plimbării de dimineaţă.

Dar desigur că nici Con *nu* ştiuse cu siguranţă. Cu toate astea, ar fi putut să facă poate câteva presupuneri logice legate de locurile în care era de aşteptat ca Elliott şi Vanessa să-şi facă apariţia în următoarele săptămâni. Categoric, nu era nici un secret faptul că se aflau în Londra. Dacă nu ar fi fost la teatru în seara asta, atunci categoric aveau să fie în curând.

Da, o făcuse înadins. Era sigur de asta. Oare fusese vreodată un dubiu? Totuşi, Anna Bromley-Hayes

plănuise același lucru? Aceasta era o întrebare și mai pertinentă.

Dar dacă nu ar fi fost, atunci de ce ar fi venit în pauză să-i cunoască grupul și să-i fie prezentată soției sale? Dacă acesta nu ar fi fost planul ei de la bun început, nu ar fi evitat o astfel de întâlnire dureroasă?

Da. O făcuse în mod intenționat. S-ar fi așteptat la ceva mai bun din partea ei, dar nu avea nici un drept să-i ceară ceva. Fără îndoială, o rănise. Nu ținuse cont de sentimentele ei și o pusese în fața faptului împlinit, fără să o avertizeze.

Și, Doamne sfinte, aceasta era influența pe care Vanessa o avea asupra lui? Tendința aceasta nouă de a analiza totul, de a se întreba care sunt *sentimentele* oamenilor?

Oricare ar fi fost adevărul, soția lui și fosta lui amantă nu numai că ajunseseră față în față, dar fuseseră și prezentate una alteia. Fusese un moment îngrozitor de jenant pentru el și, fără îndoială, la fel de șocant și pentru un număr destul de mare de privitori.

Și Con știa asta dinainte. La fel și Anna. Se părea că, pentru Anna, răzbunarea fusese mai importantă decât bunul-gust sau demnitatea personală.

Arătase frumoasă și răpitoare. Con fusese cât se poate de fermecător și batjocoritor – pentru Elliott, acestea erau aspecte familiare ale caracterului său. Totuși, în tinerețe nu s-ar fi așteptat niciodată să ajungă una dintre victimele lui Con.

Forțându-și mintea să se întoarcă în prezent, se gândi dintr-odată că, mai mult ca sigur, Vanessa îl aștepta. Și că, probabil, el o împiedica să se culce. Dacă nu ar fi avut de gând să se ducă la ea în noaptea asta, ar fi trebuit să-i spună. Atunci, chiar nu se mai ducea?

Lui chiar îi făcuse plăcere ziua aceasta – dimineața și seara – exact până în clipa când tânărul Merton le adusese în atenție faptul că vărul lor, Con, se afla în loja de alături, și Elliott văzuse că nu numai Con se afla acolo, dar că o avea și pe Anna alături. Privirea lui o întâlnise

pe a ei şi citise provocarea din ochii ei, în ciuda distanţei care îi despărţea.

Până atunci, el se distrase. Dintr-un motiv ciudat, se simţise bine în compania soţiei sale. Care avea un aer fascinant, imposibil de explicat.

Pentru o clipă, degetele lui începură să bată şi mai tare darabana pe pervazul ferestrei. Se îndepărtă de fereastră şi merse până în garderob, lăsând uşa deschisă pentru ca flacăra lumânării să-i lumineze calea.

Ar fi trebuit să se ducă hotărât în camera Vanessei şi să-i povestească ceea ce voia să afle. Voia ca el să-i dea un motiv bun pentru cearta pe care o avusese cu Con, un motiv bun ca să-l evite. Ar fi putut pur şi simplu să i-l dea. Con era un hoţ şi un mizerabil. Furase de la propriul frate, care avusese încredere completă în el, dar care nu avusese capacitatea mentală necesară pentru a înţelege că încrederea lui fusese înşelată. Şi se destrăbălase cu servitoarele casei şi cu alte femei din vecinătate, lucru pe care nici un gentleman decent nu l-ar fi făcut vreodată.

Dar cum i-ar fi putut spune Vanessei mai multe decât le putuse spune vreodată mamei şi surorilor sale – deşi uneori îşi spunea că ele ar fi trebuit să ştie, pentru binele lor? Cum şi-ar fi putut trăda *onoarea*, ca tutore al lui Jonathan? În plus, nu avea nici o dovadă zdrobitoare. Con nu negase toate acuzaţiile, dar nici nu le recunoscuse. Atunci când Elliott îl confruntase cu adevărul, el doar ridicase dintr-o sprânceană, rânjise şi îl invitase să se ducă la dracu'.

Cum ar fi putut cineva să păteze reputaţia unui om, când nu avea decât bănuieli, indiferent cât de sigur ar fi fost că acestea aveau un temei serios?

La naiba cu toate. Încă îi era greu să accepte faptul că Con era capabil de o asemenea infamie. El fusese întotdeauna dispus să intre în bucluc, să facă prostii şi înşelăciuni – dar, până de curând, la fel fusese şi Elliott. Totuşi, el nu fusese niciodată un rebel. Şi îi era greu să accepte faptul că vărul său îl putea urî atât

de mult – şi că putea risca să o rănească pe Vanessa, numai pentru a-şi demonstra ura.

Deschise uşa care dădea în garderobul soţiei sale. Uşa către dormitorul ei fusese lăsată întredeschisă, aşa cum se întâmplase în fiecare noapte de când îi ceruse să bată atunci când uşa era închisă. Din spatele uşii se vedea lumina lumânării.

Intră şi rămase în pragul uşii, amintindu-şi de altă ocazie când făcuse acelaşi lucru fără să fie invitat. Totuşi, de data asta ea era adormită, în pat.

Elliott traversă încăperea şi se opri ca să o privească. Părul ei scurt era dezordonat şi împrăştiat în jurul ei, pe pernă. Buzele ei erau uşor întredeschise. În lumina care venea de la singura lumânare din dormitorul ei, obrajii îi păreau rozalii.

Părea subţirică, o fetişcană. Sânii ei de-abia ridicau cearşaful care îi acoperea. Braţele şi mâinile ei erau subţiri. Avu o scăpare şi se gândi la Anna, făcând comparaţii. Dar, în mod ciudat, erau gânduri pe care reuşi să le îndepărteze fără prea mare greutate.

Vanessa avea ceva. Nu era frumoasă. Nu era nici măcar drăguţă. Era obişnuită. Dar avea ceva... Nu era voluptuoasă. Dacă ar fi existat un opus al acestui cuvânt – pe moment nu se putea gândi la nici unul – atunci acel cuvânt ar fi caracterizat-o. Nu avea nimic care să o facă atrăgătoare din punct de vedere sexual. Şi totuşi, într-un fel, exista ceva.

Tânjise după ea aproape tot timpul în ceea ce ea numea luna lor de miere – groaznice cuvinte! De atunci, o dorise în fiecare noapte, deşi el făcuse în aşa fel încât întâlnirile lor să fie scurte şi strict la obiect pentru că...

Ei bine, *care* fusese motivul lui, mai exact? Pentru că ea încă îl mai iubea pe soţul ei mort şi el se simţea desconsiderat? Rănit? Nu, categoric nu era asta. Pentru că voise să o pedepsească, să o facă să simtă că are un singur rol în viaţa lui? Chiar atât de meschin era el? Ce gând neplăcut.

O dorea şi acum. O dorise toată ziua, de fapt – chiar din momentul în care apăruse pe neaşteptate în uşa biroului lui George, înainte de micul dejun.

Ce *era* atât de special la ea? Îi atinse obrazul cu două degete şi o mângâie uşor. Ea îşi deschise ochii şi îl privi somnoroasă... şi zâmbi.

Zâmbetul era categoric o parte din farmecul ei, se hotărî el. Nu mai cunoscuse pe nimeni care să zâmbească cu ochii şi să emane mereu o asemenea... ce anume? Căldură? Fericire? Ambele?

Era fericită că îl vedea? Când, în ultimele nopţi, comportamentul lui faţă de ea în dormitor fusese aproape o insultă?

– Nu dormeam. Doar îmi odihneam ochii, spuse ea şi râse.

Şi mai era şi râsul ei. Un râs sincer, călduros. Aproape contagios. Unii oameni păreau să se fi născut plini de veselie. Vanessa era una dintre ei. Şi era soţia lui.

Desfăcu cordonul halatului pe care îl purta şi îl dădu jos cu o mişcare din umeri. Avea pe el cămaşa de noapte, aşa cum se întâmplase în fiecare noapte de la după-amiaza aceea la Finchley Park, când o găsise plângând. Acum, sub privirea ei, îşi trase cămaşa de noapte de pe el şi o aruncă pe podea.

Se întinse pe spate lângă ea şi îşi rezemă un braţ peste ochi. Exista oare o căsnicie bună? se întrebă el. Era posibil aşa ceva? Chestiunea era că nimeni din înalta societate nu se aştepta la aşa ceva, în orice caz nu şi dacă „bună" însemna „fericită". Căsătoria era o legătură socială şi deseori era şi de natură economică. Oamenii îşi căutau în altă parte plăcerea sexuală şi satisfacţia emoţională – dacă simţeau nevoia de aşa ceva. În mod evident, tatăl lui simţise nevoia. Şi bunicul lui.

Îşi dădea seama că ea stătea într-o parte şi se uita la el. În noaptea asta, Elliott lăsase lumânarea să ardă.

– Elliott, începu ea încet, a fost o zi minunată. O zi pe care o să mi-o amintesc multă vreme de-acum înainte. Spune-mi că nu a fost o zi extrem de plictisitoare pentru tine.

El îşi dădu la o parte braţul şi se uită la ea.

– Crezi că nu sunt capabil să mă distrez? o întrebă.

– Nu, zise ea. Dar mă întreb uneori dacă eşti capabil să te distrezi cu *mine*. Eu nu sunt deloc drăguţă, sau sofisticată, sau...

– Nu ţi-a spus nimeni că eşti drăguţă? o întrebă înainte ca ea să se poată gândi la alt cuvânt jignitor pe care să-l poată rosti.

Rămase tăcută pentru o clipă.

– Tu, la balul de Sfântul Valentin, răspunse ea şi râse. Şi apoi ai adăugat că şi toate *celelalte* doamne sunt drăguţe, fără excepţie.

– Îţi place primăvara? o întrebă mai departe. Crezi că umple lumea de o frumuseţe care nu se găseşte în alte anotimpuri?

– Da, răspunse ea. Este anotimpul meu preferat.

– În seara asta ţi-am spus că eşti precum primăvara, îi zise el. Am vorbit serios.

– O! Vanessa oftă. Cât de drăguţ. Dar tu *eşti nevoit* să-mi spui astfel de cuvinte. Eşti soţul meu.

– Atunci eşti hotărâtă să te vezi urâtă? conchise el. Ţi-a spus cineva că eşti urâtă, Vanessa?

Ea se gândi din nou.

– Nu, zise ea. Nimeni din lumea asta nu ar fi fost atât de crud încât să o facă. Dar tata obişnuia să-mi spună că ar fi trebuit să mă cheme Jane, pentru că eu eram o fată obişnuită. Cu toate astea, o spunea cu dragoste în glas.

– Cu tot respectul pentru răposatul reverend Huxtable, începu el, dar cred că ar fi trebuit să fie spânzurat, omorât şi tăiat bucăţele.

– O, Elliott! Ochii ei se măriră. Ce lucru îngrozitor spui!

– Dacă aş fi încă necăsătorit, continuă el, şi ar trebui să aleg între tine şi surorile tale, numai după criteriul aspectului, te-aş alege pe tine.

Ochii ei se umplură din nou de veselie, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet.

– Tu eşti cavalerul meu curtenitor, comentă ea. Îţi mulţumesc, domnule

– Prin urmare, nu sunt doar un amestec de răceală şi enervare? o întrebă el.

Vanessa continuă să râdă.

– Ca toţi oamenii, începu ea, eşti un amestec ameţitor de mai multe trăsături, şi nu ar trebui să-mi acorzi atenţie atunci când spun că eşti numai într-un fel sau altul. Îndrăznesc să spun că eşti o mie de lucruri şi voi descoperi sute din ele de-a lungul căsătoriei noastre. Dar nu pe toate. Nu putem cunoaşte niciodată pe de-a-ntregul o altă persoană.

– Dar ne putem cunoaşte pe noi înşine? întrebă el.

– Nu, răspunse ea. Întotdeauna ne pot surprinde reacţiile noastre. Dar nu ar fi viaţa plictisitoare, dacă totul ar fi previzibil la noi? Cum am putea continua să învăţăm, să ne maturizăm şi să ne adaptăm la noile condiţii din viaţa noastră?

– Iar facem filosofie? comentă el.

– Dacă tu îmi pui întrebări, explică ea, trebuie să aştepţi şi răspunsuri.

– Ştii cum să mă transformi într-un om mai bun, zise el.

– Ştiu? Vanessa se uită la el cu o privire indescifrabilă.

– „O să mă gândesc la modalităţi. Am o minte nesfârşit de inventivă." Îi citase din propriile ei cuvinte, aşa cum le rostise mai devreme, la teatru.

– O, râse ea. Chiar am zis asta, nu-i aşa?

– În timp ce stăteai adineauri aici, fără să dormi, doar ca să-ţi odihneşti ochii, te *gândeai*? întrebă el. Erai *inventivă*?

Vanessa râse încet.

– Că dacă nu, începu el, cred că sunt condamnat să rămân un om rece şi nervos pentru tot restul nopţii. Voi zace aici, să văd dacă pot adormi.

Şi îşi închise ochii. Îi auzi din nou râsul încet, după care se lăsă linişte – până când simţi salteaua mişcându-se şi auzi foşnetul inconfundabil pe care îl face

o cămaşă de noapte atunci când e dată jos. Ea o purtase în ultimele nopţi, la fel cum făcuse şi el.

Deveni dintr-odată stârnit, dar rămase nemişcat, ca şi cum ar fi adormit. După o vreme, îi simţi mâna pe piept. Degetele ei îi mângâiau pielea şi se mişcau în sus spre umeri, apoi în jos, spre buric.

Dar nu o mai mulţumea să folosească o singură mână. Se ridică în genunchi lângă el şi se aplecă deasupra lui, folosindu-şi ambele mâini pentru a-l mângâia, apoi unghiile, şi buzele, şi respiraţia, şi dinţii.

El îşi ţinea ochii închişi şi se concentra să-şi păstreze respiraţia egală. La urma urmelor, se părea că ea era minunat de pricepută. Vanessa îi suflă aer cald în urechi înainte să-i mângâie locul din spatele lobului cu vârful limbii, apoi îl supse între buze şi îl prinse uşor între dinţi.

Îşi puse palmele în jurul membrului său şi îl prinse într-o strânsoare uşoară şi începu să-l mângâie. Degetul ei trecu uşor peste vârful lui.

Elliott avu nevoie de toată puterea lui pentru a rămâne nemişcat. Ea era minunată. Era magie curată.

Şi apoi se urcă peste el, iar şoldurile lui se aflau între coapsele ei, sânii ei mici se atingeau în trecere de pieptul lui, degetele ei i se împleteau în păr, gura ei îi săruta ochii, tâmplele, obrajii, până ajunse la buze.

El deschise ochii pentru prima oară. Şi văzu că ochii ei erau plini de lacrimi.

– Elliott, murmură şi limba ei îi mângâie buzele pentru ca apoi să pătrundă printre ele. Elliott.

Atunci o prinse de coapse, îi găsi intrarea şi o trase cu putere spre el în timp ce şi ea se împinse înspre el.

Vanessa scoase un sunet ascuţit care fu urmat de o serie de mişcări frenetice care îi duse pe amândoi atât de repede pe culmile pasiunii, că nu avură timp să stabilească vreun ritm.

Când trupul nu îi mai pulsa şi inima nu-i mai bubuia în urechi, Elliott îşi dădu seama că ea plângea fără să se ascundă. Plângea în hohote pe umărul lui, cu genunchii

încă în jurul mijlocului său şi cu mâinile îngropate în părul lui.

La început se alarmă, ba chiar deveni furios. Pentru că, desigur, făcuse dragoste cu el – până la un punct – aşa cum probabil făcuse dragoste cu primul ei soţ, care era atât de slăbit că nu putea duce actul până la capăt. Ea învăţase toate acele mângâieri uimitoare pentru a-l ajuta pe muribundul pe care îl iubise. Doar că ea nu fusese *îndrăgostită* de el. Nu îl *dorise*. Îi produsese plăcere pentru că îl iubea.

Elliott începea să înţeleagă câte ceva din semnificaţiile subtile ale acestor cuvinte. Cât de binecuvântat trebuie să te simţi atunci când eşti iubit de Vanessa Wallace, vicontesă Lyngate. Soţia lui.

Nu se enervă. Pentru că îşi dădu seama ce însemnau acele lacrimi – fericire pentru că toată străduinţa de care dăduse dovadă în timpul preludiului fusese recompensată de plăcerea unui act complet, în care nu doar oferise plăcere, ci şi primise. Şi dacă exista şi ceva tristeţe pentru soţul care nu fusese niciodată capabil să se bucure de ceea ce făcuse ea pentru el, ar fi fost meschin din partea lui să se simtă ofensat.

Hedley Dew, sărmanul de el, era mort. Elliott Wallace trăia.

Prinse cearşaful cu un picior şi îl trase peste amândoi. Îi şterse ochii cu un colţ de pânză.

– Elliott, iartă-mă, începu ea. Te rog mult, iartă-mă. Nu este ceea ce crezi.

– Ştiu, zise el.

– Eşti... o, eşti atât de superb.

„Superb?" Ca să vezi. Îi ridică uşor capul de pe umărul lui şi îi prinse chipul între palme. Ea îşi trase nasul şi râse.

– Arăt înspăimântător, comentă ea.

– Vanessa, vreau să mă asculţi, spuse el. Şi insist să mă şi crezi. De fapt, voi face din asta o comandă căreia va trebui să i te supui. Tu eşti frumoasă. Nu trebuie să te mai îndoieşti de asta niciodată.

– O, Elliott, spuse ea trăgându-şi din nou nasul, cât de frumos din partea ta. Dar chiar nu trebuie să...

El îi acoperi buzele cu un deget.

– Cineva trebuie să-ţi spună adevărul, începu el, şi e tocmai bine să fiu eu acela, soţul tău. Ţi-ai ascuns frumuseţea. Ai ascuns-o de toţi, mai puţin de cei care îşi făceau timp să se scalde în zâmbetele tale şi să se uite adânc în ochii tăi. Oricine care îşi *face* timp, îţi va descoperi curând secretul. Tu eşti *frumoasă.*

Doamne sfinte, de unde veneau toate astea? Doar nu era posibil să *creadă* asta, nu?

Ochii ei se umplură din nou cu lacrimi.

– Eşti un om bun, comentă ea. Până în clipa asta, nu aş fi bănuit niciodată. Poţi fi rece şi supărăcios şi bun. Eşti un om *complex.* Sunt atât de fericită.

– Şi superb? întrebă el.

Ea râse şi sughiţă.

– Da, şi asta.

El îi trase din nou capul în jos pe umărul lui şi apoi îi îndreptă picioarele pe lângă trupul lui. Prinse păturile şi le trase peste ei, pentru a se încălzi.

Ea scoase un oftat de mulţumire.

– Credeam că nu vii în noaptea asta, spuse ea. Am adormit cu grijă pentru ziua de mâine.

Mâine? Ah, da, prezentarea în faţa reginei. Una dintre cele mai importante zile din viaţa ei. Şi-apoi, seara, balul acela infernal.

– Totul va fi bine, o asigură el. Şi eu care credeam că doar îţi odihneşti ochii.

– Mmm, oftă ea. Sunt *atât* de obosită.

Căscă cu zgomot şi adormi aproape pe loc. Trupurile lor încă mai erau unite. Vanessa aproape că nu era deloc grea. Dar emana căldură şi mirosea ademenitor a săpun şi a pasiune.

„Frumoasă?" *Era* ea frumoasă? Elliott îşi închise ochii şi încercă să şi-o imagineze aşa cum o văzuse prima dată, alături de prietena ei, la balul de Sfântul Valentin, îmbrăcată într-o rochie fără formă, de culoarea lavandei. „Frumoasă?"

Dar apoi își aminti că imediat ce o condusese pe ringul de dans și muzica începuse, ea zâmbise și strălucise de fericire. Și atunci când el făcuse gluma aceea nesărată cum că ea și *toate* doamnele erau uimitor de frumoase, ea își aruncase capul pe spate și râsese, deloc supărată că acel compliment nu-i fusese adresat doar ei.

Și acum zăcea goală și relaxată și adormită în brațele lui. „Frumoasă?" Categoric, avea ea *ceva*. Și adormi și el.

Deoarece era o doamnă măritată și nu o simplă domnișoară care își făcea debutul în societate, Vanessa nu fu nevoită să poarte alb. Și acesta era un lucru bun. Arăta îngrozitor dacă hainele ei nu aveau ceva culoare.

Fusta de satin, care începea de la talia ei și era aranjată pe niște cercuri uriașe, era albastru-deschis. La fel și corsetul, deși acesta era brodat cu multe fire de argint și strălucea în lumină. Juponul de dantelă care se purta peste corsaj și fustă și se desfăcea în părți pentru a lăsa să se vadă fusta, avea o nuanță ceva mai închisă de albastru, la fel ca și trena și panglicile care cădeau în spatele ei, pornind de la coroniță brodată cu argint pe care o purta pe cap. Deasupra, se unduiau pene argintii și albastre. Mănușile lungi și argintii îi ajungeau până la coate.

– O, Doamne, zise ea, privindu-se în oglinda din garderobul său, atunci când camerista terminase cu îmbrăcatul. Chiar că sunt frumoasă. Elliott chiar avea dreptate.

Râse de bucurie pentru că ea credea cu adevărat că nu arătase niciodată atât de bine. Ar fi trebuit să se poată îmbrăca așa în fiecare zi. Ar fi trebuit să se nască cu cincizeci de ani mai devreme. Doar că atunci ar fi fost bunica lui Elliott și ar fi urât lucrul acesta.

– *Sigur* că ești frumoasă, strigă Katherine, pășind în față pentru a-și îmbrățișa sora, deși o făcu foarte încet, pentru a nu strica hainele. Nu-mi pasă câți oameni iau în derâdere necesitatea de-a purta astfel de haine

de modă veche doar de dragul reginei. Mie mi se par superbe. Mi-aş dori să le purtăm în fiecare zi.

– Tocmai la asta mă gândeam şi eu, spuse Vanessa.

Dar Margaret înţelese altceva din cuvintele de mai devreme ale surorii sale.

– Vicontele Lyngate a spus că eşti frumoasă? întrebă ea discret.

– Noaptea trecută, recunoscu Vanessa în timp ce-şi îndrepta tivul mănuşii stângi. Se prostea.

– Era *foarte perspicace,* spuse Margaret plină de patos. Atunci, totul merge bine, Nessie?

Vanessa zâmbi în faţa privirii neliniştite a surorii ei. El chiar vorbise aiureli noaptea trecută. Ea nu ştia ce îl apucase. Dar orice ar fi fost, comportamentul lui o făcuse să strălucească de fericire în dimineaţa aceasta. Îi ordonase să se considere frumoasă – şi ea îi promisese la nuntă că îl va asculta întotdeauna.

Ce bărbat prostuţ!

Ea se trezise devreme în dimineaţa aceasta pentru că adormise deasupra lui, la căldura şi în confortul braţelor lui, cu obrazul rezemat de umărul său. Şi membrul lui încă mai era în ea, doar că acum devenise din nou tare şi lung. Şi, simţind că era trează, Elliott o întorsese pe spate fără să o desprindă din braţele lui şi făcuse repede dragoste cu ea, înainte să se întoarcă în camera lui. De data asta, nu îi mai mulţumise la plecare. Iar Vanessa era foarte bucuroasă.

De atunci nu-l mai văzuse. Servitoarea ei îi adusese micul dejun la pat – se părea că aşa ordonase el – şi fusese în garderobul ei de atunci, simţindu-se când entuziasmată, când îngrozitor de neliniştită. Soacra ei şi Cecily o vizitaseră pentru a observa cum o îmbracă camerista. Meg şi Kate sosiseră să o conducă la Curte. Şi Stephen venise în casă şi era jos, cu Elliott. Şi ei doi mergeau la Curte. Elliott avea să-l prezinte pe Stephen prinţului de Wales, la unul dintre debarcaderele sale.

– Kate a avut dreptate, spuse Margaret. Chiar că *arăţi* frumos, Nessie. Şi nu e vorba numai de veşminte. Dacă

Lord Lyngate e cel grație căruia ai strălucirea asta pe chip, atunci te voi ierta pentru că l-ai cerut în căsătorie.

– *Ce* ai făcut?

Katherine se uită la ea cu o privire șocată.

– Știam amândouă că el urma să vină să-i ceară mâna lui Meg, explică Vanessa în grabă. Meg nu îl voia. Eu, da. Așa că i-am oferit mâna mea înainte ca el să o poată cere pe Meg.

– O, Nessie! Ochii lui Katherine sclipeau de râs. Cum ai putut să faci un gest atât de îndrăzneț? Dar tu de ce nu voiai să te măriți cu Lord Lyngate, Meg? Printre alte calități, este și extrem de frumos. Presupun că ai simțit că trebuie să mai rămâi încă o vreme cu Stephen și cu mine.

– Eu nu doresc să mă mărit, spuse Margaret cu fermitate. *Cu nimeni.*

În clipa aceea fură întrerupte de întoarcerea vicontesei văduve Lyngate și a lui Cecily. Aceasta din urmă chițăi de plăcere. Văduva o privi din cap până-n picioare pe Vanessa și încuviință din cap.

– Te vei descurca foarte bine, Vanessa, spuse ea. Am făcut o alegere bună în ceea ce privește culoarea. Te face să pari tinerică și delicată și chiar foarte drăguță.

– *Frumoasă,* spuse Katherine cu un zâmbet tandru.

– O părere cu care sunt complet de acord, zise Vanessa și râse. Acum, dacă aș putea doar să-mi păstrez penele deasupra capului și nu peste ochi, ca să nu cad peste trenă în prezența Maiestății Sale, voi fi pe de-a-ntregul mulțumită de mine însămi.

– Și *Domnia Voastră* arătați frumos, doamnă, spuse Margaret cu sinceritate și politețe.

Soacra Vanessei era îmbrăcată într-o nuanță roșie ca vinul, care se potrivea perfect cu tenul ei întunecat. Ea avea să fie însoțitoarea Vanessei în dimineața aceasta.

– Așa este, mamă, spuse Vanessa cu un zâmbet cald.

Era vremea să plece. Categoric, nu se putea să ajungă târziu la cea mai importantă întâlnire din viața ei.

Ceilalți se dădură la o parte de la baza scării, pentru ca ea să poată coborî înainte. Imediat ce începu

să coboare, își dădu seama de ce. Elliott și Stephen stăteau în hol, privind în sus.

– O, zău așa, Nessie, exclamă Stephen cu admirație în ochi. Chiar tu ești?

Și ea ar fi putut face același comentariu la adresa lui. Fratele ei era îmbrăcat într-un costum bine croit verde-închis, cu o vestă brodată cu aur și pantaloni aurii până la genunchi. Cămașa era strălucitor de albă. Arăta mai înalt și mai slab ca niciodată. Părul lui fusese îmblânzit, dar deja dădea semne că își revine la normal. Ochii îi luceau de entuziasm.

Dar, sinceră să fie, Vanessa nu-i acordă fratelui ei decât foarte puțină atenție. Pentru că și Elliott era îmbrăcat corespunzător pentru apariția la Curte.

El nu îi văzuse veșmintele până acum, dar ea i le descrisese. Îi spusese ce culoare aveau. El purta un costum albastru-deschis, pantaloni argintii și o vestă brodată cu argint, într-o nuanță mai închisă de albastru. Cămașa lui era la fel de albă ca a lui Stephen. Culorile pastelate pe care le purta se potriveau absolut uimitor cu trăsăturile lui întunecate, de sorginte greacă.

Era păcat, își zise ea, că nu aveau să apară împreună la Curte. Dar poate că era mai bine așa. Cine ar fi fost în stare să-și mute ochii de la el, ca să-i arunce și ei o privire?

El păși înainte, la baza scărilor, și întinse mâna spre ea. Vanessa îl prinse de degete și râse.

– Uită-te la noi, comentă ea. Nu-i așa că suntem toți superbi?

El se aplecă peste mâna ei și o ridică la buze înainte să o privească direct în ochi.

– Presupun că suntem, zise el. Dar tu, milady, ești frumoasă.

Dacă mai continua să zică asta, om prostuț ce era, până la urmă ea avea să ajungă să-l creadă.

– Și eu cred la fel, spuse ea, fluturându-și genele în direcția lui.

Şi apoi porniră la drum, deşi doamnele avură nevoie de ridicol de mult timp pentru a se urca în trăsuri, cu toate gătelile lor.

– Până la urmă, cred că mă bucur că m-am născut în vremurile astea, şi nu într-o epocă în care astfel de haine erau purtate în fiecare zi, spuse Vanessa după ce flutură din mână în semn de adio spre Margaret, Katherine şi Cecily.

– Şi eu mă bucur, zise Elliott cu pleoapele pe jumătate căzute, de pe canapeaua opusă, unde stătea alături de Stephen.

Vanessa îi zâmbi şi se întrebă dacă era posibil ca viaţa ei să fi intrat pe făgaşul acela fericit până la adânci bătrâneţi. Nu era ca şi cum ar fi crezut cu adevărat în aşa ceva. Dar era posibil să aibă, până la urmă, o căsnicie fericită? Era posibil să se îndrăgostească de soţul ei? Ei bine, desigur că *asta* se putea. De fapt, deja se întâmplase. Era imposibil să mai nege asta în sinea sa. Totuşi, putea ajunge să îl şi *iubească?*

Mai important, era posibil ca *el* să o iubească vreodată pe *ea?* Sau cel puţin să simtă afecţiune pentru ea? Oare simţea deja ceva pentru ea? În dimineaţa aceasta, totul părea posibil. Părea posibil chiar şi că nu se va face de râs în faţa reginei. Şi da, în dimineaţa aceasta, până şi fericirea până la adânci bătrâneţi părea posibilă. Şi chiar dezirabilă.

Afară, soarele strălucea pe cerul albastru. Existau câţiva nori la orizont, dar erau mult prea departe pentru a fi ameninţători. Nu aveau să aducă ploaia atât de repede încât să le strice dimineaţa.

capitolul 19

Totul se desfăşurase conform planului la prezentarea Vanessei la Curte. Nu atrase atenţia inoportună asupra ei. Făcu reverenţa corect, fără să-şi piardă echilibrul sau să dispară cu totul în fusta ei cu cercuri. Şi se retrase

din fața reginei fără să se împiedice nici măcar o dată de trena rochiei.

Din când în când se uita la regină și îi venea să se ciupească, să fie sigură că nu visa și că toate astea se întâmplau cu adevărat. Chiar se afla în aceeași cameră cu regina Angliei. Regina chiar se uitase la ea atunci când îi fusese prezentată și îi adresase câteva vorbe – Vanessa nu-și mai putu aminti niciodată ce anume îi spusese.

Când experiența aceasta chinuitoare se termină, Vanessa se simți ușurată. În același timp, știa că fusese un eveniment pe care nu avea să-l uite niciodată, chiar dacă ar fi trăit până la o sută de ani.

Între timp, Stephen îi fusese prezentat prințului de Wales, care chiar discutase cu el pentru câteva minute. Desigur, nu era nimic ieșit din comun în asta. La urma urmelor, Stephen era conte de Merton. Dar tot era greu de crezut.

Cum de putuseră viețile lor să se schimbe atât de radical într-o perioadă atât de scurtă? Era o întrebare pe care Vanessa și-o tot punea în timp ce se îmbrăca pentru balul din seara aceea – un bal adevărat, cu lume din înalta societate de la Londra, în timpul sezonului. Sala de bal de la Moreland House fusese decorată în așa fel încât semăna cu o grădină plină de tufe verzi, de flori roz și albe. Candelabrele gemene fuseseră curățate, lustruite, li se puseseră lumânări noi și fuseseră ridicate din nou deasupra tavanului aurit. În aer pluteau aromele apetisante ale mâncărurilor care fuseseră pregătite pentru banchet. Și o orchestră de muzicieni profesioniști se afla deja la locul ei pe podium când ea coborâse în sala de bal, după cină, pentru a i se alătura lui Elliott, soacrei sale și lui Cecily, gata să primească invitații.

Fratele și surorile ei veniseră la cină, iar Margaret și Katherine ajunseseră în sala de bal înaintea ei. Margaret purta o rochie de un verde smarald strălucitor, iar Katherine avea o rochie delicată din muselină albă,

brodată cu albăstrele mici. Cât de diferit arătau acum, cât de elegante şi stăpâne pe ele şi... aristocrate.

– Mi-aş dori să existe un cuvânt mai puternic decât frumos, spuse Vanessa, uitându-se cu drag de la una la alta. Cuvântul acela v-ar caracteriza pe amândouă.

– O, Nessie, exclamă Katherine, tânjeşti vreodată după Rundle Park, aşa cum şi mie mi-e dor uneori de clasa mea de copii? Toate astea sunt absolut înspăimântătoare, dar şi cele mai incitante clipe din viaţa mea de până acum.

Vanessa râse. Da, uneori ea chiar tânjea după trecut, deşi nu mai era sigură unde era acasă acum. Căsuţa din Throckbridge? Rundle Park? Warren Hall, Finchley Park? Casa de lângă lac? Poate că acasă nu era în realitate în nici un loc anume, ci acolo unde omul simţea că aparţine. Poate că, acum, acasă era oriunde se întâmpla ca ea şi Elliott să fie împreună.

O, Doamne, probabil că era îndrăgostită.

– Sunt foarte fericită pentru tine, Nessie, spuse Meg. Astea sunt toate ale tale, şi ai primit şi o căsnicie bună odată cu ele. Este *bună*, nu?

Se uită la sora ei aproape implorând-o din priviri.

– Este bună, zise Vanessa, zâmbindu-i şi îndrăznind să spere că spunea adevărul.

Fără îndoială, relaţia ei cu Elliott avea să mai sufere multe alte zdruncinături, dar în mod sigur ce fusese mai rău era de domeniul trecutului. Sigur exista posibilitatea de-a fi fericiţi sau cel puţin mulţumiţi.

Nu mai avu timp pentru alte gânduri sau discuţii. Primii invitaţi soseau deja, iar Vanessa trebui să se grăbească să-i întâmpine. Pentru următoarea jumătate de oră, zâmbi şi făcu schimb de saluturi cu un număr în aparenţă nesfârşit de invitaţi, dintre care pe majoritatea nici nu-i mai văzuse înainte. Toţi făceau parte din crema înaltei societăţi. Încercă cu disperare să memoreze chipuri şi nume şi titluri, deşi bănuia că era o misiune fără sorţi de izbândă.

– Destul de curând vei ajunge să-i cunoşti pe toţi, spuse Elliott, mutându-şi capul mai aproape de al ei în timpul

uneia dintre scurtele pauze în care nu sosea nimeni. Vei întâlni aceiași oameni la aproape toate ceremoniile la care vei participa în următoarele săptămâni.

Ea îi zâmbi recunoscătoare. Evident, nu-i cerea imposibilul. Arăta din nou extrem de chipeș în alb și negru. I-ar fi spus asta mai devreme, când apăruse în garderobul ei pentru a o însoți jos pentru cină, dar el îi vorbise primul. Îi spusese cât de frumoasă arăta în roz. Chiar folosise cuvântul acela, „frumoasă".

Ea nu îl crezuse, desigur – și nici faptul că ar fi fost frumoasă. Dar se simțea *atât* de bine să audă cuvintele acelea. În prezența lui Elliott, începea să se simtă și drăguță, și frumoasă.

Dacă după asta i-ar fi spus cât de chipeș arăta el, ar fi părut că simțise nevoia să-i întoarcă complimentul din amabilitate.

– Mi-aș fi dorit să pot dansa cu tine primul dans, Vanessa, dar trebuie să fac asta cu Cecily, zise el acum.

– Sigur că trebuie, observă ea. Doar este primul *ei* bal, nu al meu. Deja am discutat despre asta. Eu pot aștepta până mai târziu.

Dar cât de frumos ar fi fost... Dansaseră împreună în deschiderea petrecerii de Sfântul Valentin.

– Vino, spuse el atunci când se părea că toți musafirii sosiseră, te voi prezenta lui Lord Bretby, iar pe fratele său surorilor tale.

– Și apoi, din mijlocul lor, le vei întreba politicos pe Meg și Kate dacă au rezervate deja primele dansuri? întrebă ea.

El îi aruncă o privire confuză pentru o clipă, după care în ochii lui se citi înțelegerea și amuzamentul.

– Ah, observă el, îmi amintesc de Sir Humphrey Dew și o anumită petrecere din Throckbridge.

– Îmi doream să se deschidă o gaură adâncă la picioarele mele și să mă înghită, zise ea.

– Sărmanul de mine, răspunse el, prin urmare, am fost un partener atât de nesuferit?

Ea râse și luă brațul pe care i-l oferise.

Lord Bretby şi domnul Ames nu avură nevoie de mai multe indicii. Lord Bretby o invită pe Meg la primul dans, iar domnul Ames făcu la fel cu Kate.

Cât de uşor fusese, se gândi Vanessa. Surorile ei erau introduse în societate, şi tot ce *trebuise ea* să facă era să se căsătorească cu Elliott.

Şi Stephen avea companie. Toată lumea fusese de acord că, deşi era foarte tânăr, faptul că îşi făcuse apariţia la balul cumnatului său nu era un lucru ieşit din comun. Arăta extrem de chipeş şi puternic, îşi zise Vanessa în timp ce se apropia de el şi de Elliott. Şi atrăgea atenţia. Mai ales câteva doamne foarte tinere se uitau la el cu mare interes.

Dar se părea că linia de primire a musafirilor se desfiinţase puţin cam prea devreme. Tocmai sosea alt cuplu.

– O, grozav! spuse Stephen în timp ce Vanessa îşi întoarse capul ca să se uite. Iată că vine vărul Constantine. Şi o are alături pe doamna Bromley-Hayes.

Vanessa îl auzi pe Elliott trăgând brusc aer în piept şi se uită în sus la el. Ochii lui erau fixaţi pe cadrul uşii. Privirea îi era rece şi furioasă. Avea maxilarul încleştat.

– O, *ştiai* că vine, Elliott, zise ea, strângându-l mai puternic de braţ. Cecily a vrut să fie aici. A fost invitat.

– Dar *ea* nu a fost invitată, răspunse el din scurt.

Doamna Bromley-Hayes purta o rochie strălucitoare croită dintr-un material auriu, atât de diafan încât se lipea de toate curbele trupului ei şi părea aproape transparentă. Avea un decolteu adânc – după cum era moda, desigur. Poate că doar pieptul ei splendid făcea ca detaliul acesta să fie mai uşor de observat decât la celelalte doamne care erau de faţă. Părul ei blond, des şi strălucitor era prins în vârful capului fără nici o decoraţiune. Nu avea nevoie să fie înfrumuseţat.

Vanessa oftă în sinea ei. Şi ea îndrăznise să se simtă frumoasă în roz?

– Trebuie să mergem să îi întâmpinăm, spuse ea, îndemnându-l pe Elliott să pornească în direcţia uşii.

Zâmbi călduros în faţa lor. Constantine era vărul ei şi îl plăcea, în ciuda avertizărilor venite din partea lui Elliott.s

– Ah, verii mei, spuse el şi făcu o reverenţă adâncă. Îmi cer scuze că am ajuns mai târziu. Am avut nevoie de ceva timp ca s-o conving pe Anna că trebuie să vină aici în ciuda faptului că nu şi-a primit invitaţia din vreo greşeală.

– Dar *desigur* că eşti bine-venită, spuse Vanessa şi îi întinse o mâna doamnei. Avea ochi superbi, migdalaţi, şi Vanessa bănuia că folosise anumite pomezi pentru a-şi face genele mai negre. Poftește înăuntru şi simte-te bine, doamnă Bromley-Hayes. Dansul este pe cale să înceapă. Elliott urmează să danseze primul dans cu Cecily, pentru că acesta este balul ei de debut. O să îl rog pe Stephen...

Dar Constantine îşi ridică braţul cu palma în sus.

– Vanessa, interveni el, te implor, nu dansa cu fratele tău. Dansează în schimb cu mine.

Ea se uită surprinsă de la el la doamna Bromley-Hayes, dar aceasta nu păru absolut deloc deranjată. Îi zâmbea lui Elliott.

– Îţi mulţumesc, Constantine, zise Vanessa. Asta ar fi foarte plăcut. Dar, sărmanul de tine, o să te simţi obligat să-ţi petreci jumătate din seară dansând cu toate verişoarele tale? Ştiu că ai promis să dansezi atât cu Cecily, cât şi cu Kate, şi mă îndoiesc că ele te vor lăsa să uiţi asta.

– Şi mai este şi Margaret, adăugă el. Sunt cel mai norocos bărbat din camera asta, pentru că nu trebuie să fiu introdus nici uneia din cele mai frumoase doamne prezente aici. Elliott ţi-a făcut vreun compliment pentru felul în care arăţi? Eşti, într-adevăr, foarte frumoasă.

– Da, răspunse ea. Mi-a spus că sunt frumoasă în roz.

Ea râse, pe jumătate amuzată, pe jumătate jenată de faptul că spusese asta în preajma unei doamne care nu avea nevoie de nici un compliment pentru a şti că este frumoasă.

– Şi mie îmi place cum îţi stă părul aranjat astfel, spuse Constantine.

– Vă rog să mă scuzaţi, interveni brusc Elliott. Trebuie să mă duc să o escortez pe Cecily pe ringul de dans şi să începem balul.

Vanessa îşi întoarse capul spre el ca să-i zâmbească, dar el deja plecase. Şi doamna Bromley-Hayes se îndepărta de ei, pentru a se alătura unui grup aflat în apropiere.

– Ce omisiune îngrozitoare din partea soacrei mele, să nu o invite, comentă Vanessa când Constantine o conduse pe ringul de dans. Mie mi-a spus că a invitat pe toată lumea.

– Poate că nu a fost o simplă omisiune, replică Constantine. Deşi Anna este o văduvă absolut respectabilă, ea are şi reputaţia de a fi, uneori, ăăă, mult prea prietenoasă cu anumiţi domni.

Pentru o clipă, Vanessa nu înţelese ce voia să spună, dar când o făcu se simţi extrem de stingherită.

– O, exclamă ea.

„Mult prea prietenoasă." Doamna avea uneori amanţi? Nu era de mirare că membrii cu adevărat scorţoşi ai societăţii, precum vicontesele văduve, uitau să o includă pe doamnă printre invitaţi.

Oare Elliott îi cunoştea reputaţia? Cel mai probabil, da. Atunci, din cauza asta era furios? La urma urmelor, acesta era un bal în onoarea surorii sale mai mici, care nu avea decât optsprezece ani.

– Atunci a fost urât din partea ta să o convingi să vină aici cu tine, Constantine, spuse ea. Poate că ar trebui să-i ceri scuze soacrei mele.

– Poate că ar trebui, comentă el, râzând cu ochii spre ea.

– Dar nu o vei face, zise ea.

– Dar nu o voi face.

Ea îşi înclină capul într-o parte şi privi mai atentă. El încă zâmbea, deşi pe chipul lui se putea citi o expresie aproape batjocoritoare pe care o mai observase şi cu alte ocazii. Şi putea vedea acum şi o latură dură, pe care

nu o observase înainte. Constantine Huxtable era un bărbat foarte complicat, pe care ea nu îl cunoştea deloc şi probabil că nici nu avea să-l cunoască vreodată, bănui ea. Dar el *era* vărul ei şi nu se purtase niciodată urât cu ea sau cu rudele ei.

– De ce există atâta ură între tine şi Elliott? întrebă ea.

Poate că avea să afla asta de la *el*.

– Eu nu îl urăsc deloc, răspunse el. Dar, vezi tu, l-am jignit atunci când Jon încă mai trăia. Obişnuiam să-l încurajez pe băiat să-l tachineze, fără să-mi dau seama că el va lua totul în serios. Pe vremuri avea simţul umorului, asta înainte ca unchiul meu să moară şi să-i lase pe cap atâtea responsabilităţi. Înainte de asta era pus pe tot felul de glume. Dar undeva de-a lungul timpului şi-a pierdut capacitatea de-a glumi pe seama lui... şi de-a râde de orice altceva. Poate că tu vei reuşi să-l ajuţi să-şi recapete simţul umorului, Vanessa. Eu nu îl urăsc.

Totul suna foarte logic. Dar în timp ce se aşeză în şirul doamnelor şi îl urmări aşezându-se în faţa ei, nu putea să nu simtă că trebuia să fie ceva mai mult decât atât. Elliott era capricios şi, de multe ori, era iritabil şi de-a dreptul ursuz. Şi ea îl acuzase că nu are simţul umorului. Dar cu siguranţă nu îl ura cu atâta pasiune pe Constantine doar pentru că odinioară Jonathan fusese îndemnat să îl ia în zeflemea.

Apoi începu muzica şi Vanessa se lăsă în seama bucuriei incredibile de-a dansa la un bal adevărat din înalta societate. Privi în jurul ei, bucurându-şi ochii cu toate aranjamentele florale, inspirând adânc parfumul lor şi zâmbind spre invitaţi.

Privirea ei o întâlni pe a lui Elliott, aflat la începutul şirului de domni, şi i se păru că o priveşte intens, ca şi cum... Ei bine, nu ca şi cum ar fi iubit-o. Dar se citea *ceva* în privirea lui. Poate afecţiune? Îi adresă un zâmbet strălucitor.

Ah, da, se gândi ea, ei aveau într-adevăr o căsnicie bună. Era fericită.

*

Elliott era atât de furios, că era mirat că reuşise să se stăpânească.

Primul lui instinct fusese să-i ceară să plece – să le spună amândurora să plece.

De fapt, să le *ordone* asta. Să pună să fie daţi afară. Să facă chiar el lucrul acesta.

Dar cum ar fi putut face oricare dintre lucrurile astea, fără să dea naştere unui scandal în public? Îşi plănuiseră cu grijă momentul în care să apară – târziu, dar nu foarte târziu. Ştiuseră dinainte că el nu ar fi făcut o asemenea scenă în faţa atâtor oameni, nu în propria casă.

Cu toate astea, un număr mare de oameni care erau prezenţi la bal *ştiau* cu siguranţă. Inclusiv mama lui!

Nici un gentleman decent nu şi-ar invita vreodată amanta – nici măcar *fosta* amantă – în propria casă. Mai ales când soţia lui era acolo, pentru numele lui Dumnezeu. Şi mama şi surorile lui.

Desigur că şi Con ştiuse asta – doar Con fusese cel care o adusese cu el. El era la fel de vinovat ca şi ea. Probabil chiar mai mult. Era genul de idee îndrăzneaţă pe care o pusese la cale mai degrabă el, decât ea.

Elliott încercă să-i acorde lui Cecily toată atenţia lui în timpul primului dans. Ea îl privea cu ochi luminoşi, era agitată şi vorbăreaţă. La urma urmelor, aceasta era una dintre cele mai importante nopţi din viaţa ei. După ce dansa cu el, avea să danseze cu o serie de tineri eligibili, care fuseseră aleşi cu grijă de mama lor. Unul dintre ei putea să devină viitorul ei soţ.

Nu îi era foarte greu să se concentreze. Ce-i spunea Con Vanessei? Se părea că nu vorbesc prea mult. El îi zâmbea, iar ea pur şi simplu strălucea... aşa cum făcuse şi la petrecerea din Throckbridge. Prin urmare, Con nu îi spusese nimic care să o supere.

Anna nu dansa. Stătea cu un grup pe margine, dar nu acorda nici un pic de atenţie discuţiei din jurul ei. Îşi flutura languros evantaiul, îi zâmbea pe jumătate

şi îl urmărea cum dansează. Nici măcar nu încerca să ascundă acest lucru.

Purta rochia aurie pe care el i-o cumpărase anul trecut, pentru că avea o croială îndrăzneaţă până în punctul de-a fi vulgară, iar el îi spusese că, dintre toate femeile, numai ea ştia să o poarte cel mai bine. Se îmbrăcase întotdeauna cu ea în particular, doar când o vedea el, atunci când luau cina împreună sau când stăteau împreună în budoarul ei.

Se hotărî că trebuia să se străduiască să o evite pentru tot restul serii şi să spere că lucrurile aveau să se oprească aici. Trebuia să încerce să facă în aşa fel încât şi Vanessa să o evite.

Doamne sfinte, cu câtă aviditate trebuie că urmăreau şi aşteptau jumătate din invitaţi să se întâmple un lucru rău, *sperând* să se întâmple.

Totuşi, Anna nu era o persoană care putea fi evitată cu uşurinţă. Imediat ce termină dansul cu Cecily, Con veni să o ia pentru cel de-al doilea dans. Vanessa era cu fratele şi surorile ei, cărora le făcea cunoştinţă cu domnişoara Flaxley, Lord Beaton şi Sir Wesley Hidcote. Lord Trentam, soţul Jessicăi, îi spunea ceva Vanessei la ureche chiar când se uită Elliott spre ei, iar ea zâmbi şi îşi puse mâna pe braţul lui. Se părea că o invitase la dans.

Şi apoi, înainte ca el să poată face vreun gest ca să o evite, Anna apăru lângă Elliott, fluturându-şi alene evantaiul în faţă şi zâmbind pe jumătate. Nu avu încotro şi trebui să se aplece politicos în faţa ei şi să asculte ce avea de zis.

– Elliott, mă tem că te-am insultat foarte grav, spuse ea cu vocea ei joasă şi muzicală.

El ridică din sprâncene.

– Cred că unul dintre papucii mei ţi-a lovit umărul, continuă ea. Când l-am aruncat, uitasem că aceea era una din perechile mele care aveau vârfuri ascuţite. Te-am rănit?

– Sigur că nu, zise el.

– Eu mă supăr foarte uşor, spuse Anna. Dar tu ai ştiut asta dintotdeauna. De asemenea, ai mai ştiu şi că nervii mei se calmează la fel de repede pe cât se inflamează. Ar fi trebuit să te întorci mai târziu, în ziua aceea. Te-am aşteptat.

– Da? întrebă el.

Ea uitase, probabil, că în ziua respectivă îi trecuse enervarea înainte ca el să plece.

– Sigur că da.

– Am fost ocupat, spuse el. Şi am fost ocupat de atunci încoace.

– Chiar aşa? Sărmanul Elliott, îl căină ea. Îţi făceai datoria? Cred că a fost o sarcină deplorabilă.

El ridică din nou din sprâncene.

– Nu cred că a fost o plăcere prea mare, explică ea, râzând încet, un râset care reuşise mereu să îl enerveze puţin.

– Chiar aşa? spuse el.

– Plăcerea şi datoria nu au făcut niciodată casă bună, continuă ea, motiv pentru care o căsătorie între mine şi tine nu ar fi funcţionat bine. A fost înţelept din partea ta că ai înţeles asta înaintea mea. Când să te aştept pe la mine?

El crezuse că relaţia lor era încheiată pentru totdeauna. Dar nici unul din ei nu rostise niciodată aceste cuvinte, nu? Se mai certaseră şi cu alte ocazii şi de fiecare dată ajunseseră să fie tot împreună.

– Sunt un bărbat însurat, Anna, zise el.

– Da, sărmanul de tine. Îl privi pe deasupra evantaiului. Dar nu e totul pierdut. Sunt aici ca să-ţi aduc alinare şi nu am nici un gând rău. Mâine după-amiază aş putea fi liberă, dacă trebuie. *Să fiu?*

– M-ai înţeles greşit, explică el, perfect conştient de faptul că discuţia lor deja se prelungise prea mult pentru a nu atrage atenţia şi speculaţiile altora. Voiam să spun că sunt un *bărbat căsătorit*, Anna.

Ea se holbă la el şi îşi flutură mai puternic evantaiul.

– Doar *nu* vorbeşti serios, comentă Anna. Elliott, ea este o femeie absolut îngrozitoare! E *o caricatură!*

– Ea este *soţia mea*, spuse el cu fermitate în glas. Îţi urez o seară plăcută, Anna. Trebuie să mă duc undeva.

Porni cu paşi mari în direcţia salonului în care se jucau cărţi, dar se întoarse în ultima clipă şi porni în schimb spre bibliotecă. Avea nevoie de câteva momente de singurătate înainte să se poată întoarce la invitaţi.

Presupunea că ar fi trebuit să fie mai clar la ultima vizită pe care i-o făcuse Annei. Fuseseră împreună mai bine de doi ani. Merita să primească un tratament mai bun din partea lui. Meritase ca relaţia lor să se termine cu o discuţie faţă în faţă.

Dar Con... Con făcuse asta intenţionat. Lucru care, poate, era cinstit într-o oarecare măsură, dacă singurul lui motiv nu ar fi fost acela de-al enerva pe Elliott. Dar *nu* era cinstit să riște să o implice şi pe Vanessa. Şi să-şi insulte propria mătuşă şi pe verişoarele sale, venind cu gânduri meschine în casa lui Elliott.

Până când se întoarse el în sala de bal, la zece sau cincisprezece minute de când plecase, Anna deja dispăruse. Nu dansase deloc. Spera că acum totul se terminase între ei.

Deşi se întreba dacă nu cumva îi era dator cu o vizită personală în următoarele zile. Ea nu făcuse nimic pentru a merita un tratament atât de josnic... exceptând seara de ieri şi noaptea aceasta.

Vanessa se distra foarte mult. Dansase de fiecare dată, lucru care era extrem de încurajator, având în vedere că era o doamnă căsătorită şi era înconjurată de multe doamne care erau mai tinere şi mai frumoase decât ea.

Mai important, nici Meg şi nici Kate nu stătuseră o clipă jos. La fel şi Stephen. Şi Cecily, desigur, deşi asta nu era nici o surpriză. Fata era şi frumoasă, şi tânără, iar acesta era balul ei de debut. Şi mai şi fusese crescută pentru o astfel de viaţă. Atrăgea atenţia multor bărbaţi, şi făcea faţă avansurilor de parcă ar fi făcut asta dintotdeauna.

Iar acum urma unul din cele două valsuri care fuseseră programate pentru seara aceasta. Vicontesa văduvă hotărâse să le includă în programul de seară, în ciuda faptului că Cecily nu avea voie să danseze vals, pentru că tinerele domnişoare aveau nevoie de acordul uneia dintre doamnele de la clubul Almack înainte să valseze la un bal public. Hotărâseră dinainte că nici Kate nu ar fi trebuit să danseze, deşi ar fi fost ceva normal ca Meg, ca doamnă matură, să danseze dacă voia – şi dacă era invitată. La fel şi Vanessa, desigur.

Vanessa şi Cecily le dăduseră lecţii lui Meg, Kate şi Stephen, deşi poate era mai corect să spună că Cecily îl învăţase pe Stephen, în timp ce Vanessa se ocupase de surorile ei.

Nimeni altcineva decât marchizul de Allingham o invitase e Meg la dans. Era un gest foarte măgulitor, chiar dacă el *era* cu o jumătate de cap mai scund decât ea. Cecily şi Kate se alăturaseră unui grup vesel de tineri care se distrau în timp ce invitaţii mai vârstnici dansau.

Vanessa spera că cineva o va invita şi pe ea la dans. Deşi, cel mai mult, spera...

– Doamnă, spuse cineva din spatele ei cu un glas formal şi rigid, pot spera că nu am ajuns prea târziu pentru a mi se face onoarea de-a vă conduce la vals?

Ea îşi întoarse capul şi zâmbi frumos, mai fericită decât fusese toată ziua.

– Nu ai întârziat, domnule, răspunse ea. Chiar voi valsa cu tine.

Îşi puse mâna pe mâneca lui.

– O, Elliott, continuă ea, nu-i aşa că aceasta este cea mai minunată seară?

– Probabil că da, răspunse el în timp ce o conducea pe ringul de dans, dar dacă ar trebui să mă gândesc la asta, cred că mi-aş aminti altă seară sau multe altele care au fost la fel de minunate. Dar, categoric, nu mai mult decât aceasta.

– Tu mereu spui ceva de genul ăsta. Vanessa râse. De-abia am învăţat paşii de dans. Sper să nu mă împiedic. Sau, mai rău, să te calc.

– Ştim amândoi că tu cântăreşti o tonă, spuse el. Voi fi blestemat să merg cu degetele pansate pentru tot restul vieţii mele.

– *Jumătate* de tonă, îl corectă ea. Nu trebuie să exagerezi.

– Dar dacă eu te-aş călca pe tine pe degete, zise el, va trebui să mă consider un bădăran neîndemânatic şi să mă duc acasă şi să mă împuşc.

– Tu *eşti* acasă, îi aminti ea.

– Ah, exclamă el. Sunt acasă. Prin urmare, am scăpat.

Era una dintre cele mai frumoase surprize din căsătoria lor – faptul că-i putea spune vrute şi nevrute lui Elliott, iar el îi răspundea.

– Încă mai eşti furios că a venit Constantine şi că a adus-o pe doamna Bromley-Hayes cu el? îl întrebă ea. El mi-a explicat care este reputaţia ei, lucru pe care aş îndrăzni să spun că îl cunoşti. Dar m-am bucurat când am văzut că ai vorbit cu ea, Elliott. A fost un gest amabil din partea ta. Şi a plecat foarte devreme. Sper că nu s-a simţit nedorită.

– Hai să nu vorbim despre doamna aceasta sau despre Con, vrei? comentă el. În schimb, hai să ne bucurăm de vals.

– Sper că nu o să mă... începu ea.

Dar, în timp ce îi puse o mână pe talie şi îi prinse palma, el se apropie atât de mult de ea, că pentru o clipă se gândi că avea să o sărute chiar acolo, în mijlocul sălii de bal, cu jumătate din oameni uitându-se la ei.

– Nu o să te faci de râs, îi şopti el. Crede-mă. Şi ai încredere în tine.

Ea zâmbi.

– Cred că am greşit mai devreme, când ţi-am spus că eşti drăguţă, continuă el.

– O, oftă ea.

– Nu eşti drăguţă, o întrerupse el. Eşti *frumoasă*.

– O, repetă ea.

Şi atunci începu muzica. Iar ei îi plăcuse valsul din clipa în care începuse să înveţe paşii. Îl considera un dans îndrăzneţ, romantic, plin de eleganţă şi... O, şi o grămadă de alte lucruri.

Dar până acum nu valsase niciodată la un bal adevărat. Şi până acum nu valsase niciodată cu Elliott.

Şi nu mai valsase niciodată printre flori şi parfumuri şi o multitudine de culori de mătăsuri şi satinuri şi museline şi dantele şi zeci de invitaţi, sau printre bijuterii care străluceau în lumina lumânărilor. Nu valsase niciodată pe muzica unei orchestre adevărate.

Nu valsase niciodată cu bărbatul pe care îl iubea. Pentru că, desigur, nu era doar *îndrăgostită* de Elliott.

El începu să conducă şi ea uită pe loc de teama că va încurca paşii şi că se va face de râs. Uită că nu era cu adevărat frumoasă şi că el nu o iubea cu adevărat. Valsă şi i se părea – sau i s-ar fi părut, dacă ar fi fost un gând conştient – că nu se bucurase de nimic mai mult în toată viaţa ei.

Se uita numai la chipul soţului ei – cu tenul măsliniu, cu trăsături clasice şi frumoase, cu ochi albaştri – şi îi zâmbea. Iar el se uita înapoi la ea, cercetându-i trăsăturile.

Se simţea frumoasă. Se simţea iubită. Şi simţea toată splendoarea lucrurilor care o înconjurau, în timp ce se roteau în jurul ei în cercuri de lumină şi culoare... şi nu îl vedea decât pe Elliott. Zâmbi şi mai orbitor.

Şi, în cele din urmă, o, în cele din urmă, ochii lui îi zâmbiră, iar buzele lui se arcuiră foarte puţin la colţuri. Era categoric cel mai fericit moment din viaţa ei.

– O, exclamă ea când era clar că muzica ajungea la final – şi îşi dădu seama că era primul sunet pe care îl rostise vreunul din ei de când începuse valsul. S-a terminat atât de repede?

– Da, răspunse el. Am uitat să le dau muzicienilor instrucţiuni să cânte la nesfârşit.

Ea râse şi îl privi în ochii care încă o priveau zâmbitori.

– Câtă neglijenţă din partea ta! îl dojeni ea.

– Da.

Venise vremea pentru banchet şi fură obligaţi să se despartă pentru a se amesteca printre invitaţi.

Dar Vanessa avea să-şi amintească de seara aceasta, îşi zise ea, ca fiind unul dintre momentele memorabile din viaţa ei. Chiar şi în afara celorlalte evenimente care îi distrăseseră atenţia, era o seară în care se îndrăgostise până la capăt de Elliott – de fapt, atât de mult, că nu mai putea exista nici o separare între a fi *îndrăgostită* de el şi a-l *iubi* cu toată fiinţa ei şi pentru totdeauna.

Se gândi cu regret la Hedley, apoi îl alungă cu blândeţe. El rămânea în trecut. Acum, ea se afla în prezent. Iar *acum* era un moment foarte bun ca să fie în viaţă.

capitolul 20

În după-amiaza următoare, Vanessa se duse la Merton House din Berkeley Square ca să le facă o vizită surorilor sale. Amândouă erau acasă, deşi Stephen era plecat. Plecase cu Constantine ca să se uite după şarete, deşi, după părerea lui Margaret, el era mult prea tânăr ca să se gândească să se distreze într-un astfel de vehicul deloc practic şi potenţial periculos.

– Mă tem că se poate transforma într-un tânăr rebel, spuse ea când luară toate loc în salon. Este extrem de impresionat de Londra şi de toată lumea pe care a întâlnit-o până acum aici. Iar problema este că şi toată lumea este impresionată de el, chiar şi domnii cu câţiva ani mai mari decât el. Dacă vor putea, îl vor duce la pierzanie.

– Doar fâlfâie puţin din aripi, Meg, o asigură Katherine. Nici măcar nu şi-a întins aripile. Dar, în mod inevitabil, o va face. Noi trebuie să avem încredere că are destulă tărie de caracter cât să nu devină iresponsabil de rebel.

– Trebuie să fiu de acord cu Kate, spuse Vanessa. Lui Stephen trebuie să i se permită să se comporte ca oricare

alt tânăr gentleman, Meg, şi să-şi găsească singur modalitatea de-a deveni omul care doreşte să fie.

– O, presupun că aveţi amândouă dreptate, admise Margaret cu un oftat. Mai mult, *ştiu că aveţi dreptate.* Doar că el e încă atât de tânăr. Este prea tânăr ca să se afle aici, unde există atâtea distracţii şi tentaţii.

– Dacă asta te consolează în vreun fel, începu Vanessa, Elliott ia foarte în serios responsabilitatea pe care o are faţă de fratele nostru. O să-l supravegheze cu grijă în lumea asta a bărbaţilor în care noi nu putem pătrunde. Iar în lumea aceea s-a retras chiar şi el în dimineaţa asta, înţeleptul de el. La micul dejun nu s-a discutat decât de baluri, amorezi şi cuceriri. Cecily a primit chiar cinci buchete de flori de la domnii cu care a dansat. A declarat că a avut un succes total, iar noi am fost toţi de acord cu ea.

– Şi ai crezut că poţi scăpa, venind aici? întrebă Katherine. Te-ai uitat în jurul tău, Nessie?

Vanessa se uită acum şi râse. Meg avusese mereu flori în casă, dar niciodată nu fuseseră atâtea buchete bogate precum cele care împodobeau camera astăzi.

– *Mai mult* succes? întrebă ea. *Şi mai mulţi* amorezi?

– Unul singur în cazul meu, zise Margaret. Trandafirii albi sunt ai mei. Marchizul de Allingham a fost foarte amabil să-i trimită. Toate celelalte buchete sunt ale lui Kate... toate patru.

– Niciodată în viaţa mea nu am fost mai surprinsă, zise Kate. Seara trecută, în ciuda gătelilor, m-am simţit ca o verişoară de la ţară. Toate astea nu au nici un sens.

– Ba deloc, interveni Vanessa. Seara trecută amândouă aţi fost mai drăguţe decât celelalte şi aţi atras atenţia multor domni.

– Datorită lui Stephen, rosti Margaret.

– Ei bine, da, admise Vanessa. Fără Stephen, ne-am afla înapoi în Throckbridge, la vechea noastră viaţă. Dar chiar şi acolo, voi două aţi avut parte de mulţi admiratori. Totuşi, gata cu discuţia asta. E o zi frumoasă. Mergem la o plimbare prin parc?

Era o sugestie bine-venită pentru două doamne de la țară. Iar Hyde Park era destul de mare încât să pară o bucată uriașă de peisaj de țară, picat direct în mijlocul aglomeratei Londre.

Se plimbară de-a lungul câtorva alei mai liniștite de acolo, evitând înghesuiala de călăreți, trăsuri și plimbăreți din zonele mai frecventate.

– Marchizul de Allingham a invitat-o pe Meg să se plimbe cu el aici, mâine după-amiază, anunță Katherine.

– Da? Vanessa se uită impresionată la sora ei mai mare. Și ai fost de acord să vii aici cu el, Meg?

– Da, răspunse ea. Faptul că m-a invitat a fost un gest de politețe. Este văduv, știi?

– Și tu, Kate? întrebă Vanessa, zâmbind. Ai cunoscut pe cineva deosebit la balul de ieri-seară?

– Toată lumea a fost deosebită, veni răspunsul previzibil al lui Katherine. M-am distrat cu adevărat. Dar nu-i așa că e frumos să se plimbăm aici, în zona asta liniștită a parcului și să respirăm parfumul ierbii și al copacilor? Mi-e dor de Warren Hall. Și mi-e foarte dor și de Throckbridge.

– Ne vom obișnui cu stilul acesta nou de viață, zise Vanessa. Iar în lunile care urmează vom avea atâtea de făcut și atât de multe locuri noi de văzut, că de-abia dacă vom avea o clipă liberă în care să ne întristăm sau să ne fie dor de casă.

– Constantine o să mă ducă să văd Turnul Londrei la sfârșitul săptămânii, spuse Katherine, și oriunde altundeva mai vreau să merg. Îmi place foarte mult de el. Mi-aș dori să-l fi cunoscut toată viața noastră. Mi-aș dori să-l fi cunoscut și pe Jonathan.

– Da, fură de acord Margaret și Vanessa.

Se plimbară mai departe, fără să vorbească de fiecare dată. Se cunoșteau destul de bine între ele cât să se simtă bine și în tăcere, mai ales când erau înconjurate de atâtea frumuseți ale naturii de care să se bucure.

Vanessa continua să retrăiască ziua de ieri – prezentarea ei la Curte, balul, valsul cu Elliott. Noaptea petrecută alături de el.

Cu siguranţă, era imposibil să fie mai fericită decât fusese atunci şi decât era astăzi, îşi zise ea în gând. Dansase o singură dată cu Elliott noaptea trecută, dar fusese suficient. Avea să-şi amintească întotdeauna primul lor vals.

Şi, epuizaţi, aşa cum ar fi trebuit să fie amândoi după o zi atât de aglomerată, făcuseră dragoste de mai multe ori pe timpul nopţii. Astăzi era cu adevărat obosită. Dar uneori oboseala în sine putea fi o senzaţie aproape plăcută.

Sângerarea lunară îi întârziase cu trei zile. *Doar* trei zile. Nu trebuia să-şi facă prea mari speranţe. Dar chiar şi aşa, de obicei ei îi venea la intervale foarte regulate. Dar spera... O, cât *spera*.

În cele din urmă, drumul le aduse aproape de zona mai aglomerată a parcului, partea unde toată lumea din înalta societate se plimba în fiecare după-amiază.

Marchizul de Allingham fu primul care se opri să le salute. Se afla singur, într-o trăsură înaltă.

– Lady Lyngate, domnişoară Huxtable, domnişoară Katherine, salută şi-şi atinse borul pălăriei înalte cu mânerul biciului. Ce mai faceţi?

Îl asigurară că se simţeau foarte bine şi Margaret îi mulţumi pentru flori.

– Umblă vorba că mâine e posibil să plouă, spuse el.

– O, zise Margaret, asta ar fi o dezamăgire, milord.

– Poate... începu el, dacă surorile dumitale se pot lipsi de dumneata, domnişoară Huxtable, ai dori să te plimbi cu mine acum, în după-amiaza asta. Te voi aduce la uşa casei, în siguranţă, într-o oră.

Margaret se uită întrebătoare la surorile ei.

– Desigur că trebuie să mergi, Meg, spuse Vanessa. Plec eu spre casă cu Kate.

Marchizul coborî din trăsura sa şi o urcă pe Margaret alături de el.

– Mă bucur că e dispusă să se simtă bine în compania altcuiva, comentă Vanessa privind împreună cu Kate cum se îndepărta trăsura.

– Altcuiva? întrebă Kate.

– A altcuiva în afară de Crispin Dew, explică Vanessa. Ea l-a iubit toată viaţa ei, ştii? Atunci când i-a cerut mâna, nu a vrut să se mărite cu el din cauza noastră. Dar atunci când a plecat ei aveau o înţelegere.

– Nessie! exclamă Katherine, în mod evident şocată. Şi el tocmai s-a însurat cu o doamnă din Spania. O, sărmana Meg! Eu chiar nu ştiam nimic. Şi când mă gândesc că atunci când am auzit vestea, la Warren Hall, am tachinat-o pentru că fusese înamorată de el când fusese fetişcană. Cât de mult trebuie să o fi durut!

– Nu eşti tu de vină. Felul ei de-a fi este să nu vorbească niciodată despre ea şi nici să-şi arate sentimentele în faţa tuturor, explică Vanessa. Cred că eu am fost singura ei confidentă când era mică, deşi acum nici măcar mie nu-mi mai împărtăşeşte cele mai ascunse sentimente. O să fiu fericită dacă sezonul ăsta sau următorul îşi găseşte pe altcineva pe care să-l iubească.

– Poate pe marchiz? sugeră Katherine. Nu e foarte chipeş, nu-i aşa, dar pare destul de cumsecade. Şi nu cred că e mai mare decât Meg cu mai mult de zece ani.

– Şi *este* marchiz, adăugă Vanessa, zâmbind. Cât de obişnuite cu astfel de lucruri am devenit deja.

– Cu toate astea, nu e un prinţ, concluzionă Kate şi râseră amândouă şi îşi continuară plimbarea.

Cecily ieşise la plimbare cu un grup de tinere domnişoare, iar servitoarele acestora le urmau de la o oarecare distanţă. Tocmai se opriseră să discute cu câţiva tineri gentlemeni călare, când se apropiară Vanessa şi Katherine – Vanessa îi recunoscu de la balul de seara trecută. Printre râsete pline de bucurie, făcură schimb de saluturi. Cecily le zâmbi larg şi le invită să se alăture grupului lor.

– Mergem să ne plimbăm pe Serpentine, explică ea.

– O, aş vrea foarte mult să văd lacul, zise Katherine.

Şi Vanessa – dar de preferat nu în compania unui grup atât de exuberant de tinere domnişoare. Probabil că îmbătrânea, îşi zise ea plină de remuşcări.

– Du-te *tu*, o îndemnă ea pe Katherine. Eu oricum trebuie să mă duc acasă. Probabil că Elliott e deja acolo.

Cu siguranţă, Cecily şi camerista ei te vor escorta până acasă.

– Sigur că da, zise Cecily. Mi-aş fi dorit să-l fi adus şi pe fratele tău cu tine.

– Da, chiar aşa! interveni una dintre tinerele domnişoare. Este absolut divin. Cu buclele alea!

Urmă o rafală de chicoteli. Vanessa le urmări cum se îndepărtează. Dar acum ea era cea care rămăsese neînsoţită. Nu avea nici măcar o cameristă cu ea şi nu mai trebuia să piardă vremea. Poate că atunci când avea să ajungă acasă, se va întinde în pat pentru o oră, pentru a recupera din somnul pe care îl pierduse în ultimele două nopţi. Asta dacă nu cumva Elliott se întorsese deja acasă, desigur. Caz în care poate că... Grăbi pasul.

Trei doamne se apropiau într-o şaretă deschisă. Purtau bonete sau pălării extrem de elegante. Vanessa le privi admirativ, până când una dintre doamnele care stăteau cu spatele la cai îşi întoarse capul, şi Vanessa o recunoscu pe doamna Bromley-Hayes. Doamna o văzu în aceeaşi clipă şi îşi zâmbiră călduros.

– O, te rog, opreşte! strigă doamna Bromley-Hayes la vizitiu pe măsură ce şareta se apropie de Vanessa. Lady Lyngate! Chiar persoana pe care speram să o întâlnesc astăzi. Trebuie să îţi mulţumesc pentru că ai fost atât de amabilă ieri-seară. A fost un bal splendid, nu-i aşa? Dacă nu ar fi trebuit să mă duc şi în altă parte, aş fi stat mai mult.

– O, mă bucur mult să aud asta, spuse Vanessa. Sper că te-ai simţit bine-venită. Faptul că nu ai primit invitaţia a fost o eroare regretabilă.

– E drăguţ din partea dumitale, zise doamna şi se uită spre cele care o însoţeau. O să mă plimb cu Lady Lyngate pentru o vreme. Mergeţi mai departe fără mine. O să mă întorc singură acasă.

Vizitiul sări de pe capră şi, curând, eleganta şi uimitor de frumoasa doamnă Bromley-Hayes se află alături de Vanessa şi o prinse de braţ ca să se poată plimba mai departe împreună.

– Elliott a spus că ai fost obosită după ziua de ieri, spuse doamna Bromley-Hayes. Dar e bine să văd că ai ieşit şi că te bucuri de aerul după-amiezii.

„Elliot?"

– L-ai văzut astăzi? întrebă Vanessa.

– O, da, desigur, zise doamna. Mi-a făcut o vizită mai devreme, aşa cum face deseori.

„De ce?"

– Da? zise Vanessa.

– O, nu trebuie să te îngrijorezi, comentă doamna, râzând uşor. Bărbaţii din familia Wallace sunt mereu discreţi, ştii, şi în mod vădit loial soţiilor în public. Elliott nu te va face niciodată de ruşine. Iar tu vei avea casa lui şi moştenitorii. Deja ai titlul lui. Chiar aşa, Lady Lyngate, *eu* sunt cea care ar trebui să te invidieze pe *dumneata*. Nu dumneata pe *mine*.

Ce tot spunea acolo? Dar până şi un prost sau cineva care trăise o viaţă retrasă la ţară nu putea să înţeleagă câtuşi de puţin greşit vorbele ei. Ea era amanta lui Elliott!

„Deşi Anna este o văduvă absolut respectabilă, ea are şi reputaţia de a fi, uneori, mult prea prietenoasă cu anumiţi domni."

Vanessa îşi aminti cu claritate cuvintele pe care Constantine le rostise seara trecută, ca şi cum el s-ar fi aflat chiar atunci alături de ea. Şi îşi aminti şi de furia pe care o afişase Elliott atunci când o văzuse pe doamnă în sala de bal, deşi nu fusese invitată. *Desigur că nu fusese invitată.*

– O, Doamne, exclamă acum doamna Bromley-Hayes, cu un glas uşor amuzat, nu-mi spune că nu *ştiai*.

– Cred că te bazai pe faptul că nu ştiam, doamnă, zise Vanessa printre buzele încordate care nu o mai ascultau.

– Am uitat că ai venit de curând de la ţară şi că nu ai socializat niciodată cu lumea bună, continuă doamna. N-avem cum să ne aşteptăm să ştii cum funcţionează. Sărmana Lady Lyngate. Dar sunt sigură că nici măcar

dumneata nu puteai să crezi că Elliott te-ar fi luat de nevastă din alt motiv decât interesul.

Desigur că aşa fusese. Până nu *îl* ceruse *ea*, el nici măcar nu visase să se însoare cu ea.

– Nu trebuie decât să te uiţi la imaginea din oglindă, continuă doamna Bromley-Hayes. Şi nu vreau să spun că eşti urâtă. Nu eşti, şi chiar trebuie să fii lăudată pentru faptul că te îmbraci atât de bine, având în vedere silueta ta, dar să ştii că Elliott a fost întotdeauna cunoscut pentru gusturile sale rafinate în ceea ce priveşte femeile.

Soţia şi amanta se plimbau alături, braţ la braţ, gândi Vanessa, în cel care era cu siguranţă cel mai aglomerat loc pe perioada după-amiezii din Londra. Imaginea pe care probabil că o vedeau ceilalţi era cel puţin ridicolă. Şi, desigur, majoritatea *ştiau*. Doar ea nu ştiuse până acum câteva clipe.

– În ce sens rafinate? întrebă ea.

Fusese cea mai bună replică la care se putuse gândi, înainte să găsească ceva mai bun sau mai tăios. Capul îi zumzăia ca şi cum ar fi fost locuit de un cuib de viespi.

Doamna râse slab.

– *Aha*, observă ea, mâţa blândă *chiar* zgârie rău, nu-i aşa? Haide, Lady Lyngate, nu avem nici un motiv să nu devenim prietene. De ce să lăsăm un bărbat să intervină între noi? Bărbaţii sunt creaturi atât de ridicole. Poate avem nevoie de ei pentru anumite lucruri – ei bine, cel puţin pentru *un* lucru –, dar în cea mai mare parte din timp putem trăi mult mai fericite fără ei.

– Acum te rog să mă scuzi, interveni Vanessa şi îşi trase braţul. Tocmai mă duceam acasă când ne-am întâlnit. Sunt aşteptată.

– De către Elliott? Doamna râse. Sărmană Lady Lyngate. Mă îndoiesc. Mă îndoiesc foarte mult.

– Bună ziua şi ţie, termină Vanessa, şi se grăbi să înainteze prin mulţime, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta.

Din harababura din mintea ei ieşeau pe rând în evidenţă câteva gânduri, clare ca lumina zilei. Faptul că ea nu avea nimic special. Faptul că Elliott îi spusese că este frumoasă ca un om care încearcă să aline un copil cu vorbe măgulitoare. Faptul că, până să-i atragă ea atenţia, cu două dimineţi în urmă, el era plecat de acasă de dimineaţă până seara, în fiecare zi de când veniseră la Londra.

Faptul că mama lui îi spusese cândva, în primele zile de când sosiseră la Londra, că sperase că el avea să fie diferit de tatăl lui. Faptul că, dacă făcea amor de multe ori cu ea, asta nu avea nici o legătură cu dragostea, ci cu nevoia de-a avea moştenitori.

Faptul că el îşi petrecuse câteva minute din seara trecută vorbind cu doamna Bromley-Hayes, înainte ca ea să plece. Faptul că, atunci când o văzuse în loja de la teatru, se enervase şi începuse să bată darabana cu degetele în braţul fotoliului.

Faptul că el şi Constantine erau certaţi – şi că tocmai Constantine fusese cel care o adusese pe doamnă ca să-i salute la teatru şi apoi la bal, seara trecută. Ca să-l facă de râs pe Elliott.

Faptul că el o vizitase pe doamna Bromley-Hayes astăzi şi îi spusese că *ea*, Vanessa, era obosită. Asemenea unui copil care primise mult prea multe bomboane cu o zi înainte.

Faptul că el era extrem de chipeş şi atrăgător şi că nu putea fi mulţumit de o soţie ca ea. Faptul că ea era o proastă şi o idioată. Naivă, credulă, tâmpită. Nefericită. Extrem de nefericită. Aproape incapabilă să mai pună un picior înaintea celuilalt, deşi mai avea mult până să ajungă acasă.

Din fericire – printr-un noroc *extraordinar* – el nu se afla acasă atunci când ajunse ea. Valetul o informă că soacra ei se afla în salon, împreună cu câţiva invitaţi.

Vanessa trecu pe lângă salon, păşind uşor, ca să nu fie auzită. Se îndreptă mai departe spre camera ei, se asigură că atât uşa de la dormitorul ei, cât şi cea de la garderob

u închise, se urcă în pat complet îmbrăcată, doar fără ntofi şi bonetă, şi îşi trase păturile peste cap.
Îşi dorea să poată muri acolo, în clipa aceea. Îşi dorea a din toată inima.
– Hedley, şopti ea.
Dar nici asta nu ar fi fost just. Ea îi fusese necredinoasă bărbatului care o iubise cu toată fiinţa lui... cu un rbat fără inimă care nici măcar nu ştia ce înseamnă agostea. Şi care, din întâmplare, era soţul ei.
În mod incredibil, adormi.

Elliott petrecuse o oră la salonul de box al lui Jackn, făcându-şi partenerul să protesteze de mai mulori pentru că trata antrenamentul ca pe o luptă levărată.
Petrecuse cincisprezece minute la clubul White şi oi plecă, în ciuda faptului că un grup de cunoştinţe a căror companie se bucura de obicei îl invitaseră să se alăture.
Călărise fără ţintă pe străzile Londrei, evitând parcul u oricare alte zone în care existau şanse să se întâlească cu cineva cunoscut şi să fie obligat să se oprească entru a purta o conversaţie din politeţe.
Dar în cele din urmă se întoarse acasă. George owen se afla încă în biroul său. Când angajatorul u intră, împinse un morman intimidant de mare de risori în direcţia sa. Elliott le ridică şi le frunzări, dar ate necesitau atenţia lui personală. Dacă nu ar fi fost a, desigur că George s-ar fi descurcat cu ele şi nu l-ar deranjat.
– Lady Lyngate este acasă? întrebă el.
– Amândouă doamnele sunt acasă, răspunse George. sta doar dacă nu cumva s-au strecurat pe scara servitolor fără ca eu să le văd.
– Bine.
Elliott aşeză pe birou mormanul de scrisori şi urcă la taj. Nu putea scăpa de senzaţia că o rănise pe Anna. Cât fusese la ea în vizită, ea rămăsese foarte tăcută. l ascultase cu o jumătate de zâmbet pe buze. Şi apoi

îi spusese că vizita lui nu fusese necesară, căci seara trecută își dăduse seama cât de norocoasă era să fie din nou liberă să se împrietenească cu altcineva. Doi ani era destul de mult pentru o relație, nu-i așa? Ceea ce ea aprecia cel mai mult la văduvia ei era libertatea. Iar legătura lor devenise întru câtva plictisitoare, nu-i așa?

El nu fusese de acord – ar fi fost un gest lipsit de tact din partea lui. În plus, relația lor nu devenise plictisitoare din punctul lui de vedere, ci doar... lipsită de importanță. Dar nici asta nu putea să spună.

Trebuia să-i mulțumească Vanessei pentru faptul că toată ziua îl chinuise gândul că o rănise pe Anna. Vanessa și sentimentele! Înainte să o cunoască pe ea, nu-l interesaseră niciodată în mod special sentimentele oamenilor... nici măcar ale lui.

Ea nu se afla în salon. Nici mama lui, nici Cecily. Probabil că se afla în camera ei, hotărî el după ce urcă și descoperi că nu se afla nici în garderob. Dar ușa de la dormitorul ei era închisă. Bătu ușor în ea, dar nu primi nici un răspuns. Dar putea să pună pariu că se afla acolo. Cel mai probabil adormise.

Zâmbi în sinea lui și se hotărî să ciocănească mai tare la ușă. Ieri, după o zi obositoare, o ținuse trează mare parte din noapte. Sau fusese invers, și ea îl ținuse treaz pe el? Nici unul nu dormise.

Tot mai era surprins de faptul că o găsea atât de atrăgătoare din punct de vedere sexual. Ea nu era deloc genul lui de femeie. Dar poate că *asta era* atracția.

Se duse din nou jos și se uită pe scrisori, deși nu fu în stare să dicteze răspunsuri pentru nici una dintre ele. George își terminase munca pe ziua de azi și se făcuse nevăzut.

Urcă din nou la etaj, se bărbieri și se schimbă de haine. Deja se apropia ora cinei, dar din camera Vanessei nu se auzea nici un zgomot. Poate că nici măcar nu se afla acolo. Poate că George se înșelase și ea era încă plecată, deși nu știa unde ar fi putut fi la o asemenea oră.

Ciocăni din nou la uşă şi, când nu se auzi nici un răspuns, o deschise cu precauţie şi se uită înăuntru.

Patul era dezordonat. Din mijlocul său se ridica o umflătură şi bănui că acolo se afla soţia lui, deşi nu se vedea nici o parte din ea. Păşi în cameră şi ocoli patul pentru a se opri mai aproape de umflătură. Ridică marginile cuverturii. Ea stătea ghemuită, complet îmbrăcată, cu părul ciufulit şi cu obrazul care se vedea, vizibil înroşit. Probabil că fusese obosită. Zâmbi.

– Somnoroaso, rosti el încet, eşti în pericol să pierzi cina.

Ea deschise ochii şi îşi întoarse capul ca să se uite la el. Dădu să zâmbească. Apoi îşi întoarse capul brusc şi se ghemui şi mai strâns.

– Nu mi-e foame, răspunse ea.

Oare îmbujorarea ei însemna că avea febră? Îi atinse obrazul cu dosul degetelor, dar ea îi lovi palma şi îşi ascunse şi mai mult faţa în saltea. El îşi ridică mâna, oprindu-se deasupra ei.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă. Nu te simţi bine?

– Nu.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă din nou.

– Nimic. Vocea ei era înăbuşită de saltea. Pleacă.

Elliott ridică din sprâncene şi îşi puse mâinile la spate. Se îndreptă şi o privi de sus.

– *Pleacă?* repetă el. Zaci aici, când e aproape ora cinei? Şi cu toate astea, nu s-a întâmplat nimic?

Brusc, îl lovi un gând.

– Sângerarea lunară? întrebă el. Ţi-a venit?

– Nu.

Atunci, *care* era problema? Ar fi avut greţurile *dimineaţa*, nu?

– Vanessa, vrei să te uiţi la mine? zise el.

– Ăsta e un ordin? îl întrebă ea, întorcându-se aproape cu violenţă pe spate şi holbându-se la el prin părul ciufulit. Hainele stăteau întortocheate în jurul ei. Da, milord. Orice spui tu, milord.

Elliott se încruntă.

– Cred că ar fi mai bine să-mi spui ce s-a întâmplat, spuse el.

Şi dintr-odată avu o presimţire de rău augur. „Con."

– Nu o să te împart, spuse ea, împingându-şi părul de pe faţă cu braţul. Poţi să spui că nu am de ales, pentru că m-am măritat cu tine. Şi mai poţi să spui că sunt obligată să mă supun şi să-ţi acord drepturile conjugale ori de câte ori ai chef să ţi le exerciţi. Dar dacă o persoană poate să rupă un jurământ, atunci şi cealaltă poate face la fel, chiar dacă este o simplă femeie şi, prin urmare, nici măcar o persoană. O să ţip foarte, foarte tare dacă mai pui mâna vreodată pe mine. Şi asta e o ameninţare serioasă.

„Ah, da. Con."

– Văd şi eu asta, zise el. De ce anume sunt acuzat?

– De faptul că ai ţinut o amantă, deşi eşti un bărbat însurat, răspunse ea. Nu contează că ea este frumoasă, iar eu nu sunt. Ştiai asta dinainte să te căsătoreşti cu mine. Şi nu contează că *eu* sunt cea care *te-a* cerut în căsătorie. Ai fi putut să refuzi. Dar nu ai făcut-o. Te-ai căsătorit cu mine. Mi-ai făcut jurăminte sfinte. Şi le-ai încălcat. Nu vei mai fi soţul meu decât cu numele.

– Eşti sigură că Con ţi-a povestit faptele reale, Vanessa? întrebă el, şocat şi puţin furios.

– Aha! sări ea. Ai de gând să negi, nu-i aşa? Unde ai fost astăzi, dacă nu acasă la doamna Bromley-Hayes?

Aha. Totuşi nu fusese Con.

– Vezi? continuă ea, atunci când el nu răspunse imediat. Nu poţi nega, nu-i aşa?

– Anna a venit aici în vizită? întrebă el.

– *Anna*, repetă ea, bosumflată. Şi ea îţi spune *Elliott*. Cât de intim! M-am întâlnit cu ea în parc. Pleacă. Nu vreau să te mai văd astăzi. Aş vrea să nu te mai văd niciodată.

– Vrei să mă laşi să-ţi explic? o întrebă el.

– Aha! exclamă ea din nou. Pleacă.

– Tu ai vrut să te explici atunci când te-am găsit plângând cu portretul răposatului tău soţ, îi aminti el,

ar eu am ascultat ce aveai de spus în cele din urmă. Lucrurile nu sunt întotdeauna aşa cum par.

– Ea *nu* este amanta ta? vocea ei era şi mai furioasă decât înainte.

– Nu, veni răspunsul.

– Ha! Atunci, doamna Bromley-Hayes este o mincinoasă? întrebă ea.

– Nu ştiu ce ţi-a spus, zise el.

Elliott aşteptă. Ea azvârli la o parte păturile şi îşi aruncă picioarele peste marginea cea mai îndepărtată a patului. Se ridică şi aranjă cu mâna rochia de pe ea, una dintre cele mai frumoase rochii de plimbare pe care le avea, dar care urma să aibă nevoie de multă muncă pentru a arăta din nou prezentabilă. Îşi trecu degetele prin păr, rămânând cu spatele la el.

– Te ascult, spuse ea.

– Anna a fost amanta mea pentru o mare parte din anul trecut, îi zise el. Dacă asta te jigneşte, Vanessa, îmi pare rău, dar eu nu pot schimba trecutul şi nici nu aş face-o, dacă aş putea. Pe atunci nu eram căsătorit. Nici măcar nu te cunoşteam.

– Şi chiar dacă m-ai fi cunoscut, presupun că nu aş fi putut rivaliza cu ea.

– Înainte de nunta noastră, când v-am adus în oraş pe tine, pe mama şi pe Cecily, continuă el, i-am făcut o vizită Annei şi i-am spus că urmează să mă căsătoresc. S-a certat îngrozitor cu mine şi eu am plecat. Am crezut că lucrurile s-au terminat atunci şi acolo, dar se pare că nu era aşa. Acum două seri a apărut la teatru şi ieri-seară la bal, şi mi-am dat seama că nu-i spusesem că relaţia noastră se terminase privind-o în ochi. Aşa că i-am făcut astăzi o vizită pentru a face exact asta.

– Şi i-ai spus că sunt obosită după ziua de ieri, interveni ea.

El ezită.

– Presupun că i-am zis, recunoscu el.

– Cum ai îndrăznit să pomeneşti numele meu în faţa ei, explodă ea, întorcându-se şi privindu-l direct în ochi.

– Îmi pare foarte rău, spuse el. A fost de prost gust. Ea te-a făcut să crezi că noi încă mai suntem amanţi, Vanessa? Pornind de la presupunea că tu nu mi-ai spune niciodată informaţia asta, lăsând minciuna să-ţi chinuie gândurile? Nu te cunoaşte foarte bine, nu-i aşa? Nu suntem amanţi şi nu am mai fost din clipa în care m-am logodit cu tine. Nu aş fi crezut-o capabilă de o asemenea ură, dar se pare că este. Îmi pare rău, din inimă, că ai fost rănită de felul meschin în care se sfârşesc relaţiile.

– Tu *ai* inimă? îl întrebă ea. Ţi-ai petrecut noaptea trecută în pat cu mine. Eu credeam că o să vii să ai grijă de mine. Dar primul lucru pe care l-ai făcut în dimineaţa asta a fost să te duci la amanta ta.

– Da, i-am făcut o vizită amantei mele, spuse el. Ţi-am explicat de ce am simţit că era necesar să mă duc acolo.

– Dar nu ai simţit că este necesar să-mi spui şi mie că te duci? întrebă ea.

– Nu, recunoscu el.

– De ce ai pus capăt relaţiei?

– Pentru că sunt însurat.

Ea zâmbi în treacăt.

– Nu pentru că eşti căsătorit cu *mine?* întrebă ea în continuare. Doar pentru că eşti căsătorit? Ei bine, asta este ceva, presupun. Poate e chiar admirabil. Dar când crezi că va veni momentul în care simţul moralităţii va începe să se estompeze şi-ţi vei lua altă amantă?

– Niciodată, răspunse le răspicat. Nu atâta timp cât vom trăi.

– Presupun că ai mai avut şi alte amante înaintea ei, spuse ea, privindu-şi mâinile.

– Da, răspunse el.

– Toate erau frumoase, presupun.

– Da.

– Cum pot eu... începu ea.

El o întrerupse, adresându-i-se pe un ton mai degrabă aspru.

– Destul cu asta, Vanessa, zise el. *Destul!* Ţi-am spus că eşti frumoasă şi nu am minţit. Chiar dacă tu nu poţi

avea încredere în cuvintele mele, cu siguranţă îţi dai seama că nu te-am minţit după felul în care m-am comportat. Felul în care fac dragoste cu tine nu-ţi spune că te găsesc şi frumoasă, şi irezistibilă?

Ochii ei se umplură cu lacrimi şi se întoarse brusc cu spatele la el.

Faptul că nu era sigură de frumuseţea ei era o problemă cu rădăcini adânci, îşi dădu el seama. Probabil că nici ea nu era conştientă de asta. Ca antidot, îşi cultivase veselia. Dar când nu era veselă, devenea lipsită de apărare în faţa celor care voiau să o rănească.

– Aş fi *vrut* să nu fie ea amanta ta, spuse Vanessa. Nu o plac. Nu pot *suporta* gândul că tu...

– Iar eu nu pot suporta gândul că ai fost împreună cu tânărul Dew, interveni el, chiar dacă circumstanţele au fost altele, Vanessa. Presupun că toţi ne-am dori ca partenerul nostru să vină la noi proaspăt şi nou ca un bebeluş, să nu mai fi fost nimeni înaintea noastră. Dar asta e imposibil. Tu ai trăit aproape douăzeci şi patru de ani înainte să mă cunoşti. Eu am trăit aproape treizeci înainte să te cunosc. Cu toate astea, dacă nici unul din noi nu ar fi trăit vieţile acelea, nu ne-am afla astăzi aici. Iar eu te plac aşa cum eşti acum. Credeam că şi tu începi să mă placi.

Ea oftă şi îşi lăsă bărbia în piept.

– A cui a fost ideea să vină la noi, la teatru, şi apoi la bal, seara trecută? îl întrebă ea. A ei? Sau a lui Constantine?

– Nu ştiu, zise el. Probabil a amândurora. Ar fi trebuit să le iau puterea pe care o aveau asupra ta, spunându-ţi totul imediat: „O, apropo, doamna aceea care stă lângă Con este fosta mea amantă, care probabil nici măcar nu ştie că este fostă. Îmi pare rău, dar îţi promit că voi fi băiat bun pentru tot restul vieţii mele". Ne-ar fi scutit de o grămadă de probleme, nu?

Îl privi peste umăr şi îi zâmbi pe jumătate, deşi chipul ei era palid.

– Piesa de teatru ar fi fost terminată pentru mine, zise ea.

– Da?

Ea dădu din cap.

– Şi faptul că acum ştii a distrus căsătoria asta pentru tine? o întrebă el. A distrus restul vieţii noastre?

– Elliott, spuse ea, îmi spui *adevărul* întreg?

– Da.

El o privi calm. Ea oftă şi se întoarse din nou cu faţa spre el.

– Nu am crezut şi nici măcar nu mi-am dorit vreodată o viaţă fericită până la adânci bătrâneţi, spuse ea. Cât de prostuţă am fost ieri şi azi-dimineaţă, când credeam că am găsit totuşi aşa ceva. Nu am găsit. Dar nu, nimic nu a fost distrus irevocabil. Voi supravieţui. Noi vom supravieţui. Chiar mă găseşti irezis... Chiar mă găseşti măcar un pic atrăgătoare?

– Da, răspunse el. În clipa aia ar fi putut să se îndrepte cu paşi mari spre pat, să o cuprindă într-o îmbrăţişare, dar ar fi putut fi un gest greşit. Poate că ea încă se îndoia de sinceritatea lui. Dar eu nu am folosit cuvântul „atrăgătoare", deşi şi acesta ar fi destul de corect. Dar este şi prea puţin. Eu am folosit cuvântul „irezistibilă".

– O... zise ea. Chiar nu ştiu de ce. Arăt îngrozitor.

Se uită în jos la ea.

– În clipa asta, da, fu el de acord. Dacă am avea şoareci prin casă, cu siguranţă s-ar speria de tine dacă te-ar vedea. Hainele de plecare nu sunt menite să fie purtate în pat. Iar părul trebuie să fie aranjat la câteva ore.

– O, comentă ea şi râse – mai degrabă un sunet slab şi tremurat.

– Lasă-mă să o chem pe camerista ta, sugeră el. Eu mă voi duce jos şi le voi spune mamei şi lui Cecily că, la urma urmelor, nu trebuie să moară de foame în noaptea asta, şi că vei coborî într-o jumătate de oră.

– Va fi o muncă de Hercule să mă facă să arăt prezentabil în numai o jumătate de oră, spuse ea în timp ce el înconjură patul şi se îndreptă spre garderobul ei.

– Nu chiar, spuse el şi se uită la ea după ce trase de sfoara clopoţelului. Tot ceea ce trebuie să faci este să zâmbeşti, Vanessa. Zâmbetul tău este pură magie.

– Atunci ar trebui să-ţi demonstrez că te înşeli, prostuţule, şi să cobor cu tine acum, zâmbind, comentă ea. Mama ta ar face o criză, dacă nu ar avea la îndemână sărurile.

– Mă voi întoarce în douăzeci şi cinci de minute, spuse el, apoi păşi în garderobul lui şi închise uşa în urma sa.

Rămase acolo pentru o vreme, rezemat de uşă, cu ochii închişi. Trebuia să-şi ispăşească multe păcate. Rănise prea mulţi oameni în ultimul timp. În ultimii ani fusese şi el rănit de câţiva oameni în care avusese încredere, aşa că se dedicase cu totul responsabilităţilor sale şi întorsese spatele dragostei... şi râsetelor, şi veseliei. Oricum, rănise oameni.

Dragoste, şi râsete, şi veselie. Toate acestea se regăseau în soţia cu care se căsătorise fără să vrea şi cu atâta cinism. Se însurase cu o comoară pe care nu o merita absolut deloc.

„Nu am crezut şi nici măcar nu mi-am dorit vreodată o viaţă fericită până la adânci bătrâneţi. Cât de prostuţă am fost ieri şi azi-dimineaţă, când credeam că am găsit totuşi aşa ceva."

Ieri şi azi-dimineaţă ea fusese fericită. O fericire de genul celei până la adânci bătrâneţi. Doamne sfinte! Fusese fericită. Dar *desigur* că fusese. Doar şi el fusese.

capitolul 21

Vanessa se aşteptase ca îndatorirea de-a le introduce pe surorile ei în lumea bună să fie o sarcină apăsătoare. La urma urmei, şi ea era la fel de nouă ca şi ele în lumea aceasta, chiar dacă era măritată cu un viconte, moştenitorul unui titlu de duce. Practic, ea nu cunoştea pe nimeni şi nimic.

Dar, până la urmă, realitatea se dovedi mult mai uşoară. Nu fusese nevoie decât de poziţia ei respectabilă de doamnă măritată cu un gentleman din înalta societate. Elliott era mai mult decât calificat pentru rolul acesta.

Cele trei surori erau un fel de curiozitate. Vanessa, deoarece se căsătorise de curând cu unul dintre cei mai vânaţi burlaci din Londra. Margaret şi Katherine, pentru că erau surorile noului conte de Merton, care se dovedise a fi foarte tânăr, şi chipeş, şi fermecător, în ciuda – sau poate tocmai din cauza – faptului că-i lipsea cizelarea caracteristică orăşenilor.

Iar Margaret şi Katherine atrăgeau şi pentru că erau de o frumuseţe rară. Lumea bună, află Vanessa în curând, era mereu avidă de chipuri noi, să asculte poveşti noi şi să fie pusă la curent cu ultimele scandaluri. Povestea noului conte şi a surorilor sale, care fuseseră descoperiţi într-un sat îndepărtat de la ţară, trăind într-o căsuţă mai mică decât magazia din grădina multor oameni – lumea bună avea şi tendinţa de-a folosi hiperbole – acapară imaginaţia tuturor şi le alimentă conversaţiile de salon pentru o săptămână şi ceva. La fel şi faptul că una dintre surori pusese mâna pe nimeni altul decât vicontele Lyngate – un adevărat trofeu –, dacă nu chiar şi pe inima lui.

Ea nu era o frumuseţe, prin urmare nimeni nu bănuia că fusese o căsătorie din dragoste – şi deşi nu fusese, era ciudat că el nu se căsătorise cu sora *cea mai mare*. Şi interesul tuturor se inflamă din nou atunci când se răspândi vestea că doamna Bromley-Hayes fusese părăsită ca o cărămidă fierbinte din poziţia de amantă a vicontelui Lyngate, după ce fusese văzută într-o după-amiază în compania vicontesei, în Hyde Park. Prestigiul vicontesei crescu semnificativ.

Familia Huxtable era invitată peste tot unde mergeau şi oamenii din înalta societate – la baluri, la serate, concerte, picnicuri, dejunuri veneţiene, dineuri, petreceri la teatru... Lista era nesfârşită. De fapt, toată ziua erau ocupaţi cu distracţii, de dimineaţă şi până în miez

de noapte. Ei bine, poate că nu „dimineaţa" aşa cum credea toată lumea. Majoritatea oamenilor dormeau până după miezul zilei, pentru că dansaseră şi jucaseră cărţi, purtaseră conversaţii sau se distraseră în vreun fel aproape toată noaptea.

Pe Vanessa o amuza să descopere că o invitaţie la micul dejun era de fapt o invitaţie la o masă care începea la mijlocul după-amiezii. O uimea faptul că oamenii păreau perfect mulţumiţi să-şi înceapă ziua după-amiaza şi să şi-o termine dimineaţa devreme. Ce trist era că pierdeau atâta lumină şi soare!

Ea îşi însoţi surorile la multe distracţii, dar nu trebui să depună prea mare efort pentru a le face cunoştinţă cu oameni ale căror nume nici nu şi le putea aminti, să găsească grupuri în care să poarte discuţii sau să le găsească parteneri de dans. După cum prezisese Elliott, se întâlneau cu aceiaşi oameni aproape peste tot unde se duceau, iar numele, chipurile şi titlurile lor îi deveniră în curând familiare.

Margaret şi Katherine îşi făcură repede prieteni şi cunoştinţe şi, curând, amândouă atraseră o grămadă de admiratori - la fel şi Vanessa, spre marea ei uimire. Tineri domni ale căror nume de-abia şi le amintea o invitau la dans şi se ofereau să-i aducă băuturi răcoritoare sau să o însoţească la o plimbare în grădină ori pe ringul de dans. Unul sau doi se oferiră chiar să o ducă la plimbare în parc sau în Rotten Row.

Desigur, nu era ceva neobişnuit ca doamnele măritate să aibă prieteni de sex masculin. Şi ea îşi aminti că Elliott îi spusese la teatru că nu era nimic ieşit din comun ca o doamnă măritată să fie însoţită într-un loc public de un bărbat care nu era soţul ei.

Asta îi spunea multe Vanessei despre calitatea căsătoriilor din lumea bună, deşi ea nu avea nici un chef să se comporte aşa cum făceau ceilalţi. Dacă Elliott nu putea fi cu ea, atunci ea prefera compania surorilor ei sau a soacrei, decât a unor domni necunoscuţi.

În săptămânile care urmară prezentării ei la Curte, nu se simţise nefericită. Dar nu era nici fericită.

Din ziua în care îl chestionase pe Elliott în legătură cu vizita la doamna Bromley-Hayes, în relaţia dintre ea şi Elliott se strecurase o oarecare răceală. Nu se înstrăinaseră unul de celălalt. El o însoţea la multe petreceri, mai ales seara. Discuta cu ea ori de câte ori se ivea ocazia. Făcea dragoste cu ea în fiecare noapte. Dormea în patul ei. Dar exista... ceva. Un fel de tensiune.

În ciuda faptului că îl crezuse, ea se simţea totuşi rănită. Nu rănită de faptul că el avusese amante înainte să se însoare cu ea – asta ar fi fost lipsit de logică. Dar rănită pentru că el o vizitase pe fosta lui amantă după ce se căsătorise cu ea, şi nu i-ar fi spus nimic despre asta dacă ea nu ar fi aflat de una singură. Şi poate rănită din cauză că doamna Bromley-Hayes era frumoasă din toate punctele de vedere – de fapt, cel puţin din punct de vedere fizic.

Vanessa continua să-şi spună că nu era nimic în neregulă cu mariajul ei. De fapt, totul era absolut în regulă. Avea un soţ care îi acorda atenţie, care îi era credincios, care îi jurase că-i va fi credincios până la capăt. Era binecuvântată. Ce altceva îşi mai putea dori?

„Inima lui?" Dacă cineva avea luna şi stelele, trebuia să se lăcomească şi să tânjească şi după soare? Se părea că răspunsul era afirmativ.

Katherine se purta cu grupul ei de admiratori la fel cum o făcuse şi în Throckbridge. Le zâmbea tuturor cu amabilitate şi îngăduinţă, le acorda tuturor favoruri în mod egal, îi *plăcea* pe toţi. Dar atunci când era întrebată, recunoştea că nu exista nimeni mai special în mijlocul lor.

– *Vrei* pe cineva special în viaţa ta? o întrebă Vanessa într-o dimineaţă, pe când făceau o mică plimbare prin parcul aproape pustiu.

– Sigur că da, răspunse Katherine cu un oftat. Vezi tu, Nessie, tocmai asta este. El trebuie *să fie* special. Ajung la concluzia că nu există o astfel de persoană, că nu caut decât ceva imposibil. Dar nu se poate să fie aşa, nu? Hedley a fost special pentru tine, iar Lord Lyngate este acum la fel. Cât te-am invidiat când v-am urmărit

alsând împreună, la primul bal al lui Cecily. Dacă ție i s-a întâmplat de două ori, e prea mult să cer să mi se ntâmple și mie doar o singură dată?

– O, ți se va întâmpla, o asigură Vanessa, prinzându-i ɔratul și strângând-o ușor. Mă bucur că nu vrei să te nulțumești cu nimic altceva decât dragostea. Dar cum ămâne cu Meg?

Sora lor nu se afla cu ele. Se dusese la biblioteca Hookham, împreună cu marchizul de Allingham.

– Și cu marchizul, vrei să spui? întrebă Katherine. Eu cred că el îi face curte într-un mod serios.

– Și ea îl vrea? întrebă Vanessa.

– Nu știu, recunoscu Katherine. Se pare că este favo-itul ei. Categoric, îi acordă mai multă atenție lui decât ıltora, deși există mai mulți domni eligibili și prietenoși care sunt interesați de ea. Cu toate astea, ea nu se comportă ca și cum ar fi îndrăgostită, nu-i așa?

Era adevărat. Meg era mult mai preocupată de încercarea de a-i controla mișcările lui Stephen, de-a o încuraja pe Kate să se distreze cât mai mult posibil și de-a se asigura că Vanessa era fericită, decât să-și făurească o nouă viață pentru ea însăși.

Cu toate astea, marchizul, care era într-adevăr un gentleman prietenos, era foarte atent.

Și Crispin Dew era căsătorit. Nu mai avea nici un rost să își facă speranțe în privința lui. Ah, *ei* îi era ușor să spună asta, se gândi Vanessa.

– Meg nu va vorbi niciodată despre ea însăși, nu-i așa? continuă Katherine. Eu nu am observat asta până acum, dar este adevărat. Presupun că din cauza asta nu am știut niciodată despre Crispin Dew. O, Nessie, chiar l-a iubit atât de mult?

– Mă tem că da, răspunse Vanessa. Dar poate că, în timp, va găsi pe altcineva. Poate că acel cineva va fi chiar marchizul de Allingham. Pare să se distreze în compania lui.

Dar aceasta era o speranță ce avea să fie distrusă în curând. După o săptămână și ceva, când Vanessa sosi la Merton House într-o după-amiază, îl găsi pe Stephen

în hol, aşteptând să plece împreună cu Constantine. Intenţionau să se ducă să urmărească cursele de cai. El era încruntat.

– La naiba cu toate astea, Nessie, răbufni Stephen, când va învăţa Meg că ea este sora mea, nu maică-mea? Şi când va învăţa că nu mai am doar şaptesprezece spre optsprezece ani şi că sunt mult prea mare ca să mai joc după cum trage ea sforile?

– O, Doamne, dar ce s-a întâmplat? exclamă ea.

– Allingham a venit aici mai devreme, explică el, şi a cerut să vorbească cu mine. A fost un gest extrem de respectuos din partea lui, deoarece eu nu am *decât* şaptesprezece ani, şi el trebuie să aibă de două ori pe atât, iar Meg are douăzeci şi cinci de ani. A venit ca să-i dau permisiunea să-i ceară mâna.

– O, Stephen, strigă Vanessa, strângându-şi palmele la piept. Şi?

– Şi bineînţeles că eu am spus da, zise el. De fapt, am fost încântat. Poate că nu are cei mai buni croitori sau cizmari, dar călăreşte cu măiestrie şi are reputaţia de-a fi un om al naibii de bun şi chiar nu prea contează faptul că nu este foarte înalt. Are *prezenţă*. Şi Dumnezeu ştie că Meg şi-a petrecut destul timp cu el în ultimele săptămâni. Să mă ierţi dacă eram sigur că cererea lui avea să fie bine primită.

– Şi nu a fost aşa? întrebă ea.

– L-a refuzat din start, explică el.

– Ah, rosti dezamăgită Vanessa. Prin urmare, nu ţinea atât de mult la el?

– Al naibii să fiu dacă ştiu, continuă el. Ea refuză să spună. Spune că asta nu are nici o legătură. Că i-a făcut tatei o promisiune pe patul de moarte şi că, pentru numele lui Dumnezeu, intenţionează să şi-o ţină până când eu voi avea douăzeci şi unu de ani şi Kate va fi măritată.

– O, Doamne, se tângui Vanessa. Eu am crezut că poate lucrurile s-au schimbat într-o oarecare măsură.

– Aşa cum ar fi trebuit, spuse fratele ei. Acum eu sunt un Merton, Nessie. Am pământ şi o avere şi o *viaţă*.

Am prieteni noi. Am un viitor. Nu e ca şi cum nu aş iubi-o pe Meg. Nu e ca şi cum nu i-aş fi recunoscător pentru tot de a făcut pentru mine de când a murit tata. Nu voi uita *niciodată* şi îi voi fi întotdeauna recunoscător. Dar urăsc faptul că trebuie să dau socoteală pentru fiecare clipă din fiecare oră din zi. Şi urăsc să fiu eu motivul pentru care a respins cea mai bună cerere în căsătorie pe care probabil o va primi în toată viaţa ei. Dacă nu îi place destul de mult de el, atunci foarte bine. O aplaud pentru faptul că a avut curajul să îl refuze. Dar dacă nu este asta... Dacă e doar din cauza mea... Eh, acesta trebuie să fie Constantine.

Fratele său se înveseli vizibil. Vanessa nu avea chef să se întâlnească faţă în faţă cu vărul ei. Îl bătu pe Stephen pe braţ.

– Mă duc să văd ce are de spus, zise ea. Să te distrezi.

– O, aşa voi face, răspunse el. Constantine este un tip de milioane. Şi trebuie să recunosc că la fel este şi Lyngate, Nessie. Are grijă de mine, dar nu încearcă să mă controleze, adăugă, după care plecă din casă fără să mai aştepte să bată Constantine la uşă.

Margaret era încordată şi nu prea comunicativă când Vanessa ajunse în salon şi îi povesti că tocmai vorbise cu Stephen.

– Problema cu fratele nostru, începu Margaret, este că are impresia că noua lui situaţie l-a transformat, brusc, într-un om mai matur. Dar adevărul e că el este încă un flăcău, Nessie, şi unul care devine mai rebel pe zi ce trece.

– Este un băiat care poate că are nevoie de cineva care să nu îl mai controleze atâta, sugeră Vanessa.

– O, nu începe şi tu, exclamă Margaret, evident exasperată. Ar trebui să fie la Warren Hall, cu profesorii lui.

– Şi va fi acolo cât de curând, zise Vanessa. De asemenea, mai trebuie să se familiarizeze cu lumea care îl aşteaptă după ce va ajunge la majorat. Dar haide să nu ne certăm din cauza lui. Marchizul de Allingham ţi-a cerut mâna?

– A fost foarte amabil din partea lui, spuse Margaret. Dar eu am refuzat, desigur.

– Desigur? Vanessa ridică din sprâncene. Eu credeam că poate îţi place de el.

– Atunci ai crezut greşit, explică Margaret. Tocmai tu, dintre toţi oamenii, ar fi trebuit să ştii că eu nici măcar nu mă pot gândi la căsătorie până când nu-mi voi duce la îndeplinire obligaţia pe care o am faţă de familia noastră, şi pe care am preluat-o acum opt ani.

– Dar eu şi Elliott locuim aproape de Warren Hall, interveni Vanessa. Iar Kate va ajunge la majorat în doar câteva luni. Stephen se va afla la universitate pentru cea mai mare parte din anii care vin. Până atunci, va deveni un adult în toată firea.

– Dar vremea aia nu a venit încă, spuse Margaret.

Vanessa îşi înclină capul într-o parte şi o privi îndeaproape.

– Tu nu *vrei* să te măriţi, Meg? întrebă ea. *Niciodată?*

Crispin Dew purta o mare parte din vină pentru asta, se gândi ea. Margaret îşi desfăcu palmele în poală şi le privi lung.

– Dacă nu vreau, începu ea, va veni o vreme când va trebui să locuiesc la Warren Hall, iar soţia lui Stephen va fi stăpâna casei. Sau la Finchley Park, împreună cu tine. Sau cu Kate, undeva, şi cu soţul ei. Presupun că va veni o vreme când mă voi mărita cu cineva destul de amabil cât să mă ceară. Dar nu încă.

Vanessa o privi atent, cu capul aplecat. Între ele se lăsă o tăcere lungă.

– Meg, spuse ea într-un final, probabil că Stephen nu ştie despre... despre Crispin, asta dacă nu cumva Kate i-a zis ceva. El crede că faptul că l-ai refuzat pe marchizul de Allingham are legătură doar cu *el.*

– Şi aşa şi este, spuse Margaret.

– Nu, nu este aşa, o înfruntă Vanessa. Are legătură cu Crispin.

Margaret îşi ridică capul şi o privi din ce în ce mai încruntată.

– Stephen trebuie să afle asta, continuă Vanessa. Trebuie să ştie că nu el este motivul pentru care nu vrei să îţi cauţi fericirea.

– Stephen *este* fericirea mea, spuse Margaret cu înverşunare. La fel sunteţi şi tu, şi Kate.

– Aşa că ne încătuşezi pe toţi, zise Vanessa. Te iubesc enorm de mult, Meg. Îi iubesc şi pe Kate, şi pe Stephen. Dar nu aş spune despre nici unul din voi că sunteţi „fericirea mea". Fericirea mea nu poate veni de la o altă persoană.

– Nici de la Lord Lyngate? o întrebă Margaret. Sau de la Hedley?

Vanessa scutură din cap.

– Nici măcar de la Hedley sau Elliott, răspunse ea. Fericirea mea trebuie să vină dinlăuntrul meu, altfel ar fi un lucru prea fragil ca să-mi fie de folos, şi o povara mult prea mare pentru a fi bine pentru cei pe care îi iubesc.

Margaret se ridică în picioare şi merse până la fereastră pentru a se uita în jos, la Berkeley Square.

– Tu nu înţelegi, Nessie, zise ea. *Nimeni* nu înţelege. Când i-am făcut acea promisiune tatei, eu ştiam că îmi iau un angajament pe o perioadă de doisprezece ani – până când Stephen avea să ajungă la majorat. Am îndeplinit opt ani din acest angajament. Nu o să renunţ la ultimii patru ani cu atâta uşurinţă, doar pentru că circumstanţele s-au schimbat, doar pentru că tu eşti fericită şi căsătorită, Kate este curtată de mai mult de o jumătate de duzină de domni eligibili, iar Stephen se enervează că vrea să fie liber. Sau pentru că am primit o ofertă bună şi ar trebui să plec în Northumberland ca să încep o nouă viaţă, şi să-i las pe Kate şi Stephen în grija ta şi a lui Lord Lyngate. Asta nu are *nimic* de-a face cu Crispin Dew. Are legătură cu *tot*, în afară de o promisiune pe care am făcut-o fără să fiu constrânsă, şi pe care am onorat-o cu bucurie. Vă *iubesc* pe toţi. Nu voi renunţa la datoria pe care trebuie s-o îndeplinesc, nici măcar dacă Stephen o găseşte supărătoare. *N-o voi face.*

Vanessa veni în spatele ei şi îşi petrecu braţele în jurul mijlocului ei.

– Hai să mergem la cumpărături, spuse ea. Ieri am văzut cea mai splendidă bonetă, dar era într-o nuanţă de albastru şi mie nu mi s-ar potrivi deloc. Totuşi, pe capul tău ar arăta superb. Hai să o vedem înainte să o cumpere altcineva. Apropo, unde este Kate?

– A plecat la o plimbare cu trăsura împreună cu domnişoara Flaxley, Lord Bretby şi domnul Ames, răspunse Margaret. Am atâtea bonete, că nu ştiu ce să fac cu ele, Nessie.

– Atunci una în plus nu te va deranja, zise Vanessa. Hai să mergem.

– O, Nessie. Margaret râse atât de tare, că se cutremură. Ce m-aş face fără tine?

– Ai avea mai mult loc în dulap, asta e sigur, spuse Vanessa şi râseră amândouă.

Totuşi, câteva ore mai târziu, Vanessa ajunse înapoi acasă, la Moreland House, cu inima grea. Nefericirea unuia dintre cei pe care îi iubea era deseori mai greu de suportat decât propria nefericire, se gândi ea – şi, fără îndoială, Meg era nefericită.

Nu că şi *ea* ar fi fost nefericită. Doar că...

Ei bine, ea cunoscuse o fericire fără margini în timpul lunii de miere, şi apoi din nou, pentru câteva zile, înainte şi după prezentarea ei la Curte. Iar fericirea aceea o făcuse să tânjească după mai mult. Nu se putea sili să se simtă mulţumită cu un mariaj care doar funcţiona sau se desfăşura amiabil.

Desigur, era aproape sigură că era însărcinată. Poate că *asta* ar face o diferenţă. Dar de ce ar trebui? Nu făcea altceva decât să îndeplinească rolul pentru care se însurase cu ea.

Dar, o, Doamne, era însărcinată cu copilul lui Elliott şi al ei. Copilul *lor*. Voia cu atâta disperare să fie din nou fericită. Şi în ciuda a ceea ce-i spusese lui Meg mai devreme, nu voia să fie doar fericită în sufletul ei. Ea voia să fie fericită cu *el*. Voia ca el să fie extaziat de fericire

când îi va spune. Voia... Ei bine, voia soarele, evident. Cât de prostuță era.

Nu avea la dispoziție prea multe seri libere. Iar atunci când se ivea vreuna, părea a fi o indulgență rară. Într-una din aceste seri, Cecily plecase la teatru cu un grup de prietene, însoțite de mama uneia dintre ele. După cină, Elliott se retrăsese în bibliotecă. Mama lui, care stătea și bea ceai și discuta cu Vanessa în salon, nu-și mai putu ascunde căscatul și în cele din urmă se scuză, motivând că era epuizată.

– Mă simt de parcă aș putea să dorm o săptămână, zise ea în timp ce Vanessa o săruta pe obraz.

– Aș îndrăzni să spun că o noapte întreagă de somn neîntrerupt va fi suficientă, spuse Vanessa. Dar dacă nu e așa, atunci o voi însoți eu pe Cecily la petrecerea de mâine din grădină, ca să puteți avea o zi liniștită. Noapte bună, mamă.

– Tu ești mereu atât de bună, o lăudă soacra ei. Cât de mult mă bucur că Elliott s-a însurat cu tine. Noapte bună, Vanessa.

Vanessa rămase singură pentru o vreme, citind dintr-o carte. Dar sentimentul din ce în ce mai familiar de tristețe o bântui din nou și îi distrase atenția de la aventurile pe care le avea Odiseu în timp ce încerca să se întoarcă în Itaca, la Penelope a lui.

Elliott se afla jos, în bibliotecă, iar ea se afla în salon, într-una din serile rare în care amândoi se aflau acasă. Oare așa avea să se desfășoare căsătoria lor? Va *permite* ea așa ceva? Poate că el ar fi venit aici dacă ar fi știut că mama lui se dusese la culcare și ea se afla singură.

Și poate că ar trebui să se ducă și să afle dacă așa stăteau lucrurile, își zise ea în cele din urmă, ridicându-se hotărâtă în picioare și punând un deget în carte, ca să nu-și piardă rândul. La urma urmelor, aceasta era și casa ei, iar el era soțul ei. Și ei doi nu erau ca niște străini. Nu se certaseră. Dacă se îndepărtaseră unul de celălalt și aveau acum o relație distantă, atunci asta era

parțial și din vina ei, dacă nu încerca să facă ceva în privința asta.

Ciocăni la ușa bibliotecii și o deschise chiar în timp ce el îi spunea să intre. În vatră ardea focul, deși nu era o seară rece. El era așezat într-un fotoliu adânc de piele aflat alături de cămin, cu o carte deschisă în mână. Biblioteca era o cameră pe care ea o iubea, cu toate rafturile ei înalte pline cu cărți legate în piele ce acopereau trei pereți, și cu biroul vechi din lemn de stejar, într-atât de mare încât trei oameni puteau să stea unul lângă celălalt de-a latul său.

Era un loc mult mai confortabil decât salonul. Nu-l învinuia pe Elliott că alegea să-și petreacă serile aici. În noaptea asta, părea un loc mai atrăgător ca niciodată. La fel și el. Stătea ușor pleoștit în scaunul său. Una din glezne i se odihnea pe genunchiul celuilalt picior.

– Mama ta este obosită, zise ea. S-a dus la culcare. Te deranjează dacă vin și eu aici?

El se ridică în picioare.

– Sper că o vei face, spuse el și-i arătă fotoliul din fața lui, aflat de cealaltă parte a focului.

În vatră trosni un buștean, trimițând un puhoi de scântei în sus, pe coș. Ea se așeză și-i zâmbi, și apoi, pentru că nu-i veni altceva în minte, își deschise cartea, își drese glasul și începu să citească.

El făcu la fel, dar fără să-și dreagă glasul. Nu mai stătea tolănit în fotoliu. Rămăsese cu ambele picioare pe podea.

Fotoliul era prea adânc pentru ea. Fie trebuia să se așeze cu spatele lipit de spătar, iar picioarele să-i atârne la câțiva centimetri de podea, fie cu picioarele pe podea și cu spatele arcuit spre spătar, fie cu picioarele pe podea și cu spatele drept ca un băț, fără să se rezeme de nimic.

După câteva minute, timp în care încercă pe rând toate cele trei poziții și descoperi că nici una nu era confortabilă, își dădu jos papucii, își îndoi picioarele alături, pe fotoliu, aranjându-și fusta în jurul ei, și își

rezemă capul de braţul fotoliului. Se uită în foc, apoi la Elliott. El o privea fix.

– Ştiu că nu e o poziţie demnă de o lady, se scuză ea. Mama şi tatăl meu îmi spuneau întotdeauna să mă aşez într-o poziţie decentă. Dar eu sunt scundă şi majoritatea scaunelor sunt prea mari pentru mine. În plus, mă simt confortabil aşa.

– Se vede, comentă el.

Ea îi zâmbi şi, cumva, nici unul din ei nu se mai întoarse la cartea pe care o citea. Rămaseră doar să se privească unul pe celălalt.

– Povesteşte-mi despre tatăl tău, spuse ea încet.

Vanessa îţi amintea că mama lui îi spusese că ea sperase ca Elliott să fie diferit de tatăl lui. Dar Elliott nu vorbea niciodată despre el.

El continuă să se uite la ea pentru o vreme. Apoi îşi întoarse privirea la foc şi lăsă cartea din mână pe masa de alături.

– L-am adorat, începu el. El a fost marele meu erou, piatra de temelie a existenţei mele. Era modelul pentru tot ceea ce speram să devin atunci când aveam să fiu mare. Tot ce făceam, era ca să-l mulţumesc pe el. Obişnuia să fie plecat pentru perioade lungi de timp, iar eu trăiam pentru momentul în care avea să se întoarcă. Când eram foarte mic, obişnuiam să îmi fac un cort afară, la porţile parcului, ca să-i urmăresc calul sau trăsura, şi în rarele ocazii în care se întorcea şi eu eram acolo, mă lua sus alături de el şi mă simţeam foarte important că îl vedeam înaintea mamei şi a surorilor mele. Când am mai crescut şi am început să intru în belele alături de Con, comportamentul meu era mereu temperat de teama că-l voi dezamăgi pe tatăl meu sau că-i voi stârni furia. Apoi, în tinereţe, când am început să-mi fac de cap, o parte din mine se temea că el nu va fi niciodată mândru de mine, că nu mă voi putea ridica niciodată la standardele pe care le ridicase.

Pentru o vreme rămase tăcut. Vanessa nu încercă să spună nimic. Simţea că mai avea multe de povestit.

În ochii şi în glasul lui, în linia dintre sprâncenele sale încruntate se putea simţi durerea.

– Nu existase niciodată o familie mai apropiată şi mai fericită decât a noastră, continuă el. Nicicând, un soţ mai devotat faţă de soţia lui şi un tată mai devotat copiilor săi. Din multe puncte de vedere, în ciuda absenţelor sale lungi, viaţa era idilică. Era plină de iubire. Mai mult decât orice pe lumea asta, mi-am dorit o căsnicie şi o familie ca a lui. Voiam să primesc acceptarea lui. Voiam ca oamenii să poată spune despre noi „Aşa tată, aşa fiu".

Vanessa lăsă cartea să i se închidă în poală fără să pună vreun semn şi îşi prinse braţele cu palmele, deşi nu ar fi trebuit să-i fie frig având în vedere că stătea atât de aproape de foc.

– Şi apoi, acum un an şi jumătate, zise el, tata a murit pe neaşteptate în patul amantei sale.

Vanessa se uită la el, şocată dincolo de cuvinte.

– Fuseseră împreună mai mult de treizeci de ani, îi spuse el, un pic mai mult decât fusese însurat cu mama mea. Aveau cinci copii, dintre care cel mai mic avea cincisprezece ani, fiind ceva mai mic decât Cecily, iar cel mai mare avea treizeci de ani, un pic mai mare decât mine.

– O! exclamă Vanessa.

– Avusese foarte multă grijă de amanta sa, în cazul în care el avea să moară, continuă el. Celor doi fii le-a găsit locuri de muncă sigure şi avantajoase. Cel de-al treilea era încă la o şcoală bună. Găsise soţi respectabili şi înstăriţi pentru fiicele sale. Îşi petrecuse la fel de mult timp cu familia aceea, cât petrecuse şi cu mine.

– O, Elliott, oftă ea, atât de conştientă de durerea lui, că ochii i se umplură de lacrimi.

El o privi.

– Chestia ciudată este că eu ştiam de bunicul meu şi de cealaltă familie *a lui,* spuse el. Amanta pe care a avut-o timp de mai bine de treizeci de ani a murit de-abia acum zece ani. Şi din relaţia aceea au existat moştenitori. Eu ştiam chiar că este un fel de tradiţie

de familie - o modalitate prin care noi, bărbaţii din familia Wallace, ne dovedim bărbăţia şi superioritatea în faţa femeilor noastre, presupun. Dar niciodată nu mi-a trecut prin cap că era posibil ca şi tatăl meu să urmeze această tradiţie.

- O, Elliott.

Nu ştia ce altceva să spună.

- Cred că ştiuse toată lumea, cu excepţia mea, continuă el. Nu ştiu cum de *nu* mi-am dat seama. Dumnezeu ştie că mi-am petrecut destul timp aici în oraş, după ce am venit de la Oxford, şi credeam că ştiu tot ce se întâmpla în lumea bună, până şi cele mai ascunse chestiuni. Dar nu am auzit nici măcar o şoaptă despre tatăl meu. Mama ştia... ea ştiuse dintotdeauna. Până şi Jessica ştia.

Vanessa încercă să-şi imagineze cum se prăbuşise lumea lui, cu numai un an înainte.

- Totul, spuse el ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Tot ce ştiam, tot ce trăisem şi toate lucrurile în care crezusem... *totul* era o iluzie, o minciună. Eu credeam că am parte de dragostea completă a tatălui meu. Credeam că poate sunt extrem de special pentru că eram fiul lui, moştenitorul, cel care avea să-i ia locul în cele din urmă. Dar el mai avea un fiu mai mare ca mine şi unul de aproape aceeaşi vârstă, plus alţi trei copii. Îmi era greu să înţeleg pe deplin acest lucru. *Încă* îmi este greu. În toţi acei ani, mama mea nu-i era nimic altceva decât soţie din punct de vedere legal, care îi oferea moştenitorul legal. Iar eu nu eram nimic mai mult decât un moştenitor legal.

- O, Elliott. Vanessa îşi îndreptă picioarele de pe fotoliu, se ridică fără măcar să observe cartea care îi căzu pe podea, şi se grăbi spre el. Se aşeză în poala lui, îşi petrecu braţele în jurul mijlocului său şi îşi cuibări capul pe umărul lui. Nu ai de unde să ştii asta. Tu ai fost *fiul* lui. Surorile tale erau *fiicele* lui. Dacă a avut şi alţi copii în altă parte, asta nu înseamnă neapărat că te-a iubit mai puţin. Iubirea nu este un bun finit care are

o anumită măsură. Este infinită. Nu te îndoi de faptul că te-a iubit. Te rog, nu face asta.

– Toate minciunile alea, spuse el, rezemându-şi capul de spătarul fotoliului. Despre cât de ocupat fusese în Londra, despre cât de mult ura că trebuia să plece, şi apoi despre cât de dor îi fusese de noi, cât de singur se simţise fără noi, cât de bucuros era că se afla din nou acasă. Toate erau numai minciuni, pe care, fără îndoială, le repeta şi celeilalte familii, atunci când se întorcea la ei.

Ea îşi ridică uşor capul ca să se uite la chipul lui şi îşi eliberă o mână, ca să îşi treacă degetele prin părul lui.

– Nu face asta, îl îndemnă din nou. Nu te îndoi de orice, Elliott. Dacă el a spus că te-a iubit, dacă *tu ai simţit* că el te-a iubit, atunci cu siguranţă aşa a fost.

– Ideea este că situaţia aceasta este des întâlnită, zise el. Aş putea numi o duzină de alte situaţii asemănătoare, fără să trebuiască măcar să mă gândesc prea mult. Vine la pachet cu viaţa într-o societate în care sorgintea, poziţia şi averea sunt totul, iar căsătoriile aranjate sunt la ordinea zilei. Este ceva obişnuit să cauţi plăceri senzuale şi alinare emoţională în altă parte. Doar că eu nu ştiam asta despre tatăl meu, şi nici măcar nu aveam vreo bănuială. Brusc, eram vicontele Lyngate, foarte puţin pregătit pentru datoriile şi responsabilităţile pe care le am acum – iar asta era vina mea, desigur. Fusesem un tânăr sălbatic pentru prea mult timp. Şi dintr-odată am devenit tutorele lui Jonathan. M-aş fi putut descurca cu toate astea, chiar dacă veniseră peste mine pe neaşteptate. La urma urmei, eram fiul tatălui meu. Dar la fel de brusc şi pe neaşteptate mi-au fost...

– Furate amintirile? sugeră ea când el se opri din povestit.

– Da. Am fost forţat să-mi dau seama că toate erau false, că toate fuseseră o păcăleală, continuă el. Eram pierdut într-o lume pe care nu o cunoşteam.

– Şi toată bucuria şi dragostea şi speranţa au dispărut din viaţa ta, îl completă ea.

– Tot acel idealism stupid şi naiv, zise el. Am devenit foarte rapid o persoană realistă, aproape peste noapte. Mi-am învăţat lecţia repede şi bine.

– O, sărman prostuţ ce eşti, îl dojeni ea. A fi realist nu înseamnă a exclude dragostea şi bucuria. Tocmai că trebuie să le incluzi.

– Vanessa, ar trebui să fim toţi la fel de inocenţi şi de optimişti ca tine, spuse el şi o mângâie pe obraz. Şi eu am fost, până acum un an şi jumătate.

– Ar trebui să fim toţi la fel de *realişti* ca mine, îl corectă ea. De ce realismul este văzut mereu ca un lucru atât de negativ? De ce ne este atât de greu să avem încredere în orice altceva, în dezastre, violenţă şi trădare? Viaţa este *bună*. Chiar şi atunci când oamenii mor mult prea tineri, iar cei în vârstă ne trădează, viaţa este bună. Viaţa este aşa cum ne-o facem. Noi suntem cei care alegem să o vedem într-un fel sau altul.

Îl sărută uşor pe buze. Dar ea nu-i putea alina durerea care-l chinuia de mai bine de un an.

– Şi apoi ţi-ai pierdut şi cel mai bun prieten, nu? îl întrebă ea încet. L-ai pierdut pe Constantine?

– Da, aceea a fost ultima lovitură, recunoscu el. Presupun că, parţial, e şi vina mea. M-am dus acolo, la Warren Hall, cu un zel nemăsurat pentru a-mi face datoria faţă de Jonathan, gata pregătit să fiu brutal cu oricine avea de-a face cu el, dacă era nevoie. Dacă totul ar fi fost în ordine, poate că în curând aş fi învăţat să fiu mai puţin zelos şi insuportabil. Dar nu era. Destul de rapid a devenit clar faptul că tatăl meu îi încredinţase această responsabilitate lui Con, şi că acesta din urmă profitase de această încredere.

– În ce fel? îl întrebă ea, prinzându-i chipul între palme.

El oftă.

– A furat de la Jonathan, răspunse el. Existaseră bijuterii. Comori de familie. Unele aproape nepreţuite, deşi aş îndrăzni să spun că i-au adus o sumă frumuşică. Majoritatea au dispărut. Când l-am întrebat, Jonathan nu ştia nimic de ele, deşi îşi amintea cum i le arătase

tatăl lui, odinioară. Con nu a vrut să recunoască că le-a luat, dar nici nu a negat. Când i-am vorbit despre ele, avea pe față o expresie pe care o cunoșteam de mult vreme, pe jumătate batjocoritoare, pe jumătate disprețuitoare. Era o expresie care îmi spusese clar că, într-adevăr, el le luase. Dar nu aveam nici o dovadă. Nu am spus nimănui despre asta. Era o pată de rușine pe obrazul familiei noastre, m-am simțit obligat să ascund așa ceva de restul lumii. Tu ești prima care află. El *nu* era un prieten demn. M-a păcălit toată viața mea, la fel cum a făcut și tatăl meu. Nu este un om plăcut, Vanessa.

– Nu, admise ea cu tristețe.

Elliott își închise ochii. Mâna lui căzu din nou în lateral.

– Dumnezeule, reflectă dintr-odată, de ce oare te-am împovărat pe tine cu toată povestea asta de familie sordidă?

– Pentru că eu sunt soția ta, îi explică ea. Elliott, nu trebuie să renunți la dragoste chiar dacă pare că toți cei pe care i-ai iubit vreodată te-au trădat. De fapt, au fost doar *doi* oameni dintre toți cei pe care îi cunoști, chiar dacă erau foarte importanți pentru tine. Și nu trebuie să renunți la fericire, chiar dacă toate amintirile tale fericite par să fie minciuni. Dragostea și fericirea te așteaptă.

– Da?

El o privi obosit în ochi.

– Și speranța, adăugă ea. Mereu trebuie să existe speranță, Elliott.

– Trebuie? De ce?

Și apoi, sub ochii ei, cu palmele ei cuprinzându-i chipul, Vanessa văzu cum în ochi i se adună lacrimi și îi curg apoi în jos, pe obraji. El scutură din cap și se desprinse din mâinile ei, apoi rosti o înjurătură care ar fi trebuit să o facă să se îmbujoreze de rușine.

– La naiba, adăugă el, îmblânzindu-și limbajul. Pipăi în jurul lui după o batistă și găsi una. La naiba, Vanessa. Trebuie să mă scuzi.

El încerca să o ridice din poala lui, să o dea la o parte, ă o excludă. Dar ea nici nu voia să audă de așa ceva. Își ncolăci ambele brațe în jurul gâtului său și îi trase fața a pieptul ei.

– Nu mă alunga, îi șopti ea la ureche. Nu mă alunga în continuare, Elliott. Eu nu sunt tatăl tău sau Constantine. Eu sunt soția ta. Iar eu nu te voi trăda niciodată.

Îi întoarse fața în așa fel încât să-și odihnească obrazul pe creștetul capului ei, în timp ce plângea și ofta. Urma să se simtă îngrozitor de stânjenit când avea să se oprească, se gândi ea. Probabil că nu mai plânsese de ani întregi. Bărbații erau prostuți în privința asta. Să plângă era considerată o pată pe renumele lor de bărbați. Îi sărută capul și una din tâmple. Își trecu mâinile prin părul lui.

– Dragostea mea, îi murmură ea. Ah, dragostea mea.

capitolul 22

Elliott rezervase un separeu în Grădinile Vauxhall. O seară în faimosul parc de relaxare, aflat în apropiere de Tamisa era ceva ce nimeni nu trebuia să rateze, mai ales dacă se afla în oraș în timpul sezonului, iar fața Vanessei se lumină cu gândul la bucuria care o aștepta, imediat ce el o întrebă dacă voia să meargă.

Devenise extrem de important pentru el să-și facă fericită soția. La fel și un anumit sentiment de iubire pe care îl simțea pentru ea. Nu putea – sau nu voia – să-i dea un nume. Cu siguranță nu era *îndrăgostit* de ea – acesta era un cuvânt prea banal. Cât despre iubire... ei bine, ajunsese să nu mai aibă încredere în iubire și nu voia să încadreze sentimentele lui pentru Vanessa în această categorie fragilă.

Avea încredere în ea. Elliott avea impresia că viața Vanessei fusese întotdeauna caracterizată de dragostea necondiționată pe care o oferea fără limite tuturor celor care îi erau apropiați, fie că o meritau, fie că nu. Cerul

ştia că el nu-i merita dragostea. Şi, cu toate astea, el ştia că, în felul ei, Vanessa îl iubea.

În seara aceea îl lăsase singur în bibliotecă după ce reuşise, în cele din urmă, să se adune şi să se controleze, şi de atunci nu mai aduse vorba despre acel episod îngrozitor de jenant. Îi oferise timp şi spaţiu pentru a-şi reveni şi a se vindeca.

Şi chiar se vindecase. Ajunsese să înţeleagă faptul că dragostea – dacă îndrăznea să folosească acest cuvânt – nu se regăsea într-o singură persoană. Tatăl lui îl dezamăgise. La fel şi Con. Dar nu şi *dragostea* în sine.

Dragostea rămânea în el, ca un sentiment pe care îl primea de la ceilalţi oameni şi, mai important, ca un sentiment pe care şi el era capabil să îl ofere.

Avea să-şi iubească copiii cu o stăruinţă pe care ei aveau să se poată baza atâta timp cât trăia el. Iar mama lor avea să-i înveţe prin exemplu, dacă nu prin cuvinte – deşi fără îndoială că *avea* să se folosească din plin şi de cuvinte – că dragostea era ceva care sălăşluia adânc în sufletul fiecărui om ca într-o fântână fără fund, ceva ce le putea face viaţa mai fericită chiar şi în cele mai grele şi întunecate zile.

Iar acei copii – sau primul, cel puţin – nu mai avea mult şi venea. Îşi dăduse seama că Vanessa trebuia să fie însărcinată, deşi ea nu îi spusese încă. Nu mai avusese sângerarea lunară de când se căsătoriseră.

Elliott începea să simtă o mulţumire precaută legată de mariajul său.

Cu toate astea, vizita la Vauxhall nu fusese organizată numai pentru plăcerea Vanessei. Era în principal pentru domnişoara Huxtable şi tânărul Merton, care urmau să se întoarcă la Warren Hall în câteva zile. Vanessa şi Elliott îi însoţeau, dar de îndată ce Elliott avea să-l vadă pe băiat urmând un program bine stabilit cu profesorii săi, ei aveau să se întoarcă în Londra pentru restul sezonului.

Elliott fusese puţin îngrijorat de uşurinţa cu care băiatul se adaptase în Londra. Era încă prea tânăr pentru a intra cu totul în viaţa care avea să i se cuvină în cele

n urmă, dar își făcuse câțiva prieteni mai în vârstă, ât bărbați, cât și femei, și era plecat în cele mai multe le: să călărească prin parc, să urmărească cursele de ıi, să inspecteze caii de la Tattersall sau să participe la ı număr surprinzător de mare de evenimente sociale care era invitat.

Era prea tânăr și probabil că era o pradă ușoară pen- u oamenii de teapa lui Con, care îl însoțea deseori. enise vremea să fie din nou ținut în frâu și să se întoar- i acasă, unde avea să-și reia educația până când pleca Oxford.

În mod surprinzător, Merton fusese destul de nerăb- ător să plece. Nu se opusese absolut deloc atunci când lliott îl luă deoparte pentru a aborda acest subiect ı el.

– Încă nu pot intra în nici unul dintre cluburile entru bărbați, spuse el, numărând punctele de vede- : pe degete, și nu pot cumpăra cai sau o trăsură sau duzină de alte lucruri fără permisiunea ta, și nu-mi ot ocupa locul în Casa Lorzilor sau să particip la nici nul dintre cele mai interesante baluri sau alte eveni- ıente. Și mi-a devenit foarte clar faptul că există un ıilion de lucruri pe care trebuie să le învăț ca să mi : permită să fac toate aceste lucruri. În plus, mi-e dor e Warren Hall. Înainte să venim aici, de-abia am avut mp să încep să mă simt ca acasă acolo. Mă voi întoar- e bucuros.

În anii care aveau să vină, băiatul urma să treacă rintr-o perioadă rebelă, Elliott era sigur de asta. Dar pera că avea să iasă din asta în mare parte nevătămat.)incolo de toată energia lui debordantă, Merton era un ăiat bun datorită educației sănătoase pe care o primise.

Sora lui cea mare insistase să se întoarcă la țară u el. Atunci când Elliott îi sugeră că nu era obliga- oriu să meargă și ea cu Merton, pentru că profesorii veau să-l țină sub observație pe fratele ei, Meg îi aminti ă ea își făcuse intrarea în societate. Acum putea sociali- a cu lumea bună ori de câte ori dorea... *dacă* ar fi dorit reodată asta. Era foarte bucuroasă că venise la Londra

pentru o parte din sezon, dar locul ei era alături de Stephen şi, cel puţin pentru următorii anii, până când avea să se însoare el, rostul ei era să fie stăpână la Warren Hall. Şi nu era nevoie să rămână în Londra cu sora ei mai mică, deoarece Kate urma să se mute în Moreland House, unde o avea drept însoţitoare pe vicontesa văduvă până se întorcea Vanessa de la ţară. Hotărârea aceasta a ei nu putea fi zdruncinată.

Vanessa fu cea care îi povesti lui Elliott despre oferta lui Allingham şi faptul că Meg refuzase. Ar fi fost o pereche excelentă pentru ea, dar, după părerea Vanessei, sora ei tot mai era îndrăgostită de necredinciosul ofiţer şi probabil că aşa avea să fie pentru totdeauna.

La început, şi Katherine Huxtable voise să meargă la Warren Hall când auzise că fratele şi sora ei plănuiau să se întoarcă acolo. Îi lipsea liniştea de la ţară, explicase ea. Dar Cecily şi Vanessa o convinseseră împreună să rămână. Avea un grup întreg de admiratori şi viitori peţitori – de fapt, la fel de mulţi ca şi Cecily. Poate că nu-şi dădea seama cât de norocoasă era, îşi spunea Elliott. Multe tinere domnişoare care îşi făceau debutul ar fi dat orice ca să se bucure măcar pe jumătate de popularitatea ei.

Dar lui Elliott îi devenea din ce în ce mai clar un lucru. Poate că viaţa se schimbase aproape întru totul pentru cei din familia Huxtable, dar nu îi schimbase şi pe ei. Aveau să se descurce... de fapt, deja o făceau. Dar nu aveau să se schimbe. Cel puţin, spera că asta avea să se aplice şi pentru Merton, la fel ca şi în cazul surorilor lui.

Prin urmare, seara aceea la Vauxhall fu organizată ca o petrecere de rămas-bun pentru Merton şi domnişoara Huxtable. Mama lui Elliott, Cecily, Averil şi soţul ei şi, desigur, Katherine Huxtable, erau invitaţi.

Elliott alese o seară în care se dansa şi era anunţat un spectacol de artificii. Şi, după cum le surâse norocul, era o seară în care cerul rămase fără nori după ce se lăsă întunericul, iar atmosfera se menţinu aproape la fel de caldă. Briza era suficient de puternică cât să legene uşor

linarele din copaci şi să le trimită luminile colorate şi ocul de umbre prin ramuri şi de-a lungul numeroaselor ei pe care se plimbau petrecăreţii.

Se apropiară de grădini printr-o plimbare pe râu şi ăşiră înăuntru tocmai când se lăsa întunericul. Orches- a deja cânta în rotonda centrală, unde îşi aveau şi ei ocurile rezervate.

– O, Elliott, spuse Vanessa, strângându-l puternic de raţ, ai mai văzut vreodată ceva mai frumos de atât?

Vanessa şi superlativele ei! Nimic nu era niciodată ur şi simplu frumos, ori delicios, ori plăcut.

– Decât rochia pe care o porţi sau noua ta tunsoare? ıtrebă el, uitându-se în jos la ea. Da, am văzut ceva mai umos. De fapt, infinit mai frumos. *Pe tine!*

Ea îşi ridică faţa spre el şi chipul i se lumină din cauza ăsului deja atât de familiar.

– Cât de absurd eşti! exclamă ea.

– Ah, replică el, retrăgându-se. Cumva te refereai grădini? Da, cred că şi ele sunt destul de frumoase, cum că le-am aruncat şi lor o privire.

Ea râse cu putere, iar domnişoara Huxtable îşi întoar- capul ca să le zâmbească.

– Eşti fericită? o întrebă pe Vanessa, atingându-i cu egetele mâna cu care îl ţinea de braţ.

O parte din râsul ei se risipi.

– Da, răspunse. O, da, sunt.

Şi el se întrebă dacă asta era – acea fericire până la dânci bătrâneţi pe care el o luase întotdeauna în de- âdere, şi în care nici măcar ea nu credea. Ceva se stre- urase în tăcere între ei, ceva care nu avea nevoie să fie us în cuvinte.

Doar că ar fi fost într-adevăr ciudat dacă Vanessa u ar fi găsit cumva acele cuvinte şi nu l-ar fi forţat şi e el să le găsească. Elliott făcu o grimasă în gând, apoi âmbi ca pentru sine.

– O, priveşte, Elliott, îi atrase ea atenţia. Orchestra şi epareurile. Şi ringul de dans. O să dansăm? Afară, sub tele? Poate fi ceva mai romantic de atât?!

– Nu-mi vine absolut nimic în minte acum, mai romantic decât... ca dansul acela să fie un vals, răspunse el.

– O, da, exclamă ea.

– O, bine, interveni tânărul Merton în aceeaşi clipă, cu un glas vesel şi plin de entuziasm. Iată-l şi pe Constantine şi grupul lui. A spus că va fi aici în seara aceasta.

Vanessa era atât de îndrăgostită, că sentimentul devenea aproape dureros. Pentru că, deşi răspunsese sincer atunci când Elliott o întrebase pe neaşteptate dacă era fericită, nu-i spusese decât jumătate de adevăr.

El nu mai adusese deloc vorba despre noaptea aceea din bibliotecă, iar ea rămăsese să se întrebe dacă nu cumva o dispreţuia, dacă nu simţea că ea îl umilise atunci când îl făcuse să plângă şi apoi refuzase să plece când el ar fi vrut să o facă.

În tot timpul acesta, nu se *comportase* ca şi cum ar fi dispreţuit-o. O tratase cu o oarecare tandreţe în săptămâna care trecuse de atunci – şi făcuse dragoste cu şi mai multă tandreţe. Şi poate că faptele chiar vorbeau mai mult decât cuvintele.

Dar ea avea nevoie de cuvinte. Iar el nu spusese *nimic*.

Totuşi, ea nu era genul care să fie supărată. Căsnicia ei era cu mult mai fericită decât se aşteptase să fie atunci când făcuse gestul disperat de a-l cere în căsătorie, pentru ca el să nu-i ceară mâna lui Meg. Dacă trebuia, avea să fie mulţumită dacă lucrurile rămâneau aşa ca acum pentru tot restul vieţii ei. Dar, of, cât de mult tânjea după... Ei bine, *cuvinte*.

Totuşi, cum să nu fie aproape complet fericită, când se afla în Grădinile Vauxhall alături de toate persoanele care îi erau cele mai dragi pe lume?

Se plimbară pe aleile principale ale grădinilor împreună, bucurându-se de priveliştea pe care o ofereau copacii şi sculpturile, coloanele arcuite, felinarele colorate şi ceilalţi petrecăreţi, simţind izul naturii, al parfumurilor

şi mâncărurilor, ascultând sunetul vocilor şi al râsetelor şi al muzicii din depărtare.

Se ospătară cu delicatese, inclusiv cu feliile extrem de subţiri de şuncă şi căpşunele pentru care erau faimoase Grădinile Vauxhall. Şi cu vinuri spumante.

Conversară cu numeroşi cunoscuţi care se opriră pentru scurtă vreme lângă separeul lor. Şi dansară cu toţii, inclusiv vicontesa văduvă.

Să valsezi sub lumina stelelor era pe atât de romantic pe cât îşi imaginase Vanessa că avea să fie, şi i se părea că ea şi Elliott nu-şi luaseră ochii unul de la celălalt pe toată durata dansului. Ea îi zâmbise, iar el se uitase înapoi la ea cu privirea lui obişnuită, plină de tandreţe. Era încredinţată de asta. Într-adevăr, nu prea mai era nevoie de cuvinte.

Dar, deşi era foarte fericită, iar asta însemna că era mai fericită decât s-ar fi putut aştepta să fie vreun muritor în viaţa aceasta pentru o perioadă mai lungă de câteva clipe, mai *exista* şi ceva ce revenea cu încăpăţânare pentru a-i întina bucuria. Iar asta nu se datora în întregime faptului că Elliott nu-i mai povestise nimic important după seara aceea din bibliotecă.

Dar Constantine se afla aici – aşa cum se întâmpla la aproape orice altă distracţie la care participa şi ea. Şi faptul că trebuia să-l evite era la fel de stresant şi în seara asta, aşa cum fusese în ultima săptămână sau mai mult.

El zâmbise şi se purtase curtenitor ca de obicei. Şi la fel de atent, în ciuda faptului că venise acolo însoţit de alt grup. Discutase cu Stephen pentru o vreme şi dansase cu Meg. Le luase pe Cecily şi pe Kate la o plimbare, plecând cu câte una la fiecare braţ, şi nu se întorsese cu ele decât o jumătate de oră mai târziu. Vanessa ar fi fost îndreptăţit de îngrijorată dacă fetele nu ar fi fost împreună. Dar aşa, se simţea... ei bine, supărată pe el şi supărată pe ea însăşi. Pentru că, deşi avea toate motivele să-şi avertizeze fratele şi surorile în privinţa lui, nu o făcuse. Dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit să le vorbească despre doamna Bromley-Hayes şi despre cum furase el de la Warren Hall atunci când Jonathan încă mai trăia. Iar

ea nu dorea să vorbească despre nici unul dintre aceste subiecte, aşa că nu spusese nimic.

Îl evitase pe Constantine pentru că aşa voise, cu toate că el îi zâmbea mereu şi s-ar fi apropiat, ştia asta, dacă i-ar fi oferit vreodată până şi cea mai mică încurajare în acest sens. Presupuse că ar fi putut să-l evite pentru tot restul sezonului, mai ales că ea urma să plece de la Londra cel puţin pentru o săptămână. Dar acesta nu era stilul ei de viaţă. Când Con se întoarse cu Cecily şi Kate la separeu şi porni înapoi spre grupul cu care venise, Vanessa se aplecă înainte în scaun. Elliott discuta cu câţiva cunoscuţi.

– Doreşti să faci o plimbare şi cu mine, Constantine? îl întrebă ea.

El îi zâmbi cu căldură şi Vanessa îşi dădu brusc seama că era mare păcat că îşi pierduse vărul la atât de scurtă vreme după ce îl găsise. Nu era nici o îndoială că el putea fi extrem de fermecător. Se înclină în faţa ei şi îi oferi braţul.

– Va fi plăcerea mea, spuse Con. Imediat ce se îndepărtară de separeu, îşi aplecă capul mai spre ea. Am crezut că nu mă mai placi.

– Aşa şi e, răspunse ea.

Chipul lui era serios, dar ochii îi râdeau în lumina lămpilor în timp ce coteau pe o alee largă. Ridică din sprâncene, invitând-o să se explice.

– Nu a fost un gest frumos din partea ta, începu ea, că ne-ai făcut cunoştinţă mie, fratelui şi surorilor mele, precum şi lui Cecily, cu doamna Bromley-Hayes, la teatru. Şi nu a fost frumos să o aduci la balul de debut al lui Cecily. Mă aşteptam la ceva mai bun din partea ta. Eşti *vărul* nostru.

Din ochii lui dispăru o parte din voioşie.

– Nu a fost, admise el. Îmi cer scuze, Vanessa. Nu am avut niciodată intenţia să vă rănesc pe tine sau familia ta. Şi nici pe Cece.

– Dar ai făcut-o, continuă ea. Cecily, Stephen, Meg şi Kate nu ştiu că au fost expuşi la o indiscreţie de prost gust, în faţa celor din înalta societate. Dar eu ştiu.

Şi eu am fost una dintre cele mai afectate de asta, în afară de Elliott, pe care presupun că ai intenţionat să îl faci de ruşine. Constantine, chiar credeai că nu-i voi reproşa lui Elliott ceea ce am aflat de la doamna Bromley-Hayes în ziua de după bal, chiar dacă ea m-a mințit? Ai crezut că mariajul nostru avea să fie afectat din interior, cam aşa cum o tumoare distruge în tăcere trupul? Dacă asta credeai, să ştii că te-ai înşelat. Căsnicia mea nu a fost distrusă, şi fericirea mea nu s-a diminuat. Deşi, într-un fel, s-a întâmplat. Am fost fericită să te cunosc atunci când am sosit la Warren Hall. Te-am iubit pe loc, ca pe un văr, şi în curând te-am plăcut şi ca persoană. Ţi-aş fi fost prietenă pentru tot restul vieţii şi m-aş fi bucurat să-mi fii şi tu la fel. Am fi putut fi *o familie*. Dar tu ai distrus cu răutate orice şansă să se întâmple aşa ceva, şi îmi pare rău pentru asta. Asta este tot ce am de spus.

De data asta, toată voioşia dispăruse din ochii lui. O conduse într-o parte a aleii, ca să nu fie măturaţi de un grup zgomotos care se apropia de ei din direcţia opusă.

– Anna *a vorbit* cu tine? întrebă el. Presupun că ţi-a spus că este încă amanta lui Elliott? Nu cred că se aştepta să-i dezvălui că ştii informaţiile astea, şi să descoperi atât de curând minciuna. Îmi pare rău.

Ea îi aruncă o privire plină de reproş, dar nu spuse nimic.

– Şi trebuie să mărturisesc şi minciuna *mea*, spuse el după o scurtă pauză. Pentru că, desigur că *am* auzit de întâlnirea ta cu Anna în parc. Mi-a spus chiar ea. Îmi pare rău, Vanessa. Chiar îmi pare rău. Disputa mea este cu Elliott, iar eu am ales să-l fac de ruşine fără să mă gândesc la răul pe care ţi-l făceam şi ţie. Crede-mă că asta nu a fost niciodată intenţia mea.

– Ai o dispută cu el pentru că el te cunoaşte aşa cum eşti cu adevărat, replică ea. Eu sunt de partea lui, Constantine. Iar scuzele tale nu înseamnă nimic pentru mine. Sper să nu te mai văd niciodată. Nu voi mai vorbi niciodată cu tine din proprie voinţă.

– *Aşa cum sunt?* repetă el încet şi apăsat, în timp ce se opriră din mers. *Un* hoţ şi un destrăbălat, presupun.

Un destrăbălat? Prin urmare, mai era ceva ce Elliott nu-i spusese? Şi chiar dacă era, ea nu voia să ştie.

– Da, zise Vanessa. Şi nu poţi nega.

– Nu pot? Constantine zâmbi, cu o expresie încordată şi batjocoritoare.

Cineva o împinse în trecere, iar ea se uită în sus la el, sperând, în ciuda a ceea ce-i dicta raţiunea, că el avea să-i dea vreo explicaţie.

– Ai dreptate, spuse el în schimb, făcând o reverenţă elegantă. Nu pot nega nici una din aceste acuzaţii, Vanessa, şi nici n-o *voi face*. Aşa că voi rămâne un nemernic în ochii tăi. Iar tu ai dreptate în privinţa mea, cel puţin parţial. Dacă-mi permiţi, te voi escorta înapoi la separeul vostru. Presupun că nu doreşti să te plimbi mai departe cu mine.

– Nu doresc, răspunse ea.

Se întoarseră pe acelaşi drum pe care veniseră, fără să se atingă şi fără să vorbească. Dar nu merseră prea mult, şi Vanessa îl văzu pe Elliott încruntat, înaintând cu paşi mari spre ei.

– Îţi înapoiez vicontesa teafără şi nevătămată, spuse Constantine cu expresia şi tonul obişnuit de batjocoritoare, când ajunseră în faţa lui. Îţi urez să ai o seară bună, Vanessa. Şi ţie la fel, Elliott.

Şi se îndepărtă cu paşi mari, fără să mai arunce vreo privire înapoi.

– Eu sunt cea care l-a invitat să se plimbe cu *mine*, explică ea. L-am tot evitat. Dar mi-am dat seama că trebuie să-i spun cât de dezamăgită am fost de comportamentul lui de la teatru şi de la balul de debut al lui Cecily. Aveam nevoie să-i spun că nu-i voi mai vorbi vreodată, decât dacă voi fi obligată de etichetă. Şi a trebuit să-i spun că *ştiu* totul despre el. El a amintit ceva de hoţie, dar şi de desfrâu.

– Ah, da, zise Elliott şi o luă de braţ ca s-o conducă departe de aleea principală, pe o cărare mai îngustă

i mai umbrită. Dar tu nu ai de ce să afli despre asta, /anessa. Sau... presupun că trebuie. Există femei ti- ıere în vecinătatea moşiei Warren Hall, dintre care ınele au fost servitoare în casă, care acum îşi cresc sin- ;ure copiii nelegitimi.

– O! exclamă ea. O, nu.

– O, da, mă tem că aşa este, spuse el. Dar haide să ıu mai vorbim despre Con, Vanessa. Povesteşte-mi în ;chimb despre Hedley Dew.

Ea îşi întoarse faţa spre el, în întuneric.

– Despre Hedley? repetă ea, uimită.

– După ce eu ţi-am vorbit despre tatăl meu, îi expli- :ă el, mi-am dat brusc seama că tu ştii o parte ascunsă din mine pe care ai tot dreptul să o cunoşti, ca soţie a mea. Am impresia că Hedley Dew este o parte ascunsă din tine, şi poate că trebuie să îmi povesteşti mai multe despre el.

Cărarea se îngustă şi el îi eliberă braţul. O prinse pe după umeri şi o trase spre el. Ea era slabă şi caldă, şi îşi îi trecu prin minte că ajunsese să-i găsească trupul extrem de excitant. Părul ei mirosea subtil a săpun parfumat.

– El a fost firav şi visător toată viaţa lui, începu ea. Întotdeauna a preferat să stea într-un colţişor îndepărtat şi ascuns de afară şi să vorbească, decât să se alăture celorlalţi copii şi jocurilor lor gălăgioase. La început m-am împrietenit cu el pentru că îmi părea rău pentru el – eu mai degrabă m-aş fi dus la joacă. Dar el ştia multe lucruri – era inteligent şi citea cu lăcomie – şi avea visuri măreţe. Pe măsură ce a mai crescut, m-a inclus şi pe mine în visurile lui. Urma să călătorim prin lume şi să ne afundăm în studierea culturilor diferitelor popoare. El... El mă *iubea*. Avea cel mai frumos zâmbet, Elliott, şi ochi de care te puteai îndrăgosti. Avea *visuri* de care te puteai îndrăgosti.

Ajunseră la o bancă de lemn aflată lângă cărare şi el o trase ca să se aşeze. Rămase cu braţul în jurul ei.

– Şi apoi, într-o zi, m-am trezit din visurile acelea, spuse ea, ca să-mi dau seama că realitatea era mult mai

aspră. El era bolnav. Probabil era pe moarte. Cred că mi-am dat seama de asta aproape înaintea tuturor, chiar şi a lui. Iar el mă voia pe mine. Mă iubea. Şi eu îl iubeam, dar nu în felul *acela*. Părinţii mei mi-au spus întotdeauna că probabil eu nu mă voi mărita niciodată pentru că eram mult mai obişnuită decât Meg şi Kate şi celelalte fete din familiile vecine. Totuşi, eu *voiam* să mă mărit, şi desigur că Hedley era o partidă extrem de bună – era fiul lui Sir Humphrey Dew. Locuia la Rundle Park. Chiar şi aşa, nu cred că m-aş fi măritat cu el dacă nu ar fi avut nevoie de mine. Dar avea. Faptul că m-am măritat cu el a fost singurul lucru pe care i l-am putut oferi, singurul vis pe care i l-am putut transforma în realitate. Era atât de clar că niciunul dintre celelalte nu avea să i se îndeplinească.

Vanessa tremura şi îşi frământa, neliniştită, degetele în poală. Prin glasul ei răzbătea durerea din suflet. Elliott îşi retrase braţul din jurul ei, îşi scoase haina de seară şi o puse pe umerii ei, ţinând-o acolo cu braţul lui.

– Eu nu am vrut s-o fac, continuă ea. El era bolnav şi pe moarte, iar eu nu eram aşa. Nu-l... nu-l găseam atrăgător, în ciuda faptului că era foarte frumos. M-am simţit atât de vinovată din cauza aceasta. Am spus atât de multe minciuni. I-am spus iar şi iar că îl adoram.

– Şi regreţi lucrul acesta? o întrebă el.

– Nu! exclamă ea cu vehemenţă. Ceea ce regret este că vorbele mele nu s-au transformat niciodată în adevăruri. O, nici asta nu este adevărat. *Chiar* l-am adorat. L-am iubit cu toată inima şi sufletul meu. Dar nu l-am *iubit*.

Cu numai câteva săptămâni înainte, l-ar fi durut capul de exasperare la auzul unui asemenea talmeş-balmeş de cuvinte. Acum, în mod straniu, ştia exact la ce se referea ea. Putea înţelege deosebirile subtile dintre diferitele forme de iubire.

– Dar ce *i-ai oferit* cu adevărat tu, interveni el, a fost una dintre cele mai frumoase forme de dragoste,

Vanessa. I-ai oferit în dar un fel de iubire altruistă, care nu cere nimic în schimb.

– Doar că şi eu am luat ceva, spuse ea. Şi el mi-a oferit la fel de mult, Elliott. El m-a învăţat atât de multe despre cum să trăiesc viaţa pe îndelete, câte o zi pe rând, despre cum să mă bucur de lucrurile mărunte şi să râd în faţa tragediei. El m-a învăţat ce înseamnă răbdarea şi demnitatea. Şi m-a învăţat să nu mă agăţ de nimeni. M-a învăţat cum să renunţ, cum să... Înainte să moară mi-a spus că trebuie să iubesc din nou, să mă căsătoresc şi să fiu din nou fericită. Mi-a spus că eu trebuie să râd mereu. El... Înghiţi în sec, şi Elliott îi auzi nodul gâlgâind în gât.

Îşi ascunse nasul în părul ei şi o sărută pe creştetul capului.

– El m-a iubit, zise ea. Şi eu l-am iubit. *Da*. Îmi pare rău, Elliott. Îmi pare foarte rău. *Chiar* l-am iubit.

Elliott îi prinse bărbia cu mâna liberă şi îi ridică faţa către el. O sărută, gustând lacrimile sărate de pe obrajii şi de pe buzele ei.

– Nu trebuie să-şi ceri niciodată scuze pentru asta, rosti el lipit de buzele ei. Şi nu trebuie să negi niciodată lucrul acesta faţă de tine însăţi. Desigur că l-ai iubit. Şi eu mă bucur că aşa a fost. Nu ai fi persoana pe care am ajuns să o cunosc, dacă nu l-ai fi iubit.

Vanessa îşi ridică palma şi îi cuprinse obrazul.

– Nu îţi pare îngrozitor de rău că te-ai însurat cu mine? îl întrebă ea.

– Mi-a părut vreodată? îi răspunse el cu o întrebare.

– Eu cred că da, replică ea. Dacă ar fi fost după tine, nu m-ai fi ales niciodată pe mine. Eu nu am nimic ieşit din comun şi m-am certat cu tine de nenumărate ori.

– Acum că-mi aminteşti, zise el, presupun că *erai* o pacoste într-o oarecare măsură.

Ea se înecă de râs, iar aceasta fusese şi intenţia lui.

– Dar nu eşti deloc obişnuită, spuse el. Doar că ai o frumuseţe ascunsă. Şi nu, nu îmi pare rău, în nici o măsură. Nu îmi pare rău absolut deloc.

– O, mă bucur atât de mult, oftă ea. Deci te-am făcut să te simţi confortabil? Şi te-am făcut măcar un pic fericit?

– Şi m-ai şi satisfăcut un pic? continuă el. Toate trei la un loc, Vanessa. Dar tu?

– Şi eu sunt fericită, zise ea şi-l sărută uşor, cu buzele ţuguiate.

Iar lucrul acesta reuşea de fiecare dată să îl excite. Era vremea pentru mare declaraţie, presupuse el. Venise momentul în care, dacă nu ar fi fost deja căsătorit cu ea, ar fi trebuit să coboare într-un genunchi cu un gest bombastic, să-i ia mâna într-a lui, să-şi declare dragostea nepieritoare şi să o implore să-l facă cel mai fericit bărbat. Dar cum ei *erau* deja căsătoriţi, el ar fi trebuit să...

De undeva din apropiere se auzi o pocnitură puternică şi un fâsâit, iar gândurile lui se risipiră în timp ce Vanessa sări în picioare. „Ce naiba?"

– Artificiile! strigă ea. Au început, Elliott. O, hai să ne grăbim şi să mergem să le vedem. Uită-te! Arătă cu mâna în sus, spre o arteziană de scântei roşii care apărură deasupra vârfurilor copacilor. Ai auzit sau văzut vreodată ceva mai captivant în viaţa ta?

– Niciodată, răspunse el cu un rânjet, în timp ce ea îi găsi mâna în întuneric şi îl trase – doar în cămaşă – de-a lungul aleii, în pas alert.

capitolul 23

Cu o zi înainte ca fratele şi surorile ei să plece la ţară, Katherine se mută la Moreland House, de unde putea continua să participe la evenimentele sezonului împreună cu Cecily, sub supravegherea mamei lui Cecily, până când Vanessa avea să se întoarcă. Ea era chiar foarte bucuroasă de această mutare, deşi pe de-o parte şi-ar fi dorit să meargă şi ea acasă cu ceilalţi, după cum le spusese lui Margaret şi Vanessei.

Vanessa luă loc în dormitorul ei pentru a avea o discuţie între patru ochi, în dimineaţa următoare, chiar înainte de-a pleca. Voia să o avertizeze pe sora ei în privinţa lui Constantine, deşi era dificil să facă asta fără să-i spună şi motivele pentru care nu avea încredere în el.

– El e cu câţiva ani mai mare decât tine, Kate, spuse ea, şi e foarte arătos şi fermecător. Este un bărbat blond, cu experienţă. Mă tem că e un fel de... Ei bine, un fel de libertin. Nu ar fi înţelept să te încrezi complet în el, doar pentru că este văr de-al doilea cu noi.

– O, nu trebuie să-ţi faci griji, Nessie, spuse Katherine râzând în timp ce se aşeza în mijlocul patului şi îşi strinse genunchii la piept. Ştiu că în ultima vreme nu ai plăcut pe Constantine din cauză că Lord Lyngate este certat cu el. Nu ştiu despre ce e vorba, şi nici nu vreau să ştiu, rămâne între ei doi. Dar vărul nostru este un supraveghetor la fel de strict ca şi tine – sau Meg sau Lady Lyngate.

Vanessa ridică din sprâncene, oarecum surprinsă.

– Supraveghetor? întrebă ea.

– Cecily poate fi un pic cam rebelă când nu se află în preajma mamei sale, a ta sau a lui Lord Lyngate, explică apoi Katherine. Ea se aştepta ca atunci când era cu Constantine să se poată opri să discute cu orice domn pe care îl cunoştea măcar un pic, şi să se plimbe cu el în timp ce eu rămâneam cu Constantine. Am impresia chiar că unele dintre acele întâlniri întâmplătoare fuseseră aranjate dinainte. Dar vărul nostru nici nu voia să audă de aşa ceva, şi deşi este mereu binedispus şi nu o supără niciodată pe Cecily, i-a spus foarte clar că, în compania lui, nu va putea face nimic din ce nu ar permite nici mama ei. Şi a fost atât de grijuliu, încât mi i-a arătat amândurora pe acei domni ale căror avansuri ar fi mai bine să nu le încurajăm. Poate că *este* un libertin în preajma altora... şi cred că mulţi bărbaţi sunt. Dar cu noi se comportă mereu după litera şi în spiritul onoarei şi al decenţei.

– Da? spuse uimită Vanessa. Mă bucur să aud asta.

Şi îi părea şi mai rău că cearta lui cu Elliott îl făcuse să se comporte cu atâta ranchiună faţă de *ea*. Şi îi părea şi mai rău că el se comportase atât de lipsit de onoare la reşedinţa Warren, atunci când trăia Jonathan. Dar desigur că nu era un monstru, şi ea nu trebuia să se aştepte numai la un comportament mârşav din partea lui.

– Totuşi, să nu rămâi niciodată singură cu el, Kate, adăugă ea.

– El nu ar permite asta nici dacă aş vrea, răspunse sora ei. În plus, Nessie, şi el pleacă în câteva zile. A cumpărat o casă cu teren în Gloucestershire şi urmează să se stabilească acolo.

– Da?

– O să-i ducem dorul, spuse Katherine. Îmi place foarte mult de el.

Atunci cu siguranţă nu era sărac, se gândi Vanessa. Dar era sigură că tatăl lui nu-i lăsase o avere îndeajuns de mare cât să-şi poată cumpăra un domeniu propriu. Apoi îşi aminti de banii şi bijuteriile pe care le furase şi oftă.

– A discutat cu Stephen într-o dimineaţă, când erau la o plimbare călare în parc împreună, continuă Katherine. L-a sfătuit să se întoarcă la Warren Hall, să se dedice studiilor şi să înveţe tot ce trebuie despre cum se administrează proprietăţile, despre responsabilităţile şi poziţia sa. Mai târziu, când va ajunge la majorat, va fi destul timp să facă nebunii şi să se bucure din plin de viaţă, i-a spus lui Stephen. Deşi el nu trebuie să uite niciodată că este contele de Merton şi că trebuie să se străduiască să fie demn de poziţia sa. Stephen mi-a povestit toate astea. Şi apoi, chiar în ziua următoare, Lord Lyngate i-a sugerat să se întoarcă acasă. Stephen îi admiră şi îi respectă enorm pe amândoi. Nu-i aşa că e păcat că ei doi se urăsc?

– Da, spuse Vanessa cu alt oftat.

Avea să-l înţeleagă vreodată pe Constantine? Era mult mai bine să poată împărţi oamenii în eroi şi răufăcători şi să se aştepte ca ei să joace rolurile care li se cuveneau.

Ce se întâmpla când cineva se încadra în ambele categorii? Dar aceasta era una dintre acele întrebări lipsite de răspuns care existau din belşug în viaţă.

– E vremea să plecăm, spuse ea, ridicându-se în picioare şi îmbrăţişându-şi sora atunci când şi aceasta se dădu jos din pat. Elliott probabil că mă aşteaptă. Ne vom întoarce într-o săptămână sau în zece zile. Până atunci, să te distrezi, Kate. Îmi va fi dor de tine.

– Şi mie de tine, zise Katherine, strângând-o la piept pentru câteva clipe în plus. Deseori mă gândesc la ziua aceea în care Tom Hubbard a adus la şcoală vestea că un viconte stă la han, în Throckbridge, şi eu m-am grăbit acasă ca să-şi spun ţie şi lui Meg şi să ne imaginăm motivele pentru care se afla acolo. Şi apoi ne-am dus la petrecere şi el a dansat numai cu tine. Iar în ziua următoare a venit la căsuţa noastră şi ne-a schimbat vieţile. Uneori îmi doresc ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat, Nessie, dar cursul vieţii nu poate fi oprit, nu-i aşa? Şi e clar că totul s-a dovedit a avea un final fericit pentru tine.

– Aşa este, fu de acord Vanessa.

– Şi uneori nu îmi pare rău deloc, zise Katherine. Uneori cred că viaţa aceasta nouă ne va aduce *tuturor* fericirea, numai dacă am avea destul curaj cât să o prindem atunci când se iveşte.

Vanessa îi zâmbi.

– Desigur că aşa va fi, spuse ea, gândindu-se mai degrabă cu tristeţe la Meg. Doar pentru asta este viaţa.

O luă de braţ pe Katherine şi coborâră pe scară spre trăsura care o aştepta.

Elliott descoperi că nu fusese neapărat nevoie să vină personal la ţară, în mijlocul sezonului. Merton se resemnase bucuros cu faptul că avea să se întoarcă să-şi reia studiile. Iar sora lui mai mare era foarte capabilă să aibă grijă ca atenţia lui să nu se îndepărteze prea mult de la responsabilităţi. Samson, valetul, şi menajera se îngrijiseră de casă şi se asiguraseră ca lucrurile să meargă

ca unse pe domeniu, iar amândoi profesorii erau nerăbdători să-şi ia din nou elevul în primire.

Dar poate că datoria pe care o avea în calitate de tutore al băiatului nu fusese decât o scuză. Nu era ca şi cum nu i-ar fi plăcut să fie la Londra pe perioada sezonului. Sau că nu i-ar fi plăcut să fie acolo împreună cu Vanessa. Dar îşi amintea mereu de zilele acelea de după nunta lor - luna lor de miere, după cum le numise ea odată - cu o oarecare nostalgie. Nu ar fi putut să stea mai multă vreme în casa de lângă lac, căci datoria îi chemase la Londra. Dar lui i-ar fi *plăcut* să stea mai mult.

Unui bărbat ar trebui să i se îngăduie să-şi petreacă suficient timp singur cu mireasa lui, cât să o cunoască bine, să înceapă să se simtă în largul său pe lângă ea şi să se distreze împreună. Să se îndrăgostească de ea.

Poate că era o idee lipsită de înţelepciune să încerce să retrăiască magia acelor zile. *Probabil* că era lipsit de înţelepciune.

Amândoi îşi petrecură cea mai mare parte din prima zi acasă, la Warren Hall. Nu promiseseră să se întoarcă şi a doua zi, deşi spuseseră că era *posibil* să vină. Era o zi însorită şi vântul bătea foarte puţin. De fapt, era destul de cald. Era o zi perfectă pentru a merge călare până la Warren Hall, sau pentru o plimbare în şaretă până acolo. Era o zi perfectă...

- Chiar *vrei* să mergem la Warren Hall astăzi? o întrebă el pe Vanessa la micul dejun. Sau ai prefera o zi liniştită acasă? Poate o plimbare până la lac?

- Împreună? îl întrebă ea.

- Da, împreună.

- Îndrăznesc să spun că Stephen va fi ocupat toată ziua, spuse ea. Ar fi înţelept să nu îl deranjăm. Iar Meg plănuia să-şi petreacă toată dimineaţa cu menajera şi toată după-amiaza - dacă îi permite vremea - ca să vadă cum ar putea organiza mai bine foişorul cu trandafiri. Vremea e bună.

- Atunci, ar fi mai bine dacă nu am deranja-o nici pe ea, decise el.

- Aşa cred şi eu, fu ea de acord.

– Atunci, la lac?

– La lac.

Şi îi zâmbi brusc, cu expresia aceea luminoasă care nu implica doar gura şi ochii, ci fiecare parte din chipul ei, până şi sufletul ei – sau cel puţin aşa părea. Întotdeauna îl uimea lucrul acesta.

– Da, zise ea, haide să mergem la lac, Eliot. Deşi narcisele nu vor mai fi în floare.

– Dar, indiferent de sezon, natura ne rezervă întotdeauna frumuseţea ei, o completă el.

Doamne Dumnezeule, în curând avea să scrie poezie dacă nu avea grijă. Dar cuvintele lui se dovediră a fi de bun augur. Desigur, narcisele nu mai erau de multă vreme, dar în locul lor se aflau clopoţei, care creşteau chiar cu şi mai multă generozitate pe malul îndepărtat al lacului şi acopereau panta pe care obişnuiau să înflorească narcisele primăvara.

– O, Elliott, exclamă ea în timp ce mergeau de-a lungul malului. Poate fi ceva mai frumos de-atât?

Tot ce se vedea era albastru sau verde, de la apă şi flori până la copaci şi cer. Până şi rochia ei avea o nuanţă de albastru intens, iar pălăria ei de paie era tivită cu panglici albastre.

– Narcisele erau *la fel* de frumoase, zise el, dar nu mai frumoase.

– Elliott. Ea se opri din mers şi făcu un pas în faţa lui. Îi luă ambele mâini într-ale ei. În cele trei zile cât am stat aici, am fost mai fericită ca niciodată în viaţa mea. Deşi asta nu poate fi cu totul adevărat, pentru că am fost fericită şi de atunci încoace. Acum sunt fericită. Vreau să ştii asta. Ţi-am făgăduit fericire pentru *tine*, dar se pare că eu am fost cea mai binecuvântată.

– Nu, nu este aşa. Mâinile lui se închiseră cu fermitate peste ale ei. Dacă te simţi binecuvântată, Vanessa, nu te poţi simţi mai mult decât mine. Şi dacă eşti fericită, nu poţi fi mai fericită decât mine.

Ochii ei se măriră şi rămase cu gura întredeschisă.

– Sunt fericit, declară el, ridicându-i mâinile pe rând spre buzele lui.

Pentru prima oară, se părea că o lăsase fără cuvinte. Era tentat să facă şi el la fel. Dar dacă nu spunea acum ceea ce avea de zis, era posibil să nu o facă niciodată. Iar el credea că asemenea gesturi erau importante pentru femei. Poate că erau la fel de importante şi pentru bărbaţi.

– Te iubesc, spuse el.

Ochii ei se luminară – cu lacrimi, îşi dădu el seama.

– Te iubesc, repetă el. Sunt îndrăgostit de tine până peste cap. Te ador. Te *iubesc.*

Vanessa îşi muşca buza se jos.

– Elliott, începu ea, nu trebuie să...

Degetul lui ateriză nu foarte uşor pe buza ei.

– Ai devenit la fel de importantă pentru mine ca aerul pe care îl respir, spuse el. Frumuseţea şi zâmbetele tale mă înconjoară şi îmi încălzesc inima – mă ating până în suflet. Tu m-ai învăţat din nou cum să am încredere şi să iubesc, iar eu am încredere în tine şi *te* iubesc. Te iubesc mai mult decât am iubit vreodată pe cineva. Mai mult decât credeam că e posibil să iubesc pe cineva. Şi dacă te gândeşti cumva că mă fac de râs cu astfel de hiperbole romantice pentru singurul motiv că vreau să te simţi bine acum că ai recunoscut că eşti fericită, atunci va trebui să iau măsuri drastice.

Chipul ei se umplu de râset... şi radie. Două lacrimi i se scurseră pe obraz. Clipi ca să le alunge pe cele care ar fi putut urma.

– *Poftim?* îl întrebă ea.

El îi zâmbi uşor şi îşi dădu seama ce făcea: renunţa la ultimele mecanisme de apărare pe care le ridicase împotriva pericolelor venite din partea iubirii – atunci când ei îi îngheţă zâmbetul pe buze şi îşi eliberă mâinile pentru a-i cuprinde cu blândeţe chipul.

– O, dragostea mea, murmură ea. Dragostea mea.

Erau aceleaşi cuvinte pe care le rostise în noaptea aceea, în bibliotecă, în timp ce el plângea. Atunci de-abia dacă le auzise, dar acum le asculta ecoul. Îşi dădu seama că ea îl iubea de multă vreme. Era în firea ei să iubească, dar ea alesese să îl iubească pe *el.*

– Ai ceva să-mi spui? o întrebă el.

Ea își înclină capul într-o parte.

– Copilul? zise ea. O să avem un copil, Elliott. Ești fericit pentru asta? Poate că va fi moștenitorul tău.

– Sunt fericit că vom avea un copil, spuse el. Băiat, fată... chiar nu contează.

Se aplecă înainte și își lipi fruntea de a ei. Ea își petrecu brațele în jurul gâtului său și se rezemă de el.

– Mă bucur că prima dată am vorbit despre asta *aici*, zise ea. Mă bucur că *aici* mi-ai spus că mă iubești. O să iubesc mereu, mereu locul acesta, Elliott. Va deveni un pământ sfânt.

– Sper că nu prea sfânt, comentă el. Mi-am dat seama că nu a plouat de câteva zile, și că pământul trebuie să fie uscat. Și este un loc ascuns. Nu vine nimeni aici.

– Doar noi, zise ea.

– Doar noi.

Și grădinarii care nu lăsau ca partea aceasta din parc să fie invadată de buruieni și plante sălbatice. Dar astăzi toți grădinarii erau ocupați, pentru că tăiau iarba de pe peluza cea mare din fața casei.

El își scoase haina și o întinse pe pământ, printre clopoței, poate chiar în același loc în care se așezaseră, printre narcise, în timpul lunii lor de miere. Se întinseră între flori și făcură dragoste repede, plini de pasiune și iubire. Când terminară, gâfâiau amândoi și zâmbiră când el își ridică capul să se uite la ea.

– Presupun că va trebui să plătesc pentru asta, o tachină el. O să mă pui să adun un braț întreg de clopoței pentru acasă, nu-i așa?

– O, mai mult de un braț, îl corectă ea. *Amândouă* brațele tale vor trebuie să fie pline de flori. Trebuie să fie câte o vază cu clopoței în fiecare cameră din casă.

– Cerul să ne ajute! exclamă el. Este un conac. Ultima dată când am încercat să număr camerele, am descoperit că nu știu să număr atât de mult.

Ea râse.

– Atunci ar fi foarte bine să nu mai pierdem timpul, sugeră ea.

El se ridică, își aranjă hainele și întinse mâna ca să o ajute. Apoi o trase în brațele sale. Rămaseră îmbrățișați pentru câteva momente, dar nu prea mult.

Aveau de cules flori. Casa trebuia să fie plină de ele. *Viețile* lor urmau să fie pline și înfloritoare, bănuia el. Și așa avea să fie pentru totdeauna.

La ce altceva se putea aștepta un bărbat, când era însurat cu Vanessa? Îi zâmbi și se puse pe treabă.